Thomas Harris



TĂCEREA MIEILOR

virtual-project.eu

THOMAS HARRIS

Seria Hannibal Lecter

TĂCEREA MIEILOR

Original: *The Silence of the Lambs (*1988)

Traducere din limba engleză
ALFRED NEAGU
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS



virtual-project.eu



RAO International Publishing Company

2008



Thomas Harris (n. 11 aprilie 1940, Jackson, Mississippi) este un scriitor american. El devine renumit prin tetralogia Hannibal Lecter, serie de romane care au fost ecranizate. Filmul Tăcerea mieilor a fost de cinci ori distins cu premiul Oscar. Scriitorul apare pe lista autorilor celor mai bune romane din SUA din anii 1990 și 2000.

Thomas Harris a copilărit în orașul Rich, unde tatăl său lucra ca fermier. A studiat la Universitatea Baylor din Waco, Texas. Deja în timpul școlii el a început să lucreze ca reporter la revista „Associated Press” din New York. În 1975 publică primul său roman Black Sunday (Duminica neagră), unde este descrisă un atac terorist arab asupra unui stadion în care se desfășura un meci din campionatul american Super Bowl, atac care a fost împiedicat în ultimul moment. El devine renumit prin tetralogia Hannibal Lecter publică între anii 1981-2006.

• Anthony Awards Best Novel winner (1989): The Silence of the Lambs

• Bram Stoker Best Novel winner (1989): The Silence of the Lambs

• World Fantasy Best Novel nominee (1989): The Silence of the Lambs

• Bram Stoker Best Novel nominee (2000): Hannibal

Dacă m-am luptat, ca om, cu fiarele din Efes, care îmi este folosul, dacă morții nu înviază?

EPISTOLA ÎNTÂI CĂTRE CORINTENI

Oare să mă uit mereu la chipul morții să-l văd înviind pe a mea față?

John Donne, *Devoțiune*

• CAPITOLUL 1

Departamentul de Științe Comportamentale din FBI se ocupă cu crimele în serie, și se află la demisolul Academiei de la Quantico, pe jumătate îngropat în pământ. Când a ajuns, Clarice Starling era cu obrajii în flăcări pentru că de la poligonul de trageri până aici o ținuse mai mult o fugă pe Hogan's Alley. Avea fire de iarbă în păr și pete verzi pe bluzonul cu însemnele Academiei FBI din pricină că se cam târâse pe burtă prin poligon, pe sub gloanțe adevărate, ca să investigheze un incident legat de o arestare.

În primul birou nu era nimeni așa că se aranjă în grabă, uitându-se la propria imagine reflectată în geamul ușii. Știa că arăta bine și fără să se gătească prea mult. Palmele îi miroseau a praf de pușcă, dar nu mai avea timp să se spele; ordinul de a se prezenta al șefului secției, Crawford, suna: Acum!

Jack Crawford era singur în îngrămădirea de compartimente de lucru și vorbea la telefon de la biroul altcuiva. Era prima oară după vreun an de zile când Clarice avea ocazia să-l cerceteze mai îndeaproape. Și ceea ce văzu o neliniști.

În mod obișnuit Crawford arăta ca un inginer de vârstă mijlocie, foarte în formă, care părea să-și fi plătit taxele de studii în colegiu jucând baseball, iscusit prinzător de mingi, cam dur când se afla pe poziție și trebuia să blocheze adversarul. Acum arăta cam jigărit, gulerul părea prea larg pentru gâtul sfrijit, sub ochii înroșiți avea cearcăne. Cine își mai arunca privirea pe vreo gazetă știa bine că oamenii de la Departamentul de Științe Comportamentale erau frecați de le mergeau fulgii. Starling spera ca Jack Crawford să nu fie mahmur. Ceea ce nu se prea obișnuia aici. Acesta își încheie convorbirea telefonică cu un scurt: Nu!

El îi luă dosarul de sub braț și-l deschise.

— Starling M. Clarice, bună dimineața.

— Bună.

Zâmbetul ei era doar un semn de politețe.

— Nu s-a întâmplat nicio nenorocire. Sper că nu te-ai speriat când ai aflat că te chem.

— Nu.

„Dar nu întru totul adevărat”, completă ea în gând.

— Cei care te pregătesc mi-au spus că te descurci bine, între cei 25 la sută din fruntea clasei.

— Sper să fie așa, deocamdată nu s-a afișat nimic oficial.

— Îi mai întreb și eu din când în când cum merg lucrurile.

Starling rămase oarecum surprinsă pentru că în mintea ei îl asemuia pe Crawford cu un sergent de recrutări afurisit și cam cu două fețe. Îl întâlnise pentru prima dată pe agentul special Crawford pe când fusese invitat să țină niște prelegeri la Universitatea Virginia. Și tocmai miezul seminariilor lui pe teme de criminalistică o făcuse să ajungă la FBI. Îi trimisese o scrisoare atunci când reușise la Academie, dar el nu-i răspunsese niciun rând; de trei luni fata urma un curs de antrenamente la Quantico, iar omul cu pricina o ignorase cu totul. Starling era din neamul acela de oameni care nu cer să li se facă vreo favoare sau insistă să lege o prietenie; cu toate astea era nedumerită și iritată de felul de a se purta al lui Crawford. Acum că îl vedea din nou, simțea că-i place iar de el, ceea ce o făcu să încerce o undă de regret. Era limpede că omul nu era în apele lui. Crawford era un om inteligent, dar pe lângă asta avea și un anumit rafinament de care Starling își dăduse seama după calitatea și nuanțele hainelor pe care le purta, mai ales ținând cont de standardele de la FBI care-i făceau pe agenții săi să se îmbrace în așa fel încât să semene ca două picături de apă. Acum era îmbrăcat decent, dar cu totul șters, de parcă începuse să năpârlească.

— S-a ivit un caz și m-am gândit la tine, rupse el tăcerea. Nu e doar un caz, ci chiar o misiune interesantă. Dă la o parte catrafusele lui Berry de pe scaunul ăla și stai jos. Ai menționat aici că vrei să intri direct în Departamentul de Științe Comportamentale după ce termini Academia.

— E adevărat.

— Da, ai experiență în domeniul medicinei legale, dar deloc ca polițist. La noi e nevoie de o experiență de cel puțin șase ani în domeniul ăsta.

— Tatăl meu a fost șef de poliție, știu cum e.

Crawford zâmbi subțire:

— Deocamdată ți-ai luat două diplome, una în psihologie, alta în criminalistică, și… câte veri de practică în ospicii? Două?

— Două!

— Și diploma de consilier psihologic mai e valabilă?

— Da, încă doi ani. Am luat-o înainte de a ține dumneavoastră seminariile acelea la Universitatea Virginia, înainte de a mă hotărî să vin aici.

— Dar de angajat nu prea ai avut norocul să te angajezi undeva.

— Da, recunoscu Starling încuviințând și cu un semn din cap, dar a fost norocul meu pentru că am avut timp să mă calific în domeniul medicinei legale. Iar apoi am lucrat în laborator până când Academia a avut locuri disponibile.

— Mi-ai scris mărturisindu-mi dorința de a veni aici, nu-i așa? Și nu cred că ți-am răspuns, da, sigur nu ți-am răspuns. Ar fi trebuit totuși.

— Ați avut alte lucruri mai bune de făcut.

— Ai auzit ceva de PEIV?

— Da, e vorba de Programul de Evaluare a Infractorilor Violenți. *Buletinul Juridic al Poliției* spune că acum se lucrează la baza de date; dar programul nu e deocamdată operațional.

Crawford încuviință dând din cap.

— Au pus la punct un chestionar. Se aplică tuturor criminalilor în serie cunoscuți din epoca modernă, spuse el și-i întinse un top gros de hârtii prinse cam precar între ele. Are un capitol pentru cei care investighează crima și unul pentru victimele care supraviețuiesc, dacă izbutește vreuna să supraviețuiască. Paginile albastre conțin întrebări la care trebuie să răspundă criminalul, dacă vrea, paginile roz conțin o serie de întrebări pe care anchetatorul urmează să le pună criminalului pentru a-i urmări reacțiile și răspunsurile. Multă

hârțogărie.

Hârțogărie. Starling începu să adulmece ca un copoi stârnit. Mireasma unei misiuni îi gâdila nările, poate era vorba doar de sarcina de a introduce date primare într-un nou program de calculator. Era ispititor să ajungă la Departamentul de Științe Comportamentale în orice calitate, dar mai știa ce soartă o așteaptă pe o femeie care ajunge să fie etichetată drept secretară: eticheta aceea se lipește de ea pe vecie. Venise momentul să aleagă și voia să aleagă bine.

Crawford părea să aștepte, probabil o întrebase ceva. Starling trebui să facă un efort să-și amintească ce o întrebase.

— Ce teste ai dat până acum? Testul Multifazic Minnesota? Rorschach?

— Minnesota da, Rorschach nu. Am dat Apercepții Tematice și, cu copiii, testul Bender-Gestalt.

— Starling, te sperii ușor?

— Nu prea, deocamdată.

— Vezi tu, am încercat să-i interoghez și să-i cercetez pe toți cei treizeci și doi de criminali în serie pe care i-am reținut până acum, pentru a crea o bază de date cu ajutorul căreia să stabilim profilul psihologic pentru cazurile nerezolvate. Mulți dintre ei au acceptat să coopereze, cred că voiau într-un fel să se facă remarcați, cei mai mulți. Douăzeci și șapte au fost dornici să colaboreze. Patru dintre ei, aflați în celulele condamnaților la moarte, care așteptau rezultatul unor cereri de grațiere, au tăcut mâlc, și e de înțeles. Dar pe cel de la care așteptăm cel mai mult n-am reușit să-l facem să deschidă gura. Vreau ca mâine să te duci să-l cauți la sanatoriul unde e închis.

Clarice Starling simți un val de bucurie, dar și de teamă în același timp.

— Cine e subiectul investigației?

— Un psihiatru… doctorul Hannibal Lecter.

După rostirea acelui nume, în orice cerc de oameni civilizați se lasă tăcere. Starling se uită țintă la Crawford, încremenită.

— Hannibal Canibalul?

— Mda.

— Da, bine… sigur… în regulă. Sunt bucuroasă că am șansa asta, dar știți, trebuie să vă spun… mă mir. De ce tocmai eu?

— Mai întâi și mai întâi pentru că nu ai altceva mai bun de făcut. Și nu mă aștept să fie prea cooperant. Deja a refuzat orice discuție, e drept că propunerea i s-a făcut printr-un intermediar, directorul spitalului unde-i deținut. Dar trebuie să pot spune, dacă e cazul, că am trimis la el un cercetător calificat în domeniu, care l-a întrebat direct. Motivele nu te interesează. Și în departamentul ăsta n-a mai rămas nimeni care să poată face o treabă ca asta.

— Sunteți la ananghie, Buffalo Bill, și chestiile din Nevada, zise Starling.

— Te-ai prins. Vechea poveste: n-am oameni.

— Ați spus „mâine”. Înseamnă că sunteți presați rău de tot. Îmi puteți da vreun indiciu în cazul ăsta?

— Nu, aș fi vrut eu să am vreun indiciu.

— Dacă refuză să coopereze, mai doriți totuși un profil psihologic?

— Nu. M-am îngropat în evaluări care spun că pacientul Lecter este inaccesibil, iar fiecare evaluare arată altfel.

Crawford lăsă să-i cadă din cutie în palmă două tablete de vitamina C, le amestecă cu un pliculeț de Alka-Seltzer într-un pahar cu apă de la frigider și dădu amestecul pe gât.

— E caraghios. Lecter e psihiatru, scrie articole pentru reviste de psihiatrie, și abordează subiecte extraordinare, dar nu scoate o vorbă despre anomaliile proprii. S-a prefăcut la un moment dat că se lasă în voia directorului spitalului, doctorul Chilton, cu prilejul unor teste – stând cu o manșetă de luat tensiunea arterială în jurul penisului, în timp ce se uita la pozele unui accident dezastruos – după care Lecter a publicat primul ce-a aflat despre Chilton și l-a făcut de râs peste tot. Răspunde la scrisorile cu întrebări serioase ale unor studenți de la psihiatrie pe orice teme care nu se referă la cazul său, și cam atât. Dacă n-o să vrea să vorbească cu tine, vreau un raport exact: cum arată individul, cum arată celula în care e

închis, ce face el acolo. Culoarea locală, ca să spun așa. Ai grijă cum te descurci cu presa când intri și când ieși de acolo. Nu presa aia de marcă, ci aia de duzină. Le e tare drag Lecter, mai drag decât prințul Andrew.

— Nu i-a oferit o revistă de scandal cincizeci de mii de dolari doar pentru niște rețete? Parcă îmi aduc aminte, replică Starling.

Crawford o aprobă dând din cap.

— Sunt destul de convins că cei de la *National Tattler* au cumpărat pe cineva din spital și s-ar putea să afle că te duci din secunda în care stabilesc întâlnirea la telefon.

Crawford se aplecă spre ea la un pas doar. Ea observă că ochelarii de citit îi mascau oarecum pungile de sub ochi. După izul pe care-l emana se simțea că se clătise nu cu mult înainte cu apă de gură Listerine.

— Starling, vreau să mă asculți ce-ți spun. Mă asculți?

— Da, domnule.

— Fii foarte atentă cu Hannibal Lecter. Doctorul Chilton, șeful Spitalului de Stat Baltimore pentru Infractorii Bolnavi Mintal, o să-ți spună care sunt regulile pe care trebuie să le urmezi în cazul lui. Nu te abate de la indicațiile lui. *Cu niciun chip nu te abate de la ce-ți spune.* Și dacă Lecter o să catadicsească să vorbească cu tine, o va face doar ca să te tragă pe tine de limbă. Știi, curiozitatea aia a șarpelui care-l îmboldește să se uite în cuibul păsăruicii. Știm amândoi că în cursul unui astfel de interviu mai trebuie să provoci și apoi să te retragi, dar să nu-i dai niciun fel de relații în ceea ce te privește. Nu e bine să-i intre în cap nimic care se referă la tine. Știi doar ce-a pățit Will Graham.

— Am citit ceva atunci când s-a întâmplat tărășenia.

— Când Will s-a apropiat de el, Lecter l-a ciopârțit cu un cuțit de tăiat linoleum. E o minune că n-a murit. Îți mai aduci aminte de cazul Dragonului Roșu? Tot Lecter l-a asmuțit pe Dolarhyde contra lui Will și a familiei sale. Din cauza lui Lecter, fața lui Will arată de parcă ar fi desenat-o Picasso. În spital, Lecter a sfâșiat o soră în bucăți. Fă-ți meseria, dar nu uita nicio secundă cu cine ai de-a face.

— Cu cine? Dumneavoastră știți?

— Știu că e vorba de un monstru. Dar dincolo de asta, nimeni nu poate spune cine-i Lecter. Poate că tu o să afli. Starling, nu te-am ales chiar la întâmplare. Pe când țineam seminarii la Universitatea Virginia, mi-ai pus o serie de întrebări interesante. Directorul va citi raportul semnat de tine, doar dacă va fi limpede, la obiect, bine organizat. Eu hotărăsc. Va fi pe biroul meu duminică la ora 9 fix. Starling, îndeplinește-ți misiunea așa cum ne-am înțeles.

Crawford îi zâmbi, dar în ochii lui nu se putea citi nimic.

• CAPITOLUL 2

Doctorul Frederick Chilton, cincizeci și opt de ani, director al Spitalului de Stat Baltimore pentru Infractorii Bolnavi Mintal, are un birou lung și lat, pe care nu găsești niciun obiect tăios sau contondent. Unii dintre subalternii lui îi spuneau biroului „șanțul cu apă”. Ceilalți subalterni nu aveau habar ce însemna „șanțul cu apă”, adică șanțul care înconjoară de fapt cetatea. Când Clarice Starling își făcu apariția înăuntru, doctorul Chilton nu catadicsi să se ridice de la biroul cu pricina.

— Pe la noi au trecut destui oameni de la poliție, dar nu-mi amintesc niciunul atât de atrăgător, aruncă Chilton remarca fără să se ridice.

Fără să-și bată capul prea mult, Starling ghici că mâna aceea întinsă spre ea lucea din pricina lanolinei din părul pe care obișnuia să și-l mângâie. Ea își retrase prima mâna.

— *Domnișoara* Sterling, dacă nu mă înșel, nu-i așa?

— *Starling,* domnule doctor, cu *a.* Mulțumesc că m-ați primit.

— Deci, FBI-ul se lasă cucerit de fete, ca toate celelalte instituții, ha-ha-ha.

Și zâmbi arătându-și dinții de fumător, zâmbet cu care își marca fiecare frază.

— Și FBI-ul evoluează, domnule doctor Chilton.

— Rămâi în Baltimore mai multe zile? Știi, aici te poți distra la fel de bine ca și în Washington sau New York, dacă ești familiarizat cu orașul.

Starling evită să se uite la el ca să nu-i mai vadă zâmbetul și își dădu imediat seama că omul îi simțise antipatia.

— Sunt sigură că e un oraș magnific, dar am primit ordinul să-l văd pe doctorul Lecter și să mă întorc să raportez încă azi după-amiază.

— Dar pot să te sun undeva la Washington ca să mai stăm

de vorbă, mai târziu?

— Bineînțeles. Chiar foarte amabil din partea dumneavoastră că v-ați gândit la asta. De acest proiect se ocupă agentul special Jack Crawford, și mă puteți oricând găsi prin intermediul dumnealui.

— Mda, am înțeles, făcu Chilton, și petele purpurii din obraz contrastau foarte mult cu părul de o culoare șaten-roșcat cam artificială. Vă rog, legitimația!

O lăsă în continuare să stea în picioare în vreme ce studia pe îndelete legitimația. Apoi i-o restitui și se ridică în fine în picioare.

— N-o să ne ia prea mult timp. Să mergem.

— Domnule doctor Chilton, am înțeles că urma să-mi dați niște indicații?

— În vreme ce mergem. Ieși de după birou și se uită la ceas. În jumătate de oră am o întâlnire și iau masa cu cineva.

Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să-și dea seama mai repede cu cine avea de-a face. S-ar putea să nu fie ticălos chiar până în măduva oaselor. S-ar fi putut să știe unele amănunte care i-ar fi putut folosi. Măcar o dată trebuia și ea să arboreze un zâmbet idiot de complezență, chiar dacă nu prea se pricepea la asta, că doar nu murea.

— Domnule doctor Chilton, eu am stabilită o întâlnire cu dumneavoastră exact pentru această oră! S-a convenit asta, cu acordul dumneavoastră, tocmai pentru că acum aveați ceva timp disponibil. În cursul acestui interviu s-ar putea să se ivească unele lucruri și s-ar putea să am nevoie de dumneavoastră pentru a interpreta unele dintre răspunsurile subiectului.

— Tare, tare mă îndoiesc. Trebuie să dau un telefon înainte de a ne duce acolo. Te ajung din urmă în anticameră.

— Aș vrea să-mi las haina și umbrela aici, dacă se poate.

— Dincolo, dă-i-le lui Alan în hol. Are el grijă să le pună undeva.

Alan purta o uniformă ca o pijama, cum purtau toți deținuții de-acolo. Cu poalele cămășii tocmai ștergea niște scrumiere. În vreme ce-i lua haina, își tot plimba limba

umflându-și obrajii.

— Mulțumesc, îi spuse ea.

— Cu foarte multă plăcere. De câte ori pe zi te caci? întrebă Alan.

— Ce-ai spus?

— Și iese așa un cârnat luuuung?

— Dă-le încoace, găsesc eu unde să le pun și singură.

— Și cum nu te împiedică nimic să te uiți, te apleci frumos și te uiți cum iese și își schimbă culoarea când dă de aer. Nu-i așa? Parcă îți crește așa deodată o coadă mare, maronie.

Individul nu voia să dea drumul la haină.

— Doctorul Chilton dorește să te duci în biroul lui imediat, ripostă Starling.

— Nu, nu doresc deloc, interveni chiar doctorul Chilton. Pune haina în dulap, și cât timp suntem plecați să nu îndrăznești s-o scoți de acolo. Acum! Am avut și eu o secretară permanentă, dar cu reducerile astea de fonduri am rămas fără ea. Fata care ți-a dat drumul bate la mașină trei ore pe zi, după care trebuie să mă mulțumesc cu Alan. Domnișoară Starling, unde sunt toate fetele acelea care înviorau birourile?

Îi aruncă o căutătură prin ochelarii lucioși.

— Ai armă?

— Nu.

— Pot să mă uit în poșetă și în geantă?

— Doar mi-ați văzut legitimația.

— Acolo scrie că ești studentă. Ia să vedem noi ce avem în poșetă și în geantă.

•

Clarice Starling tresări când prima ușă grea de oțel se închise cu un zgomot de fiare în spatele ei și se auzi zăngănitul zăvorului care se închidea. Chilton mergea puțin înaintea ei, pe coridorul vopsit în vernilul specific unei astfel de instituții, unde mirosea a dezinfectant și se auzea ecoul altor uși trântite. Starling era furioasă că-i îngăduise doctorului Chilton să-i cotrobăiască prin poșetă și geantă, dar își înfrână cu tărie enervarea ca să se concentreze la ce avea de făcut. Nu era nicio nenorocire. Simți că era din nou stăpână

pe sine, că era din nou cu picioarele pe pământ tare, ca atunci când simți fundul pietros al unui torent iute.

— Lecter e o mare pacoste, îi aruncă Chilton peste umăr. Omului de serviciu îi trebuie cel puțin zece minute în fiecare zi ca să scoată capsele metalice din revistele pe care le primește zilnic. Am încercat să reducem numărul revistelor pe care le primește sau chiar să-l împiedicăm să le mai primească, dar a scris o reclamație și tribunalul ne-a anulat decizia. Iar numărul de scrisori pe care le primea era enorm. Slavă Domnului, s-a mai redus de când faima lui a mai apus, umbrită de a altor creaturi care țin prima pagină a presei. O vreme se părea că orice studențaș care-și pregătea lucrarea de diplomă în psihologie avea neapărată nevoie și de câteva rânduri de la doctorul Lecter. Revistele medicale încă îi mai publică lucrările, mai ales din cauza aberațiilor pe care le vehiculează.

— După părerea mea, a publicat o lucrare destul de bună despre mania intervențiilor chirurgicale în *Revista de Psihiatrie Clinică,* spuse Starling.

— După părerea ta, ai? *Noi,* aici, am încercat să-l studiem pe Lecter. Ne gândeam: Uite, avem ocazia să facem un studiu de căpătâi… fiindcă e atât de greu să pui mâna pe unul viu…

— Unul viu?

— Un sociopat adevărat, și e evident că Lecter asta e. Dar omul e de nepătruns, mult prea rafinat pentru testele obișnuite. Și, Doamne, ce ne mai urăște. Crede că sunt blestemul vieții lui. Crawford e isteț foarte, nu-i așa? Că i-a venit ideea de se folosi de tine în cazul lui Lecter.

— Ce vreți să spuneți, domnule doctor Chilton?

— *O femeie tânără care să-l ațâțe.* Așa cred că se spune la voi. Nu cred să mai fi văzut Lecter femeie de ani de zile. Poate vreuna din femeile de serviciu care face curat. De obicei, avem grijă să nu prea calce femei pe acolo. În pușcării asta aduce necazuri.

„Chilton, mai du-te dracului!”

— Am absolvit Universitatea Virginia cu *magna cum laudae*, domnule doctor. Și aceea nu e o școală unde se învață arta

seducției.

— Atunci poate ar fi bine să ții minte care sunt regulile casei: nu întinzi mâna printre gratii, nici nu te apropia de ele măcar. Nu-i dai nimic decât hârtie la nevoie. Nici creioane, nici stilouri. Are niște creioane cu fibră. Orice hârtie îi dai nu trebuie să aibă capse, clame, bolduri. Totul i se dă prin tava prin care i se servește și mâncarea. Iar el restituie ce are de restituit prin aceeași tavă pentru hrană. Nicio excepție. Nu primi nimic de la el dacă încearcă să-ți dea printre barele carcerei. Mă înțelegi bine?

— Înțeleg.

Trecură de alte două porți și lumina zilei a rămas în urmă. Trecură și de secțiile unde deținuții puteau sta împreună și ajunseră în zona unde nu existau ferestre, unde cei încarcerați stăteau izolați. Becurile de iluminat de pe coridoare erau protejate de armături groase, precum cele din sala mașinilor de pe nave. Doctorul Chilton se opri în dreptul uneia dintre lămpi. Când zgomotul pașilor încetă, Starling auzi dincolo de ziduri cum se tânguia abia auzit o voce chinuită, răgușită de atâta urlat.

— Lecter nu iese niciodată din celula lui fără cămașă de forță și cu mască pe gură. Și am să-ți arăt și de ce. După ce a fost condamnat, vreme de un an a fost un deținut model. Sistemul de pază din preajma lui a mai pierdut din vigilență… asta s-a întâmplat înainte de a fi eu numit director. În după-amiaza zilei de 8 iulie 1976, s-a plâns că are dureri în piept și a fost dus la dispensar. I s-a scos cămașa de forță ca să i se facă o electrocardiogramă. Când sora s-a aplecat spre el, să vezi ce i-a făcut.

Chilton îi întinse o fotografie cam îndoită pe la colțuri.

— Doctorii au reușit să-i salveze doar un ochi. Lecter era cuplat la aparat în timpul ăsta. I-a rupt femeii maxilarul ca să ajungă să-i prindă limba. Și totuși pulsul nu i-a crescut prea mult, doar optzeci și cinci pe minut, chiar și în momentul în care i-a înghițit femeii limba.

Starling nu era în stare să-și spună ce-i provoca mai multă silă: fotografia aceea, sau privirea obraznică și lacomă cu care

Chilton îi scruta fața. Prin minte îi trecu imaginea unei găini însetate care-i ciugulea lacrimile de pe obraji.

— Aici îl ținem noi pe Lecter, spuse Chilton în vreme ce apăsa un buton de lângă o ușă dublă cu geam securizat.

Un om de serviciu voinic le dădu drumul înăuntru. Starling trebuia să ia repede o hotărâre decisivă, și se opri chiar în ușă.

— Domnule doctor Chilton, avem mare nevoie să obținem niște informații din acest interviu. Dacă doctorul Lecter consideră că sunteți dușmanul lui, dacă în mintea lui i s-a format acest reflex, așa cum ați spus mai înainte, poate o să am mai mult noroc dacă mă duc doar eu la el. Ce ziceți?

Obrazul lui Chilton se crispă prins de un tic nervos.

— Mi-e indiferent. Dar ai fi putut să-mi faci oferta asta pe când eram în birou. Puteam să trimit un om de serviciu să te însoțească și nu mai pierdeam eu timpul.

— V-aș fi făcut propunerea asta în birou dacă ați fi acceptat să-mi dați informațiile necesare pe când eram acolo.

— Domnișoară Starling, nu cred că o să ne mai vedem. Barney, după ce dumneaei termină cu Lecter, sună să vină cineva s-o scoată de aici.

Chilton plecă fără să-i arunce măcar o privire. Se trezi singură cu voinicul om de serviciu, o figură indiferentă, în spatele căruia văzu doar un ceas de perete ce nici măcar nu ticăia, rezerva lui protejată de grilaj de sârmă împletită unde erau înșirate spray-uri lacrimogene, cămăși de forță, măști de față, un pistol cu tranchilizante. De un perete era rezemată un fel de furcă din țeavă, cu un capăt în formă de U pentru imobilizarea la perete a celor violenți. Însoțitorul ei o privi și-i spuse:

— V-a spus doctorul Chilton să nu v-apropiați de gratii?

Avea o voce în același timp pițigăiată și gâjâită.

— Da, mi-a spus.

— Atunci e-n regulă. E mai încolo, ultima celulă la dreapta. Să mergeți numai prin mijlocul coridorului și nu-i luați în seamă pe ceilalți. Îi puteți duce și corespondența, încercați să vă puneți bine cu el.

Omul de serviciu păru înveselit de ceva, numai el știa de

ce.

— Puneți-i scrisorile în tăviță și lăsați tăvița să lunece înăuntru. Dacă tăvița e înăuntru, puteți s-o trageți afară cu sfoara, sau poate o împinge el. Nu poate ajunge la dumneavoastră acolo unde se oprește tăvița.

Îi dădu două reviste, cu paginile desfăcute, gata să se împrăștie, trei ziare și mai multe scrisori deschise. Coridorul avea vreo treizeci de metri, cu celule de ambele părți. Unele celule aveau pereți capitonați, cu ferestre de supraveghere ce semănau cu niște creneluri pentru arcași, în mijlocul ușii. Altele erau celule obișnuite, cu bare spre partea coridorului. Clarice Starling era conștientă de prezența locatarilor celulelor, dar se strădui să nu se uite la ei. Parcursese mai bine de jumătate de coridor când auzi o voce șuierătoare:

— Pot să-ți adulmec pișătoarea!

Nu dădu niciun semn că ar fi auzit vorbele acelea și continuă să meargă mai departe. În ultima celulă lumina era aprinsă. Se deplasă spre partea stângă a coridorului ca să vadă mai bine în interiorul celulei, știind că venirea ei nu mai era un secret, fiind anunțată de sunetul tocurilor pe ciment.

• CAPITOLUL 3

Celula doctorului Lecter e la capătul coridorului, departe de celelalte, în fața ei fiind doar o debara. Arăta cu totul altfel decât celelalte. În față, un șir de bare metalice, iar dincolo de ele, la o distanță mai mare decât poate un om întinde mâna, e o a doua barieră formată dintr-o rețea solidă de nailon care mergea de la podea la tavan și de la un perete la altul. Dincolo de rețea, Starling văzu o masă prinsă cu șuruburi în podea, pe care se înșirau teancuri de cărți cu coperți necartonate și hârtii, lângă masă un scaun, de asemenea prins în podea.

Doctorul Lecter stătea pe patul de pușcărie, rezemat de pernă și frunzărea revista *Vogue,* ediția în limba italiană. Cu dreapta ținea foile detașate ale revistei cu capsele scoase, și cu stânga le punea lângă el pe măsură ce le parcurgea. La mâna stângă avea șase degete. Clarice Starling se opri la mică distanță de barele metalice.

— Domnule doctor Lecter.

Se păru că vocea îi suna normal. El își ridică privirea de pe revistă. O fracțiune de secundă i se păru că ochii lui scoteau un fel de țiuit, dar senzația era provocată doar de pulsul propriului sânge.

— Mă numesc Clarice Starling. Pot vorbi cu dumneavoastră?

Politețea era evidentă atât prin distanța pe care o păstra, cât și prin tonul vocii sale.

Doctorul Lecter rămase pe gânduri, cu un deget la buze. Apoi se ridică alene, păși cu un mers sigur prin cușca lui și se apropie de rețeaua de nailon, fără a o lua în seamă, de parcă el ar fi pus-o acolo. Starling remarcă statura măruntă, aerul îngrijit. Mâinile și brațele lui degajau un fel de forță.

— Bună dimineața, o salută el de parcă ar fi întâmpinat-o firesc la ușă.

Avea o voce de om cu educație, dar cu o nuanță metalică și

aspră, poate din pricină că nu prea avea cu cine vorbi. Avea niște ochi căprui, în care lumina se reflecta cu punctișoare roșietice. Uneori punctișoarele păreau să scapere și să se adune în mijlocul pupilelor. O cuprinse cu privirea din cap până-n picioare. Ea se mai apropie puțin de gratii. Simți cum i se zburlește părul pe mâini.

— Domnule doctor, avem o problemă foarte dificilă cu stabilirea profilului psihologic al cuiva și am venit să vă cer ajutorul.

— *Noi* însemnând Departamentul de Științe Comportamentale de la Quantico. Și bănuiesc că ești una dintre colaboratoarele lui Jack Crawford.

— Da.

— Pot să-ți văd și eu legitimația?

Nu se așteptase la asta.

— Am arătat-o la venire.

— Vrei să spui că i-ai arătat-o lui Frederick Chilton, doctor în medicină?

— Da.

— Ți-a arătat și el legitimația..., lucrările lui?

— Nu.

— În hârtiile alea academice ale lui nu scrie mare lucru, ascultă la mine. L-ai cunoscut și pe Alan? Nu-i așa că-i fermecător? Cu care dintre ei ai prefera să stai de vorbă?

— Cu Alan, dacă stau să mă gândesc bine.

— S-ar fi putut să fii vreo ziaristă care l-a mituit pe Chilton s-o lase să intre la mine. De aia cred că am dreptul să-ți văd legitimația.

— În regulă.

Îi arătă legitimația laminată în plastic.

— De la distanța asta nu pot să citesc, te rog expediază-mi-o.

— Nu pot.

— Pentru că e dintr-un material mai tare?

— Da.

— Întreabă-l pe Barney.

Acesta din urmă se prezentă la apel și rămase puțin pe

gânduri.
— Doctore Lecter, o să ai legitimația. Dar dacă n-o restitui când îți spun și dacă ne dai de furcă la toți și o să trebuiască să te imobilizez ca s-o iau, atunci să știi că mă supăr tare de tot. Dacă mă superi, o să trebuiască să stai legat fedeleș până când îmi mai trece. Și atunci mâncare prin tubaj, izmenele de pișăcios o să ți le schimbăm doar de două ori pe zi – o să avem de furcă cu toții. Și o săptămână nu mai primești niciun fel de corespondență. Ai băgat la cap?
— Da, Barney, de acord.
Legitimația ajunse la el prin intermediul tăvii și doctorul Lecter o ridică în dreptul luminii.
— *În perioada de stagiu*? Aici scrie „în perioada de stagiu”. Jack Crawford mi-a trimis o stagiară ca să-mi ia mie un interviu?
Se lovi gânditor cu legitimația peste dinții din față și trase în piept parfumul acesteia.
— Hei, doctore Lecter, îl readuse la realitate Barney.
— Da, imediat.
Puse legitimația pe tavă și Barney o trase afară.
— Da, sunt în perioada de stagiu la Academie, dar nu vorbim aici de FBI, ci de psihologie. Sunteți în stare să apreciați singur dacă sunt calificată pentru treaba de care discutăm?
— Hmmm, mormăi doctorul Lecter. Ca să zic așa, ești cam lunecoasă. Barney, ce zici, poți să-i aduci agentei Starling un scaun?
— Doctorul Chilton nu mi-a spus nimic de scaun.
— Dar bunele tale maniere ce-ți spun, Barney?
— Vreți un scaun? o întrebă Barney. Am putea face rost de un scaun, dar până acum doctorul Lecter niciodată… ei bine, până acum nimeni n-a stat prea mult ca să aibă nevoie de scaun.
— Înțeleg, da, adu-mi-l.
Barney aduse un scaun pliant din debaraua încuiată din cealaltă parte a coridorului, îl desfăcu și se duse la locul lui.
— Ei, și acum, începu doctorul Lecter așezându-se într-o

parte a mesei lui de lucru ca s-o poată vedea mai bine, ce ți-a spus Miggs?

— Cine?

— Miggs, cel cu mai multe crime la activ, din celula de dincolo? A șuierat el ceva când ai trecut. Ce spunea?

— Mi-a spus: „Pot să-ți adulmec pișătoarea”.

— Aha. Ei bine, eu nu pot. Folosești cremă de față Evyan și, uneori, parfum L’Air Du Temp, dar azi nu te-ai dat cu el. Azi te-ai hotărât să nu folosești niciun fel de parfum. Cum ți-au căzut vorbele lui Miggs?

— Se arată ostil din motive pe care n-am cum să le cunosc. Păcat. El se arată dușmănos cu ceilalți, ceilalți se arată dușmănoși cu el. E un cerc vicios.

— Tu simți ostilitate față de el?

— Îmi pare rău că e bolnav mintal. Altfel, e doar gura de el. De unde ați știut de parfum?

— Când ți-ai scos legitimația am simțit o undă venind dinspre poșetă. Ai o poșetă frumoasă.

— Mulțumesc.

— Ai venit cu cea mai elegantă poșetă pe care o ai, nu-i așa?

— Da.

Era adevărat. Făcuse economii ca să-și cumpere poșeta care era cea mai scumpă podoabă a ei.

— Arată mult mai bine decât pantofii.

— Poate o să am și niște pantofi pe măsura poșetei.

— Nu mă îndoiesc.

— Domnule doctor, dumneavoastră ați făcut desenele acelea de pe perete?

— Crezi cumva că am angajat vreun profesionist?

— În cel din dreptul chiuvetei e un oraș din Europa?

— Florența. Palazzo Vecchio și Duomo, văzute dinspre Belvedere.

— Și ați desenat totul din memorie, toate detaliile acelea?

— Agent Starling, nu mi-a mai rămas decât memoria, altfel n-am cum să mai văd locurile acelea.

— În celălalt e un crucifix? Crucea din mijloc e goală.

— E Golgota după coborârea de pe cruce. În creion și marker pe o hârtie de ambalaj de la măcelărie. Exact cu asta s-a ales tâlharul căruia i s-a promis paradisul după ce i s-a luat și mielul de Paști.

— Și dincolo ce-i?

— Picioarele lui zdrobite, pățind exact ce-a pățit și celălalt tâlhar care l-a batjocorit pe Cristos. Chiar nu ai habar de Evanghelia Sfântului Ioan? Atunci uită-te la lucrările lui Duccio, el pictează crucificările cu mare exactitate. Ce mai face Will Graham? Cum mai arată?

— Nu-l cunosc pe Will Graham.

— Știi bine cine-i. Protejatul lui Jack Crawford. Cel care a fost aici înaintea ta. Mutra lui cum mai arată acum?

— Nu l-am văzut niciodată.

— Asta e ca și cum am răscoli răni vechi, agent Starling, nu te superi, nu?

Câteva momente de tăcere, apoi ea își luă avânt.

— Poate ar fi mai bine dacă am răscoli niște răni de aici. Am adus…

— Nu. E o prostie! Nu încerca să fii isteață și să folosește o poantă când vrei să treci ușor de la un subiect la altul. Ascultă, când înțelegi o vorbă de duh și marșezi la ea îl faci pe subiectul tău să facă rapid și detașat o evaluare a situației care poate dăuna stării de spirit. Iar noi, psihologii, acționăm pe eșafodajul stării de spirit. Te descurcai foarte bine mai înainte, ai fost plină de politețe și receptivă la politețe, ai reușit să-mi câștigi încrederea spunându-mi adevărul, deși era stânjenitor, despre ce mârâise Miggs, și apoi îmi vii cu o șmecherie ieftină ca să treci repede la subiectul care te interesează. Nu obții nimic așa.

— Domnule doctor Lecter, sunteți un psihiatru cu experiență clinică. Credeți că sunt atât de proastă încât să încerc o șmecherie ca să profit de starea dumneavoastră de spirit? Aveți mai multă încredere în mine. Vă voi pune niște întrebări, iar dumneavoastră veți răspunde sau nu. Vă deranjează atât de mult să vă uitați peste chestionar?

— Agent Starling, ai citit cumva vreuna dintre lucrările

redactate de Științele Comportamentale?

— Da.

— Și eu. FBI-ul a refuzat prostește să-mi trimită *Buletinul Juridic al Poliției,* dar am făcut eu rost de el de la anticariat, am procurat revista *Informații juridice a Universității John Jay,* și mai am și revistele de psihiatrie. În ele criminalii în serie sunt împărțiți în două categorii: cei organizați și cei dezorganizați. Ce zici de asta?

— Fundamental…, evident că ei…

— Simplist e cuvântul de care aveai nevoie. De fapt cea mai mare parte a psihologiei e puerilă, agent Starling, iar partea care se aplică în Științele Comportamentale e la același nivel cu frenologia. Psihologia nu are prea multă materie din start. Du-te la orice catedră de psihologie și uită-te bine la studenți și la facultate: o să vezi niște bieți radioamatori entuziaști, sau niște tocilari cu deficiențe de personalitate. Nici pe departe cele mai strălucite minți din campus. *Organizați* și *dezorganizați,* idee de doi bani.

— Cum ați schimba dumneavoastră clasificarea asta?

— N-aș schimba-o deloc.

— Dacă tot vorbim de lucrări publicate, am citit articolul dumneavoastră despre mania operațiilor chirurgicale și despre diferențele dintre obrazul stâng și cel drept.

— Da, lucrări strălucite.

— Și eu cred la fel, de aceeași părere e și Jack Crawford. El mi-a atras atenția asupra lor. De aceea e preocupat de dumneavoastră…

— Stoicul Crawford preocupat de cineva? Probabil că are foarte multe pe cap dacă a ajuns să recruteze pe cineva dintre stagiarii în curs de pregătire ca să-i dea o mână de ajutor.

— Da, are multe probleme și vrea…

— I-a dat de furcă problema cu Buffalo Bill?

— Așa cred.

— Nu. *Așa cred* nu e replica potrivită. Agent Starling, știi foarte bine că e vorba de Buffalo Bill. Credeam că Jack Crawford te-a trimis la mine să mă iscodești în privința asta.

— Nu.

— Deci nu faci parte din echipa care lucrează la asta.

— Nu, am venit pentru că avem nevoie de părerea dumneavoastră…

— Ce știi de Buffalo Bill?

— Nimeni nu știe mare lucru.

— Tot ce se știe e ce s-a publicat în presă?

— Așa cred. Domnule doctor Lecter, eu personal n-am văzut niciun fel de documente referitoare la cazul în speță, sarcina mea e să…

— Câte femei a ucis până acum Buffalo Bill?

— Poliția a găsit cinci.

— Toate jupuite?

— Da, parțial.

— Presa nu a explicat niciodată de unde-i vine porecla făptașului. Știi cumva de ce i se spune Buffalo Bill?

— Da.

— Spune-mi și mie.

— Vă spun dacă vă aruncați ochii peste chestionar.

— Am să mă uit și atât. Acum spune-mi.

— La început a fost doar o glumă proastă făcută de Departamentul de Omucideri din Kansas City.

— Da?…

— I-au spus Buffalo Bill pentru că-și jupoaie victimele.

Starling își dădu seama că se zbătea între spaimă și stânjeneala de a nu fi socotită de doi bani. Prefera spaima.

— Trimite-mi chestionarul.

Starling îi trimise paginile albastre din chestionar prin intermediul tăvii. Rămase nemișcată în vreme ce Lecter îl frunzări. Îl aruncă apoi în tavă.

— Ah, agent Starling, crezi că mă poți diseca pe mine cu un instrument atât de bont?

— Nu. Dar cred că-mi puteți face unele sugestii pentru a avansa cu acest studiu.

— Și mă rog, cam care ar putea fi posibilul motiv pentru care aș face una ca asta?

— Curiozitatea.

— În ce privință?

— În privința motivului pentru care sunteți aici, pentru ce vi s-a întâmplat.

— Nu mi s-a întâmplat nimic, agent Starling. *Eu* sunt ceea ce s-a întâmplat. Nu mă puteți reduce la un șir de influențe. Ați renunțat la ideea de bine și de rău de dragul behaviorismului, agent Starling. Le puneți la toți pampers ca la bolnavii de incontinență urinară… și nimeni nu e niciodată vinovat. Uită-te la mine, agent Starling. Ai tăria să spui că sunt rău? Sunt eu rău, agent Starling?

— Cred că sunteți distructiv. Pentru mine e același lucru.

— Răul e doar distructiv? Atunci *furtunile* sunt rele, dacă judecăm atât de simplu. Și mai avem și *focul,* apoi *grindina.* Companiile de asigurări categorisesc toate aceste catastrofe sub numele de „forță majoră”.

— În mod deliberat…

— Ca să mă mai destind, culeg și eu articole despre prăbușirea bisericilor. Ai auzit despre ultima catastrofă din Sicilia? Minunată. În timpul unei liturghii deosebite, fațada bisericii s-a prăbușit peste șaizeci și cinci de bunicuțe. E o manifestare a răului? Dacă e așa, atunci cine e de vină? Dacă El se află acolo sus, atunci cu siguranță că s-a bucurat, agent Starling. Și febra tifoidă și lebedele vin tot de acolo!

— Domnule doctor, eu nu vă pot explica, dar știu cine ar putea s-o facă.

O opri ridicând o mână. Observă că avea o mână frumoasă, și cele două degete din mijloc perfect gemene. O formă rară de polidactilism. Când începu să vorbească din nou, avea o voce plăcută, amabilă.

— Agent Starling, știu că vrei să mă evaluezi. Ești foarte ambițioasă, nu-i așa? Știi ce ești tu pentru mine, cu poșetuța aia frumoasă și pantofii ieftini pe care-i porți? O biată țărăncuță. O fată de la țară mai spălată, foarte băgăreață, cam lipsită de gust. Ai niște ochi ca două pietricele ieftine de zodie: când stai la pândă să afli un răspuns, strălucesc. Și dincolo de ochii aceia e o minte isteață, nu-i așa? Ești disperată să nu semeni cu mama ta. Hrana bună a făcut să ai oasele ceva mai lungi, dar nu faci parte decât din prima

generație care a ieșit din mină, *agent* Starling. E vorba de familia Starling din Virginia de Vest sau de cea amărâtă din Oklahoma? Și te-ai tot frământat dacă să alegi calea colegiului sau Corpul Feminin de Armată. Acum dă-mi voie să-ți spun un lucru foarte personal care te privește, stagiar Starling. Acasă ai un șirag de mărgele din acelea la care mai adaugi o mărgică la fiecare întâlnire cu iubitul tău și simți o neplăcută strângere de inimă când vezi cât de cleioase au devenit, nu-i așa? Și îți amintești cum ai mulțumit de fiecare dată, fără tragere de inimă, îngăduindu-i acele sincere bâjbâieli, simțindu-te lipicioasă din cap până-n picioare de fiecare dată pentru fiecare mărgică. Anost. Plicticos, taaaare plicticos! Faptul că ești inteligentă cam dăunează, nu-i așa? Și gustul pe care ți-l lasă nu e plăcut deloc. Când o să te mai gândești la discuția asta, să-ți amintești expresia aceea de animal rănit când o să-i dai papucii individului. Și dacă șiragul de mărgele ajunge să fie cleios, ce altceva va ajunge la fel cu vremea? Și noaptea te gândești și la lucrul ăsta, nu-i așa? o întrebă doctorul Lecter pe cel mai blajin ton.

Starling își ridică brusc capul și-l înfruntă:

— Domnule doctor Lecter, înțelegeți o mulțime de lucruri. N-am să neg nimic din ce ați zis. Dar acum vreau și eu un răspuns pe loc, fie că vreți fie că nu: Sunteți destul de puternic ca să vă folosiți de puterea aia extraordinară pe care o aveți ca să vă cântăriți și pe dumneavoastră? E greu să vă priviți în față. Am descoperit asta în ultimele câteva minute. Ei, ce ziceți? Priviți-vă și puneți adevărul pe hârtie. Ce alt subiect mai potrivit și pe măsură puteți găsi? Sau poate vă e teamă de dumneavoastră.

— Agent Starling, ești dură, nu-i așa?

— În limite rezonabile.

— Și tare nu-ți place să te socotești o ființă comună. Așa-i că ustură? Ah! Agent Starling, ești departe de a fi comună. Dar te roade teama din pricina asta. Și mărgelele acelea ce fel sunt? De șapte milimetri?

— Da, de șapte.

— Dă-mi voie să-ți fac o sugestie. Caută niște pietre

semiprețioase din acelea ochi-de-tigru, găurite la mijloc și înșiră-le alternativ cu mărgelele aurii. Poți să le pui doi ochi-de-tigru la trei mărgele, unul la două, cum ți se pare că arată mai bine. Ochiul-de-tigru va prinde nuanța ochilor tăi și reflexele părului. Ți-a trimis cineva vreo felicitare de Sfântul Valentin?

— Da.

— Suntem deja în postul Paștelui. Și Sfântul Valentin e într-o săptămână. Hmmm. Aștepți felicitări?

— Nu se știe niciodată.

— Nu, nu se știe… Mă gândesc acum la Sfântul Valentin, îmi amintește de ceva năstrușnic. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cred că aș putea să te fac foarte fericită în ziua Sfântului Valentin, *Clarice* Starling.

— În ce fel, domnule doctor Lecter?

— Trimițându-ți o minunată felicitare. Mai trebuie să mă gândesc. Și acum te rog să mă ierți. La revedere, agent Starling.

— Și studiul?

— Odată, unul care făcea recensământul a încercat să mă evalueze. I-am mâncat ficatul cu fasole și o sticlă mare de vin de Amarone. Micuță Starling, du-te înapoi la școală.

Politicos până la capăt, Hannibal Lecter nu-i întoarse spatele deodată, ci se retrase de lângă rețea mergând de-a-ndăratelea până la cușeta lui, se întinse pe ea și deveni la fel de distant ca statuia unui cruciat întinsă pe un cavou.

Starling se simți deodată sleită cu totul, de parcă i s-ar fi luat sânge. Îi trebui mai mult timp decât de obicei ca să-și pună hârtiile în geantă pentru că se simțea nesigură pe picioare. Resimțea eșecul pe care-l detesta atât de mult în toate mădularele. Strânse scaunul pliant și-l rezemă de ușa debaralei. Trebuia să treacă din nou pe lângă Miggs. La celălalt capăt al culoarului Barney părea să citească. Îl putea chema să vină s-o ia. La naiba și cu Miggs. Nu era mai dificil decât atunci când trecea pe lângă un grup de muncitori din construcții sau pe lângă curierii bădărani de care se izbea în fiecare zi prin oraș. O porni pe coridor.

Aproape de ea auzi vocea șuierată a lui Miggs:

— Mi-am mușcat degetul ca să moooor. Uite cum sângerează!

Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi chemat pe Barney, dar surprinsă, se uită spre celulă și-l văzu pe Miggs mișcând iute din degete și simți brusc șuvoiul acela cald pe obraz și pe umăr înainte de a apuca să se ferească. Se îndepărtă de el, își dădu seama că e spermă, nu sânge. Auzi vocea lui Lecter care o striga, tonul acela răgușit mai pronunțat decât înainte.

— Agent Starling.

Se ridicase din pat și o striga în vreme ce ea continua să se depărteze. Bâjbâi prin poșetă după o batistă de hârtie. Din spate auzi iar:

— Agent Starling.

Simți în ea fiorul rece al stăpânirii de sine, și se îndreptă hotărâtă spre ieșire.

— Agent Starling.

În vocea lui Lecter se simțea o altă tonalitate. Se opri. „De ce naiba vreau atât de mult să reușesc?” Miggs șuieră ceva, dar nu-l ascultă.

Se trezi din nou în fața celulei lui Lecter și pentru prima oară fu martora unuia din rarele spectacole când doctorul era agitat. Știa că era în stare să miroasă mizeria de pe ea. Putea să adulmece orice.

— N-aș fi vrut să ți se întâmple una ca asta. Lipsa de maniere mi se pare o atitudine foarte urâtă.

Era ca și cum crimele comise l-ar fi purificat de brutalitățile mai mărunte. Sau poate, se gândi ea, îl excita s-o vadă mânjită în felul acesta. N-ar fi putut spune. Prin ochi îi treceau scăpărări înghițite de abisul întunecat din el, precum licuricii ce zboară prin gura peșterii. „Fie ce-o fi, dar folosește-te de momentul ăsta.” Își ridică servieta:

— Vă rog, faceți asta pentru mine.

Poate că apelul ei venise prea târziu: doctorul își recâștigase calmul.

— Nu. Dar o să fii fericită că ai venit. O să-ți ofer altceva. Ceva ce-ți dorești tu cel mai mult.

— Ce anume, domnule doctor?

— Avansarea, bineînțeles. Se potrivește de minune, îmi pare atât de bine. Ziua Sfântului Valentin m-a făcut să mă gândesc la asta.

Putea fi orice motiv în spatele zâmbetului acela care-l făcea să-și arate dinții mărunți și albi. Apoi vorbi, dar atât de încet încât abia îl auzi:

— Dacă vrei felicitarea de Sfântul Valentin, caută în mașina lui Raspail. M-ai auzit? Caută în mașina lui Raspail dacă vrei să găsești felicitarea. Și acum, poți să pleci. Nu cred că Miggs va reuși aceeași performanță atât de curând, chiar dacă e nebun. Ce zici?

• CAPITOLUL 4

Clarice Starling se simțea tulburată, sleită, și numai voința o mai ținea în picioare. Multe dintre cele spuse de Lecter despre ea erau adevărate, altele se apropiau mult de adevăr. Preț de câteva minute i se păru că în mintea ei se dezlănțuie o conștiință străină, măturând totul de pe rafturi ca un urs furios ajuns într-o tabără de excursioniști. Încă o înfuriau vorbele lui despre maică-sa, și trebuia într-un fel să scape de furia asta. Asta îi era meseria.

Stătea în mașina ei, un Ford Pinto, parcată vizavi de spital, respirând adânc. Când parbrizul mașinii se aburi, se simți oarecum mai izolată de restul lumii.

„Raspail!” Își aminti numele ăsta. Unul dintre pacienții lui Lecter, apoi victima lui. Nu avusese la dispoziție decât o singură seară să parcurgă materialele referitoare la Lecter. Dosarul era imens, iar Raspail fusese doar una dintre multele lui victime. Trebuia să citească toate amănuntele. Îi veni s-o pornească în goană, dar își dădu seama că, de fapt, nu era nicio grabă, cazul Raspail fusese închis cu ani de zile în urmă, și numai starea ei psihică o îmboldea să fie repezită. Nu murea deocamdată nimeni. Avea timp berechet la dispoziție. Înainte de a porni mai departe, trebuia să se informeze mai bine, să fie mai stăpână pe caz. Altfel Crawford ar fi putut să i-l ia și să-l dea altcuiva. Trebuia să înfrunte și eventualitatea asta.

Încercă să-l sune de la un telefon public, dar află că era ocupat până peste cap cu formalitățile de obținere a fondurilor pentru Departamentul de Justiție și tocmai se milogea pentru ele în fața Subcomitetului pentru Finanțare al Camerei.

Putea obține detalii legate de cazul de la Divizia de Omucideri a Departamentului Poliției din Baltimore, dar crima nu constituie o infracțiune federală, și știa foarte bine că indivizii de acolo i-ar fi luat cazul cât ai zice pește.

Se întoarse la Quantico, la Departamentul de Științe Comportamentale, în birourile familiare, cu perdelele cafenii regulamentare și cu dosarele cenușii cu toate păcatele iadului. O prinse acolo seara, după ce toate secretarele plecaseră, cercetând microfilmele referitoare la cazul lui Lecter. În biroul întunecat, becul retroproiectorului arunca o lumină asemănătoare cu a tigvelor din dovleac de Halloween, și negativele imaginilor se reflectau pe fața ei plină de concentrare.

Raspail, Benjamin René, bărbat, alb, 46 de ani, fusese prim-flautist la Filarmonica din Baltimore. Fusese pacient al doctorului Lecter.

Pe data de 22 martie 1975 lipsise la un concert al Filarmonicii în Baltimore. Pe data de 25 martie, cadavrul lui fusese găsit așezat în strana unei mici biserici de țară lângă Falls Church, Virginia, având pe el doar un smoching și cravată la gât. La autopsie s-a descoperit că inima îi fusese străpunsă și-i lipseau pancreasul și timusul.

Clarice Starling, care știa din copilărie mai multe decât ar fi vrut ea să știe despre felul în care se prepară carnea, știa că organele lipsă constituiau așa-numitele momițe.

Departamentul de Omucideri din Baltimore socotea că aceste *specialități* apăruseră în meniul dineului pe care doctorul Lecter îl oferise în cinstea președintelui și dirijorului Filarmonicii din Baltimore chiar în seara imediat următoare dispariției lui Raspail. Doctorul Lecter declarase că nu știa nimic despre problema asta. Și președintele, și dirijorul declaraseră că nu-și mai aminteau meniul de la dineul doctorului Lecter, acesta fiind recunoscut pentru talentul lui gastronomic, calitate în care și publicase mai multe articole în revistele gurmanzilor. Ca urmare a incidentului, președintele filarmonicii a fost tratat într-un sanatoriu holistic din Basel pentru anorexie și afecțiuni legate de alcoolism.

Raspail era cea de-a noua victimă cunoscută a lui Lecter, după informațiile poliției din Baltimore.

Raspail murise fără să lase niciun fel de testament, și presa urmărise vreme de mai multe luni procesele dintre rudele

acestuia pentru averea imobiliară a defunctului, până când interesul cititorilor se stinse cu totul.

Rudele lui Raspail se uniseră cu rudele altor victime ale lui Lecter și-l dăduseră în judecată pe psihiatru pentru a obține o sentință care să hotărască distrugerea dosarelor și a înregistrărilor făcute de el în cursul consultațiilor, și reușiseră. Probabil că se gândiseră că acesta putea divulga cine știe ce secrete stânjenitoare, folosindu-se chiar de acele dosare.

Tribunalul îl numise pe avocatul lui Raspail, Everett Yow, drept executor pentru lichidarea proprietăților.

Deci Starling trebuia să se adreseze avocatului pentru a ajunge la mașina cu pricina. S-ar fi putut ca avocatul să dorească să protejeze memoria lui Raspail, și, dacă era înștiințat din vreme, putea distruge dovezile pentru a-și apăra fostul client.

Starling voia să joace cu mână forte, dar pentru asta avea nevoie de sfaturi și de aprobări. Rămăsese singură în tot departamentul. Găsi numărul de acasă al lui Crawford în agendă. Nu auzi telefonul sunând, ci brusc vocea calmă a lui Crawford.

— Jack Crawford la telefon.

— Aici Clarice Starling. Sper că nu v-am deranjat de la cină… Urmă o tăcere lungă drept răspuns, și fu nevoită să continue: Lecter mi-a spus ceva despre cazul Raspail, sunt la birou și cercetez pista asta. Mi-a spus că în mașina lui Raspail se află ceva interesant. Pot ajunge la mașină prin intermediul avocatului lui Raspail, dar, cum mâine e sâmbătă, și n-am cursuri, voiam să vă rog să…

— Starling, îți aduci cumva aminte ce ți-am spus eu să faci cu toate informațiile obținute de la Lecter? spuse Crawford cu o voce groaznic de calmă.

— Să vă prezint un raport duminică la ora nouă fix.

— Starling, asta trebuie să faci, exact asta.

— Da, domnule.

Și în urechi îi țiui tonul telefonului închis. Pe fața ei se așternu o expresie de suferință, și își simți ochii arzând.

— Mama mă-sii de rahat! exclamă ea. Bătrân înfumurat și

nenorocit! Râmă afurisită! S-ajungi și tu să ejaculeze Miggs pe tine, și o să vezi atunci cum e.

•

Starling, proaspăt îmbăiată, în pijamaua de la Academia FBI-ului, lucra la a doua ciornă a raportului, când în încăpere se ivi colega ei de cameră, Ardelia Mapp, care se întorcea de la bibliotecă. Apariția acesteia, un zdrahon de fată tuciurie, cu o față ce radia sănătate, era cea mai bine-venită întâlnire din ziua aceea. Ardelia se uită la Clarice și văzu imediat că era sleită.

— Ei, fetițo, cu ce te-ai îndeletnicit pe ziua de azi?

Ardelia întotdeauna punea întrebări de parcă răspunsul n-ar fi contat.

— M-am ocupat de un nebun care a ejaculat pe mine.

— Aș vrea să am și eu timp pentru viața în societate. Nu știu cum de tu reușești să te ocupi și de școală, și de viața ta.

Starling izbucni pe neașteptate în râs. Ardelia se porni și ea, socotind că poanta fusese reușită. Starling nu izbutea să se mai oprească, își auzea ecoul hohotelor parcă de departe, ceea ce o stârni și mai tare. Printre lacrimi, Starling văzu că Mapp arăta ciudat de bătrână, și în zâmbetul ei dăinuia tristețea.

• CAPITOLUL 5

Jack Crawford, cincizeci și trei de ani, citește trântit într-un fotoliu, în dormitor, la lumina unei veioze. În fața lui sunt două paturi duble, amândouă ridicate pe niște blocuri de lemn ca să fie la înălțimea paturilor de spital. Unul e al lui, în celălalt stă Bella, soția lui. Crawford aude cum respiră pe gură. De două zile, bolnava nu mai fusese în stare să se miște sau să-i vorbească.

O clipă, respirația i se opri. Crawford își ridică ochii de pe carte, privind-o peste ochelarii de citit. Pune cartea jos. Bella respiră din nou, mai întâi abia auzit, apoi normal. El se ridică și pune mâna pe ea, îi ia tensiunea și pulsul. După atâtea luni manevrează ca un expert tensiometrul.

Ca să n-o lase noaptea singură, își pusese și el un pat alături. Ca să-i vină ușor s-o atingă pe întuneric, patul lui se află la aceeași înălțime cu al ei.

În afară de faptul că paturile sunt mai înalte decât cele obișnuite și de instalațiile montate pentru ca Bella să stea mai comod, Crawford reușise să facă încăperea aceea să nu arate ca a unui bolnav. Sunt și flori, dar nu prea multe. Nu se văd niciun fel de cutii cu pastile – Crawford golise o debara în hol și pusese acolo toate medicamentele și instrumentele necesare înainte de a o aduce de la spital. (Fusese a doua oară când o trecuse pragul acelei case în brațe, iar gândul acesta aproape că-l doborî.)

Dinspre sud veni un front de aer cald. Ferestrele sunt deschise și se simte aerul Virginiei, proaspăt, blând. În întuneric, se aude orăcăitul unor broaște.

Încăperea e impecabilă, dar covoarele începuseră să se scămoșeze – Crawford nu își permitea să bâzâie cu aspiratorul acolo, și curăța doar cu o perie de covoare, dar rezultatul nu era prea strălucit.

Se îndreaptă spre debara și aprinde lumina. Pe partea de

dinăuntru a ușii sunt prinse două fișe: pe una e trecut pulsul și tensiunea Bellei. Cifrele scrise de el și cele trecute de sora care o supraveghează în timpul zilei alternează pe mai multe pagini galbene, consemnări din timpul mai multor zile și nopți. Pe cealaltă fișă sora din tura următoare trecuse medicația administrată.

Crawford a învățat să administreze orice fel de medicament sau tratament e nevoie în cursul nopții. Sub îndrumarea sorei, exersase să facă injecții folosindu-se la început de o lămâie, apoi pe propriile coapse, înainte de a-și aduce soția acasă.

Crawford stă și se uită la ea preț de vreo trei minute, cercetându-i atent chipul frumos. Poartă pe cap o eșarfa din mătase moarată, înfășurată ca un turban. Atâta timp cât mai putuse vorbi, insistase să o poarte. Acum el vrea să o vadă legată la cap în felul acesta. Îi umezește buzele cu glicerină și-i șterge colțul unui ochi cu degetul lui mare. Ea nu mișcă. Nu e încă vremea s-o întoarcă pe cealaltă parte.

Se uită în oglindă, ca să se convingă că el nu e bolnav, că nu avea să o urmeze și el în mormânt. Se surprinde gândindu-se la asta și i se face rușine. Se întoarce și se așază în fotoliu, și nu reușește să-și amintească ce citea. Pipăie pe lângă el să-și dea seama care dintre cărți mai păstrează căldura mâinii.

• CAPITOLUL 6

Luni dimineață, Clarice Starling găsește în mapa ei de corespondență următorul mesaj de la Crawford:

> CS:
>
> Cercetează mașina lui Raspail. În timpul liber. De la biroul meu vei primi un număr de carte de credit pentru convorbiri interurbane. Ia legătura cu mine înainte de a pleca pe teren sau a cerceta moștenirea. Raportezi miercuri, ora 16:00.
>
> Directorul a primit raportul semnat de tine. Te-ai descurcat bine.
>
> JC
> SAIC[1]/secția 8

Starling avu un sentiment de satisfacție. Își dădu seama că Crawford îi dădea voie să se joace cu un șoricel cam obosit, doar așa, ca să se mai antreneze. Voia să-i dea prilejul să mai învețe. Și îi dorea să reușească. Pentru Starling șansa era mai importantă decât politețea.

Raspail era mort de opt ani. Ce dovezi puteau să fi rămas nedescoperite în mașina aceea atâta vreme?

Știa din experiența propriei familii că, deoarece automobilele se depreciază atât de ușor, orice curte de apel aprobă vânzarea mașinii de către moștenitori înainte de terminarea împărțirii bunurilor, cu condiția ca banii să fie vărsați pe masa succesorală. Era puțin probabil ca în cazul unei averi atât de disputate precum cea a lui Raspail mașina cu pricina să nu fi fost vândută.

Și mai era problema timpului. Dacă punea la socoteală pauza de masă, Starling avea la dispoziție o oră și un sfert pe

zi ca să folosească telefonul în timpul programului. Trebuia să-i raporteze lui Crawford miercuri după-amiază. Deci avea la dispoziție trei ore și patruzeci și cinci de minute în cele trei zile ca să dea de urma mașinii dacă transforma perioada de studiu individual în pauză de masă pentru a telefona în timpul programului celorlalți. Noaptea avea să recupereze și să învețe.

Obținuse note bune la Procedee de investigație, și avea prilejul să le adreseze instructorilor câteva întrebări generale care s-o ajute. În timpul pauzei de masă de luni, cei de la tribunalul regional din Baltimore îi spuseseră să aștepte puțin și o făcuseră să stea degeaba cu receptorul în mână mai bine de trei minute. Reuși totuși să dea de un funcționar mai amabil la tribunal, care dezgropă dosarul cu moștenirea lui Raspail. Îi comunică apoi că se däduse aprobarea pentru vânzarea unui automobil, îi spuse marca și seria mașinii, precum și numele cumpărătorului. Marți, își irosi jumătate din pauza de masă pentru a da de urma acestuia și pierdu restul timpului ca să afle de la Departamentul Auto din Maryland că o mașină nu putea fi găsită după seria ei, ci numai după numărul de înregistrare sau după cel de înmatriculare. Miercuri o ploaie torențială îi obligă pe cursanți să renunțe la antrenamentele de tragere din poligon. Într-o sală de curs, cu iz de haine ude și sudoare, lui John Brigham, fost membru în infanteria marină, instructor de arme și muniții, îi veni ideea să verifice în fața întregii clase cât de rezistentă era Clarice Starling și o puse să arate de câte ori putea apăsa într-un minut pe trăgaciul unui pistol Smith & Wesson model 19. Cu mâna stângă reuși de șaptezeci și patru de ori; își dădu o șuviță de păr din ochi și începu cu dreapta, în vreme ce un coleg număra. Luă poziția caracteristică unui trăgător, cu ambele mâini pe mânerul pistolului, bine proptită pe picioarele desfăcute, concentrându-se asupra primei cătări a armei, încât cea de-a doua cătare și ținta se zăreau cam neclar. După aproape treizeci de secunde, își lăsă mintea liberă, ca să nu mai simtă durerea. Își concentră privirea asupra țintei de pe perete: o diplomă emisă de Divizia de

Cercetare a Tranzacțiilor Comerciale pe numele lui John Brigham, instructor al acestei divizii. Din colțul gurii îl întrebă pe instructor:

— Cum depistezi înregistrarea?

— … șaiz*ecișicincișaizecișișaseșaizecișișapteșaizeci*…

— … unei mașini când nu ai decât seria ei de fabricație…

— … *șaptezecișioptșaptezecișinouăoptzecioptzecișiunu*…

— … și marca? Nu ai numărul de înmatriculare…

— … *optzecișinouănouăzeci. Gata*!

— În regulă, copii, spuse instructorul. Vreau să fiți atenți. Puterea mâinii e un factor important în orice confruntare cu arma în mână. Poate că unii domni sunt îngrijorați că am să-i chem pentru următorul test. Și îngrijorarea voastră e îndreptățită: Starling a dovedit că e deasupra mediei ținând arma cu ambele mâini. Iar asta pentru că lucrează. Se antrenează cu obiecte din acelea mici care pot fi strânse în pumn, și vă puteți procura și voi. Cei mai mulți dintre voi nu sunt în stare să strângă ca lumea altceva decât… hm – și Brigham se strădui să găsească un termen cât mai departe de jargonul obișnuit din infanteria marină –, decât vreun coș pe față, se opinti el în cele din urmă. Starling, să fim serioși, nici tu nu ești destul de bună. Înainte de terminarea cursurilor, vreau să văd că și cu stânga treci de nouăzeci. Acum formați perechi, unul trage, celălalt numără, viteză, viteză! Starling, tu rămâi. Ce altceva mai știi despre mașina aia?

— Numai seria de fabricație și marca, atât. Și un proprietar mai vechi, de-acum cinci ani.

— Bine, fii atentă! Cei mai mulți o zbâr… se încurcă atunci când trebuie să treacă de la un proprietar la altul, pe baza documentelor de înregistrare. Te împotmolești între un stat și altul. Vreau să spun că și polițiștilor li se întâmplă. Iar pe computere nu apar decât numărul de înregistrare și cel de înmatriculare. Ne-am obișnuit cu toții să folosim doar cele două numere, nu seria de fabricație.

Zgomotul trăgacelor manipulate de zor răsuna în toată încăperea, așa că trebuia să-i strige la ureche ca să-l audă.

— Da’ există o cale mai lesne. R.L. Polk & Company, care

publică cărțile de telefon din fiecare oraș, scot și o listă cu numerele curente de înregistrare ale mașinilor după mărci și seria de fabricație. Numai acolo găsești. Comercianții de mașini își publică anunțurile prin compania asta. De unde ai știut că pot să te ajut în chestia asta?

— Ați lucrat la Divizia Operativă a ICC[2]. Așa că mi-am închipuit că a trebuit deseori să luați urma unor mașini. Mulțumesc.

— Atunci vreau o compensație: antrenează-te și cu stânga, să ajungem acolo unde am zis și să le facem de râs pe domnișoarele astea cu degețele îngrijite.

•

În timpul perioadei de studiu individul, se retrase în cabina telefonică; mâinile îi tremurau atât de tare, că abia putea citi ce scria. Raspail avusese un Ford. Lângă sediul Universității Virginia era un patron de service care se ocupase ani de zile cât putuse de mașina ei, hârbuitul Pinto. Iar acum, cu aceeași răbdare, consulta listele companiei Polk ca să-i poată da un răspuns. Și se întoarse la telefon furnizându-i numele și adresa celui care înregistrase mașina lui Raspail.

„Clarice e tare! Clarice e mare. Lasă prostiile și sună-l pe om acasă, și să vedem, deci Number Nine Ditch, Arkansas. Jack Crawford n-o să mă lase în veci să mă duc tocmai până acolo, dar cel puțin pot afla cine a luat mașina."

Niciun răspuns, nu răspundea nimeni în continuare. Sunetul apelului se auzea ciudat, foarte, foarte departe, două note, ca la *party-line*. Încercă și în cursul nopții, tot fără niciun rezultat. În timpul pauzei de masă de miercuri, în fine, îi răspunse un bărbat.

— Aici postul de radio WPOQ, cu muzică veche și bună.

— Alo, sun ca să…

— N-am nevoie de niciun fel de tăblăraie de aluminiu și ni' n-am poftă să stau în vreo rulotă-n Florida. Mai ai ș-al' marfă?

Accentul de Arkansas se simțea puternic vocea individului. Dacă voia, putea să vorbească și ea la fel, cu oricine, dar acum nu avea vreme.

— În regulă, domnule. O să vă rămân recunoscătoare dacă

îmi puteți da o mână de ajutor. Încerc să dau de domnul Lomax Bardwell. Mă numesc Clarice Starling.

— E Starling și mai nu știu cum, strigă individul ca să-l audă și ceilalți din casă. Ce treabă ai cu Bardwell?

— Sun de la Biroul din Mid-South al firmei Ford. Fordul pe care l-ați cumpărat are nevoie de unele modificări, pe care firma le face gratuit.

— Eu mi-s Bardwell. Credeam că ești vreuna dân alea care vor zor nevoie mare să-mi mai vândă ceva pân telefon. Da' acu' e cam târzior pen' vreo modificare, că-i rablă dă tot. Io și nevastă-mea taman eram la Little Rock, ieșind dăn South Mall cu Fordu'.

— Ascult, domnule.

— Cân' afurisita dă țavă a spart baia dă ulei. Și să te ții: ulei peste tot. Și ginești camionu' ăla mare Orkin, cu o gânganie mare deasupra? Ei bine, unu' d'ăla a nimerit chiar pân balta dă ulei ș-a derapat.

— Dumnezeule!

— A luat-o frumușel ș'a dat taman pân cabina la automatu' dă fotografiat, a scos aparatu' din țâțâni și geamurile s-au dus și ele. Ăla dă la aparat a ieșit împleticindu-se năuc afară. A trebuit să-l țin să n-o ia razna pă drum.

— Măi să fie! Și ce s-a întâmplat cu mașina?

— Cu ce?

— Cu Fordul?

— I-am zis lu' Buddy Sipper de la cimitiru' de mașini să vină să-l ia că i-l dau numa' pă cinjde dolari. Chibzuiesc că l-o fi făcut bucăți de-acum.

— Domnule Bardwell, îmi puteți spune numărul lui de telefon?

— Ce treabă ai tu cu Sipper? Dacă-i cineva îndreptățit să mai ciupească ceva biștari din rabla aia, atunci io mi-s ăla.

— Da, domnule, vă înțeleg. Nu fac decât ce mi s-a spus, adică să găsesc mașina aia. Vă rog, aveți cumva numărul de telefon?

— Habar n-am unde-o fi cartea aia dă telefon. Dă multă vreme n-am mai văzut-o. Știi cum e cân' ai nepoți. Da-l găsești

de la poștă. Cimitiru’ de mașini Sipper.

De la atelierul de dezmembrări Sipper află că mașina fusese desfăcută, și ce rămăsese din ea fusese făcut calup la presă și trimis la fier vechi. Din registru, supraveghetorul îi citi seria de fabricație.

Un rahat împrăștiat! exclamă Starling cu accent pe măsură. Fundătură. Asta zic și eu felicitare de Sfântul Valentin.

Starling își rezemă fruntea de cutia metalică rece a telefonului din cabină. Ardelia Mapp, cu niște cărți subsuoară, bătu în ușa cabinei și-i întinse o oranjadă.

— Mulțumesc, Ardelia. Mai am de dat un singur telefon. Dacă reușesc să vorbesc, te ajung din urmă la cantină.

— Și speram atât de mult să te aud că nu mai vorbești în jargonul ăla atât de nenorocit, oftă Mapp. Există și cărți care te pot ajuta. Nici eu nu mai vorbesc în dialectul de acasă. Mai vorbește tu mult așa, și o să-ți iasă vorbe că te ții numai cu indivizi dubioși, fato.

După care Mapp închise ușa cabinei telefonice. Starling se gândi că acum trebuia să-l convingă pe Lecter să-i furnizeze alte informații. Dacă obținea interviul ăsta, Crawford s-ar fi putut s-o lase să se ducă din nou la sanatoriu. Formă numărul doctorului Chilton, dar nu reuși să treacă de secretară.

— Doctorul Chilton e cu adjunctul procurorului și cu medicul legist, îi comunică secretara. A vorbit deja cu șeful dumneavoastră, și nu mai are nimic să vă comunice. La revedere!

• CAPITOLUL 7

— Prietenul tău Miggs e mort, o anunță Crawford. Starling, mi-ai spus tot ce aveai de spus?

Chipul obosit al lui Crawford era la fel de sensibil la cel mai mic semnal precum penele de pe capul unei bufnițe și la fel de neîndurător.

— Cum?

Starling simți că o apucă un fel de amorțeală gândindu-se că acum trebuia să mai facă față și acestei situații.

— Și-a înghițit limba spre dimineață. Lecter i-a dat ideea, după părerea lui Chilton. Supraveghetorul de noapte l-a auzit pe Lecter cum îi șoptea lui Miggs ceva. Lecter știa o mulțime de lucruri despre Miggs. I-a vorbit destul de multă vreme, dar supraveghetorul n-a reușit să audă ce-i spunea. Miggs a început să plângă, și după aceea s-a potolit. Starling, mi-ai raportat chiar totul?

— Da, domnule. În raport și în memoriu am pus totul, aproape cuvânt cu cuvânt.

— Chilton m-a sunat ca să mi se plângă de tine... Crawford se opri, fiind plăcut surprins că ea nu-l întreabă nimic. I-am comunicat că, după părerea mea, nu am ce-ți reproșa. Chilton încearcă să preîntâmpine o anchetă a celor de la Drepturile Civile.

— Și se va face o anchetă?

— Bineînțeles, dacă familia lui Miggs va insista. Departamentul pentru Drepturi Civile va face vreo opt mii de anchete anul ăsta. Vor fi încântați să-l adauge și pe Miggs pe lista lor.

Crawford o privi mai îndeaproape.

— Te simți bine?

— Nu știu ce să zic de povestea asta.

— Nu trebuie să zici nimic. Lecter a făcut-o ca să se distreze. Știa bine că n-au ce-i face în cazul ăsta, așa că de ce

să nu se distreze?! Chilton o să-i ia cărțile și scaunul de la closet o vreme și n-o să-i mai dea nici desertul, și cu asta, basta.

Crawford își împreună degetele pe burtă și și le privi.

— Lecter te-a întrebat de mine, nu-i așa?

— M-a întrebat dacă sunteți foarte ocupat. Și i-am spus că da.

— Numai atât? Nu cumva ai omis ceva personal pentru că nu voiai să aflu și eu?

— Nu. Spunea că sunteți un stoic, dar am amintit și asta.

— Da. Altceva, nimic?

— Nu. N-am omis nimic. Doar nu credeți că ne-am întins la bârfe și că de asta a catadicsit să stea de vorbă cu mine!

— Nu.

— Eu nu cunosc nimic personal despre dumneavoastră, și, chiar dacă aș fi știut, nu aș fi discutat. Dacă e vreo problemă, haideți s-o discutăm pe față!

— Bun, sunt mulțumit. Să trecem la problema următoare!

— Ați crezut cumva că…

— Gata. Treci la subiectul următor, Starling!

— Informațiile lui Lecter despre mașina lui Raspail nu duc nicăieri. A fost strivită și vândută la fier vechi cu multe luni în urmă, la un cimitir de mașini din Number Nine Ditch, Arkansas. Poate, dacă mă duc din nou la sanatoriu și stau de vorbă cu el, o să-mi spună mai multe.

— Ai epuizat toate variantele în cazul ăsta?

— Da.

— De ce consideri că Raspail avea numai o mașină?

— Era singura înregistrată pe numele lui, era necăsătorit, așa că am presupus…

— Aha, te-am prins.

Crawford împunse aerul cu arătătorul la ceva invizibil care s-ar fi aflat între ei.

— Deci ai presupus! Starling, *ai presupus.*

Crawford scrise cuvântul *presupus* pe un top de hârtie din fața lui. Mai mulți instructori de-ai lui Starling împrumutaseră de la Crawford același obicei, dar Starling nu lăsă să se vadă

că observase stilul ăsta. Crawford vorbi subliniind cuvântul-cheie:

— Dacă, atunci când eu te trimit într-o misiune, tu începi *să-ți dai cu presupusul,* atunci poți să presupui că ne-ai făcut de râs pe amândoi. Se lăsă pe spătarul fotoliului satisfăcut. Știai că Raspail avea mania de a colecționa mașini?

— Nu. Au rămas ca moștenire?

— Nu știu. Crezi că ești în stare să afli?

— Da. Cred că da.

— De unde o să pornești?

— De la executorul său testamentar.

— Avocat din Baltimore, chinez, parcă îmi amintesc ceva.

— Everett Yow, preciză Starling. E în cartea de telefon.

— Te-ai gândit vreo clipă la mandatul de percheziție necesar pentru cercetarea mașinii lui Raspail?

Uneori tonul pe care vorbea Crawford îi amintea de miriapodul atoateștiutor din *Alice în Țara Minunilor.* Starling nu îndrăzni să-i vorbească pe același ton.

— Întrucât Raspail e mort și nu e suspect de nimic, dacă avem aprobarea executorului său testamentar de a cerceta mașina, atunci percheziția este legală, iar rezultatele ei pot fi admise ca dovezi în instanță, recită ea ca la carte.

— Exact. Știi ce? Am să-l anunț pe ofițerul local din Baltimore că vei sosi. Sâmbătă, Starling, în timpul tău liber. Du-te, găsește dovada, dacă există vreuna.

Crawford reuși, cu succes, să-și impună să nu se uite după ea când ieși din birou. Din coșul de gunoi, ridică cu două degete o hârtie mov, mototolită. O puse pe birou și o netezi. Era despre soția lui. Era un scris elegant:

Iscoditoare școli ce scormoniți știința
gheenei care mistuie o lume,
cu niciun gând, vreun învățat anume
nu bănuie c-o arde neființa?

Îmi pare nespus de rău de Bella, Jack.

Hannibal Lecter

• CAPITOLUL 8

Everett Yow era la volanul unui Buick negru, cu însemnele Universității De Paul lipite pe lunetă. Mașina mergea ușor lăsată pe stânga din cauza greutății lui considerabile. Clarice Starling îl urma îndeaproape pe când ieșeau din Baltimore, sub rafalele ploii. Era aproape întuneric. Ziua ei liberă pe care o obținuse ca investigator în afacerea asta era pe sfârșite și nu mai avea la dispoziție alta. Încerca să-și stăpânească nerăbdarea, bătea în volan în ritmul ștergătoarelor de parbriz, în vreme ce mașinile abia se târau în traficul de pe Route 301.

Yow era un om inteligent, rotofei, care abia respira. Starling bănuia să fi avut vreo șaizeci de ani. Deocamdată se dovedise amabil. Nu din cauza lui pierduse ziua aceea: avocatul din Baltimore tocmai se întorsese în după-amiaza aceea dintr-o lungă călătorie de afaceri de o săptămână la Chicago, și de la aeroport venise direct la birou să o întâlnească pe ea.

Cu mult înainte de moartea lui, Raspail își pusese la conservare Packard-ul clasic pe care-l deținea, îi explicase Yow. Nu fusese înmatriculat niciodată și nici nu părăsise garajul. Yow îl văzuse doar o dată, acoperit cu husă, pus la păstrare, și asta atunci când mersese să se convingă de existența lui pentru masa succesorală, imediat după decesul clientului său. El îi spusese direct că, dacă anchetatorul Starling e de acord să-i dezvăluie pe loc orice element nou care s-ar dovedi dăunător pentru interesele fostului său client îndată ce-l va descoperi, el va fi de acord să-i arate automobilul. Și pentru asta nu era nevoie de niciun mandat de percheziție.

Starling fusese încântată ca vreme de o zi să aibă la dispoziție luxosul Plymouth, cu telefon la bord. Primise de la Crawford o nouă legitimație, pe care scria „Anchetator Federal” și care expira peste o săptămână.

Destinația lor era depozitul Split City Mini-Storage, la vreo șase kilometri în afara orașului. În vreme ce abia se târau pe autostradă, Starling se folosi de telefon pentru a afla tot ce se putea despre acel depozit, așa că, în momentul în care văzu firma „SPLIT CITY MINI-STORAGE – CHEIA SE PĂSTREAZĂ LA CLIENT", era deja în temă.

Depozitul avea o autorizație de funcționare de la Camera de Comerț Interstatală pe numele lui Bernard Gary. Acesta abia scăpase de condamnare pentru trafic cu obiecte furate, cu trei ani în urmă, și autorizația îi fusese ridicată pentru evaluarea situației.

Yow coti spre intrare pe sub firmă și arătă cheile unui tinerel în uniformă, cu fața plină de coșuri, care era la poartă. Portarul se uită la plăcile de înmatriculare ale mașinilor și le trecu în registru, deschise poarta și le făcu nerăbdător semn să intre, ca și cum ar fi avut și alte treburi mult mai importante.

Split City e un loc dezolant, peste care vântul șuiera în voie. Asemenea curselor speciale de avion de sâmbăta de la La Guardia la Juarez, pentru cei care vor să divorțeze repede, depozitul făcea parte din serviciile necesare pentru populația modernă antrenată într-o aiurită mișcare browniană, iar menirea sa era să păstreze calabalâcurile părților divorțate. Magaziile erau ticsite de mobile de sufragerie, măsuțe pentru micul dejun, saltele pătate, jucării și fotografii ale unor relații eșuate. Ofițerii Poliției din Baltimore County socoteau că la Split City s-ar găsi și bunuri de mare valoare ascunse de ochii tribunalelor ce judecau cazurile de faliment.

Semăna cu o bază militară: cam douăsprezece hectare de depozite și hale lungi, despărțite de pereți de protecție împotriva incendiilor, care la rândul lor erau împărțite în magazii nu mai mari decât un garaj mai acătării, fiecare având rulouri metalice care se ridică în loc de uși. Chiriile sunt destul de rezonabile, și unele lucruri zăceau acolo de ani și ani de zile. Paza era destul de bună. Terenul era înconjurat de două rânduri de garduri solide, iar între ele patrulau paznici cu câini.

Lângă peretele Magaziei 31 a lui Raspail, se adunaseră vreo

douăzeci de centimetri de frunze uscate, pahare de plastic și gunoaie. Câte un lacăt zdravăn trona de-o parte și de alta a ușii magaziei. Canatul din stânga avea și un sigiliu vizibil. Everett Yow se aplecă cu greutate să cerceteze sigiliul. Starling ținea umbrela într-o mână, iar în cealaltă avea lanterna, căci începuse să se-ntunece.

— Nu pare să fi umblat cineva la el de când am fost aici ultima dată, acum cinci ani, spuse avocatul. Uite aici pe plastic sigiliul meu. Pe vremea aia nu aveam habar că rudele lui se vor lupta atâta prin tribunale și că împărțirea moștenirii se va prelungi atâția ani.

Yow ținu lanterna și umbrela, în vreme ce Starling fotografie sigiliul și lacătul.

— Raspail avea un birou în oraș pe care l-am închis, ca să nu se mai plătească chirie. Am adus apoi aici toată mobila și am pus-o la conservat împreună cu mașina și cu alte calabalâcuri. E aici și un pian, cărți, casete cu muzică, și chiar și un pat, dacă nu mă înșel. Yow încercă să deschidă. Cred că lacătul s-a blocat. Ăsta, cel puțin, nu se lasă deloc.

Îi venea greu să stea aplecat de mijloc și să și respire în același timp. Încercă să se așeze pe vine, și îi trosniră genunchii.

Starling fu încântată să vadă lacătele acelea imense, cromate. Arătau formidabil, imposibil de forțat, dar ea știa că, dacă avea la îndemână o șurubelniță subțire și un ciocan, putea face să le sară butucii: pe când era copilă, tatăl ei îi arătase cum procedează spărgătorii. Problema era să găsească un ciocan și o șurubelniță, și aici nu avea trusa de scule pe care o târa cu ea în rabla de Pinto.

Cotrobăi prin geantă și găsi spray-ul pe care-l folosea uneori ca să deblocheze broasca înțepenită de la propria mașină.

— Domnule Yow, nu vreți să vă mai trageți puțin sufletul în mașina dumneavoastră? Mai bine vă mai dezmorțiți puțin, și mă ocup eu de lacătele astea. Luați și umbrelele, că acum abia mai picură.

Starling mută Plymouth-ul FBI-ului în dreptul ușii, pentru a

folosi lumina farurilor. Scoase joja de la mașină și puse câteva picături de ulei în gaura cheii lacătelor, apoi mai folosi și spray-ul ca să subțieze uleiul. Din mașină, domnul Yow zâmbi dând aprobator din cap. Starling se bucura că avea de-a face cu un om inteligent. Însemna că putea să-și vadă de treabă fără ca acesta să se supere.

Se făcuse întuneric de-a binelea. În lumina aceea puternică a farurilor se simțea foarte expusă, iar cureaua ventilatorului scârțâi când motorul trecu la relanti. Încuiase portiera mașinii cu motorul pornit. Domnul Yow părea foarte pașnic, dar ea nu voia să riște să fie strivită de ușă ca din greșeală.

În mâna ei lacătul săltă ca o broască atunci când se deschise, și rămase cu el în mână, simțindu-l unsuros și greu. Celălalt, fiindcă avusese timp să se îmbibe de ulei, se deschise și mai ușor.

Dar ușa nu se lăsa clintită cu niciun chip. Starling trase de mâner până când văzu stele verzi dansând în fața ochilor. Yow veni și el să dea o mână de ajutor, dar, cum mai avea și hernie, puterile lui erau egale cu zero.

— Ne întoarcem săptămâna viitoare cu băiatul meu sau cu vreun meșter, sugeră domnul Yow. Acum tare aș vrea să mă duc acasă.

Starling nu era sigură că va mai ajunge vreodată la depozitul ăsta. Crawford probabil abia aștepta să pună mâna pe telefon și să le spună celor de la biroul local din Baltimore să se ocupe de problemă.

— Domnule Yow, o să mă grăbesc cât pot. Aveți cumva un cric în mașină?

Puse cricul la mijloc sub mânerul ușii, iar Starling se lăsă cu toată greutatea pe levierul cricului. Ușa trosni înfiorător și se săltă cu un centimetru, îndoindu-se de la mijloc. Reuși apoi să salte ușa cu încă doi centimetri, apoi cu încă doi, suficient să vâre sub ea roata de rezervă a mașinii. După aceea mută cricul ei și cel al domnului Yow spre marginile ușii, lângă șina pe care culisa ușa.

Opintindu-se când într-un cric, când în celălalt, reuși să salte marginea ușii cu vreo cincizeci de centimetri, după care

aceasta se înțepeni definitiv, și niciun efort nu o mai convinse să cedeze un milimetru.

Domnul Yow veni lângă ea să se zgâiască și el pe sub ușă. Nu putea sta aplecat decât câteva secunde.

— Tare mai miroase a șoareci înăuntru, spuse el. Și doar mi s-au dat asigurări că pun otravă. Cred că e trecut și în contract. Mi-au zis că aici nu se știe cum arată șoarecii. Dar îi auzi, nu-i așa?

— Da, îi aud și eu, confirmă Starling.

La lumina lanternei văzu pe sub marginea husei niște lăzi de carton și un cauciuc mare de automobil cu o dungă albă pe mijloc. Cauciucul era dezumflat. Trase Plymouth-ul înapoi până când o parte din lumina farurilor ajunse să bată pe sub ușă, apoi luă din mașină un covoraș de cauciuc.

— Agent Starling, ai de gând să te bagi pe dedesubt?

— Domnule Yow, vreau doar să arunc o privire.

El scoase din buzunar o batistă.

— Îți sugerez să-ți legi bine manșetele pantalonilor ca să nu te trezești că-ți intră vreun șoarece pe acolo.

— Mulțumesc, domnule, o idee excelentă. Domnule Yow, dacă se lasă cumva ușa sau se întâmplă orice altceva neprevăzut, vreți să fiți atât de amabil să sunați la numărul ăsta? E biroul nostru din Baltimore. Acolo se știe că sunt aici cu dumneavoastră și să nu se îngrijoreze dacă nu primesc niciun semn de la mine prea mult timp. Mă înțelegeți?

— Sigur că da.

Îi dădu cheile de la automobilul Packard. Starling puse covorașul de cauciuc pe pământul umed în fața ușii și se întinse pe el. În mână avea un pachet de saci de plastic pentru culegerea probelor, cu care acoperise lentila aparatului foto, și-și legase bine manșetele cu câte o batistă: a ei și a lui Yow. Pe față îi căzu o rafală de ploaie, iar pe sub ușă veni un iz de șoareci și mucegai. Lui Starling îi veni în minte, în mod absurd, o expresie în latină.

În prima ei zi de medicină legală, instructorul scrisese pe tablă cuvintele unui mare medic: *Primum non nocere.* În primul rând, să nu dăunezi.

„E drept că n-a spus asta într-un garaj plin de șoareci nenorociți.”

Și deodată îl văzu pe tatăl ei, cu o mână pe umărul fratelui ei, și-l auzi că-i spune: „Dacă nu poți să joci fără să te miorlăi, mai bine du-te în casă”.

Starling își încheie bluza până la gât, se ghemui și se strecură pe sub ușă.

Se trezi în spatele automobilului. Era parcat în partea stângă a garajului, aproape lipit de perete. Maldăre de cutii de carton înconjurau mașina până lângă celălalt perete din dreapta. Starling, culcată pe spate, se strecură ca un șarpe până ajunse la spațiul îngust dintre mașină și cutii. Lumină cu lanterna muntele de cutii. Spațiul liber era plin de pânze de păianjen, rotunde, încărcate cu cadavrele gângăniilor uscate, înfășurate strâns în ele. „Numai păianjenul eremit e otrăvitor, dar acela nu-și face niciodată pânza în locuri deschise, își spuse Starling. Ceilalți nu prezintă pericol.”

Ar fi fost puțin loc în spatele barei din spate unde putea să se ridice în picioare. Se târî prin spațiul îngust până reuși să iasă de sub mașină și dădu cu nasul de cauciucul cu bandă albă. Era plin de mucegai. Citi: „Goodyear Double Eagle”.

Având grijă să nu se lovească la cap, reuși să se ridice în picioare și, cu mâinile în față, începu să rupă pânzele de păianjen. Așa era când se purta văl? De afară răzbătu vocea lui Yow:

— Ești teafără, domnișoară Starling?

— E-n regulă.

Auzi cum fugeau șoarecii speriați de vocea ei, și o jivină băgată în pian făcu să vibreze una dintre coardele notelor înalte. Farurile îi luminau doar călcâiele.

— Agent Starling, deci ai găsit pianul, strigă domnul Yow.

— Eu n-am apăsat nicio clapă.

— Ah!

Automobilul era imens, înalt și lung. Limuzină Packard din 1938, după cum spunea inventarul lui Yow. Era acoperit cu un covor cu partea plușată dedesubt. Trecu lumina lanternei peste el.

— Domnule Yow, ați acoperit mașina cu un covor?

— Așa am găsit-o, și nici n-am umblat la ea, îi comunică Yow pe sub ușă. Nu suport covoarele astea pline de praf. Raspail l-a pus. Treaba mea era să mă asigur că automobilul rămăsese acolo. Hamalii angajați de mine au pus pianul la perete, l-au acoperit și au clădit cutiile una peste alta lângă mașină, și apoi i-am expediat. Doar îi plăteam cu ora. În cutiile alea sunt doar partituri și niște cărți.

Covorul era gros și greu, și, când trase de el, se ridică un nor dens de praf în lumina lanternei. Strănută de mai multe ori. Ridicându-se în vârful picioarelor, reuși să ruleze covorul până la mijlocul bătrânei mașini înalte. Geamurile ușii din spate erau acoperite cu perdeluțe. Mânerul ușii avea un strat gros de praf pe el. Trebui să se aplece peste niște cutii ca să ajungă la el. Apucând doar capătul mânerului, încercă să-l răsucească. Ușa era încuiată. Ușa din spate nu avea cheie. Acum trebuia să mute o mulțime de cutii ca să ajungă la ușa din față, iar locul era al naibii de strâmt și nu avea unde le pune. Văzu un mic interval între perdeluță și stâlpul din spate al mașinii.

Se aplecă lipindu-și fața de geam și îndreptă lumina lanternei, să vadă înăuntru. Nu reuși să distingă decât imaginea propriului chip în geam. Acoperi cu palmele lanterna și plimbă un fascicul de lumină, filtrat de geamul prăfuit, pe banchetă. Văzu un album cu fotografii. Lumina era cam chioară, dar izbuti să deslușească felicitări de Sfântul Valentin lipite pe pagini. Felicitări vechi, dantelate, pe care timpul le scămoșase.

— *Domnule doctor Lecter, mulțumesc mult.*

Când vorbi, suflarea ei stârni un norișor de praf de pe rama geamului și nu mai văzu nimic. Nu voia să șteargă praful, așa că așteptă până se așează de la sine. Fasciculul lanternei porni mai departe, dezvăluind o pătură mototolită pe podea, și în lumina aceea slabă apăru o pereche de pantofi de lac. În pantofi, o pereche de șosete negre și, mai sus, niște pantaloni tot negri, de gală, și, în pantaloni, o pereche de picioare.

„Nimeni-n-a-intrat-pe-ușa-asta-de-cinci-ani! Ușurel, ușurel,

fetițo!”

— Domnule Yow! Auziți, domnule Yow!

— Da, agent Starling!

— Domnule Yow, în mașina asta e cineva.

— Of, fir-ar să fie, domnișoară Starling, ieși afară de acolo!

— Încă nu, domnule Yow. Mai așteptați puțin, vă rog!

„Uite acum e foarte important să gândești cu mintea limpede. Ce se întâmplă aici e mai important decât rahaturile sentimentale pe care o să le smiorcăi tu cu nasul în pernă tot restul vieții. Strânge din dinți și fă ce trebuie să faci. Să nu distrug nicio urmă, dovadă. Am nevoie de ajutor. Dar tare nu vreau să strig că vine lupul, și lupul să nu vină. Dacă-i fac pe cei de la biroul din Baltimore și poliția să vină valvârtej aici degeaba, nu mă văd bine. Domnul Yow nu m-ar fi adus aici dacă ar fi bănuit că în mașină zace de mult un înțepenit.”

Zâmbi în sinea ei, dându-și seama că *un înțepenit* era un fel de a brava.

„De la ultima vizită a lui Yow, n-a mai călcat nimeni pe aici. Bun. Asta înseamnă că aceste cutii de carton au fost stivuite după ce *înțepenitul* a ajuns în mașină. Asta mai înseamnă că pot muta cutiile fără să șterg nicio urmă.”

— În regulă, domnule Yow.

— Trebuie să chemăm acum poliția sau te descurci și singură?

— Păi asta vreau să aflu și eu. Stați acolo, vă rog, și așteptați puțin.

Să tot mute cutiile acelea ca să-și facă loc era ca și cum s-ar fi chinuit cu un cub Rubik. Încercă să le salte ținând lanterna sub braț, dar o scăpă de două ori pe jos, și până la urmă o puse sus pe capota mașinii. Înainta punând cutiile din față în spate, unele mai mici ce conțineau probabil cărți lunecară sub mașină; îi intră de undeva o țeapă într-un deget și simți cum o trece un junghi.

Reuși să privească prin fereastra prăfuită a ușii din față dreapta: un păianjen își țesuse pânza între volan și schimbătorul de viteze. Între compartimentul din față și cel din spate era un geam culisant închis.

Abia acum își dădu seama că ar fi trebuit să pună puțin ulei și pe cheia mașinii înainte de a ajunge la broască, dar avu surpriza plăcută să se descuie ușor.

Ușa abia se deschidea, cam o treime, din cauza locului strâmt, se lovi de cutiile de carton cu o bufnitură care-i făcu pe șoareci să chițăie și din pian răsunară alte sunete de coarde. Dinspre mașină veni un damf de putrezit și substanțe chimice. Mirosul ăsta îi spunea ceva, dar nu era în stare să-și aducă aminte ce.

Se aplecă înăuntru, ridică geamul dintre șofer și bancheta din spate și îndreptă lanterna spre compartimentul acela. Mai întâi în fasciculul de lumină apăru o cămașă de ocazie, cu butoni la guler, ridică lanterna iute spre fața individului – nu avea față, coborî lanterna, văzu din nou butonii, pieptul impecabil al cămășii cu guler de mătase, spre poale, fermoarul deschis, din nou spre guler, papionul elegant, ciotul alb al gâtului unui manechin. Deasupra ciotului mai era ceva. O învelitoare de cârpă, acolo unde ar fi trebuit să fie capul, dar dedesubt era ceva atât de mare, că semăna cu o colivie de papagal. „Catifea”, se gândi Starling. Obiectul era pus pe o bucată de placaj, așezată pe compartimentul pentru bagaje, și ieșea în afară exact deasupra gâtului manechinului.

Luă mai multe cadre cu aparatul foto, corectând distanța la lumina lanternei și închizând ochii când se declanșa blițul. Apoi ieși din mașină și rămase în picioare gândindu-se ce să facă mai departe.

În niciun caz n-avea de gând să-l sune pe ofițerul care conducea biroul din Baltimore să vadă un manechin cu fermoarul de la pantaloni desfăcut și un album cu felicitări.

Se hotărî să ajungă la compartimentul din spate, să ridice acoperitoarea aceea și să vadă ce-o fi acolo. Nu stătu mult pe gânduri. Întinse mâna pe la șofer, deschise ușa din spate, dădu deoparte niște cutii. Păru să treacă mult timp. Când deschise ușa, mirosul acela ciudat părea mult mai puternic. Apucă cu grijă albumul de margini și îl puse în sacul pentru colectat probe aflat pe capotă. Pe bancheta din spate întinse alt sac de probe.

Arcurile mașinii scârțâiră când intră înăuntru, iar manechinul se clătină când se așeză alături; mâna dreaptă, cu mănușă albă de gală, se depărtă de șold și se sprijini de canapea. Atinse mâna aceea înmănușată: era dintr-un material tare. Rulă cu grijă marginea mănușii în dreptul încheieturii. Încheietura era dintr-un material sintetic. Pantalonii stăteau puțin umflați în față, ceea ce-i trezi niște amintiri stranii din vremea când fusese elevă la liceu.

De sub banchetă se auzi zgomotul unor animale mici ce o luau la fugă.

Ușor, ca o mângâiere, atinse cu mâna acoperitoarea. Materialul lunecă ușor pe ceva tare și lucios. Când simți sub mână butonul unui capac, își dădu seama ce era: un borcan mare de laborator în care se țin diverse organe. Și-și dădu seama imediat ce era înăuntru. Cu groază, dar sigură că avea dreptate, ridică învelitoarea.

Capul dinăuntru fusese tăiat exact sub maxilar. Era cu fața spre ea, arătându-și ochii albicioși din cauza alcoolului în care fusese păstrat. Avea gura deschisă, iar limba îi ieșea puțin în afară. De-a lungul anilor, mare parte din alcool se evaporase, încât acum capul odihnea pe fundul borcanului; deasupra fluidului îi ieșea țeasta care începuse să putrezească. Tigva, răsucită în mod nefiresc, ca un cap de bufniță, față de trupul de dedesubt, se uita prostește la Starling. Chiar și în lumina care-i evidenția trăsăturile, rămânea stupid și mort.

Starling încercă să-și dea seama ce simte: era mulțumită, era chiar încântată. Se întrebă dacă sentimentele ei din momentul acela nu erau cam nepotrivite. Cum stătea pe bancheta bătrânului automobil, cu un cap retezat alături și o mulțime de șoareci ce fojgăiau prin preajmă, putea gândi limpede și era mândră de descoperirea ei.

— Ei, Toto, acum nu mai suntem în Kansas[3].

Când era stresată, totdeauna îi venea să spună asta, dar, după ce-și auzi vorbele, se simți caraghios, și era bucuroasă că n-o auzise nimeni. Acum la treabă. Se lăsă ușor pe spate și se uită în jur. Era locul de vânătoare al altcuiva, ales pe îndelete și aranjat anume, un tărâm aflat la mii de ani-lumină de

autostrada pe care se târa traficul acum.

Din vazele mici de cristal prinse de pilonii capotei, căzură petalele uscate ale unor flori. Masa limuzinei era lăsată în jos și acoperită cu o pânză de in. Un păianjen își țesuse capcana între carafă și lumânarea aflată în apropiere.

Se strădui să și-l închipuie pe Lecter, sau pe oricare altul, încercând să-i arate partenerului aflat acum în mașină albumul cu felicitări. Și mai ce? Lucrând cu băgare de seamă, ca să deranjeze cât mai puțin manechinul, îl cercetă încercând să-l identifice. Nu găsi niciun document. Într-unul dintre buzunarele sacoului găsi fâșiile de material rămase după ce fusese ajustată lungimea pantalonilor: hainele de gală erau probabil noi atunci când fuseseră puse pe manechin.

Starling pipăi umflătura din pantaloni. „Prea tare, chiar și pentru un licean”, se gândi ea. Desfăcu mai mult prohabul cu mâna și îndreptă lanterna într-acolo: un penis de lemn, sculptat și lustruit. Falnică sculă. Se întrebă dacă nu era puțin cam depravată.

Cu grijă, răsuci borcanul și cercetă capul acela, să vadă dacă sunt urme de răni. Nu se vedea niciuna. Numele laboratorului era incrustat în sticlă. Mai privi chipul acela până socoti că priveliștea avea să-i ajungă multă vreme. Și cu limba aceea care începea să-și schimbe culoarea acolo unde atingea sticla, nu arăta mai rău decât Miggs, cel din coșmarurile ei, în vreme ce și-o înghițea pe a lui. De acum încolo putea privi orice, dacă era vorba despre meseria ei, și avea ceva util de făcut în privința asta. Starling era foarte tânără.

•

La zece secunde după ce carul de reportaj al canalului WPIK se opri, Jonetta Johnson își puse cerceii, își pudră fața cam tuciurie, dar frumoasă și evaluă situația. Monitorizând canalul radio al poliției din Baltimore, ea și echipa ei ajunseseră la Split City înaintea mașinilor de patrulare.

Cei de la televiziune o văzură pe Clarice Starling, cu părul lipit de țeastă în ploaia măruntă, stând în fața ușii garajului, în mână cu lanterna și cu legitimația.

Jonetta Johnson era în stare să adulmece un novice din prima secundă. Coborî din carul de reportaj urmată de echipa ei și se apropie de Starling. Reflectoarele puternice se aprinseră. Domnul Yow se lăsă atât de mult în spatele volanului, că nu i se vedea decât pălăria.

— Jonetta Johnson, de la WPIK, se recomandă ea. Ați raportat cumva o crimă?

Starling nu arăta a fi un fioros om de ordine și știa asta.

— Sunt ofițer al FBI, aici e locul unei crime. Trebuie să-l păzesc până ce autoritățile din Baltimore…

Asistentul cameramanului apucă de marginea de jos a ușii, încercând s-o ridice mai sus.

— Stai! strigă Starling. Domnule, cu dumneata vorbesc, înapoi! Și nu glumesc.

Tare ar fi vrut să aibă o insignă, o uniformă, orice.

— În regulă, Harry, spuse reportera. Vrem doar să dăm o mână de ajutor, o asigură pe Starling. Echipa asta costă bani nu glumă și vreau să știu dacă e cazul s-o țin aici până sosesc autoritățile de care spui. Nu vrei nici măcar să-mi spui dacă e cumva un cadavru înăuntru? Camera e închisă, totul rămâne doar între noi. Spune-mi, și atunci așteptăm. O să fim cuminți, îți promit. Ce zici?

— În locul tău aș aștepta, îi replică Starling.

— Mulțumesc, n-o să-ți pară rău. Știi, am și eu niște informații cu privire la depozitul Split City Mini-Storage, care s-ar putea să-ți fie de folos. Vrei să-ți îndrepți puțin lanterna spre dosarul meu?

— Carul de reportaj de la WEYE tocmai a cotit-o încoace la poartă, Joney, o informă Harry.

— Să vedem dacă găsim ceva aici, îi spuse reportera lui Starling. Acum vreo doi ani a fost un scandal când unii au încercat să dovedească fără tăgadă că aici vin tirurile și depozitează… Hm, parcă artificii?

Jonetta Johnson se uita parcă prea des peste umărul lui Starling. Aceasta se întoarse la timp ca să-l vadă pe cameraman băgat pe sub ușa garajului cu umerii și asistentul ciucit lângă el, gata să-i dea o cameră miniaturală.

— Hei! strigă Starling.

Se trânti în genunchi, pe pământul ud, și începu să-l tragă de cămașă.

— Nu ai voie să intri acolo. Hei! Doar ți-am spus!

Și, în tot acest timp, cei doi bărbați o țineau de vorbă, adresându-i-se pe un ton blajin:

— N-o să ne atingem de nimic. Suntem profesioniști, nu-ți face griji. Când o să vină polițiștii, tot o să ne lase, iubito!

Tonul acela amabil, plin de dulcegării, o făcu să-și piardă firea. Se repezi la cricul ce sprijinea marginea ușii și-l slăbi mișcând levierul: ruloul ușii coborî vreo cinci centimetri. Mișcă brațul metalic din nou: marginea atingea pieptul cameramanului. Când văzu că acesta nu catadicsește să iasă, smulse levierul și se duse la el. Acum se aprinseră și reflectoarele carului de emisie al unui alt post de televiziune, și la lumina aceea orbitoare izbi cu sete cu levierul în ruloul metalic, făcând să cadă o ploaie de praf și rugină peste intrus.

— Fii atent la mine, strigă ea. Nu vrei să mă asculți, nu? i se adresă ea celui ce stătea pe jos. Ieși de acolo! Ei bine, să știi că ești în pragul arestării pentru obstrucționarea anchetei.

— Ei, nu te ambala, îi spuse asistentul.

Puse mâna pe ea. Starling se întoarse la el. De dincolo de perdeaua orbitoare de lumină răsunau tot felul de întrebări în vreme ce se auzeau sirenele poliției apropiindu-se.

— Ia mâinile de pe mine și depărtează-te, nemernicule!

Își ținea piciorul pe glezna cameramanului și se răsuci cu levierul în mână spre asistentul lui. Nu ridică levierul. Mai bine, fiindcă pe ecranele monitoarelor apărea și așa într-o postură destul de neplăcută.

• CAPITOLUL 9

Mirosul greu al coridorului cu celule părea și mai intens în semiîntunericul acela. Un televizor care mergea fără sunet proiecta umbra lui Starling pe barele celulei doctorului Lecter.

Nu vedea nimic în întunericul de dincolo de bare, dar nu-i ceru paznicului să aprindă luminile. Tot coridorul acela avea să se lumineze brusc, dar știa că polițiștii districtului Baltimore ținuseră toate luminile acelea aprinse ore în șir în vreme ce strigau la Lecter punându-i tot felul de întrebări. Refuzase să discute cu ei, dar se amuzase închipuind un origami în formă de găină care se făcea că ciugulește atunci când el îi mișca în sus și-n jos coada. Înfuriat, ofițerul superior strivise jucăria de hârtie în scrumiera din hol în vreme ce-i făcea semn lui Starling să intre.

— Domnule doctor Lecter? șopti Starling.

Își auzi doar propria respirație, respirația celorlalți de pe holul lung; numai din celula lui Miggs nu se auzea nimic. O absență imensă în cămăruța acestuia. Îi simțea tăcerea ca pe un curent de aer rece.

Starling știa că doctorul Lecter o urmărește din întuneric. Trecură două minute. O dureau brațele și picioarele după lupta aceea din fața ușii garajului; își simțea hainele de pe ea jilave. Stătea pe jos, pe jachetă, cu picioarele strânse sub ea, departe de bare, și își ridică părul ud, și-l săltă peste guler, să nu-i mai simtă răceala pe gât. În spatele ei, pe ecranul televizorului, un evanghelist dădea din mâini.

— Domnule doctor Lecter, știm amândoi despre ce e vorba. Ceilalți cred că o să vorbiți cu mine.

Tăcere. Careva dintr-o celulă de pe coridor îngâna vechiul cântec scoțian *Peste mări, spre Insula Skye.* După vreo cinci minute, ea reluă:

— M-am simțit tare ciudat acolo. Aș vrea să vorbim despre asta.

Sări în picioare speriată când tava ieși din celula lui Lecter; nu-l auzise mișcându-se. În tavă era un prosop curat, împăturit cu grijă. Se uită la el, o încercă un fel de amețeală, apoi îl luă și își șterse părul.

— Mulțumesc.

— De ce nu mă întrebi nimic de Buffalo Bill?

Îi auzi vocea aproape, venind de la aceeași înălțime – probabil că și el stătea tot pe podea.

— Știți ceva de cazul ăsta?

— S-ar putea, dacă văd dosarul anchetei.

— Dar cazul nu este al meu, îi răspunse Starling.

— N-o să-l mai ai nici pe-ăsta când vor socoti că nu le mai ești de folos.

— Știu.

— Dar ai putea face rost de dosarul lui Buffalo Bill. Rapoartele și fotografiile. Vreau să le văd.

„Cred și eu că vrei."

— Domnule doctor Lecter, dumneavoastră ați stârnit toată nebunia asta. Acum spuneți-mi și mie ceva despre persoana pe care am găsit-o în limuzină.

— Ai găsit o persoană întreagă? Ciudat. Eu n-am văzut decât un cap. De unde crezi că a apărut și restul?

— Bine, bine. Al cui era *capul* acela?

— Tu ce-mi poți spune?

— Nu s-a făcut decât o anchetă preliminară. Bărbat, alb, cam de douăzeci și șapte de ani, lucrări dentare cum se fac în America, dar posibil și în Europa. Cine era?

— Iubitul lui Raspail. Raspail, flaut lipicios!

— Care au fost circumstanțele… Cum a murit?

— Faci o circumlocuție, agent Starling?

— Nu, o să pun întrebarea asta ceva mai târziu.

— Dă-mi voie să te ajut, ca să nu mai pierzi atâta timp: nu eu l-am omorât. Raspail. Lui Raspail îi plăceau marinarii. E vorba despre un scandinav, pe nume Klaus și mai nu știu cum. Raspail nu mi-a destăinuit niciodată celălalt nume.

Vocea lui Lecter se auzea venind de undeva de jos. „Probabil s-a întins pe podea", se gândi Starling.

— Klaus a coborât de pe o navă suedeză la San Diego. Raspail ținea acolo niște cursuri de vară. Când l-a văzut pe tinerelul acela, a luat-o razna cu totul. Suedezului i s-a părut că i-a pus Dumnezeu mâna în cap, și a sărit în barca lui Raspail. Și-au cumpărat un fel de rulotă groaznică, și au început să se joace de-a faunii prin păduri, alergând despuiați. Raspail susținea că tânărul s-a dovedit necredincios, l-a înșelat, și atunci el l-a strangulat.

— Raspail v-a spus toate astea?

— Bineînțeles, mărturie confidențială, în timpul terapiei, și apărată de deontologia medicală. Dar cred că au fost minciuni. Lui Raspail i-a plăcut mereu să înfrumusețeze lucrurile. Să apară ca un personaj periculos și romantic. S-ar putea ca suedezul să fi murit sufocat în cursul vreunei fantezii erotice. Raspail era prea neajutorat și nevolnic pentru a fi în stare să-l sugrume. Ai observat cât de aproape de falca de jos a fost tranșat capul suedezului? Probabil a vrut să îndepărteze urmele frânghiei cu care a fost gâtuit.

— Înțeleg.

— Visurile de fericire ale lui Raspail s-au dus pe apa sâmbetei. A pus capul lui Klaus într-un sac de bowling și s-a întors pe coasta de est.

— Cu restul cadavrului ce a făcut?

— L-a înmormântat pe coclaurii ăia.

— El v-a arătat capul?

— Bineînțeles. Pe parcursul ședințelor de terapie a ajuns să creadă că îmi poate destăinui orice. Se ducea adesea și se așeza lângă Klaus și-i arăta felicitările.

— Și după aceea… a murit și Raspail. De ce?

— Ca să spun adevărul, mă cam săturasem de miorlăielile lui. Și pentru el a fost cel mai bun lucru. Terapia nu mai dădea niciun fel de rezultate. Sunt sigur că orice psihiatru are cel puțin unu sau doi pacienți pe care ar fi bucuros să-i dea pe mâna mea. Problema asta n-am mai discutat-o până acum, și, drept să-ți spun, mă cam plictisește.

— Și cina aceea în cinstea mai-marilor filarmonicii?

— Nu ți s-a întâmplat niciodată să-ți vină musafiri la cină și

să nu ai timp să te duci să faci cumpărături? Trebuie să te descurci cu ce ai în frigider, *Clarice.* Pot să-ți spun Clarice?

— Da. Iar eu o să vă spun…

— Doctor Lecter. Așa e mai bine și se potrivește cu vârsta ta și cu poziția pe care o ai în cazul ăsta.

— Așa e.

— Ce-ai simțit când ai intrat în garajul acela?

— Spaimă.

— De ce?

— Din cauza șoarecilor și a insectelor care mișunau acolo.

— Obișnuiești să faci ceva când vrei să-ți stăpânești nervii? o întrebă doctorul Lecter.

— Nu mă ajută nimic, doar dorința de a reuși să rezolv cazul.

— În momentele acelea îți revin amintiri, imagini din trecut? Fie că le evoci tu dinadins sau nu?

— Poate, nu m-am gândit la asta.

— Scene din copilărie.

— Am să urmăresc ideea asta și voi vedea.

— Ce-ai simțit când ai auzit ce-a pățit vecinul meu Miggs? Nu m-ai întrebat nimic.

— Ajungeam și la el.

— Nu te-a *bucurat* vestea?

— Nu.

— Dar te-a *întristat*?

— Nu. Dumneavoastră l-ați îndemnat s-o facă?

Doctorul Lecter râse abia auzit.

— Agent Starling, mă întrebi dacă nu cumva eu l-am *convins* să se sinucidă în chipul acela nelegiuit? Nu fi prostuță! E o plăcută coincidență că și-a înghițit limba aceea scârboasă, nu ești de acord cu mine?

— Nu.

— Agent Starling, minți. Prima minciună pe care mi-o spui. Păcat, mare păcat, cum spunea Truman.

— Președintele Truman?

— Nu contează. De ce crezi că te-am ajutat până acum?

— Nu știu.

— Jack Crawford ține la tine, nu-i așa?

— Nu știu.

— S-ar putea ca nici asta să nu fie adevărat. Ai vrea să țină la tine? Spune-mi, simți un imbold să faci în așa fel încât să-i placă de tine, și ideea asta te cam îngrijorează? Te îngrijorează gândul că simți nevoia de a te face plăcută în ochii lui?

— Domnule doctor Lecter, toți simțim nevoia să ne facem plăcuți.

— Nu toată lumea. Crezi că Jack Crawford te dorește ca femeie, vrea să aveți relații sexuale? Sunt sigur că în perioada asta suferă de multe frustrări. Crezi că își imaginează… scene, momente de sex cu tine?

— Domnule doctor Lecter, nu sunt curioasă în privința asta. Mai degrabă Miggs ar fi pus întrebarea asta.

— El nu mai poate.

— L-ați îndemnat să-și înghită limba?

— Fraza ta interogativă implică adesea și o acuzație. Accentul pe care-l ai dovedește că te-ai străduit mult să scapi de sorgintea provincială. Fără îndoială că Jack Crawford ține la tine și crede că ești un om competent. Clarice, probabil că nu ți-a scăpat ciudățenia coincidențelor: și Crawford, și eu vrem să te ajutăm. Spuneai că nu știi de ce te ajută Crawford. Dar de ce te ajut eu știi?

— Nu. Spuneți-mi dumneavoastră!

— Crezi oare că din pricină că îmi place să te privesc și să-mi închipui cam cum ar fi să te mănânc… să aflu cam ce gust ai?

— De asta?

— Nu. Altul e motivul. Vreau ceva ce numai Crawford mi-ar putea oferi și aș vrea să închei un târg cu el. Dar n-o să catadicsească să vină să mă vadă. N-o să-mi ceară nici sprijinul în cazul Buffalo Bill, deși știe bine că din pricina asta vor muri alte și alte fete.

— Nu cred una ca asta, domnule doctor Lecter.

— Doresc ceva foarte simplu, și numai el îmi poate oferi.

Lecter mări treptat lumina în celula lui. Nu se mai vedeau

nici cărți, nici desene. Nu mai avea nici scaun la WC. Chilton golise celula ca să-l pedepsească pentru ce-i făcuse lui Miggs.

— Clarice, de opt ani zac în celula asta. Știu foarte bine că nu mă vor lăsa să ies viu de aici. Știi ce vreau? Puțină priveliște. O fereastră de unde să văd un copac, o apă.

— Dar avocatul dumneavoastră n-a…

— Chilton a adus televizorul acela pe hol și l-a pus pe un canal unde se transmit numai discursuri religioase. Cum ai să ieși de aici, paznicul o dă dea drumul și la sonor, iar avocatul meu e neputincios chiar și în cazul ăsta, mai ales dacă ținem seama de sentimentele oricărui tribunal față de mine. Aș vrea să fiu internat într-o închisoare federală, să mi se restituie cărțile și să am priveliștea de care spuneam. Și pentru asta sunt dispus să plătesc un preț mare. Crawford poate obține înlesnirile astea. Întreabă-l!

— Îi pot transmite tot ce mi-ați spus.

— Nici n-o să ia în seamă. Și Buffalo Bill o să ucidă mai departe. Așteaptă până când o să ia și scalpul uneia, și să vezi atunci cum o să-ți placă situația. Hmm… Pot să-ți spun doar un lucru despre Buffalo Bill, chiar fără să văd dosarul anchetei. Și, peste ani de zile, când îl vor prinde, dacă îl vor prinde vreodată, ai să vezi că am avut dreptate și aș fi putut ajuta ancheta. Aș fi putut salva multe vieți. Clarice?

— Da.

— Buffalo Bill stă într-o casă cu etaj, îi spuse doctorul Lecter.

Stinse lumina și nu mai scoase o vorbă.

• CAPITOLUL 10

Clarice Starling stătea sprijinită de o masă unde se juca de obicei zaruri, în cazinoul FBI-ului, și se chinuia să fie atentă la o lecție despre sistemele de spălare a banilor în industria jocurilor de noroc. Trecuseră treizeci și șase de ceasuri de când dăduse declarațiile acelea în fața polițiștilor din Baltimore, dactilografiate de un individ ce bătea la mașina de scris numai cu două degete și fuma țigară după țigară („Dacă te deranjează fumul, încearcă să deschizi și tu geamul") și care, după aceea, o expediase de pe teritoriul lui amintindu-i că omuciderea nu e o infracțiune federală. Sâmbătă, la știri, apăruse scena conflictului ei cu cei de la televiziune, și-și dădu seama că e în belele rău de tot. Și nicio veste de la Crawford sau de la biroul FBI din Baltimore. Ca și cum și-ar fi expediat raportul la lada de gunoi.

Încăperea cazinoului unde se afla acum era destul de mică: înainte de a fi confiscate de FBI, mesele de joc funcționaseră într-o rulotă tractată de un camion. FBI-ul le adusese apoi la academie ca material didactic. Sala era ticsită de polițiști din numeroase zone. Starling îi refuzase pe doi polițiști din Texas și pe un detectiv de la Scotland Yard care-i oferiseră un scaun, mulțumindu-le politicos.

Ceilalți colegi ai ei erau în holul academiei, chinuindu-se să găsească firișoare de păr pe covorul de motel cu eticheta didactică „Dormitorul crimei sexuale", și căutând amprente într-o „bancă" imaginară. Cum Starling avea la activ foarte multe ore de practică în domeniul amprentelor și cercetarea locului crimei, de când urmase cursurile de medicină legală, fusese trimisă să urmărească acest curs de infracțiuni economice, parte a unor prelegeri ținute de specialiști de la diverse universități.

Prin minte îi trecu întrebarea dacă nu cumva exista și alt motiv pentru care fusese separată de colegii ei de clasă: poate

că așa se proceda de obicei, întâi te izolau, și abia apoi îți dădeau un șut în fund.

Starling se sprijini cu coatele de masa de zaruri și încercă să fie atentă la cursul acela despre spălarea banilor. Prin minte îi trecu ideea că FBI-ului nu-i place deloc să-și vadă oamenii la televizor, în afara conferințelor de presă special organizate.

Numele doctorului Lecter exercita o adevărată fascinație asupra oamenilor din presă. Iar Poliția din Baltimore le furnizase cu mare bucurie reporterilor numele ei. Se văzu de nenumărate ori la televizor, în cadrul buletinelor de știri TV de sâmbătă noaptea: *Starling de la FBI,* surprinsă pe când lovea cu levierul în ruloul garajului să-l scoată de acolo pe cameramanul care încerca să se furișeze pe dedesubt, sau *Agentul federal Starling,* întorcându-se spre asistentul cameramanului cu același levier în mână.

Cei de la canalul WPIK nu aveau material filmat din momentele acelea, așa că au anunțat că au pornit acțiune în justiție pentru daune împotriva lui *Starling de la FBI* și a Biroului însuși, deoarece cameramanului îi intrase în ochi rugină și mizerii atunci când ea lovise cu levierul în ruloul cu pricina.

Jonetta Johnson de la același canal devenise peste noapte faimoasă în toată America deoarece dezvăluise faptul că Starling descoperise acele rămășițe din borcan în urma „ciudatelor sale relații cu un om pe care autoritățile l-au stigmatizat drept *monstru*!” Evident că indivizii de la WPIK aveau un informator la sanatoriul unde era internat doctorul Lecter.

„Logodnica lui Frankenstein!” urla *National Tattler* de pe standurile din supermarketuri.

FBI-ul nu făcuse public niciun fel de comentariu, dar în interiorul instituției discuțiile nu mai conteneau, după cum era pe deplin convinsă Starling.

La micul dejun, unul dintre colegii de clasă, care avea obiceiul să toarne cu generozitate pe el after shave, o poreclise Melvin Pelvis, glumă stupidă pe seama numelui celebrului agent FBI din anii ’30, Melvin Purvis, care l-a prins pe

Dillinger. Dar, când a auzit-o pe Ardelia Mapp spunându-i ce crede ea despre el, tipul s-a albit la față, s-a ridicat de la masă și a șters-o.

Acum Starling trăia starea aceea ciudată când nimic n-o mai putea surprinde. Preț de o zi și o noapte, nu auzise nimic, doar liniștea aceea pe care o încearcă un scufundător, o liniște care face să-ți țiuie urechile. Își promisese să se apere din răsputeri, dacă avea ocazia.

În vreme ce vorbea, lectorul învârti roata ruletei, dar nu dădu drumul și bilei. Uitându-se la el, Starling se gândi că individul nu dăduse de fapt în viața lui drumul la vreo bilă. Acum tocmai spunea ceva.

— Clarice Starling!

„Ce naiba spune? Clarice Starling sunt eu."

— Prezent.

Lectorul făcu un semn cu bărbia spre ușa din spatele ei. A venit sorocul! Soarta îi era pecetluită, simți ea în vreme ce se întorcea încet spre ușă. Îl văzu pe Brigham, instructorul de arme și muniții, care arăta cu mâna spre ea. Îi făcea semn să se apropie. Prin minte îi trecu fulgerător gândul că intenționau s-o mătrășească din școală, dar în cazul acesta nu l-ar fi trimis pe Brigham.

— Pe cai, Starling! Unde ți-s catrafusele? îi spuse el când ajunseseră în hol.

— În camera mea, corpul C.

Trebui să iuțească pasul ca să se poată ține după el. Instructorul ducea trusa de prelevare a amprentelor, cea profesională, nu cea didactică, și un săculeț de pânză.

— Pleci cu Crawford, chiar acum. Ia-ți cele necesare pentru noapte. S-ar putea ca până diseară să fii înapoi, dar, oricum, ia-ți-le!

— Încotro?

— Niște vânători de rațe de prin Virginia de Vest au găsit un cadavru azi-dimineață în râul Elk. Arăta a fi victima lui Buffalo Bill. Polițiștii de-acolo se chinuie să-l scoată. E undeva, la dracu-n praznic, iar Jack Crawford nu mai vrea să aștepte până când o să-și trimită ăia rapoartele. Se opri la ușa

care dădea spre corpul C. Are nevoie de cineva care se pricepe să amprenteze un cadavru care a stat în apă, printre altele. Ai făcut practică la laborator, deci poți să faci așa ceva, nu?

— Da, lăsați-mă să verific trusa.

Brigham deschise trusa de laborator în vreme ce Starling cerceta compartimentele pe rând. Seringa cu ace fine era acolo, sticluțele, toate, în afară de aparatul foto.

— Am nevoie de aparatul Polaroid, domnule Brigham, acela CU 5, de rolfilme și de baterii pentru el.

— Din dotarea FBI-ului? Ți le aduc și pe astea.

Îi întinse săculețul de pânză, și, când simți cât de greu era, Starling își dădu seama de ce-l trimiseseră fix pe Brigham s-o caute.

— Nu ai pistol de serviciu, nu-i așa?

— Nu.

— Aici ai tot ce-ți trebuie. Chiar modelul cu care te-ai antrenat în poligon. E al meu personal. L-am curățat. Antrenează-te în gol în camera ta diseară, fără gloanțe, bineînțeles, când ai un răgaz. Sunt cu mașina lângă corpul C în fix zece minute și-ți aduc Polaroidul. Ascultă, în Blue Canoe nu găsești closet. Așa că treci pe la toaletă acum, ăsta-i sfatul meu, Starling. Pas alergător!

Starling vru să-l întrebe ceva, dar instructorul o luase din loc. *Precis* era vorba despre Buffalo Bill, altfel nu s-ar deplasa el Crawford în persoană acolo. Ce naiba o fi Blue Canoe? Dar, când îți faci bagajul, trebuie să fii cu mintea la împachetat. Își făcu iute și cu îndemânare tot bagajul.

— E…

— E-n regulă, i-o tăie Brigham, când Starling se urcă în mașină. Mânerul pistolului îți umflă puțin haina, și cine se uită atent știe despre ce e vorba, dar deocamdată e bine.

Purta arma pe sub blazer, într-un toc lipit de coaste, și încărcătoarele la brâu, în cealaltă parte. Brigham conducea exact la limita de viteză permisă spre aeroportul din Quantico. Își drese vocea.

— Starling, e bine că la poligonul de tragere n-are ce să caute politica!

— Da?
— Ai făcut bine că ai păzit garajul acela din Baltimore. Îți faci griji pentru emisiunile de la TV?
— Ar trebui să-mi fac?
— Ce-ți spun acum rămâne între noi, da?
— Bineînțeles.
Brigham răspunse la salutul unui marinar militar care dirija circulația.
— Prin faptul că te ia cu el, Jack arată că are încredere în tine, ceea ce nu va scăpa neobservat. Taman pentru cazul în care cineva de la Biroul pentru Responsabilitate Profesională vrea să-ți salte uniforma, dă peste el. Înțelegi ce vreau să spun?
— Îhm…
— Crawford e om de bază. Când a fost la o adică, a arătat limpede că menirea ta acolo era să nu lași pe nimeni să intre. Te-a lăsat să te duci cu mâinile goale… adică fără însemnele vizibile ale autorității pe care o reprezentai, și a spus-o tare și răspicat. Iar Poliția din Baltimore a reacționat tare încet. Acum Crawford are nevoie de un ajutor și dacă ar fi fost să stea să aștepte până când îi trimitea Jimmy Price pe cineva de la laborator, ar mai fi trecut o oră. Și aici e șansa ta, Starling. Dar nu-i de joacă! Nu e un fel de-a te pedepsi, dar dacă oamenii din afară vor să vadă lucrurile în felul ăsta, n-au decât. Vezi tu, Crawford e tare subtil, dar nu prea-i place să dea multe explicații, așa că de aia îți spun ce-ți spun… Și, dacă tot lucrezi acum cu Crawford, n-ar fi rău să-ți spun ce-l frământă. Sau poate știi?
— Nu știu nimic.
— În afară de Buffalo Bill mai are și alte necazuri pe cap. Bella, soția lui, e tare bolnavă… e pe ducă. A adus-o acasă. Dacă nu era acum vorba de Buffalo Bill, și-ar fi luat concediu ca s-o îngrijească.
— Nu, n-am știut.
— Nu se discută chestia asta. Și să nu cumva să scapi vreo vorbă și să-i spui ce rău îți pare sau alte chestii de astea, pentru că n-o să-l consoleze. S-au înțeles foarte bine

întotdeauna.

— Mulțumesc că mi-ați spus, vă sunt recunoscătoare.

Când ajunseră pe pistă, chipul lui Brigham se lumină.

— Starling, de obicei la terminarea cursurilor de tragere, mai țin și eu niște discursuri acolo. Încearcă să fii și tu de față!

O luă printre niște hangare.

— Voi fi acolo.

— Ascultă, s-ar putea ca tot ce te-am învățat eu să nu-ți folosească vreodată. Dar să știi că ai talent la chestiile astea. Și, dacă va trebui să tragi, atunci să tragi. Fă exerciții, cum ți-am spus.

— Înțeles.

— Și să nu-l pui niciodată în poșetă.

— Înțeles.

— Noaptea nu uita să mai apeși din când în când pe trăgaci. Pune-l la îndemână!

— Așa o să fac.

Un bimotor, marca Beechcraft, de o vârstă venerabilă, stătea pe pista de decolare a aeroportului de la Quantico. Luminile de semnalizare funcționau deja, ușile erau deschise. Una dintre elice începuse să se învârtă, culcând iarba la pământ.

— Doar nu e ăsta Blue Canoe de care-mi spuneați!

— Ba da.

— E așa de bătrân și de micuț!

— Și ce bătrân! spuse încântat Brigham. Cei de la Droguri l-au confiscat în Florida, tare demult, când a ajuns în mlaștină, dragul de el. Acum motoarele-i merg bine. Sper să nu afle cei de la Buget că noi ne folosim de avion. Știi, noi ar trebui să ne deplasăm cu autobuzul.

Trase lângă aparat; luă bagajele lui Starling de pe scaunul din spate. Îi dădu bagajele și-i strânse mâna. Și, fără să vrea, îi scăpă:

— Starling, Domnul să te aibă în pază!

În gura lui de marinar hârșit, binecuvântarea asta suna cam ciudat. Nici el nu știa ce-l apucase și simți cum îi ard obrajii.

— Mulțumesc, mulțumesc tare mult, domnule Brigham.

Crawford stătea pe scaunul copilotului, în cămașă, cu ochelari de soare. Când auzi că pilotul închide ușa, se întoarse spre Starling. Ea nu reuși să-i vadă privirea ascunsă de ochelari, și-i păru cu totul străin. Arăta palid și dur, ca o cioată smulsă din pământ.

— Stai jos și citește, îi spuse el în loc de bun venit.

Pe scaunul din spatele lui se vedea un dosar de cercetare foarte gros. Pe copertă scria „Buffalo Bill”. Starling îl luă în brațe în vreme ce avionul începu să vibreze, să trosnească din toate încheieturile și porni pe pistă.

• CAPITOLUL 11

Marginile pistei se încețoșară, apoi dispărură de sub ei. Când avionul de câteva locuri făcu un viraj, în față, spre răsărit, se ivi soarele deasupra Golfului Chesapeake.

Clarice Starling privi clădirile academiei și baza infanteriei marine de la Quantico. Pe terenul de antrenament, niște mogâldețe mișunau încoace și-ncolo.

Așa se vedea de sus. Odată, după niște trageri de noapte în poligon, mergea de una singură, cufundată în gânduri, pe Hogan Alley, când, brusc, deasupra capului răsună vuietul avioanelor, iar când zgomotul motoarelor amuți, auzi voci venind din bezna cerului: trupe aeropurtate care făceau salturi cu parașuta, iar militarii se strigau unii pe alții în vreme ce se apropiau de pământ. Se întrebase atunci cum o fi oare să stai lângă ușa avionului și să aștepți să se aprindă lumina de avertizare, cum e să te arunci în hăul de dedesubt care abia așteaptă ca să te înghită.

Poate că ar fi exact ca acum.

Deschise dosarul.

Din câte se știa, Bill avea la activ cinci crime. În ultimele zece luni, de cel puțin cinci ori răpise femei, le ucisese și le jupuise. (Starling aruncă în fugă o privire peste raportul autopsiei, la rubrica testelor pentru histamină, să vadă dacă le ucisese înainte să le jupoaie sau invers.)

După ce termina, întotdeauna le arunca în vreo apă curgătoare. Fiecare în altă apă, în apropierea vreunei intersecții de autostrăzi interstatale, și de fiecare dată în alt stat. Se cunoștea acum bine că Buffalo Bill e un om care călătorește mult. Doar atât știau oamenii legii despre el. Și că avea cel puțin o armă de foc, cu șase ghinturi și șase canale, că bătea puțin în stânga, probabil un Colt sau o imitație. Urmele de pe gloanțele recuperate arătau că prefera să folosească niște cartușe speciale mai scurte decât cele

obișnuite.

Apele curgătoare spală bine, și nu mai rămâne nici amprentă, vreo urmă de fir de păr sau țesătură.

Aproape sigur că era vorba despre un bărbat alb: alb întrucât criminalii în serie de obicei ucid în colectivitatea etnică din care fac parte, bărbat deoarece în vremurile noastre nu s-a auzit de vreo femeie criminal în serie.

Doi mari gazetari au găsit un titlu potrivit în poemul lui E.E. Cummings *Buffalo Bill*: „… Moarte, cum îți place băiatul cu ochi albaștri…”

Cineva, probabil Crawford, trecuse citatul pe partea de dinăuntru a copertei dosarului.

Nu exista vreo legătură anume între locul unde își răpea victimele și cel unde le arunca.

În cazurile în care cadavrele fuseseră recuperate destul de repede după moarte și se putuse face o apreciere exactă a momentului morții, anchetatorii mai aflaseră ceva: Bill nu-și omora victimele imediat, ci le ținea o vreme în viață. Victimele nu muriseră decât după cam o săptămână, zece zile de la răpire. Asta însemna că avea un loc anume unde le ținea, unde își putea face mendrele în liniște. Deci nu era un vagabond. Mai degrabă un păianjen de capcane care-și sapă singur ascunzătoarea. Undeva ferit.

Și asta înspăimânta și mai mult pe toată lumea: își ținea victimele circa o săptămână, și acestea știau că vor fi ucise la urmă.

Două fuseseră spânzurate, trei, împușcate. Nu se vedeau niciun fel de urme că ar fi fost violate sau brutalizate înainte de moarte, iar în rapoartele autopsiilor se menționa că nu se vedeau nici urme de mutilare a organelor genitale, însă în cazul cadavrelor recuperate târziu, intrate în putrefacție, cei de la Medicină legală au amintit că aceste urme erau imposibil de depistat.

Toate victimele erau abandonate fără niciun fel de veșminte pe ele. În două rânduri în apropierea casei victimelor s-au descoperit haine, în ambele cazuri spintecate la spate, precum veșmintele rudelor la ceremonia funebră, la anumite populații.

Starling privi fotografiile fără a părea uimit. Cadavrele purtate de ape sunt, fizic, în situația cea mai proastă. Și trezesc o milă imensă, cum se întâmplă cu toți cei care mor afară, nu în încăperi. Încercările prin care trec victimele, plus acțiunea elementelor naturii, le aduc într-o stare care-ți trezește mânia, dacă meseria pe care o ai îți îngăduie să te enervezi.

În cazul unor crime comise în locuințe, se adună o mulțime de dovezi despre obiceiurile neplăcute ale victimelor, ca și despre abuzurile comise de acestea asupra celor din jur – soții bătute, copii maltratați –, care parcă spun limpede că mortul și-a meritat soarta, și de multe ori chiar așa și era.

Dar în cazul acesta victimele n-au meritat să li se întâmple una ca asta. Bietele victime mai erau și jupuite, și erau găsite azvârlite de ape pe vreun mal, printre gunoaie, bidoane de ulei, resturi, ambalaje, mizeriile noastre de toate zilele. Cadavrele aruncate în anotimpul rece își mai păstrau unele trăsături ale feței. Starling trebui să-și amintească și faptul că acestea își arătau dinții nu pentru că ar fi fost expresia chinurilor îndurate, ci din cauză că peștii și țestoasele se hrăniseră și ele. Bill jupuia mai ales părți de trunchi ale victimelor sale, lăsând brațele și picioarele intacte.

Și nu i-ar fi fost chiar așa de greu să privească acele fotografii dacă în cabină n-ar fi fost atât de cald și dacă afurisitul de avion n-ar fi avut mereu tendința de a o lua într-o parte din pricină că una dintre elice trăgea mai tare decât cealaltă și dacă blestematul de soare nu ar fi lucit în geamurile pline de crăpături și de zgârieturi care-ți dădeau dureri de cap.

S-ar putea să-l prindem. Starling se agăță de ideea asta ca să suporte cabina acelui avion care parcă se făcea tot mai strâmtă, în vreme ce în poală ținea dosarul cu informațiile acelea groaznice. Ar putea să ajute la încolțirea lui. Și după aceea dosarul acela cam lipicios putea fi pus în raftul lui și încuiat acolo.

Privi ceafa lui Crawford. Dacă voia să-l oprească pe Buffalo Bill, atunci era unde trebuia. Crawford organizase cu succes

prinderea a trei criminali în serie, dar nu fără a avea și victime în tabăra lui. Will Graham, cel mai bun copoi care vânase în haita lui Crawford, ajunsese legendă în academie; acum era în Florida, beat mangă, ca să nu-și mai vadă fața a cărei expresie era greu de suportat, după cum se spunea.

Crawford simțise probabil că era privit. Se ridică de pe scaunul copilotului; pilotul mișcă manșa să echilibreze aparatul atunci când Crawford veni spre ea și se așeză pe scaunul de alături, punându-și centura. Când își scoase ochelarii de soare și și-i luă pe cei de vedere, ei i se păru că-l recunoaște. Se uita când la ea, când la dosarul pe care-l ținea în poală, și parcă o umbră trecu rapid peste fața lui, o expresie mult mai puternică decât cea trezită de regret.

— Mie mi-e tare cald. Ție? o întrebă el. Bobby, e înfiorător de cald aici, îi strigă el pilotului.

Acesta din urmă umblă la niște butoane, și simțiră o undă de aer rece învăluindu-i. În cabina plină de aburi, se formară câțiva fulgi de zăpadă care plutiră ușor și se opriră în părul lui Starling.

Crawford deschise o hartă a zonei centrale și de est a Statelor Unite. Pornise la vânătoare, și ochii îi luceau ca o zi de iarnă cu soare orbitor. Pe hartă erau însemnate locurile unde fuseseră găsite cadavrele – puncte împrăștiate alcătuind o siluetă la fel de tăcută și de strâmbă precum constelația Orion.

Crawford scoase un creion din buzunar și marcă noua locație, spre care se îndreptau acum.

— Râul Elk, la vreo zece kilometri de Route 79. De data asta avem și ceva noroc: cadavrul s-a prins într-un pripon, o sculă de pescuit folosită pe râu. Mi-au comunicat că nu cred să fi fost aruncat în apă de multă vreme. Vin cu cadavrul la Potter, centrul districtului. Vreau să aflu foarte repede despre cine-i vorba, ca să trecem rapid la localizarea unor martori la răpire. Îndată ce avem amprentele, le și trimitem la analiză pe o linie normală, spuse Crawford ridicând capul și privind-o pe sub ochelari. Jimmy Price spune că ești în stare să iei amprentele unui cadavru luat de ape.

— Ca să spun drept, niciodată n-am avut un cadavru de ăsta întreg, ci am luat amprentele de la mâinile pe care le primea prin poștă domnul Price în fiecare zi. Multe proveneau de la morți aduși de ape.

Cei care nu avuseseră neșansa de a fi subalterni ai domnului Price îl considerau un cusurgiu simpatic. Ca orice cusurgiu, era un bătrân destul de meschin și de rău. Jimmy Price era șeful Laboratorului de Amprente Latente din Washington. Pe când își pregătea lucrarea de medicină legală, Starling fusese condamnată să lucreze cu el.

— Ce om și Jimmy ăsta! remarcă Crawford cu simpatie. Cum li se spune celor care lucrează acolo?

— Cârpa Laboratorului, alții îți spun Igor, cel puțin așa scrie pe șorțul de cauciuc care ți se dă de la început.

— Da, asta-i.

— Ți se spune să-ți închipui că diseci o broască.

— Mda, înțeleg…

— Și apoi îți pun în brațe un colet poștal. Și toți sunt cu ochii pe tine, unii chiar își lasă cafeaua deoparte numai ca să te vadă cum reacționezi, dacă nu borăști. Acum pot să iau amprentele unui cadavru care a stat în apă. De fapt…

— Acum, fii atentă la ce-ți spun! Prima victimă de care știm a fost găsită în râul Blackwater din Missouri, lângă Lone Jack, în iunie anul trecut. Bimmel, fata cu pricina, a fost declarată dispărută din Belvedere, Ohio, pe 15 aprilie, deci cu două luni înainte. Nu ne-am descurcat prea ușor, și ne-au trebuit trei luni numai pentru a o identifica. Pe a doua victimă, Buffalo Bill a răpit-o în Chicago, în cea de-a treia săptămână din aprilie, și a fost găsită în râul Wabash, aproape de Lafayette, Indiana, la doar zece zile după răpire, astfel că ne-a fost mai ușor să aflăm ce a pățit. Apoi am descoperit o femeie, tot albă, puțin peste douăzeci de ani, aruncată în Rolling Fork, lângă Route 65, la vreo șaizeci de kilometri de Louisville, Kentucky. N-a putut fi identificată până acum. Și mai e și o femeie, Vamer, răpită în Evansville, Indiana, și aruncată în Embarras, foarte aproape de Route 70, în estul statului Illinois. Apoi s-a mutat mai spre sud, și a aruncat unul din cadavre în râul

Conasauga, mai jos de Damascus, Georgia, lângă Route 75: Kittridge, o fată din Pittsburgh, uite fotografia ei de la absolvire. Are un noroc blestemat, ticălosul: nimeni nu l-a surprins în momentele în care-și răpea victimele. Știm doar că le aruncă în apropierea unor autostrăzi ce leagă statele între ele.

— Dacă urmărim cel mai aglomerat trafic de la punctele astea, drumurile converg cumva?

— Nu.

— Dar dacă am… *postula* că… la un drum din ăsta, criminalul se debarasează de o victimă și răpește o alta? îl întrebă Starling având grijă să nu folosească verbul tabu *a presupune.* Mai întâi se descotorosește de cadavru, nu-i așa, în eventualitatea că ar avea probleme în timpul răpirii celeilalte victime. Dacă e prins pe când încearcă să răpească pe cineva, poate fi condamnat pentru violență, el recunoaște totul și nu pățește mare lucru dacă nu se descoperă și un cadavru în mașină. Ce-ar fi să tragem o linie de la locul răpirilor la cel al cadavrelor găsite. Ați încercat?

— Bună idee, dar și el s-a gândit la asta. Dacă așa procedează, atunci face foarte multe ocoluri. Am făcut simulări pe calculator, mai întâi cu el luând-o spre vest, pe autostrăzile ce duc într-acolo, apoi spre est, apoi diferite alte combinații cu ultimele date pe care le aveam cu privire la locul răpirilor și cel al cadavrelor. Bagi toate astea în computer și iese fum din el. Locuiește pe coasta de est, ne spune calculatorul. Criminalul nu e influențat de fazele lunii. Nicio legătură cu vreo reuniune în orașele acelea. Nimic, firimituri. Starling, tipul ne-a ghicit.

— Credeți că e prea grijuliu ca să fie vorba despre un sinucigaș?

— Mult prea grijuliu, spuse Crawford întărind printr-o mișcare din cap. Și-a descoperit un scop în viață și are de gând să continue. Nu-mi leg speranțele de faptul că l-ar bântui morbul sinuciderii.

Crawford îi întinse pilotului un pahar cu apă din termos. Îi dădu un pahar și lui Starling, iar în al lui amestecă și o pastilă

de Alka-Seltzer. Când avionul dădu de un gol de aer, simțiră cu toții cum stomacul le ajunge în gât.

— Starling, trebuie să-ți mai spun ceva. Vreau să arăți că ești un medic legist de prima mână. Ba și mai și. Nu vorbești prea mult, nici eu, e bine așa. Dar să nu vii niciodată să-mi spui că ai descoperit nu știu ce minune înainte să fii sigură că ai descoperit cu adevărat ceva. Și nu suport întrebările prostești. S-ar putea ca tu să vezi lucruri care mie îmi scapă, și atunci vreau să-mi spui. Poate că ești făcută pentru meseria asta. Uite, acum avem șansa de a vedea dacă e așa sau nu în ceea ce te privește!

Acum, când stomacul îi dansa, iar pe față îi apăruse o expresie fascinată, Starling se întrebă de câtă vreme premedita Crawford s-o folosească în acest caz, cât de dornică de a pune mâna pe șansa asta și-ar fi dorit el să fie? Bine, în regulă, el era șeful, și, ca orice șef, putea să se folosească de toate trucurile, inclusiv de modul acela de a vorbi deschis, direct.

— Te gândești destul de mult la el, vezi coclaurii pe unde umblă, îl simți! continuă Crawford. Nici măcar nu-l detești tot timpul, deși e greu de crezut. Și, dacă ai noroc, din amănuntele pe care le aduni, o să apară ceva care o să te tragă de mânecă, o să-ți atragă atenția. Starling, să-mi spui și mie când ceva îți va părea interesant. Ascultă-mă, locul unei crime e și așa destul de năucitor, ca să nu mai vorbim despre faptul că harababura investigației s-ar putea să te încurce și mai mult. Nu-i lăsa pe polițiștii ăia care vor mișuna acolo să te abată de la ale tale. Te uiți numai înainte, la ce faci tu atunci. Nu te interesează decât crima, nu și spectacolul din jur. Și nu încerca să-l judeci pe individul ăsta după vreun model anume, să cauți analogii. Rămâi receptivă și lasă-l pe el să-ți spună ce și cum. Și mai e ceva: teatrul unei crime de genul ăsta e un adevărat balamuc. Elementele crimei sunt împrăștiate în mai multe state și deci intră în jurisdicția mai multor instituții, unele sunt conduse de oameni care au gustul eșecului în ei. Trebuie să ne descurcăm cu ei în așa fel încât să nu ne pună piedici și să ascundă dovezi. Acum mergem la Potter, Virginia de Vest. Nu știu nimic despre oamenii de acolo. S-ar putea să

se dovedească niște oameni de ispravă, cum la fel de bine s-ar putea să se poarte cu noi de parcă am fi venit să le luăm caimacul.

Pilotul își scoase căștile de la urechi și vorbi peste umăr:

— Jack, ne apropiem. Rămâi acolo?

— Da. Lecția s-a terminat, Starling.

• CAPITOLUL 12

Și au ajuns la Pompe Funebre, cea mai mare și mai albă clădire construită din lemn, de pe strada Potter, din Potter, Virginia de Vest, slujind și drept morgă pentru districtul Rankin. Medicul legist e de fapt medic de familie, doctorul Akin. Dacă el spune că o moarte e suspectă, atunci cadavrul este trimis la Centrul Medical Regional Claxton, în districtul vecin, unde au și un medic legist specialist. Înghesuită în cabina din spate, cea pentru deținuți, a mașinii de poliție care îi aducea de la aeroport, Starling trebui să-și lipească fața de gratii ca să audă explicațiile pe care i le turuia, în vreme ce conducea, ajutorul de șerif lui Jack Crawford. La Pompe Funebre urma să aibă loc curând o ceremonie. Participanții la slujbă, în haine de sărbătoare cum se purtau în zona aceea, se înșirau pe aleea mărginită de tufe înalte de cimișir, alții înghesuindu-se pe trepte, așteptând să intre și ei. Clădirea și scările, toate proaspăt vopsite, începuseră să se hâiască ușor, fiecare în altă direcție.

În parcarea privată din spatele clădirii, unde așteptau de obicei mașinile dric, doi polițiști mai tineri și unul mai în vârstă stăteau sub un ulm împreună cu doi din jandarmeria statului. Nu se făcuse atât de frig încât să li se vadă aburii răsuflării. Când parcară acolo, Starling îi analiză o clipă și, în secunda următoare, știu cu cine avea de-a face. Acasă la ei aveau șifoniere din acelea vechi, unde-și țineau hainele, nu în debarale anume amenajate, și flăcăii ăștia aveau rude care-și păstrau veșmintele în saci de plastic agățați de pereții rulotelor. Și mai intui că polițistul mai în vârstă copilărise într-o casă cu pompă în față, și primăvara, când înnoroia totul, își punea încălțările legate cu șireturi pe după gât și lipăia cu picioarele goale ca să ajungă la autobuzul ce urma să-l ducă la școală, așa cum făcuse și tatăl ei. Își imagină că își luau de acasă pachetul cu hrană învelit în hârtie de sac pătată

de grăsime de prea multă folosire; îi vedea cum după masă împătureau frumos hârtia aia și o puneau în buzunarul din spate al blugilor. Se întrebă dacă și Crawford intuise amănuntele astea despre ei.

La ușa din spate a mașinii în care se afla nu exista mâner pe dinăuntru, lucru pe care Starling îl descoperi abia atunci când Crawford și șoferul coborâră și porniră spre ușa clădirii. Fu nevoită să bată în geam până când unul dintre polițiștii de sub ulm o zări, și șoferul se întoarse roșu la față să-i deschidă ca să iasă și ea. Ceilalți se uitară la ea pe când trecea. Unul chiar îngăimă:

— ’Ziua, coniță.

Ea făcu semn din cap în chip de salut, le zâmbi exact așa cum se cuvenea și porni pe urmele lui Crawford. Când văzu că se depărtase suficient, unul dintre polițiști, proaspăt însurat, se scărpină în barbă și mormăi:

— Nu-i chiar așa grozavă pe cât se crede.

— Păi, dacă ea se crede arătoasă, arătoasă tare, păi eu cam aș fi de părerea ei, replică altul. Aș lipi-o de mine ca pe o mască de gaze, mă gândesc eu.

— Eu aș pune mai degrabă mâna pe-un pepene, dacă-i destul de rece, interveni bătrânul, vorbind mai mult pentru sine.

Crawford îl abordase pe primul adjunct al șerifului, tip cam emotiv, cu niște ochelari cu rame metalice și cu bocanci cu elastic în partea de sus, care sunt trecuți în cataloage sub numele de Romeo. Erau pe un coridor întunecos din spatele clădirii, unde se auzea torcând un automat de suc, de pereți erau rezemate tot felul de obiecte disparate: o mașină de cusut cu pedală, un triciclu, un ghemotoc de iarbă artificială, o tendă dungată înfășurată pe stâlpii de susținere, pe perete un tablou cu Sfânta Cecilia la pian, cu cosițele prinse frumos pe cap, în vreme ce pe claviatură cădeau din senin petale de trandafiri.

— Îți rămân recunoscător că ne-ai anunțat atât de repede, îi spuse Crawford adjunctului.

Primul adjunct nu se lăsă momit.

— Nu eu, ci altcineva de la procuratura districtului v-a anunțat. Șeriful Perkins nu putea să vă sune, e în Hawaii în momentul de față, cu doamna Perkins. Azi-dimineață la opt, adică ora trei dimineața în Hawaii, am vorbit cu el la telefon. Mi-a spus că mă sună el mai târziu. Dar mi-a mai zis că mai întâi și mai întâi să caut să aflu dacă-i vorba despre una din fetele noastre. S-ar putea să fi fost aruncată aici, dar o fi fost adusă din alte părți. O să ne ocupăm de asta înainte de toate. La noi apa aduce cadavre de peste tot, chiar și din orașul Phenix, Alabama.

— Domnule șerif, exact aici putem noi să vă dăm o mână de ajutor. Dacă…

— Am vorbit la telefon cu comandantul jandarmeriei statului, din Charleston. Trimite niște ofițeri de la Investigații Criminale. O să ne ajute ei în privința asta.

Coridorul se umpluse de polițiști și jandarmi; adjunctul șerifului avea acum prea mulți spectatori.

— O să luăm legătura cu dumneavoastră de îndată ce vom putea, și atunci o să fim și noi mai primitori, să colaborăm în orice chip, dar deocamdată…

— Domnule șerif, genul ăsta de crime sexuale au unele elemente pe care aș vrea să le discutăm doar între noi, așa ca între bărbați, mă înțelegi?

Crawford făcu ușor cu capul în direcția lui Starling, după care îl înșfăcă pe mititel și intră cu el într-un birou înghesuit de pe coridor și trase ușa după el. Starling rămase singură, încercând să-și ascundă resentimentele în fața polițiștilor care se holbau la ea. Strânse din dinți și se uită la Sfânta Cecilia, căreia îi întoarse zâmbetul eteric, în vreme ce trăgea cu urechea la ușă. Auzi un schimb de replici pe un ton mai ridicat, și apoi frânturi de conversație la telefon. Cei doi apărură iar în hol în mai puțin de cinci minute. Prim-adjunctul era cam opărit.

— Oscar, du-te în față și adu-l pe doctorul Akin! E nevoit să asiste la ceremonie, dar cred că acolo nici nu a început. Spune-i că sunt la telefon cu cei din Claxton.

Medicul legist, doctorul Akin, apăru și el în birou, puse un

picior pe un scaun, începu să se lovească în dinții din față cu un evantai în vreme ce vorbea cu medicul legist din Claxton. Apoi se arătă de acord cu tot ce discutaseră.

Clarice Starling se trezi în camera de îmbălsămare, împodobită cu un tapet cu niște trandafiri uriași și un tablou în ramă albă de lemn, care-i era familiar. Aici se întâlni față în față pentru prima dată cu o victimă a lui Buffalo Bill.

În încăperea aceea, singurul semn de modernitate era sacul de un verde strident pentru cadavre, închis ermetic cu fermoarul. Stătea întins pe masa de îmbălsămare, trădându-și vârsta, iar imaginea ei se reflecta de nenumărate ori în geamurile dulapurilor cu seringi mari de absorbție și puncții, pungi cu seruri și lichide de îmbălsămare.

Crawford se duse la mașină să ia trusa cu aparatura pentru transmiterea amprentelor, în vreme ce Starling își scotea și ea instrumentele necesare pentru prelevarea lor și le înșira pe scândura de uscare de pe chiuveta aceea imensă cu două compartimente. În încăpere se afla mult prea multă lume. Și prim-adjunctul, și alți polițiști apăruseră acolo și nu dădeau semne că ar vrea să plece. Nu era normal. „De ce n-o fi venit Crawford să-i expedieze de aici?”

Când doctorul dădu drumul la un ventilator impresionant, tapetul de pe perete se umflă, prins de curentul de aer. Starling era la chiuvetă și știa că acum avea nevoie de mai mult curaj decât cei din infanteria marină care se pregăteau să sară cu parașuta în gol. În minte îi veni o amintire care o ajută, dar o și răni în același timp: Maică-sa, în picioare lângă chiuvetă, ștergând sângele de pe pălăria lui taică-său, lăsând apa să curgă pe pălărie și spunându-i: „Clarice, ne vom descurca noi cumva. Spune-le fraților și surorilor tale să se spele și să vină la masă. Trebuie să vorbim, și după aceea punem și de cină”.

Starling își scoase eșarfa de la gât și-și acoperi cu ea părul, ca o moașă. Din trusă luă o pereche de mănuși chirurgicale. Când deschise gura pentru prima dată în Potter, vorbi pe tonul ei obișnuit, dar vădind totodată o forță, lucru care-l făcu pe Crawford să se apropie de ușă să audă mai bine.

— Domnilor, domnilor! Domnilor ofițeri. Vă rog ascultați-mă doar un minut. Vă rog. Acum lăsați-mă să mă ocup eu de ea, mai spuse și ridică spre ei mâinile în vreme ce-și trăgea mănușile. Trebuie să fac niște mici intervenții. Până aici v-ați ocupat dumneavoastră, și știu că familia ei, dacă ar putea, v-ar mulțumi din toată inima. Dar acum vă rog să ieșiți și să mă lăsați pe mine să mă ocup mai departe.

Crawford îi văzu pe toți cum tăcură brusc și, plini de respect, se îndemnau acum în șoaptă:

— Jess, haide, ieșim și noi în curte!

El simți apoi cum atmosfera se schimbă deodată în prezența victimei: indiferent cine ar fi fost, de unde o fi fost, râul îi cărase trupul în acest district, și acum zăcea neajutorată pe masa aceea, și Clarice Starling urma să se îngrijească mai departe de ea. Starling arăta demnă de a fi urmașa înțeleptelor bunici, a tămăduitoarelor cu ierburi, a acelor femei puternice de la țară care au știut întotdeauna ce trebuie făcut, care veghează, iar când vine ceasul, îi îmbăiază și-i îmbracă pe morți așa cum se cuvine.

În încăpere nu rămaseră alături de victimă decât Crawford, Starling și doctorul; aceștia doi din urmă schimbară o privire ca între profesioniști. Amândoi, într-un fel ciudat – și stingheriți, și preocupați de ce trebuia să facă. Crawford scoase o sticluță cu esență Vicks VapoRub din buzunar și o întinse celorlalți. Starling se uită să vadă ce se întâmpla. Crawford și doctorul își dădură pe marginea nărilor; Starling procedă și ea la fel.

Scoase aparatul foto din trusa cu instrumente aflată pe scândurile de scurgere, stând cu spatele spre încăpere. Auzi cum se trage fermoarul sacului cu victima, clipi uitându-se la trandafirii tapetului, inspiră adânc și dădu drumul încet aerului. Se întoarse și văzu cadavrul pe masă.

— Ar fi trebuit să-i pună niște pungi de hârtie peste mâini, spuse ea. O să i le pun eu după ce terminăm.

Cu grijă, Starling trecu aparatul foto de pe automat pe manual, corectă expunerea și fotografie cadavrul. Victima era o tânără cam lată în șolduri, de peste un metru șaptezeci

înălțime, după măsurătorile lui Starling. Acolo unde pielea fusese jupuită, carnea se învinețise doar pentru că stătuse în apă rece doar câteva zile. De la linia de sub sâni și până la genunchi pielea fusese jupuită, cam zona pe care ar fi acoperit-o o pereche de pantaloni de toreador. Avea sânii mici, iar între ei se vedea cauza evidentă a morții: o rană în formă de stea, lată de vreo palmă. I se luase scalpul de pe țeasta rotundă, tăietura mergând de deasupra sprâncenelor și a urechilor până la ceafă.

— Doctorul Lecter mi-a spus că criminalul o să înceapă să-și scalpeze victimele, aminti Starling.

Crawford stătea cu mâinile încrucișate la piept în vreme ce ea făcea poze.

— Fotografiază urechile cu Polaroidul, o îndemnă el.

Crawford începu să dea încet ocol cadavrului strângând din buze.

Starling își scoase o mănușă și trecu cu degetul peste urma de la călcâi: o bucată din firul de pescuit și niște cârlige în care se încurcase victima erau încă înfășurate în jurul piciorului.

— Starling, ce-ai constatat?

— Nu e de prin partea locului, în fiecare ureche are trei găuri de cercei, unghiile date cu lac din acela cu sclipici. Pare fată de oraș. Pe picioare are păr cam de două săptămâni. Și vedeți ce moale e părul în zona asta? Sunt sigură că se depila. Și la subsuoară. Și vedeți cum și-a decolorat firișoarele de pe buza de sus? Se îngrijea fata, doar o dată n-a fost destul de grijulie.

— De rană ce poți să spui?

— Nu știu, replică Starling. Are aspectul unei găuri de ieșire a glonțului, numai că apar și o urmă de rosătură și una ca de țeavă de pistol aici sus.

— Da, Starling, așa e. Deasupra sternului e gaura de intrare, dar, când gura pistolului e lipită de corp, gazele de explozie se dilată între oase și piele și sfâșie carnea în formă de stea, după cum vezi.

Din cealaltă încăpere se auzi sunetul unei orgi, marcând

începutul serviciului funerar.

— Urâtă moarte, mormăi doctorul Akin, dând din cap. Ar trebui să mă duc și eu acolo, măcar o vreme. Rudele totdeauna așteaptă de la mine să însoțesc cortegiul. Lamar o să vină să te ajute de îndată ce termină de cântat. Am toată încrederea că veți păstra orice probe pentru medicul legist din Claxton, domnule Crawford.

— La mâna stângă are două unghii rupte, spuse Starling după plecarea doctorului. Sunt date peste cap, și sub unghii se vede ceva ca un fel de murdărie, particule tari. Pot să iau probe?

— Ia probe de materie de sub unghii, de ojă, și le spunem și lor după ce avem rezultatele de laborator.

Lamar, asistent al Pompelor Funebre, un bărbat zvelt, cu un zâmbet de om cu chef, apăru în încăpere pe când se îndeletnicea cu ce-i spusese Crawford.

— Probabil că ați fost manichiuristă cândva, remarcă el.

Victima nu avea urme de unghii în palme, semn că murise înainte de a fi jupuită, la fel ca restul victimelor, și cei de față simțiră un fel de ușurare că măcar nu fusese schingiuită.

— Vrei s-o întoarcem cu fața în jos ca să-i iei amprentele? o întrebă Crawford.

— Ar fi mai ușor.

— Dar mai întâi să-i luăm amprentele dentare, și apoi Lamar ne ajută s-o întoarcem.

— Îi facem fotografii sau o diagramă?

Starling scoase la iveală dispozitivul pentru amprente dentare și îl prinse în fața obiectivului aparatului foto, mulțumită că nu lipsea nimic din trusă.

— Numai fotografii, o diagramă mai mult o să te încurce dacă nu avem radiografii. Cu fotografiile astea vom elimina o parte dintre femeile date dispărute.

Lamar, cu mâinile lui de cântăreț la orgă, se purta foarte delicat și, la indicațiile lui Starling, deschise gura femeii, îi depărtă buzele în vreme ce ea plasa Polaroidul în așa fel încât să prindă imagini detaliate ale dinților din față. Partea asta fu mai ușoară, pentru că apoi urma cea scârboasă, fiindcă trebuia

să fotografieze molarii folosindu-se de o oglindă specială pentru palatul gurii, și fu atentă să vadă dacă pe obrazul victimei apare străfulgerarea care s-o convingă că blițul funcționase și iluminase cavitatea bucală. Manevra asta n-o mai făcuse, doar o urmărise cum se face la lecțiile de examinare a cadavrelor. Starling privi primele imagini ale molarilor apărute pe Polaroid, mai corectă luminozitatea și încercă din nou. Acum era mai bine. Chiar foarte bine.

— Are ceva în gât, șopti Starling.

Crawford se uită la fotografie. Se vedea un obiect întunecat, cilindric, chiar în fundul palatului moale.

— Dă-mi lanterna!

— Totdeauna când se scoate un corp din apă, acesta are în gât frunze și tot felul de chestii, replică Lamar și-l ajută pe Crawford să vadă mai bine despre ce era vorba.

Din trusă Starling luă un forceps. Stând de cealaltă parte a cadavrului, îl privi pe Crawford; acesta confirmă dând din cap. Îi trebui doar o secundă să scoată obiectul.

— Despre ce e vorba, vreo păstaie? întrebe Crawford.

— Nu, domnule, e un cocon de fluture, interveni Lamar.

Avea dreptate. Starling îl puse într-un borcănel.

— S-ar putea ca și ofițerul districtual să vrea să vadă despre ce e vorba, adăugă tot Lamar.

Așezară cadavrul cu fața în jos pentru a-i lua mai ușor amprentele. Starling fusese pregătită pentru ce putea fi mai rău, dar de data asta nu fu nevoie de metodele acelea delicate și plicticoase cu injecții și tot felul de pansamente pentru degete. Luă amprentele pe niște foițe prinse pe un fel de limbă de încălțat. Luă și amprente plantare, în cazul în care nu vor avea pentru comparație decât amprentele tălpilor victimei luate în spital la naștere.

Mai lipseau niște bucăți triunghiulare de piele de pe umeri, și Starling fotografie zona.

— Măsoară-le, îi spuse Crawford. Pe fata din Akron a tăiat-o atunci când i-a spintecat hainele, nu mare lucru, o zgârietură, dar se potrivea exact cu tăietura de la spatele bluzei care a fost găsită pe marginea drumului. Ce văd aici e

ceva nou.

— În spatele gambei se văd niște urme de arsură, observă Starling.

— Și la bătrâni apar din astea, spuse Lamar.

— Ce-ai zis? îl întrebă Crawford.

— Am spus că și la bătrâni apar arsuri din astea foarte des.

— Te-am auzit destul de bine, dar vreau să explici. Ce-i cu bătrânii?

— Bătrânii mor înfofoliți în pături călduroase, și după aceea se încing, și apar astfel de arsuri chiar dacă nu e foarte cald afară. Sub păturile acelea te coci nu glumă când ai murit. Sângele nu mai circulă.

— Roagă-l pe medicul legist din Claxton să cerceteze și să vadă dacă semnele acelea sunt post-mortem, îi spuse Crawford lui Starling.

— De la țeava de eșapament, cel mai probabil, interveni iar Lamar.

— Cum?

— ȚEAVA DE EȘAPAMENT, spuse apăsat Lamar. Țeava de eșapament. Billy Petrie a fost împușcat mortal, și ăia de i-au făcut felul l-au săltat în portbagajul mașinii lui. Iar nevastă-sa l-a tot căutat vreme de două sau trei zile stând la volanul mașinii. Când l-au adus aici, țeava de eșapament care trece pe sub portbagaj i-a făcut niște arsuri la fel cu astea, numai că pe șold. Eu nu pot să car târguielile în portbagaj, fiindcă înghețata se topește.

— Lamar, ai avut o idee grozavă. Aș vrea să te iau la mine în echipă, îi spuse Crawford. Îi știi pe cei care au găsit-o în apă?

— Jabbo Franklin și fratele lui, Bubba.

— Cu ce se ocupă?

— Caută gâlceavă cu lumânarea la Moose, râd de oameni care nu-i deranjează cu nimic – uite intră unul la Moose să bea și el un păhărel după ce s-a săturat să stea toată ziua să vadă cum își plâng rudele mortul și numai ce auzi „Stai jos, Lamar, și cântă *Filipino Baby*” și te pune să stai la pianul acela jegos și să cânți iar și iar aceeași melodie, *Filipino Baby,* asta-i

place lui Jabbo. „Dar de data asta să cânți și cu niște cuvinte de la tine, dacă tot nu le știi pe celelalte... și să ai grijă să rimeze, fir-ar să fie.” Și uite tot așa. Primește un cec de la veteranii de război cam la vremea Crăciunului, când se duce la dezalcoolizare, la spitalul pentru veterani. De cincisprezece ani tot aștept să-l văd odată și pe el pe masa asta.

— Pentru înțepăturile acelea de cârlig, e nevoie de teste pentru serotonină, spuse Crawford. Îi trimit o notă în sensul ăsta medicului legist.

— Înțepăturile acelea sunt prea aproape una de alta, interveni Lamar.

— Ce zici?

— Frații Franklin folosesc un pripon cu cârligele prea aproape, e ilegal. Poate de asta n-au anunțat pe nimeni decât abia azi-dimineață.

— Șeriful spunea că e vorba despre niște vânători de rațe.

— Cred și eu, replică Lamar. Dacă e după ei, ăștia îți spun câte-n lună și în soare, și n-ai decât să-i crezi dacă vrei. Dacă te iei după mintea lor, ăștia te fac să alergi după cai verzi pe pereți. Și te fac de râsul curcilor.

— Lamar, ce crezi că s-a întâmplat de fapt?

— Eu cred că frații Franklin tocmai se îndeletniceau cu priponul, cu cârligele alea groaznice ale lor, și l-au încercat să vadă dacă au prins vreun pește.

— De ce crezi asta?

— Victima nu ajunsese să plutească.

— Nu.

— Dacă n-ar fi tras priponul acela prin apă, n-ar fi agățat-o în veci. Probabil când au văzut ce-au prins, s-au speriat de moarte, și abia după aceea au anunțat autoritățile. O să chemați și paznicul de la vânătoare în cazul ăsta, nu-i așa?

— Așa cred, răspunse Crawford.

— În mașină frații au mai totdeauna un telefon cu manivelă, și pentru asta amenda e babană, asta dacă nu te bagă la pârnaie.

Crawford ridică mirat din sprâncene.

— *Telefonează* peștilor, interveni Starling. Adică paralizează

peștii cu curent electric când lasă firele în apă și învârt manivela telefonului. Ies singuri cu burta-n sus și nu-ți rămâne decât să-i culegi cu minciogul.

— Taman așa, confirmă Lamar. Sunteți de pe aici cumva?

— Asta se face și prin alte părți, îi răspunse ea.

Înainte de a trage fermoarul sacului, Starling simți nevoia să facă sau să spună ceva pentru a-și manifesta compasiunea. În cele din urmă doar scutură din cap și se apucă preocupată să-și împacheteze lucrurile și probele. Acum, că nu mai trebuia să privească acel cadavru, se simțea ușurată. Înțelese ce reușise să facă. Cu spatele spre încăpere, își scoase mănușile, dădu drumul la robinet și lăsă apa să-i curgă pe încheieturi. Apa nu era chiar așa de rece. Lamar o privi, și apoi dispăru în hol și se întoarse cu o cutie nedesfăcută de Coca-Cola rece ca gheața, pe care i-o oferi.

— Nu, mulțumesc, spuse Starling, nu mi-e sete acum.

— Nu de asta v-am adus-o. Puneți-o pe cucuiul ăla pe care-l aveți la ceafă. Știți că recele face să nu-l mai simți. Mie îmi priește.

Când Starling termină de bătut la mașină raportul pentru medicul legist, lângă sacul cu victima, aparatul lui Crawford de transmitere a amprentelor prinse viață pe birou. Avuseseră noroc să descopere de data asta victima destul de rapid după crimă. Era hotărât s-o identifice cât mai repede și să perie toată zona din jurul locuinței acesteia sperând să găsească vreun martor al răpirii. Metoda lui de lucru însemna multă bătaie de cap pentru toată lumea, dar dădea rezultate destul de repede. Avea la el un dispozitiv Litton Policefax de transmitere a amprentelor. Spre deosebire de dispozitivele de la FBI, care expediază facsimile, Policefax e compatibil cu toate sistemele de înregistrare ale poliției din orașele mai mari. Foaia cu amprentele luate de Starling abia se uscase.

— Pune-o în aparat, Starling, ești cam stângace.

Voia să spună să nu cumva s-o murdărească, și ea avu grijă să nu se întâmple una ca asta. Trebuia să înfășoare foaia aceea specială cu toate foițele lipite pe ea pe tamburul mașinii, în vreme ce în șase birouri împrăștiate prin toată țara oamenii

așteptau transmisia. Crawford era la telefon cu centrul de transmisiuni al FBI-ului din Washington.

— Dorothy, e toată lumea prezentă? Domnilor, îi dau drumul pe o sută douăzeci, să meargă bine și să se vadă perfect. Gata, o sută douăzeci. Atlanta, cum iese? Legătura acum!

Tamburul se rotea încet, ca imaginea să fie cât mai clară. Era primită simultan de centrul de transmisiuni al FBI, și departamentele de poliție cele mai importante de pe coasta de est. În câteva minute putea începe urmărirea dacă în Chicago, Atlanta, Detroit sau oriunde altundeva s-ar fi identificat amprentele. Crawford expedie apoi pozele cu dinții și cu chipul victimei, fotografiat după ce Starling îi aranjase un prosop în jurul capului, în eventualitatea că presa de scandal punea mâna pe fotografii.

Când erau pe picior de plecare, sosiră din Charleston trei ofițeri de la Criminalistică din Virginia de Vest. Crawford le strânse mâna la toți și le întinse cărți de vizită cu numărul de urgență de la Centrul Național de Informații Criminalistice. Starling vru să vadă cât de repede îi face să se simtă ca între bărbați. Bineînțeles că o să-i telefoneze și o să-i comunice tot ce găsesc, bineînțeles că o să-l sune. Îndatorați, foarte îndatorați. Poate că nu era vorba despre o legătură doar ca între bărbați, pentru că reușise s-o prindă și pe ea în atmosfera aceea de complicitate.

Când Crawford și Starling porniră cu mașina adjunctului șerifului spre râul Elk, Lamar le făcu semn cu mâna. Cutia de cola era încă rece. Lamar se retrase în birou și-și turnă să bea.

• CAPITOLUL 13

— Jeff, pe mine mă lași la laborator, îi spuse Crawford șoferului. Apoi te duci și o aștepți pe domnișoara Starling la Institutul Smithsonian, iar de acolo o duci la Quantico.

— Da, domnule.

Traversau un pod peste Potomac, înfruntând traficul aglomerat de seară al celor care veneau dinspre Aeroportul Național din Washington. Tânărul de la volan părea speriat de Crawford și conducea cu prudență excesivă, își dădu seama Starling. Însă nu-l putea învinui: era de notorietate la Academie faptul că ultimul agent din echipa lui Crawford care încurcase borcanele acum se ocupa de anchetarea furtișagurilor la instalațiile radar de la Cercul Arctic.

Crawford nu era prea binedispus. De nouă ceasuri transmisese amprentele și fotografiile victimei, și nimeni nu reușise s-o identifice. El și Starling cercetaseră împreună cu jandarmii din Virginia de Vest podul și malurile râului Elk până se lăsase noaptea, fără niciun rezultat. Îl auzise cum din avion vorbise cu sora de noapte de acasă. După zborul cu Blue Canoe, automobilul FBI în care mergeau părea uluitor de silențios, și se putea vorbi în voie.

— O să postez pe internet și pe Indexul de Semnalmente Posibile datele consemnate de tine când ajung la Biroul de Evidență a Persoanelor. Să-mi faci o fișă pentru dosar, nu un raport, ci doar ca un fel de act adițional. Știi cum se face?

— Știu.

— Bine, să zicem că eu sunt indexul, ia completează!

Îi luă ceva timp ca să-și pună rânduială în gânduri. Fu bucuroasă că șeful ei părea interesat de lucrările de restaurare de la Jefferson Memorial pe lângă care treceau. Indexul de Semnalmente Posibile al Secției de Identificare e un computer care compară elementele caracteristice ale unei crime aflate în curs de investigație cu cele ale crimelor aflate în fișierele deja

existente. Când găsește anumite similitudini, sugerează care ar putea fi suspecții și le furnizează și amprentele. Operatorul compară apoi amprentele din dosare cu cele neidentificate de la locul crimei. În cazul de față nu aveau amprentele lui Buffalo Bill, dar Crawford voia să fie pregătit pentru orice eventualitate. Sistemul de analiză a datelor cerea informații scurte, precise. Starling încercă să sugereze unele:

— Femeie, albă, până sau puțin peste douăzeci de ani, omorâtă prin împușcare, pielea prelevată în partea de jos a torsului și pe coapse…

— Starling, computerul știe deja că el ucide tinere, albe și le belește torsul! Apropo, să folosești cuvântul *jupuit,* pentru că *prelevează* e cam neobișnuit și s-ar putea ca niciun alt ofițer să nu-l folosească, iar afurisita asta de fierătanie nu știu dacă se pricepe la sinonimie. Știe că individul le aruncă în ape curgătoare. Nu știe însă elementele noi din cazul ăsta. Care-s elementele noi, Starling?

— E a șasea victimă, prima căreia i s-a luat scalpul, două bucăți triunghiulare de piele de pe umeri, prima împușcată în piept, prima cu coconul unui fluture în gât.

— Ai uitat de unghiile rupte.

— Nu, domnule, e a doua cu unghii rupte.

— Da, ai dreptate. Când faci fișa aceea pentru calculator, menționează că apariția coconului e informație confidențială. O s-o folosim pentru a elimina declarațiile false ale vreunui amator de notorietate care ar vrea să-și asume aceste crime.

— Mă întreb dacă a mai făcut treaba asta vreodată, adică să plaseze în gâtul victimei un cocon sau o insectă. La o autopsie e destul de ușor să nu bagi de seamă un element atât de neînsemnat ca ăsta, mai ales când e vorba despre un cadavru găsit în apă. Medicul legist stabilește cauza exactă a morții, asta îl interesează cel mai mult, și vrea să scape cât mai repede de caz, așa că nu-l mai interesează un element atât de banal… Am putea verifica pista asta?

— Dacă vom fi nevoiți. Bineînțeles că medicii care au făcut autopsia o să susțină că lor nu le-a scăpat nimic. Victima neidentificată din Cincinnati e încă în congelatorul morgii. O

să-i rog să se uite, dar celelalte patru victime sunt îngropate deja. Mandatele de exhumare deranjează. Am fost nevoiți să facem treaba asta în cazul a patru pacienți ai lui Lecter pentru a stabili cu exactitate cauza morții. Ascultă-mă pe mine: e treabă complicată și-ți sar toate rudele în cap. Dacă e nevoie, o vom face. Să vedem mai întâi ce descoperi tu la Institutul Smithsonian. După aceea hotărâm.

— Scalparea victimei e un element mai rar, nu-i așa?

— Neobișnuit, da.

— Dar doctorul Lecter a prezis că Buffalo Bill tocmai asta o să facă. De unde a știut?

— N-a știut.

— Dar a spus-o.

— Starling, nu e mare scofală. Nici eu n-am fost foarte surprins să descopăr că i-a luat scalpul. Ar fi trebuit să spun că e un element rar până la cazul Mengel. Îți aduci aminte? Ăla a scalpat o femeie. După aceea alți doi sau trei criminali l-au copiat. Iar ziarele au subliniat în cazul de față de numeroase ori că Buffalo Bill nu ia scalpuri. Așa că după asta nu e de mirare că a făcut-o. Doar citește și el presa. Iar Lecter a spus așa la plezneală. Nu a spus *când* anume o va face, așa încât să nu putem spune că a greșit. Dacă îl prindeam pe Buffalo Bill înainte să ia scalpuri, Lecter ar fi spus că abia după aceea urma să o facă.

— Doctorul Lecter a mai afirmat că Buffalo Bill locuiește într-o casă cu etaj. N-am intrat în amănunte. De ce credeți că a spus una ca asta?

— Aici nu e o presupunere. S-ar putea să aibă dreptate, și ar fi putut să-ți și spună de ce. Dar a vrut să se joace cu tine în cazul ăsta. Asta e slăbiciunea lui, singura pe care am detectat-o: îi place să fie deștept, mai deștept decât oricine. Și de ani de zile se joacă de-a geniul.

— Mi-ați spus că atunci când nu înțeleg ceva să întreb. Explicați-mi despre ce e vorba!

— Bine. Două dintre victimele lui Bill au fost spânzurate, da? Semne de funie pe gât, fractură cervicală, caz clasic de spânzurare. Starling, din experiența proprie, doctorul Lecter

știe că e tare greu să spânzuri un om când acesta se opune. Când omul vrea să se sinucidă, se poate spânzura și legându-se de clanța ușii. Te poți spânzura stând pe scaun, e foarte ușor. Dar să spânzuri pe altcineva e tare, tare greu. Chiar dacă victima e legată. Se zbate și, dacă poate, găsește un sprijin pentru picioare. Orice scară de zugrav reprezintă o amenințare și nicio victimă n-o să urce pe ea nici chiar legată la ochi, iar dacă vede cumva lațul, nici atât. De obicei execuția se face pe *casa scărilor.* Să urci pe casa scărilor e ceva normal. Trucul e simplu. I se spune victimei că trebuie să urce la toaletă, la baie, indiferent ce, i se trage o glugă pe cap, i se pune iute lațul când a ajuns sus, funia e legată de balustradă, și i se face vânt de sus. Așa se procedează într-o casă. Un individ din California a făcut mare tapaj pe chestia asta. Dacă Bill n-ar avea o locuință cu o casă a scărilor, le-ar fi ucis în alt mod. Și acum să-mi spui și mie numele prim-adjunctului șerifului și al celui de la poliția statului, cel mai mare în grad.

Starling le găsi în carnetul de note și i le citi la lumina lanternei pe care o ținea cu dinții.

— Bun, Starling. Ori de câte ori trimitem un mesaj urgent, e bine să menționăm și numele ofițerului. Când își văd numele, devin mai amabili. Îi face să-și aducă aminte să te sune dacă descoperă ceva. Ce-ți spun arsurile de la glezne?

— Depinde dacă au apărut după deces sau înainte.

— Dacă sunt de după deces?

— Înseamnă că folosește o dubă, o rulotă, o mașină mai mare.

— De ce?

— Pentru că arsurile sunt pe spatele gleznelor.

Ajunseră la noua clădire a FBI-ului, căreia nimeni nu-i mai spunea Clădirea Hoover.

— Jeff, lasă-mă aici, nu mai intra în garajul subteran. Rămâi la volan, doar deschide portbagajul. Hai, Starling, continuă!

Starling coborî împreună cu el din mașină, acesta își luă din portbagaj aparatul de transmis amprente și trusa.

— A transportat cadavrul într-o mașină destul de mare

pentru ca acesta să poată sta întins pe spate, îi spuse Starling. E singura poziție în care gambele ar fi putut ajunge pe podea în dreptul țevii de eșapament. Într-un portbagaj cum e acesta, ar fi stat ghemuită pe o parte…

— Mda, așa mi se pare și mie.

Abia acum își dădu seama că o făcuse să coboare din mașină ca să-i spună ceva numai ei.

— Te-ai cam opărit atunci când i-am spus ajutorului de șerif că ar trebui să stăm de vorbă, dar nu în fața unei femei, nu-i așa?

— Da.

— A fost o stratagemă, voiam să-l izolez de ceilalți.

— Știu și asta.

— Atunci ne-am înțeles.

Crawford trânti capacul portbagajului și se întoarse să plece. Dar Starling nu voia să lase lucrurile așa.

— Domnule Crawford!

Cu aparatul de amprente și cu trusa în brațe, Crawford se întoarse curios să afle ce voia să-i spună.

— Polițiștii aceia au auzit de dumneavoastră. Și au fost foarte atenți la tot ce ați făcut și ați spus, ca la rândul lor să procedeze la fel.

Starling rămase dreaptă în fața lui, apoi ridică din umeri, deschise pumnii: așa a fost, era adevărat! Crawford evaluă la rece situația, cum îi era obiceiul.

— Da, agent Starling, observație corectă. Și ocupă-te de gângania aia!

— Da, domnule.

Îl privi cum se depărta, un bărbat de vârstă mijlocie, încărcat de bagaje, sleit de zbor, cu mânecile mânjite de noroi pe malul râului, și care avea să pornească apoi spre casă, unde îl aștepta ce îl aștepta. În clipa aceea ar fi fost în stare să ucidă pentru el. Ăsta era unul dintre talentele lui Crawford: știa să câștige oamenii.

• CAPITOLUL 14

Institutul Smithsonian de Istorie Naturală era închis de multe ceasuri, dar Crawford dăduse dinainte telefon, și un om de la pază o aștepta pe Starling. În muzeu dăinuia o lumină slabă, aerul era nemișcat. Numai statuia colosală a unei căpetenii din insulele Pacificului de Sud de la intrare se ridica suficient de mult spre tavan ca lumina chioară a becurilor de sus să-i scoată în relief trăsăturile. Starling fu întâmpinată de un negru înalt, îmbrăcat impecabil în uniforma institutului. Când acesta ridică fața spre lumina din lift, lui Starling i se păru că seamănă cu căpetenia de la intrare. Ideea parcă îi mai alungă gândurile negre, așa cum o durere se mai domolește dacă masezi locul.

Al doilea palier se ridica puțin peste silueta elefantului împăiat din holul mare. Secțiile de antropologie și entomologie ocupau un spațiu imens la etaj și constituie o zonă închisă accesului publicului. Antropologii îi spun etajul patru, entomologii susțin că ar fi etajul trei. Vreo câțiva savanți de la științe agricole declară că ei au dovezi clare că e vorba despre cel de-al șaselea etaj. Fiecare secție are ciudățeniile ei cu privire la această venerabilă clădire cu acareturile și împărțirile ei.

Starling mergea în urma paznicului pe coridoarele întunecate ale acelui labirint plin până sus de dulapuri de lemn cu exponate de antropologie. Nu știai ce e acolo decât dacă citeai etichetele minuscule.

— Pe rafturile acelea simt mii de oameni, îi spuse însoțitorul. Patruzeci de mii de specimene.

Se uita la numărul sălilor pe lângă care treceau, luminându-le cu lanterna, și apoi lăsa fasciculul să scoată la iveală etichetele și exponatele. Obiecte ale populației Dayak, Borneo, saci de purtat copiii în spate, cranii de ceremonie, și părăsiră secțiunea „Omul”, pentru lumea mai veche și mai bine

organizată a insectelor. Acum pe lângă pereți tronau cutii mari metalice, vopsite în verde-deschis.

— Treizeci de milioane de insecte, să nu mai vorbim de păianjeni. Să nu puneți în aceeași găleată insectele cu păianjenii, glumi el. Oamenii-păianjen o să se supere și o să sară pe dumneavoastră din pricina asta. Acolo e biroul, unde-i lumină. Să nu ieșiți neînsoțită de aici. Dacă nu vă însoțește cineva de la ei, chemați-mă la interiorul acesta, biroul pazei. Vin și vă iau.

Îi întinse o carte de vizită și plecă. Era în inima Secției de Entomologie, într-o rotondă al cărei acoperiș se ridica acum mult deasupra elefantului împăiat. Biroul unde era lumină avea ușa deschisă.

— Rândul tău, Pilch, rândul tău! se auzi o voce stridentă. Haide, mută!

Din ușă Starling văzu doi bărbați care stăteau la o masă de laborator și jucau șah. Aveau amândoi în jur de treizeci de ani, unul zvelt, brunet și unul dolofan, cu păr roșcovan și sârmos. Păreau cufundați în jocul de șah. Nu dădură semne că observaseră apariția ei. Și nici nu păreau să bage în seamă uriașa rădașcă croindu-și încet drum pe tabla de șah, ocolind piesele. Apoi rădașca o luă brusc spre un colț al tablei.

— Roden, e rândul tău acum, spuse brunetul în aceeași secundă.

Rotofeiul mută nebunul, și imediat suci rădașca, punând-o să meargă în direcția opusă.

— Dacă gângania aceea se mișcă doar pe un colț de tablă, atunci e rândul celuilalt? se interesă Starling.

— Bineînțeles, îi răspunse dolofanul cu gura mare, fără să ridice ochii. Bineînțeles. Dumneavoastră cum jucați? îl puneți să traverseze toată masa? Cu cine jucați șah de obicei? Cu vreo maimuță din neamul *leneșului*?

— Am venit cu specimenul agentului special FBI Crawford, cu care ați vorbit la telefon.

— Mă întreb de ce n-am auzit noi sirenele poliției, mai adăugă dolofanul. Am așteptat aici o noapte întreagă să identificăm o gânganie de la FBI. Că asta-i meseria noastră.

Dar nimeni nu ne-a spus nimic de specimenul ăsta – *specimenul agentului special FBI Crawford.* Ar fi trebuit să i-l arate doctorului de familie, așa, în particular, când erau numai ei doi. Rândul tău, Pilch!

— O să-mi facă plăcere să vă aud glumele altă dată, acum e o chestie urgentă, așa că hai să trecem la treabă! Rândul dumitale, Pilch!

Brunetul ridică privirea spre ea, o văzu în pragul ușii rezemându-se de canat, cu servieta în mână. Luă iute rădașca și o puse într-o cutie plină de putregai, sub o frunză de salată. Când se ridică în picioare, se văzu că era înalt.

— Nobel Pilcher, se prezentă el. El e Albert Roden. Ați venit să identificăm o insectă? Încântați să vă putem ajuta.

Pilcher avea o figură plăcută, prelungă, numai ochii erau cam apropiați și ștrengari, unul din ei cu un ușor strabism, încât lumina se reflecta în el diferit.

— Sunteți…?

— Clarice Starling.

— Să vedem marfa!

Pilcher ridică borcănașul în dreptul luminii. Roden veni și el să vadă despre ce era vorba.

— Unde ați găsit drăcovenia asta? Ați nimerit-o cu pistolul? Ați văzut-o pe mămica lui? continuă Roden pe același ton ironic.

Lui Starling îi trecu prin minte că nu i-ar fi stricat tipului o lovitură de cot exact la baza maxilarului.

— Gata, îl potoli Pilcher. Spuneți-mi unde ați găsit-o? Era prinsă de ceva anume, o crenguță, o frunză, era pe pământ?

— Înțeleg. Nu vi s-a spus nimic.

— Șeful secției ne-a zis să rămânem aici oricât de târziu pentru a identifica o insectă pentru cei de la FBI, atât, o lămuri Pilcher.

— Ne-a spus… Ne-a spus să stăm toată noaptea.

— Facem treburi din astea destul de des pentru cei de la vamă, Departamentul Agriculturii.

— Dar nu la miezul nopții, completă Roden.

— Trebuie să vă destăinui o serie de amănunte legate de o

crimă, începu Starling. Pot să vă spun dacă am promisiunea dumneavoastră că nu veți divulga nimic până când nu se rezolvă cazul. Domnule doctor Roden, am cuvântul dumneavoastră de om serios că nu veți divulga nimic?

— Nu sunt doctor. Trebuie să semnez vreun angajament?

— Nu, atâta timp cât cuvântul dumneavoastră are vreo valoare. Doar dacă vreți să păstrați specimenul va trebui să semnați de primire.

— Bineînțeles că vă dăm o mână de ajutor. Nu-s chiar un tip scârbos.

— Domnule doctor Pilcher?

— E adevărat, nu e scârbos.

— Cuvântul dumneavoastră?

— Nu divulg nimic.

— Nici Pilch nu e doctor, se băgă Roden. Avem amândoi aceeași pregătire. Dar ați băgat de seamă cu ce satisfacție v-a lăsat să-i spuneți „domnule doctor"?

Și Roden arătă cu degetul dojenitor la obraz.

— Spuneți-ne toate amănuntele! Un detaliu care poate fi neînsemnat pentru dumneavoastră poate fi vital pentru un expert.

— Chestia aceea a fost găsită în fundul palatului moale al unei victime ucise cu pistolul. Nu știu cum a ajuns acolo. Cadavrul ei a fost descoperit în Râul Elanului, Virginia de Vest. Era moartă doar de câteva zile.

— E vorba despre Buffalo Bill, am auzit la radio, spuse Roden.

— Dar despre insectă nu ați auzit nimic la radio, nu e așa?

— Nu, dar au pomenit de Râul Elanului… Tocmai de acolo veniți acum? De asta ați ajuns atât de târziu?

— Da.

— Trebuie să fiți tare obosită. Vreți o cafea? o întrebă Roden

— Nu, mulțumesc.

— Un pahar cu apă?

— Nu.

— O Coca-Cola?

— Nici asta. Vrem să aflăm cam unde a fost ținută prizonieră femeia asta și unde a fost ucisă. Sperăm ca gângania asta să aibă un anume loc unde trăiește, poate doarme numai pe anumiți copaci, vrem să știm unde o putem găsi. V-am cerut să nu divulgați nimic deoarece, dacă criminalul a pus insecta acolo într-adins, atunci numai el știe chestia asta, și elementul acesta ne poate ajuta să eliminăm mărturii false al unor psihopați și să nu o luăm pe o pistă greșită. A omorât cel puțin șase femei. Timpul ne mână din urmă.

— Și credeți că exact în clipa asta, când noi ne uităm la gânganie, individul răpește altă femeie? o întrebă Roden.

Se uita la ea cu ochii larg deschiși și cu gura căscată, de i se vedea cerul gurii, și pentru o clipă i se păru că vede ceva în fundul gurii.

— Nu știu, spuse ea oarecum tăios. Nu știu, repetă ea pe un ton mai pașnic. Îndată ce va avea prilejul, o va face.

— Atunci să acționăm și noi cât mai repede, interveni Pilcher. Nu vă faceți griji, ne pricepem la treaba asta. Sunteți pe mâini bune.

Scoase din borcan cu o pensetă specimenul acela maroniu și-l așeză o foaie albă de hârtie, sub lumina unei lămpi. Arăta ca o mumie prelungă. Era învelită într-un strat semitransparent care-i copia perfect formele, ca un sarcofag. Toate membrele erau strâns lipite de corp, de parcă ar fi fost în basorelief. Capul gângăniei avea o fețișoară ce exprima un fel de seriozitate plină de înțelepciune.

— Mai întâi și mai întâi nu e vorba despre o insectă care ar fi putut pătrunde într-un cadavru lăsat în aer liber, dar nici în apă nu are ce căuta decât accidental, spuse Pilcher. Nu știu cât de multe cunoașteți despre insecte și nici cât de multe vreți să vă spunem.

— Să presupunem că nu știu o iotă. Vreau să-mi spuneți tot ce știți.

— Bun! E o pupă de insectă, o insectă care n-a ajuns la maturitate, aflată într-o crisalidă, coconul în care stă până când se transformă din larvă în insectă adultă, o lămuri

Pilcher.

— *Obtectus pupa,* Pilch? interveni Roden strâmbând din nas ca să nu-i cadă ochelarii.

— Da, stadiul în care are formate picioarele și aripile, dar tot în fază de pupă. Vrei să ne ciorovăim cu tratatul lui Chu în brațe despre stadiile insectelor? Pe scurt, e vorba despre pupa unei insecte mari. Toate insectele evoluate au stadiul acesta de pupă. Așa petrec ele iarna. Multe dintre ele.

— Pilch, luăm cărțile să o determinăm sau ne mai uităm la ea?

— Eu mă mai uit.

Pilcher luă specimenul și-l puse pe lamela unui microscop, apoi cu o pensetă stomatologică trecu iute peste ea.

— Mda, niciun fel de organe respiratorii distincte în regiunea dorsocefalică, orificii respiratorii în mezotorax și unele abdominale. Să începem de aici!

— Hmm! mârâi Roden, întorcând paginile unui manual. Mandibule funcționale?

— Nu!

— *Galeae maxillae* perechi pe *ventro mezon*?

— Da, da.

— Antenele unde-s?

— Adiacente zonei de mijloc a marginii aripilor. Două perechi de aripi, cele de dedesubt sunt complet acoperite. Nu se văd decât trei segmente abdominale. Cremaster mic, ascuțit…, aș zice familia lepidoptere.

— Așa zice și la carte, confirmă Roden.

— E vorba despre familia în care sunt fluturii și moliile. Familie mare, nu glumă.

— Dacă i s-au udat aripile, o să fie tare greu să aflăm despre ce e vorba, spuse Roden. Mă duc să iau determinatorul. Bănuiesc că, indiferent ce-aș face, n-o să te poți abține să nu trăncănești despre mine cât lipsesc.

— Nu, replică Pilcher. Roden e om de ispravă, îi spuse el când colegul său dispăru din cameră.

— Sunt sigură de asta.

— Acum chiar puteți fi. Amândoi urmăm cursuri

postuniversitare, muncim să ne întreținem și profităm de orice bursă pe care putem pune mâna. Pentru una dintre ele a fost nevoit să stea într-o mină de cărbune să urmărească dezintegrarea protonică. A stat prea mult pe întuneric, asta-i buba lui. Altfel e de treabă. Dar să nu cumva să pomeniți de dezintegrarea protonică!

— Am să ocolesc subiectul.

Pilcher ieși din conul puternic de lumină.

— Familia lepidopterelor e o familie vastă. Poate chiar treizeci de mii de fluturi și o sută treizeci de mii de molii. Trebuie s-o scot din crisalidă, n-am ce face, dacă vrem să ne apropiem cât de cât de adevăr.

— În regulă. O puteți face dintr-o singură tăietură?

— Cred că da. Insecta asta, înainte să moară, începuse singură procesul de desprindere. Uitați aici mici rupturi în crisalidă. O să ne ia ceva timp.

Pilcher lărgi ruptura aceea și scoase insecta afară. Aripile strânse erau umede. Să le desfaci era ca și cum ai fi încercat să desfaci o firavă batistă de hârtie mototolită și muiată toată. Nu se vedea niciun desen. Roden se întoarse cu cărțile.

— Ești gata? întrebă Pilcher. Atunci: femurul protoracic nu se vede.

— Firișoare pe labrum?

— Nici urmă. Agent Starling, vreți să stingeți lumina de sus?

Ea se duse lângă comutator, așteptă până când Pilcher aprinse lanterna-stilou și apăsă pe întrerupător. El se îndepărtă de masă și îndreptă fasciculul lanternei asupra gânganiei. În întuneric, ochii insectei străluceau, reflectând lumina lanternei.

— Pui de bufniță, spuse Roden.

— Bufniță bufniță, dar din care? Aprindeți, vă rog, lumina. Face parte din familia Noctuidelor, o molie de noapte. Roden, câte Noctuide există?

— Două mii șase sute și… vreo… Două mii șase sute au fost descrise.

— Nu sunt multe familii atât de numeroase. Acum să te

vedem pe tine cât de isteț ești!

Capul cu plete roșcovane acoperi microscopul.

— Să studiem acum dispunerea perișorilor, ca să restrângem cercetarea la o singură specie. Roden e maestru la asta.

Lui Starling i se păru că în camera aceea s-a rostogolit mărul discordiei. Între cei doi începu o ceartă în toată regula: dacă negii larvari erau aranjați în cerc sau nu. Și au ținut-o tot așa cu privire la celelalte amănunte până au ajuns la firișoarele de pe abdomen.

— Erebus Odora! exclamă Roden.

— Hai să vedem, replică Pilcher.

Au luat gângania, s-au suit în lift, au coborât exact deasupra țestei elefantului împăiat și au pătruns într-un intrând ticsit de cutii verzulii. Holul înalt de dinainte fusese împărțit în două niveluri mai mici, pentru a face mai mult loc pentru colecția de insecte a institutului. Acum erau în zona neotropicală, apropiindu-se de Noctuide. Pilcher se uită în carnet și se opri în dreptul unui dulap cu rafturi stivuite cât era peretele de înalt.

— Cu drăciile astea trebuie să fii foarte atent, spuse el trăgând capacul metalic al unui sertar evident greu și așezându-l alături. Dacă scapi cumva o sărăcie din astea și-ți vine pe picioare, o să șchiopătezi săptămâni întregi.

Trecu cu degetul peste etichetele compartimentelor, se opri la unul din ele și-l trase afară. Înăuntru, Starling văzu niște ouă, o omidă într-un tub cu alcool, un cocon desfăcut, similar cu cel adus de ea, și o insectă adultă: o molie mare, neagră, cu deschiderea aripilor de peste cincisprezece centimetri, cu trup păros și antene subțirele.

— Erebus Odora, spuse Pilcher. Vrăjitoarea Neagră, așa i se spune moliei ăsteia.

Roden dădea de zor paginile.

— O specie tropicală care toamna se mai rătăcește prin Canada, citi el. Omizile sale consumă frunze de salcâm, acacia și alte plante înrudite. Indigenă în Indiile de Vest, sudul Statelor Unite, o pacoste în Hawaii.

„Rahat”, își spuse Starling în sinea ei.

— N-am făcut nimic, rosti cu glas tare. Molia asta e peste tot.

— Dar nu e mereu peste tot, spuse Pilcher cu capul plecat. Se ciupi de obraz, preocupat. Roden, se înmulțește de două ori pe an?

— Stai o clipă… Da, în sudul Floridei și în sudul Texasului.

— Când?

— Mai și august.

— Hmm. Mă tot gândesc. Exemplarul pe care l-ați adus e mai dezvoltat decât cel pe care-l deținem noi și e proaspăt! Tocmai începuse să-și dea coconul jos. Ar putea fi în stadiul ăsta în Indiile de Vest sau în Hawaii, dar acum aici e iarnă. Doar dacă nu s-o fi înmulțit accidental în vreo seră sau nu le crește cineva anume.

— Cum să le crească?

— Într-o cutie specială, la căldură, să le dea niște frunze de acacia omizilor să mănânce până ajung la stadiul de pupă și se învelesc frumușel. Nu e greu.

— E un hobby foarte răspândit? În afară de profesioniștii interesați în meseria asta, sunt mulți care cresc insecte acasă?

— Nu. Doar entomologii care vor să obțină un specimen perfect al speciei și câțiva colecționari. Apoi mai există și industria mătăsii, borangicul, și ăia cresc molii, dar nu din astea.

— Probabil că entomologii au la dispoziție reviste, periodice de specialitate, există oameni care vând echipamente specializate pentru asta, spuse Starling.

— Bineînțeles, și majoritatea periodicelor vin la noi.

— Să vă dau și dumneavoastră un braț de publicații, spuse Roden. Unii fac abonamente prin noi la publicațiile cu tiraj foarte redus, le țin sub cheie și nu te lasă să te uiți la ele decât dacă le plătești jumate de dolar, doar ca să te uiți la prostiile alea. O să cercetez lista de abonați mâine-dimineață.

— O să am grijă să ia cineva informațiile astea, mulțumesc, domnule Roden.

Pilcher xeroxă articolul referitor la Erebus Odora și-i dădu

paginile împreună cu specimenul adus de ea.

— Vă conduc eu, se oferi Pilcher.

Se îndreptară spre lift.

— Multor oameni le plac fluturii, dar detestă moliile. Dar moliile sunt mult mai interesante, te fascinează.

— Sunt distructive, spuse ea.

— Unele da, chiar multe dintre ele, dar au un mod de viață atât de divers, sunt atât de diferite, la fel ca noi, de altfel. Există o molie – de fapt mai multe – care trăiește doar în… lacrimi. Asta mănâncă, asta beau.

— Ce fel de lacrimi?

— Lacrimile unor mamifere mari, cam de mărimea noastră. Vechea definiție a moliei suna cam așa: „O insectă care treptat, în liniște desăvârșită, consumă, înghite orice”. Exista și un verb sinonim cu a distruge… Și asta faceți tot timpul? Îl vânați pe Buffalo Bill?

— Din răsputeri.

Pilcher își plimbă gânditor limba peste dinți, făcând buzele să i se miște ca la o pisică.

— Și nu ieșiți niciodată așa la un hamburger, o bere sau la un pahar cu vin?

— În ultima vreme nu prea.

— Nu vreți să vă însoțesc acum la un local? Nu e departe.

— Nu, deocamdată, dar, după ce se termină cazul ăsta, primesc, și poate veni și domnul Roden, normal.

— Nu e deloc normal. Sper să se termine repede, agent Starling, mai spuse el când ajunseră la ușă.

Ea porni în grabă spre mașina care o aștepta. Ardelia Mapp îi lăsase pe pat corespondența și jumătate de baton de ciocolată. Ardelia dormea dusă. Starling cără mașina de scris în spălătorie, o puse pe masa de rufe și introduse o foaie de hârtie cu indigo. În drum spre Quantico, își organizase în minte toate informațiile despre Erebus Odora, așa că termină repede.

Se delectă apoi cu ciocolata, și scrise pentru Crawford o notă sugerând să se verifice lista de abonamente pentru publicațiile de entomologie și să o compare cu lista pe care o

deținea FBI-ul despre infractorii cunoscuți din apropierea locurilor unde avuseseră loc răpirile, plus dosarele celor care comiseseră infracțiuni cu tentă sexuală în San Antonio, Metro Dade și Houston, zonele unde se găseau molii din astea din abundență.

Mai era ceva, trebuia să insiste pentru a doua oară: „Să-l întrebăm pe doctorul Lecter de ce credea că făptașul va lua scalpuri?"

Încredință hârtiile ofițerului de serviciu în noaptea aceea și se trânti recunoscătoare în pat, în vreme ce în urechi îi răsunau vocile auzite în acea zi, acoperite de respirația șuierătoare a Ardeliei. În întunericul în care păreau să mișune de toate, îi apăru deodată imaginea fețișoarei înțelepte a moliei. Ochii aceia care luceau în întuneric îl văzuseră pe Buffalo Bill.

Și în halul de mahmureală pe care-l simțea după vizita la institut, în minte îi veni un gând: „Și în lumea asta ciudată, în jumătatea asta de lume care acum e în întuneric, eu sunt nevoită să vânez o ființă care se hrănește cu lacrimi".

• CAPITOLUL 15

Catherine Baker Martin și prietenul ei cel mai bun urmăreau un film la televizor, în apartamentul lui din East Memphis, Tennessee; era destul de târziu, și trăgeau din când în când dintr-o pipă bong, asemănătoare cu o narghilea, în care fumega niște hașiș. Pauzele pentru spoturile publicitare deveneau tot mai dese și mai lungi.

— Ronțăim ceva, popcorn? îl întrebă ea.

— Mă duc să aduc eu, dă-mi cheile tale de la mașină.

— Stai cuminte! Tot trebuie să mă duc să văd dacă nu m-a sunat mama.

Se ridică de pe canapea: tânără, înaltă, oase mari, carne pe ea, aproape grasă, față plăcută și un păr frumos. Își găsi pantofii sub măsuța de cafea și plecă. Când ieși, în parcare o întâmpină o seară de februarie mai degrabă jilavă decât rece. Pătura de ceață dinspre Mississippi îi ajungea la înălțimea pieptului. Deasupra capului văzu luna: parcă era pe moarte, palidă, sfrijită, subțire ca un cârlig de pescuit. Simți un fel de amețeală când se uita la ea. Porni prin parcare, spre ușa locuinței sale, la nicio sută de metri distanță.

Lângă locuința ei erau parcate o dubă, niște automobile și trailere cu bărci. Reținu duba pentru că semăna cu cea a serviciului de livrări la domiciliu prin care maică-sa îi trimitea diverse pachete și cadouri. Pe când trecea pe lângă dubă, văzu cum din ceață, pe asfalt, în spatele mașinii, apare un lampadar înalt cu abajur, iar lângă el un fotoliu îmbrăcat într-o husă înflorată, florile mari și roșii strălucind prin ceață. Cele două obiecte păreau că sunt într-o expoziție.

Catherine Baker clipi de mai multe ori să se dumirească și porni mai departe. Prin minte îi trecu cuvântul „suprarealist”, și dădu vina pe hașiș. Nu, nu o luase razna: probabil se muta cineva. Se muta acolo. Se muta de acolo. Și în cartierul Stonehinge mereu se muta cineva, fie pleca, fie venea. La

fereastra ei se mișcă o perdea, și văzu pisica cocoțată pe pervaz arcuindu-se și frecându-se leneșă de geam.

Scoase cheile și, înainte de a deschide ușa, se uită înapoi: din spatele camionetei cobora un bărbat. La lumina unei lămpi văzu că avea un braț în ghips, prins cu o eșarfă de gât. Intră și încuie ușa după ea. Se uită de după perdea și-l văzu pe individ cum încearcă să urce fotoliul în mașină, îl săltă cu mâna teafără și se chinui să-l împingă cu genunchiul; fotoliul căzu înapoi, el îl îndreptă, își linse un deget și șterse husa mânjită de noroiul din parcare. Fata ieși afară.

— Să-ți dau o mână de ajutor? îi spuse ea pe tonul cel mai firesc.

— Dacă se poate. Mulțumesc.

O voce ciudată, încordată. Fără accentul obișnuit în partea locului. Stopurile mașinii îi luminau partea de jos a feței, dar se vedea bine și restul: purta niște pantaloni kaki, un fel de cămașă mai groasă, descheiată, lăsând să se vadă pieptul pistruiat. Pe față nu prea avea păr, aproape o față de femeie și, în lumina becului, ochii îi luceau ca două luminițe.

Și el o privi; ea se înfioră. Bărbații erau uneori surprinși de statura ei voinică; unii își stăpâneau mirarea, alții nu.

— Minunat, spuse el.

Bărbatul acela emana un iz neplăcut, și observă cu silă că pe cămașa lui atârnau niște fire de păr creț pe umeri și pe brațe. Nu le fu greu să ridice fotoliul acela și să-l pună pe podeaua destul de joasă a dubei.

— Să-l împingem puțin mai în față, bine?

El se urcă în mașină și mută niște troace, un recipient din acela ca o tigaie ce se pune sub mașină când schimbi uleiul, un cric mic de mână, numit în jargon „cric de coșciug”. Împinseră fotoliul în față până ajunse chiar în spatele scaunelor.

— Aveți cam paisprezece?

— Cum?

— Vreți să-mi dați frânghia aceea? Chiar de la picioarele dumneavoastră.

Când ea se aplecă să se uite, el o izbi cu ghipsul în ceafă.

Crezu că s-a lovit singură din greșeală la cap și ridică o mână, dar ghipsul o izbi iar, zdrobindu-i degetele de propria țeastă, apoi urmară mai multe lovituri nu foarte puternice una după alta, după ureche, până se prăbuși peste scaun; apoi lunecă pe podeaua mașinii și rămase pe o parte, nemișcată.

Bărbatul o privi o secundă și își scoase iute ghipsul și eșarfa. Aduse repede și lampadarul în mașină și închise ușile din spate, îi răsuci gulerul și citi pe etichetă numărul bluzei.

— Bun.

Tăie bluza cu o foarfecă, o trase de pe ea, și-i puse cătușe la mâinile împreunate la spate. Întinse pe jos o saltea de lucru și o răsturnă pe fată pe spate acolo. Nu purta sutien. Îi cântări sânii mari cu degetele și le simți greutatea și fermitatea.

— Bun.

Pe sânul stâng se vedea o urmă de gură. Își linse degetul și șterse locul, așa cum făcuse și cu husa fotoliului, și dădu din cap mulțumit când albeața locului dispăru la apăsare. O răsuci apoi pe burtă, îi desfăcu părul cu degetele și-și cercetă pielea capului. Ghipsul nu-i produsese nicio rană. Îi luă pulsul cu două degete pe gât: puternic.

— Buuun.

Avea mult de mers până să ajungă la locuința lui cu etaj, și n-avea rost s-o tranșeze pe fată aici.

De la fereastră, pisica privea cum camioneta se îndepărta, arătându-și numai stopurile din spate, care păreau că se apropie unul de celălalt tot mai mult prin noapte. În spatele pisicii se auzi telefonul. Răspunse robotul din dormitor, beculețul roșu clipind în întuneric. Era mama lui Catherine, proaspăt senator de Tennessee.

• CAPITOLUL 16

În anii ’80, în perioada de aur a terorismului, se pusese la punct o procedură de urgență pentru a rezolva situația în cazul răpirii unui membru al Congresului. La ora 2:45 a.m., șeful biroului din Memphis al FBI raporta la biroul central din Washington că singurul copil al doamnei senator Ruth Martin dispăruse. La ora 3:00, două dube mari, fără niciun semn distinctiv, ieșeau din garajul jilav de la Buzzard’s Point al Biroului din Washington. Una se îndreptă spre clădirea Senatului, unde tehnicienii puseră pe ea instalații de supraveghere și înregistrare a telefoanelor doamnei senator Martin, precum și a telefoanelor publice din preajma biroului ei. Departamentul Justiției îl sculase din somn cu noaptea-n cap pe cel mai mic membru al Comitetului de Investigații al Senatului pentru a aproba instalarea sistemelor de ascultare. Cealaltă dubă, cu un singur geam de supraveghere prin care nu se vedea decât dinăuntru, fu parcată pe Virginia Avenue, de unde se vedea spre Watergate West, locuința din Washington a doamnei senator Martin. Doi dintre ocupanții mașinii intrară în casă pentru a instala și aici sistemele de monitorizare. Firma Bell Atlantic promisese că în șaptezeci de secunde poate localiza orice apel cu pretenții de răscumpărare de la orice telefon digital. La Buzzard’s Point, o unitate de intervenție rapidă, împărțită în două schimburi, era pe picior de plecare în orice moment în eventualitatea că ar fi avut loc o înțelegere de răscumpărare în zona Washington. Și-au schimbat rutina și au trecut pe un sistem de comunicații radio codificate, pentru ca elicopterele canalelor de televiziune să nu surprindă vreo convorbire și să se amestece în timpul negocierilor, fapt iresponsabil care se întâmplase doar de câteva ori, dar se întâmplase. Echipa de salvare a ostaticilor era în alertă maximă, doar să se urce în elicoptere.

Toată lumea spera că răpirea lui Catherine Baker era actul

unui profesionist care voia răscumpărare, cea mai fericită situație pentru victimă. Nimeni nu vorbea despre cea mai rea alternativă. Puțin înaintea zorilor, o patrulă de poliție din Memphis, care primise o reclamație că un necunoscut bântuia pe Winchester Avenue, opri un bătrân ce aduna cutii de aluminiu de pe marginea drumului. În căruciorul lui fu găsită o bluză de damă, încheiată cu nasturi în față. Bluza era spintecată la spate ca în ritualurile de înmormântare. Eticheta de la spălătorie arăta că era vorba despre bluza lui Catherine Baker.

•

Era ora 6:30, Jack Crawford tocmai plecase de la locuința lui din Arlington și gonea spre sud, când sună telefonul din mașină pentru a doua oară în două minute.

— Nouă douăzeci-doi patruzeci!

— Patruzeci, ai legătura cu Alfa Patru.

Crawford zări un loc unde putea parca și se opri să poată vorbi în voie. Alfa Patru era directorul FBI.

— Jack, te ocupi de cazul lui Catherine Martin?

— Ofițerul de serviciu tocmai m-a sunat.

— Deci știi de bluză. Spune-mi și mie despre ce-i vorba.

— Cei de la Buzzard's Point sunt în stare de alarmă pentru cazuri de răpire. Aș vrea să rămână pe fază. Și să continue să supravegheze convorbirile. Fie că e vorba despre o bluză despicată, fie că nu, deocamdată nu știm sigur dacă e vorba despre Bill. Dacă e doar un imitator, s-ar putea să sune să ceară răscumpărare. Cine se ocupă de supraveghere și de localizare, cei din Tenesee sau noi?

— Ei. Departamentul Poliției Statului. Sunt destul de pregătiți. De la Casa Albă m-a sunat Phil Adler ca să-mi spună că președintele urmărește și el situația. Jack, de data asta ar trebui să nu ratăm.

— Știu, m-am gândit și eu la asta. Unde e doamna senator?

— În drum spre Memphis. M-a sunat acasă acum un minut. Îți poți închipui.

— Mda.

O cunoștea pe doamna senator de la audierile pentru buget.

— Și-a pus în joc toată influența.

— Nu cred că are vreo vină în cazul ăsta.

— Nici eu. I-au spus că am pornit în forță, așa cum facem întotdeauna. Ea… a aflat… de situația ta de casă și ți-a pus la dispoziție un avion cu reacție Lear, folosește-te de el, vino acasă seara, dacă se poate.

— Bine. Doamna senator e dură, dacă încearcă să preia ia conducerea, o să avem de furcă rău de tot.

— Știu. Dacă va fi nevoie, folosește-te de numele meu. În cel mai bun caz, cât timp avem la dispoziție? Cinci, șase zile?

— Nu știu. Dacă intră în panică atunci când o să afle pe cine a pus mâna, s-ar putea s-o anihileze și s-o arunce undeva.

— Unde te afli acum?

— La trei kilometri de Quantico.

— Pe pista de la Quantico poate ateriza un Lear?

— Da.

— E acolo în douăzeci de minute.

— Ajunge, domnule.

Crawford formă niște numere pe telefon, apoi porni iar prin trafic.

• CAPITOLUL 17

Mahmură după un somn agitat, Clarice Starling, în halat de baie, papuci, cu prosopul pe umăr, aștepta în fața ușii de la baia comună la care aveau acces și Mapp, și fetele din camera alăturată. Când auzi la radio știrile din Memphis, încremeni.

— Ah, Dumnezeule mare. Of! Hei, cine-i înăuntru? Baia e confiscată! Ieși cu chiloții pe tine! Nu e glumă, e pe bune! Ieși afară!

Trecu sub duș sub ochii uluiți ai vecinei din camera alăturată.

— Ah ce bine, Gracie. Vrei să-mi dai săpunul?

Trăgând cu urechea la telefon, își pregăti lucrurile de drum, ducându-și trusa de luat amprente la ușă. Se asigură că operatoarea de la telefoane știa că era în cameră; renunță să se ducă la micul dejun ca să nu se dezlipească de aparat. Când nu mai erau decât zece minute până la începerea cursurilor, își înșfăcă tot echipamentul și se îndreptă în grabă spre Departamentul de Științe Comportamentale.

— Domnul Crawford a plecat spre Memphis acum patruzeci și cinci de minute, îi spuse pe un ton dulce secretara. Burroughs și Stafford de la laborator au decolat și ei de pe Aeroportul Național.

— Aseară i-am lăsat un raport aici. Niciun mesaj pentru mine? Sunt Clarice Starling.

— Dar bineînțeles că știu cine ești. Numărul tău de telefon e notat de trei ori aici la secretariat, iar pe masa dumnealui de alte câteva ori. Nu, Clarice, nu ți-a lăsat niciun mesaj. Vrei să-i spun ceva din partea ta când sună?

Se uită la bagajele pe care le târâse cu ea.

— Nu a lăsat cumva un număr din Memphis unde poate fi găsit?

— Nu. Sună dumnealui. Clarice, dar tu nu ai cursuri? Doar ești încă studentă la noi!

— Da, am.

Gracie Pitman, vecina pe care o scosese cu forța de sub duș, n-avea niciun motiv să-i fie recunoscătoare, și o întâmpină cum se cuvine atunci când Starling intră cu întârziere în sala de curs. Gracie stătea într-o bancă exact în spatele ei. Drumul până la banca ei i se păru tare lung. Gracie Pitman îi făcu, plină de reproș, de mai multe ori semn la obraz. Și ascultă două ore, cu burta goală, prelegerea despre excepții la regulile de percheziție și arestare. Abia apoi avu prilejul să se ducă la automat să-și ia o Coca-Cola. La prânz, se uită la cutia de scrisori, unde nu găsi nimic. Prin minte îi trecu, ca și în alte rânduri, că sentimentele puternice de frustrare au gustul uleiului de pește pe care-l lua pe când era copilă.

Într-o bună zi te trezești că ești cu totul alt om. Asta i se întâmpla ei acum. Ceea ce trăise în clădirea Pompelor Funebre din Potter produsese un mic seism în sufletul ei. Starling studiase psihologia și criminalistica la o școală bună. La viața ei văzuse de câteva ori cum hidoșenia își arată brusc chipul pe lumea asta. Dar niciodată nu se gândise că poate fi chiar așa. Lumea asta dă la iveală uneori, sub masca unui chip omenesc, o minte atât de monstruoasă, încât să simtă plăcere în fața unei priveliști precum cea de pe masa de îmbălsămare din încăpere aceea din Potter, Virginia de Vest, tapetată cu trandafiri mari, sângerii. Iar spaima că poate exista o astfel de minte era mai cumplită decât toate autopsiile pe care le văzuse în viața ei. Și spaima asta n-avea s-o mai părăsească vreodată; știa că trebuia să lase să se formeze un fel de coajă peste rana asta, altfel nu se va mai vindeca niciodată.

Rutina cursurilor n-o ajută prea mult să scape de gândurile negre. Toată ziua o obsedă un fel de presimțire că dincolo de orizont se petrec o mulțime de lucruri, parcă și auzea vacarmul evenimentelor, ca pe vuietul depărtat al unui stadion plin de lume. O făceau să tresară toate câte se mișcau în jurul ei: colegii mergând pe hol, umbrele norilor lunecând, sunetul unui avion. După ore, alergă mai multe ture de stadion decât de obicei, apoi înotă. Înotă până îi veni în minte imaginea fetelor pescuite din râu și-i pieri orice chef – nu mai

suporta nici apa pe corp.

Împreună cu Mapp și cu alți vreo zece colegi urmări știrile de la șapte. Primul subiect nu era răpirea fetei doamnei senator Martin, ci negocierile de dezarmare de la Geneva, dar urmă imediat după aceea. Placa indicatoare a cartierului Stonehinge din Memphis era filmată peste o mașină de poliție cu girofarurile în funcție. Prezentarea fu foarte succintă, și, cum noutăți nu prea erau, reporterii se intervievau unii pe alții în parcarea din fața casei cu pricina. Autoritățile din Memphis și din districtul Shelby dădeau din colț în colț în fața zecilor de microfoane și, în vacarmul de strigăte, zgomot de fond și blițuri, înșirau de fapt *ceea ce nu știau,* nu ceea ce știau. Reporterii cu aparate de fotografiat se cocârjau să ia cadre, apoi se repezeau să-și ia minicamerele de luat vederi ori de câte ori anchetatorii intrau sau ieșeau din apartamentul lui Catherine Baker Martin. Când figura lui Crawford apăru și ea câteva secunde la geamul locuinței, în sala academiei izbucniră urale ironice. Starling zâmbi cam acru. Se întrebă dacă Buffalo Bill urmărea și el emisiunea, ce gândea el despre Crawford și dacă știa cine era de fapt acesta. Și ceilalți colegi trăiau sentimentul că Bill se uita și el la televizor odată cu ei.

Pe ecran apăru în direct doamna senator Martin. Stătea singură în dormitorul fetei; pe perete se vedeau însemnele Universității Southwestern, un poster cu Wile E. Coyote și textul Amendamentului Drepturilor Egale din Constituție. Era o femeie înaltă, cu trăsături ferme, o figură comună.

— Mă adresez acum celui care-mi ține fata ostatică, începu ea. Se apropie și mai mult de cameră, obligându-l pe operator să facă iute clarul, și vorbi pe un ton cu care nu s-ar fi adresat niciodată unui terorist: Ai puterea să-i dai fetei mele drumul teafără și nevătămată. O cheamă Catherine, o fată blândă și înțelegătoare. Te rog, las-o să plece, te rog dă-i drumul nevătămată. Acum ești stăpân pe situație. Ai toată puterea. Știu că poți simți și dragoste, și compasiune. O poți apăra de orice ar putea să-i facă vreun rău. Acum ai un prilej minunat să arăți întregii lumi că ești în stare de multă bunătate, că ești destul de tare ca să te porți cu semenii tăi mai bine decât s-a

purtat lumea cu tine. O cheamă Catherine. Doamna senator Martin își mută privirea de la cameră când aceasta începu să transmită un film de amator cu un prunc ce se chinuia să învețe să meargă ținându-se de coama unui collie uriaș. Se auzi vocea doamnei senator: În filmul pe care-l vezi, e Catherine când era mică de tot. Dă-i drumul, las-o să plece nevătămată oriunde în țara asta, și ai toată prietenia și sprijinul meu.

Urmară o serie de fotografii: Catherine la opt ani, cu echea unei bărci cu pânze în mână; barca stătea pe cavalet și tatăl fetei vopsea coca. Alte două fotografii mai recente ale tinerei, una în care apărea întreagă, în alta doar chipul de aproape. Camera se întoarse la doamna senator.

— În fața întregii țări îți promit că vei avea tot sprijinul meu oricând vei avea nevoie. Și sunt în stare să te ajut. Sunt senator al Statelor Unite. Mă ocup de Comitetul Serviciilor Armatei. Sunt implicată cu totul în Inițiativa de Apărare Strategică, în sistemele de apărare spațială denumite Războiul Stelelor. Dacă ai dușmani, am să mă lupt cu ei. Dacă se amestecă cineva în viața ta, pot să-l opresc. Poți să mă suni în orice clipă, ziua sau noaptea. Pe fiica mea o cheamă Catherine. Arată-ne că ești un om puternic, dă-i drumul nevătămată!

— Ah, Dumnezeule, ce deșteaptă femeie, exclamă Starling. Deșteaptă!

Tremura de emoție ca un terrier.

— Care-i treaba cu Războiul Stelelor aici? întrebă Mapp. Dacă extratereștrii încearcă de pe altă planetă să-i controleze mintea lui Buffalo Bill, doamna senator Martin îl poate apăra? Ăsta-i șpilul?

Starling confirmă dând din cap.

— O mulțime de schizofrenici paranoici au halucinația asta: că sunt controlați de extratereștri. Dacă Bill are mintea setată în felul ăsta, abordarea asta s-ar putea să-l trezească. Afurisit de deșteaptă lovitură, și tipa stătea acolo în fața camerei și-l țintea drept în creștet. Ai văzut? S-ar putea ca asta să-i ofere lui Catherine șansa unor zile în plus. Și le-ar da celor care-l

caută încă o șansă de a-l găsi. Sau poate nu. Crawford crede că de data asta perioada în care o ține pe ostatică în viață s-ar putea să fie mai scurtă. Au încercat și asta, pot încerca și altele.

— Nici eu nu m-aș da în lături de la nimic dacă individul ar fi răpit pe careva dintre ai mei. Dar de ce pomenea mereu numele fetei, tot zicea Catherine, Catherine?

— Vrea să-l determine pe Buffalo Bill s-o vadă ca pe-o ființă omenească. Unii cred că individul a depersonalizat-o, o privește ca pe un obiect ca s-o poată face bucăți. În interviurile luate la închisoare, mulți criminali în serie au vorbit despre treaba asta. Spuneau că e ca și cum ar fi stricat o păpușă.

— Crezi că în spatele discursului doamnei senator Martin se află de fapt mâna lui Crawford?

— Poate el, poate doctorul Bloom. Uite-l! exclamă Starling.

Pe ecran apăru doctorul Alan Bloom de la Universitatea Chicago, într-un interviu înregistrat cu o săptămână înainte pe tema criminalului în serie. Doctorul Bloom refuza să-l compare pe Buffalo Bill cu Francis Dolarhyde, sau cu Garrett Hobbs, sau cu oricare alți criminali cunoscuți de el din practica medicală. Refuzase să folosească numele de Buffalo Bill. Nu spunea mare lucru, dar era cunoscut ca expert în materie, probabil chiar expertul, și cei de la canalul de televiziune au dorit să-l prezinte în carne și oase. Au folosit cuvintele lui ca un fel de concluzie: „Nu avem niciun mijloc de a-l amenința care să depășească primejdiile care-l pândesc zilnic și cu care s-a obișnuit. Dar ceea ce putem face e să-l chemăm la noi. Îi putem promite că ne vom purta blând cu el, că-l vom ajuta, și ceea ce spunem să spunem din toată inima, cu toată sinceritatea”.

— Oare n-avem toți nevoie de ajutor? replică Mapp. Să fiu a naibii dacă nu mi-ar prinde bine și mie o mână de ajutor. Palavre de doi franci, uite, asta îmi place. Nu le-a spus mare lucru reporterilor, și probabil nici pe Bill nu l-a mișcat prea tare.

— Nu pot să mi-o scot din minte pe fata aia din Potter,

spuse Starling. Câte o jumătate de oră mă iau cu altele, apoi deodată mi se pune un nod în gât: lacul acela de unghii cu sclipici… Să nu mai intrăm în amănunte!

La cină, Mapp își puse la bătaie toată imaginația și entuziasmul ca să-i mai ridice moralul lui Starling, și cei care trăgeau cu urechea din întâmplare s-au crucit auzind vorbele ei despre similitudinea rimelor imperfecte la Stevie Wonder și Emily Dickinson.

Pe când se înapoia spre cameră, luă din cutia de scrisori un mesaj: „Vă rog, sunați-l pe Albert Roden”. După care urma un număr de telefon.

— Asta îmi întărește teoria, se bucură Mapp trântindu-se în pat cu cărțile în brațe.

— Care teorie?

— Ai întâlnit acolo doi tipi, nu-i așa? Și totdeauna o să te sune nu cel care vrei tu, ci celălalt, fir-ar să fie.

— Știam și eu asta.

Sună telefonul. Mapp se lovi ușor cu creionul peste nas.

— Dacă e Bobby Lowrance cel Fierbinte, vrei să-i spui că sunt la bibliotecă? Îl sun eu mâine.

Era Crawford, care o suna din avion; vocea lui îi râcâi timpanul:

— Starling, fă-ți bagajele pentru două zile, și ne vedem într-un ceas.

Ea crezu că el a închis, pentru că se auzea doar un zgomot de fond, însă vocea lui răsună din nou:

— Nu ai nevoie de trusă, numai haine.

— Unde să ne întâlnim?

— La Institutul Smithsonian.

Îl auzi cum vorbește acum cu altcineva și apoi închide telefonul.

— Jack Crawford, spuse Starling și-și aruncă rucsacul pe pat.

Mapp își iți capul de după *Codul Federal de Procedură Penală.* O urmări pe Starling cum își face bagajul, o pleoapă i se lăsase mai jos decât cealaltă pe ochii mari și negri.

— N-aș vrea să zici că nu ți-am spus, începu ea.

— Nici n-am să zic.

Starling știa ce voia să-i spună. Ca să-și poată plăti cursurile juridice la Universitatea din Maryland, Mapp lucrase noaptea, era a doua din clasă, iar când era vorba despre cărțile ei, devenea nebună.

— Mâine ar trebui să te prezinți la examenul de Drept penal și la test peste două zile. Ar trebui să-i spui lui Supremo Crawford că, dacă nu te menajează, o să trebuiască să iei ciclul acesta de studii de la capăt. Și când o să-l auzi că spune: „Bravo, student Starling”, să nu te aud că-i răspunzi ca de obicei: „Sunt onorată”. Ci trântește-i-o în mutra aia a lui îngâmfată: „Mă bizui pe dumneavoastră că o să interveniți să nu fiu eliminată de la școală și s-o iau de la capăt, pentru că am chiulit de la cursuri.” Pricepi ce-ți spun?

— La Drept penal pot obține reexaminare, spuse Starling, desfăcând cu dinții o agrafă de păr.

— Sigur că da, și dacă nu-l iei pentru că n-ai avut timp să pui mâna pe carte, crezi că nu te trimit să reiei anul? Vrei să mă duci pe mine? Fetițo, o să te expedieze pe ușa din dos ca pe un gunoi. Clarice, recunoștința are viață scurtă. Fă-l să promită că nu pierzi anul! Ai note bune, fă-l să promită! N-am să mai am niciodată o colegă de cameră care să fie în stare să calce cu viteza cu care o faci tu când mai e doar un minut și încep cursurile.

•

Starling conducea bătrânul Pinto pe autostrada cu patru benzi, având grijă să fie cu un kilometru măcar sub viteza de la care venerabila mașină începea să tremure. Mirosul de ulei încins, zdrăngăneala care se auzea de dedesubt, țiuitul cutiei de viteze, toate la un loc îi aminteau de camioneta tatălui ei, de clipele când mergea alături de el împreună cu sora și frații ce se hârjoneau tot timpul. Acum ea era la volan, afară se lăsase întunericul, dungile albe ale șoselei dispăreau dedesubt: blip, blip, blip. Acum avea timp să se gândească. Teama parcă îi sufla în ceafă. Amintiri mai recente o răscoleau.

O încercă spaima gândindu-se că fusese găsit cadavrul lui Catherine Baker. Buffalo Bill s-ar fi putut speria aflând despre

cine era vorba. S-ar putea s-o fi ucis și s-o fi aruncat cine știe unde cu altă gânganie în gât. Poate că acum Crawford tocmai asta făcea: aducea gângania să fie examinată. Altfel de ce ar fi chemat-o tocmai la institut. Dar oricare alt agent putea veni cu gângania la institut, chiar și cei care se ocupau cu corespondența la FBI, dacă era vorba. Și-i spusese să-și ia lucruri pentru două zile. Înțelegea de ce nu-i dăduse mai multe amănunte la telefonul acela fără sistem de codificare, dar înnebunea tot întrebându-se despre ce o fi vorba.

La radio dădu peste un post informativ și ascultă stoică buletinul meteo. Când se transmiseră și știrile nu află nimic în plus. Relatarea despre evenimentele din Memphis era o reluare a știrilor de la șapte: fata senatorului Martin dispăruse, fusese găsită bluza ei spintecată la spate, stilul de-acum cunoscut al lui Buffalo Bill, niciun martor, victima din Virgina de Vest nu putuse fi identificată deocamdată.

Virginia de Vest! În casa Pompelor Funebre din Potter, trăise o revelație care era foarte scumpă sufletului ei și importantă: ceva durabil și luminos, nu amintirile întunecate din vremea aceea. Ceva prețios ce trebuia păstrat. Evocă momentul acela și-l strânse ca pe un talisman. Pe când stătea în dreptul chiuvetei, lângă masa de îmbălsămare, simțise cum dobândește puteri dintr-un izvor la care nu se așteptase: amintirea mamei ei. Starling era un supraviețuitor tăbăcit, moștenind instinctul ăsta de la tatăl ei și văzându-l și la frații ei. De aceea puterea amintirii mamei ei o umpluse mai întâi de uimire, apoi devenise o adevărată comoară.

Își parcă mașina în garajul de sub sediul FBI-ului. Pe trotuar erau echipe de reporteri de televiziune, băieții arătau dichisiți: își asezonau reportajele folosind drept fundal clădirea J. Edgar Hoover. Starling se feri să apară în lumină și o luă pe jos spre Institutul Smithsonian aflat în apropiere. Sus, la etajele clădirii, se vedeau niște geamuri luminate. O dubă a poliției din Baltimore era parcată aproape de intrarea semicirculară. Jeff, șoferul lui Crawford, se afla la volanul altei dube de supraveghere în spatele celei dintâi și, când o văzu pe Starling, se aplecă și spuse ceva la microfonul pe care-l ținea

în mână.

• CAPITOLUL 18

Paznicul o conduse pe Clarice Starling la cel de-al doilea nivel al institutului, deasupra elefantului împăiat. Ușa liftului se deschise și se trezi iar în holul acela imens, slab luminat și-l văzu pe Crawford singur, cu haina de ploaie pe el și cu mâinile în buzunar.

— Bună seara, Starling.

— Bună seara.

Crawford îi spuse peste umăr paznicului:

— De aici ne descurcăm singuri, domnule gardian, mulțumesc.

Crawford și Starling porniră unul lângă celălalt pe coridorul ticsit cu rafturi și cutii cu exponate antropologice. Nu erau aprinse decât vreo câteva becuri, nu prea multe. Mergea alături de el puțin aplecată, așa cum se plimbă studenții în campus, gânditori; Starling își dădu seama că el ar fi vrut să-i pună un braț pe umăr, dacă și-ar fi putut îngădui s-o atingă. Așteptă să-i spună ceva. În cele din urmă ea se opri, își băgă mâinile în buzunar și ea și se întoarse spre el: stăteau față în față, în mijlocul coridorului, învăluiți de tăcerea acelor oase. Crawford își rezemă capul de un dulap și trase adânc aer în piept.

— Catherine Martin e probabil în viață.

Starling aprobă și rămase cu capul plecat; poate dacă nu se uita la el îi venea mai ușor să vorbească. Era stăpân pe el, dar se vedea că îl preocupă ceva. Ea se întrebă dacă nu cumva soția lui murise. Sau poate era sleit după ce petrecuse o zi întreagă cu mama lui Catherine, care i se jeluise mereu.

— La Memphis n-a lăsat nicio urmă, continuă el. A răpit-o din parcare, cred. Nimeni n-a văzut nimic. Fata a intrat în apartament și, dintr-un motiv oarecare, a ieșit din nou. Nu avea de gând să stea prea mult, pentru că a lăsat ușa întredeschisă, a blocat yala ca să nu se închidă singură și să

rămână pe dinafară. Cheile erau pe televizor. Înăuntru toate erau la locul lor. Nu cred că a stat prea mult în apartament. N-a ajuns nici măcar până la telefonul din dormitor – lumina robotului clipea când prietenul ei de ocazie a chemat în cele din urmă poliția.

Distrat, Crawford își lăsă o mână în jos, nimeri într-un sertar cu oase și și-o retrase ca fript.

— Starling, deci Bill a pus mâna pe ea. Cei de la posturile de televiziune au acceptat să nu înceapă numărătoarea inversă în cazul ăsta; doctorul Bloom crede că asta l-ar stârni și mai mult. Dar o vor face ziarele de scandal.

În cazul unei alte răpiri, haine spintecate la spate – semnătura lui Buffalo Bill – fuseseră găsite pe când victima era încă în viață. Și Starling își aminti chenarul gros și negru în care apăruseră pe prima pagină a ziarelor de duzină cifrele numărătorii inverse. În cea de-a optsprezecea zi, au găsit cadavrul în apă.

— Starling, deci Catherine Martin e în sera lui Bill, și ne rămâne aproape o săptămână s-o găsim. Cel puțin așa cred ceilalți. Doctorul Bloom e de părere că perioada va fi mai scurtă acum.

Crawford rareori vorbea atât de mult. Referirea la *sera lui Bill* sunase teatral, și ea înțelese că ascundea ceva. Starling așteptă să continue.

— Dar, de data asta, Starling, s-ar putea să avem o cheie. Una mică.

Se uită la el pe sub sprâncene, plină de speranțe, încordată.

— Am mai găsit o insectă. Prietenul tău Pilcher și… celălalt…

— Roden.

— Acum se ocupă de asta.

— De unde provine, de la Cincinnati? De la fata aia din frigider?

— Nu. Hai să-ți arăt! Să vedem ce zici de asta.

— Domnule Crawford, secția de entomologie e în cealaltă parte.

— Știu.

Dădură colțul spre secția de antropologie. De dincolo de geamurile jivrate se vedea lumină și se auzeau voci. Intrară. La o masă intens luminată din mijlocul încăperii, lucrau trei oameni în halate de laborator. Starling nu vedea ce fac. Jerry Burroughs, de la Departamentul de Științe Comportamentale, privea peste umărul lor și însemna ceva pe niște foi. În încăpere plutea un miros cunoscut. Cei în halate albe transferau ceva spre chiuvetă, și atunci văzu și Starling despre ce era vorba. Pe o tavă de inox pe masa de lucru îl văzu pe *Klaus,* capul pe care ea îl găsise la depozitul Split City Mini-storage.

— Și Klaus avea o gânganie în gât, îi spuse Crawford. Stai puțin, Starling. Jerry, vorbești cu cei de la Transmisiuni?

Jerry citea la telefon ceva de pe notele făcute de el. Puse mâna peste receptor.

— Da, Jack. Răscolesc să afle tot ce se poate afla despre Klaus.

Crawford îi luă receptorul din mână.

— Bobby, nu mai aștepta informațiile de la Interpol. Prinde o legătură și transmite fotografia acum, împreună cu informațiile medicale care îl privesc. Țările Scandinave, Germania, Olanda. Să nu uiți să amintești că Klaus ar putea fi vreun marinar care și-a părăsit nava. Amintește că serviciul medical din țara lor ar putea avea vreun indiciu bazat pe fractura pomeților. Spune cum se zice la ei: arcul zigomatic. Să nu uiți să trimiți ambele amprente dentare, cea în sistem universal, cea în sistemul Serviciului Stomatologic Federal. Cei de aici au stabilit vârsta subiectului, dar subliniază că datele sunt aproximative, și pentru asta nu te poți baza pe suturile craniene.

Îi trecu telefonul lui Jerry.

— Starling, unde-ți sunt bagajele?

— Jos, în camera de gardă.

— Cei de la Johns Hopkins au găsit gângania, îi spuse Crawford în timp ce așteptau liftul. Poliția din Baltimore i-a rugat să studieze craniul. Au găsit-o în gât, exact ca la fata aia din Virginia de Vest.

— Virginia de Vest!

— Cam cârâi! Cei de la Johns Hopkins au găsit-o pe la șapte aseară. Procurorul din Baltimore m-a sunat pe când eram în avion. Apoi au expediat tot calabalâcul aici, cu Klaus cu tot, ca să vedem *in situ* cum stau lucrurile. Au cerut și opinia doctorului Angel cu privire la Klaus, ce vârstă ar fi putut avea când s-a ales cu fractura aia a osului obrazului. Și ei se consultă cu cei de la Institutul Smithsonian, la fel ca noi, de altfel.

— Stați să ne lămurim puțin. Vreți să spuneți că Bill l-a ucis pe Klaus? Cu atâta amar de vreme în urmă?

— Ți se pare o coincidență dusă prea departe?

— În secunda asta așa mi se pare.

— Stai să ne gândim o clipă.

— Doctorul Lecter mi-a spus unde să-l găsesc pe Klaus.

— Da, el ți-a spus.

— El mi-a mai spus că pacientul său, Benjamin Raspail, s-a lăudat că l-ar fi ucis pe Klaus. Dar Lecter a mai precizat că, după părerea lui, a fost de fapt vorba despre un accident, despre o accidentală asfixiere erotică.

— Așa ți-a spus.

— Iar dumneavoastră credeți că probabil doctorul Lecter știe exact cum a murit Klaus, și nu Raspail i-a făcut seama, și n-a fost vorba despre o accidentală asfixiere erotică. Da?

— În gâtul lui Klaus s-a găsit gângania asta. Fata din Virginia de Vest avea și ea una la fel. Și n-am mai văzut așa ceva nicăieri. Nici n-am citit despre așa ceva. Nici n-am mai auzit. Tu ce crezi?

— Cred că mi-ați spus să-mi fac bagajele pentru două zile. Vreți să mă duc să stau de vorbă cu doctorul Lecter, e adevărat?

— Ești singura cu care catadicsește să discute. Cred că se joacă cu tine!

Și, când spuse ultimele cuvinte, pe fața lui trecu o umbră de tristețe adâncă.

Ea aprobă din cap.

— Mai vorbim în drum spre sanatoriu.

• CAPITOLUL 19

— Doctorul Lecter a avut un cabinet de psihiatrie cu clientelă berechet și a funcționat ani de zile înainte să-l prindem și să-l închidem pentru crimă, începu Crawford. A făcut o groază de expertize psihologice pentru tribunalele din Maryland și Virginia, ca și pentru altele de pe coasta de est. A văzut o mulțime de criminali nebuni. Cine știe de câte ori nu i-o fi stârnit, așa ca să se amuze? Doar într-un singur fel putea el afla atâtea. Îl cunoștea pe Raspail pentru că îl întâlnise cu diverse ocazii; în plus, acesta îi destăinuise multe lucruri în timpul ședințelor de terapie. Poate că Raspail i-o fi spus cine l-a ucis pe Klaus.

Starling și Crawford stăteau față în față pe scaunele rotative din compartimentul din spate al dubei de supraveghere care se îndrepta în viteză pe Autostrada 95 spre nord, spre Baltimore, până unde mai erau doar vreo șaizeci de kilometri. Se vedea că Jeff, care se afla în cabină, îi spusese șoferului să-i dea bătaie.

— Lecter s-a oferit să ne ajute, dar n-am mai avut chef de ajutorul lui: ne-a mai *ajutat* el și înainte, nu ne-a oferit nimic util, în schimb *l-a ajutat* pe Will Graham să se aleagă cu niște tăieturi de cuțit pe față. Așa, de-o distracție. Dar nu pot să nu iau în seamă gângania asta din gâtul lui Klaus sau al fetei din Virginia de Vest. Alan Bloom n-a mai auzit până acum de o ciudățenie ca asta, și nici eu. Starling, tu ai citit și literatură de specialitate mai recentă, spre deosebire de mine. Ai auzit de o istorie ca asta?

— Nu. Alte obiecte introduse în corpul victimelor da, dar niciodată o insectă.

— Avem două puncte de plecare. Mai întâi și întâi pornim de la premisa că doctorul Lecter chiar cunoaște elemente concrete. În al doilea rând, știm că nu-l interesează decât distracția. Nu uita nevoia lui de distracție. Trebuie să-l facem

să dorească prinderea lui Buffalo Bill câtă vreme Catherine Martin mai e în viață. Să simtă că în direcția asta îl așteaptă distracție și ceva avantaje. Nu avem cu ce-l amenința: i s-au luat și scaunul acela comod, și cărțile. Nu mai are nimic de pierdut.

— Ce s-ar întâmpla dacă i-am spune exact care e situația și i-am oferi și lui ceva: celula aceea cu geam prin care să vadă și el ceva afară. Când s-a oferit să ne ajute, asta a cerut.

— S-a oferit să ne ajute, Starling, nu să se transforme într-un turnător. Dacă se transformă într-un turnător, i se duce toată prestanța aia cu care se mândrește. Nu ești sigură. Preferi să-i spui adevărul. Ascultă, pe Lecter nu-l mână timpul de la spate. Urmărește tot ce se întâmplă de parcă ar fi la un meci de baseball. Dacă îi cerem să toarne tot ce știe, o să tragă de timp. Oricum nu va accepta una ca asta imediat.

— Nici chiar dacă își primește răsplata? Și nu va mai avea șansa asta niciodată în situația când Catherine Martin moare.

— Dar dacă-i spunem că știm că deține informații și am vrea să ni le mărturisească? Distracția lui cea mai mare va fi să ne facă să așteptăm, se va preface că se străduiește să-și amintească, amânând săptămână după săptămână, făcând-o pe doamna senator Martin să fie când în culmea speranțelor, când în culmea disperării și lăsând-o pe Catherine să fie ucisă, și apoi chinuind-o în același fel pe următoarea mamă care-și va plânge fiica și jucându-se și cu ea la fel, mereu pe punctul de a-și aminti, dar fără să reușească. Și ce distracție mai grozavă decât asta ar putea avea, chiar mai grozavă decât celula aceea cu geam și priveliște?! Asta îi dă sens vieții. Cu asta se hrănește el. Starling, nu sunt convins că odată cu vârsta devii și mai înțelept, totuși înveți să te mai ferești de o mulțime de necazuri. Și ne-am putea feri de unele chiar aici.

— Deci doctorul Lecter trebuie să creadă că am venit doar pentru a discuta strict despre teoriile și părerea lui în privința cazului.

— Exact.

— Atunci de ce mi-ați spus toate amănuntele? De ce nu m-ați trimis la el pur și simplu ca să-i cer părerea personală?

— Am vrut să știi tot ce știu și eu. Când o să fii tu în locul meu, o să faci la fel cu subalternii. Alt mod de lucru nu dă rezultate pe termen lung.

— Deci să nu-i pomenesc nimic despre insecta din gâtul lui Klaus și nici despre legătura dintre Klaus și Buffalo Bill.

— Nu. Ai revenit la el pentru că ești foarte impresionată de faptul că a prezis că Buffalo Bill va începe să ia scalpuri. Nici eu, nici doctorul Bloom nu credem că a știut cu siguranță că Bill va face asta. Dar te las să-l ademenești cu ideea asta. Vii și cu oferta de a beneficia de niște înlesniri, și numai un om cu puterile doamnei senator Martin i le poate obține. Să fie convins că trebuie să se grăbească, pentru că oferta cade în situația când Catherine moare. Dacă se întâmplă una ca asta, doamna senator Martin nu mai e interesată de soarta lui. Iar dacă nu reușește să ne ajute, atunci însemnă că nu e nici atât de deștept și nici nu știe atât de multe pe cât pretinde, și se termină și cu poza pe care o afișează: că nu vrea să ne dezvăluie ce știe ca să ne facă nouă în ciudă.

— Și doamna senator chiar nu va mai fi interesată de soarta lui?

— Nu e nevoie să știi. Poți să declari sub jurământ că nu ai știut răspunsul la întrebarea asta.

— Înțeleg.

Deci doamna senator Martin nu știa nimic. Mare curaj. Era limpede că Crawford se temea să nu se amestece și ea direct și să facă greșeala de a se ruga de doctorul Lecter.

— Ai înțeles?

— Da. Și cum o să poată să ne dea un fir care să ne ducă la Buffalo Bill fără să dezvăluie că știe anumite lucruri precise? Cum poate să ni le comunice dacă nu vorbim decât în teorie despre părerile lui?

— Starling, nici eu nu știu. A avut o mulțime de timp la dispoziție să se gândească la asta. Au trebuit să moară șase victime.

Telefonul cu decodor din camionetă sună, și becul începu să clipească, anunțând prima convorbire dintr-o serie întreagă pe care urma să o aibă Crawford prin intermediul Centrului de

Transmisiuni al FBI-ului. Următoarele douăzeci de minute discută cu ofițeri din poliția de stat olandeză, poliția regală suedeză, care studiaseră la Quantico și pe care îi cunoștea personal, cu un prieten ce era adjunct al șefului poliției guvernamentale olandeze; Starling rămase uimită când îl auzi rupând-o și pe franceză în discuția cu comandantul de serviciu în noaptea aceea la biroul poliției criminale belgiene. De fiecare dată sublimase urgența cu care trebuiau identificați Klaus și tovarășii lui. Toți aveau să primească prin faxul Interpolului toate datele, dar, beneficiind de convorbirile cu vechii lui prieteni, era sigur că faxurile lui nu vor dormi ore întregi în aparate.

Starling înțelese de ce Crawford alesese duba asta: pentru sistemul de comunicații pe care i-l oferea, dispunea de noile instalații de codificare Voice Privacy System. Dar s-ar fi descurcat mai bine din biroul lui. Aici îl vedea cum mâzgălește tot felul de însemnări la lumina chioară de deasupra, pe marginea măsuței care se clătina ori de câte ori mașina nimerea peste vreo denivelare. Starling nu avea prea multă experiență în munca de teren, dar își dădea seama că nu era ceva obișnuit ca șeful unui departament să gonească într-o dubă pe coclauri. Ar fi putut să-i comunice la telefon tot ceea ce-i spusese. Se bucura că n-o făcuse. Starling avu revelația că liniștea și calmul ce domneau în mașină, cursul normal în care părea să se desfășoare misiunea erau plătite cu un preț foarte mare. Și convorbirile lui Crawford la telefon îi confirmară bănuielile. Acum vorbea cu directorul FBI.

— Nu, domnule director. Au răscolit peste tot?… Cât timp?… Nu, domnule director. Nu. Fără microfon la ea. Tommy, asta e recomandarea mea, și sunt ferm în privința asta. Aș prefera să nu aibă niciun microfon. Doctorul Bloom spune același lucru. S-a împotmolit pe aeroportul O'Hare, e ceață acolo. Vine cum se ridică ceața. Bine.

Crawford avu apoi o conversație indescifrabilă cu sora de noapte de la el de acasă. După ce termină, privi pe fereastra mașinii preț de un minut, ținând cu un deget ochelarii pe genunchi, în vreme ce luminile ce străfulgerau de afară îi

scoteau în relief fața golită de orice expresie. Apoi își puse ochelarii și se întoarse spre Starling.

— Vreme de trei zile Lecter e al nostru. Dacă nu obținem niciun rezultat, îl preiau cei din Baltimore, care o să-l facă să transpire din greu până ce ancheta va fi suspendată din ordinul tribunalului.

— Ultima dată nu prea au avut succes, doctorul Lecter nu prea transpiră.

— Cu ce s-au ales, cu o găină din hârtie?

— Da, cu o găină.

Găina aceea origami era încă în geanta lui Starling. O scoase, o netezi pe măsuță și o făcu să ciugulească.

— Nu le fac nici celor din Baltimore vreo vină. E prizonierul lor de fapt. Dacă și Catherine Martin ajunge în apă, măcar vor putea spune că au făcut tot ce le-a stat în putință.

— Ce face doamna senator Martin?

— Se ține tare, dar suferă cumplit. E o femeie deșteaptă și dură, are mult bun-simț. Starling, probabil că o să-ți placă de ea.

— Cei de la John Hopkins și de la Secția de Criminalistică din Baltimore n-o să spună nimic despre existența insectei și în gâtul lui Klaus? Mai putem să ascundem detaliul ăsta presei?

— Cel puțin trei zile, da.

— Știu că s-au tras sfori mari.

— În Frederick Chilton nu putem avea încredere. În nimeni din cadrul sanatoriului. Dacă află Chilton, știe toată lumea. Chilton trebuie să știe că ai venit, dar să înțeleagă că o faci doar de dragul celor de la Criminalistică pentru a închide dosarul lui Klaus, iar venirea ta aici nu are nicio legătură cu Buffalo Bill.

— Și pentru asta vin în toiul nopții?

— Nu se poate decât atunci. Trebuie să-ți spun însă că povestea cu gângania din gâtul fetei din Virginia de Vest va apărea în ziarele de mâine. Procuratura din Cincinnati a scăpat amănuntul ăsta reporterilor, așa că nu mai e niciun

secret. Lecter va afla treaba de la tine, ca un fel de confesiune personală, și nu are nicio importanță atâta vreme cât nu știe că am găsit o gânganie similară și la Klaus.

— Și ce-i oferim în schimb?

— La asta muncesc acum.

El se întoarse la telefon.

• CAPITOLUL 20

O sală mare de baie, numai faianță albă și luminatoare, numai obiecte de toaletă italienești lucioase, în contrast cu cărămizile vechi ale zidului. O masă de toaletă sclivisită cu ghivece de plante înalte de o parte și de alta, încărcată cu tot felul de cosmeticale, și oglinda aburită. Din cabina dușului se auzi fredonând o voce cam subțirică și ciudată. Cânta melodia lui Fats Waller *Bani purcoi pentru un gunoi* din filmul muzical *Mă port frumos.* Uneori se auzeau și cuvintele:

Să adunăm ziare veeeechi
Le adunăm și le punem grămadăăăă
Cât zgârie-norii
La la la la la

Ori de câte ori se auzeau cuvintele, un cățel zgrepțăna la ușa băii. În baie se afla Jame Gumb, bărbat, alb, treizeci și patru de ani, un metru optzeci și cinci, nouăzeci și trei de kilograme, păr castaniu, ochi albaștri, fără semne particulare. Își pronunța pronumele ca și cum ar fi fost scris James, dar fără s: Jame. Și insista asupra acestui lucru.

După ce se clăti, se dădu cu Friction des Baines, se frecă bine pe piept și pe fese, folosindu-se de un burete de baie pentru părțile pe care nu voia să le atingă cu mâna. Avea picioarele și mâinile pline de o miriște de păr, dar, în cele din urmă, se gândi că era bine și așa. Se frecă apoi cu prosopul până i se înroși pielea, după care se dădu cu o cremă emolientă. Oglinda cea mare avea în față o draperie de baie. Cu buretele de baie, Gumb își împinse penisul și testiculele între picioare, să nu se vadă, apoi dădu la o parte draperia din fața oglinzii și, încântat, luă atitudinea unei vampe care-și pune în relief șoldurile, în ciuda jenei pe care resimțea pentru că era nevoit să-și strângă bărbăția între pulpe.

— Iubire, fă ceva și pentru mine. Cât mai repede.

Își pițigăiase vocea care de obicei era groasă, și se arătă mulțumit că trucul îi reușea din ce în ce mai bine. Medicamentele cu hormoni folosite, Premarin o vreme, și apoi, oral, Diethylstilbestrol, nu reușiseră să-i schimbe timbrul vocii, dar se mai rărise părul de pe sânii ușor umflați. Cu tratamente prin electroliză reușise să facă să-i dispară barba, iar părul și-l aranjase pe frunte ca să arate ca la o femeie. Dar el nu arăta a femeie. Arăta a bărbat care e dispus să lupte și cu ghearele, și cu pumnii, și cu picioarele. Greu de spus numai după o scurtă întâlnire, iar cu el întâlnirile nu erau decât scurte, dacă felul în care se purta era doar o stângace încercare de a mima o atitudine efeminată sau o ironică și plină de ură maimuțăreală.

— Ei, și acum ce poți face pentru mineeeeee? se strâmbă el.

Cățelul zgrepțănă la ușă când îi auzi vocea. Gumb își puse halatul pe el și-i dădu drumul câinelui înăuntru. Înșfăcă pudelul mic, de culoarea șampaniei, și-l sărută pe spatele dolofan.

— Aaa, suntem flămânziori, scumpete? Și eu.

Luă cățelușa cu cealaltă mână ca să deschidă ușa dormitorului. Aceasta se zbătu să fie lăsată jos.

— Un momențel, dulceață.

Cu mâna liberă apucă o carabină mică de pe jos, de lângă pat, și o puse pe pernă.

— Ei, ei, luăm cina într-un minuțel.

Lăsă cățelușa jos, în timp ce își căută și-și puse cămașa de noapte. Câinele îl urmă bucuros pe scări în bucătărie. Jame Gumb luă trei farfurii cu semipreparate din cuptorul cu microunde, două porții de Sunt Flămând pentru el și una de Meniu Delicat pentru cățel. Acesta din urmă înfulecă tot, lăsând numai legumele. Jame Gumb hali și el tot, lăsând numai oasele. Îi dădu drumul cățelului afară pe ușa din spate, strângându-și halatul la piept înfrigurat, și se uită cum face pipi în peticul de lumină ce răzbătea prin ușă.

— Da’ n-ai făcut și căcălică. Bine, nu mă uit. Dar se uită printre degetele rășchirate. Oh, superb, dolofănico, nu ești tu

o minunată domnișoară? Haide, mergem la culcărică!

Domnului Gumb îi plăcea să se suie în pat. Și făcea asta de mai mult ori pe noapte. Îi plăcea să se dea jos și să stea pe întuneric în una dintre multele lui camere sau să lucreze câte ceva în momentele lui de mare inspirație. Dădu să stingă lumina din bucătărie, dar se opri, făcând gânditor o grimasă uitându-se la farfuriile murdare rămase de la cină. Puse cele trei farfurii una peste alta și șterse masa. De la întrerupătorul din capul scărilor aprinse lumina la subsol. Începu să coboare cu farfuriile în mână. Cățelul scânci și deschise cu botul ușa în urma lui.

— Bine, bine, prostuțo.

Îl luă în brațe și începu să coboare. Cățelul se zbătu și adulmecă farfuriile.

— Ei, doar ai mâncat destul.

Îl lăsă jos, și animalul se luă după el prin subsolul întortocheat cu mai multe niveluri. Într-una dintre încăperi, exact sub bucătărie, era un puț adânc, fără apă. Ghizdul de piatră, întărit cu cercuri noi și ciment, se ridica vreo jumătate de metru de la podeaua presărată cu nisip. Un chepeng de lemn, original, greu, să nu-l poată ridica din greșeală un copil, acoperea gura puțului. În mijlocul lui era un capac cât să cobori o găleată. Capacul era ridicat, Jame Gumb dădu drumul farfuriilor înăuntru. Oasele și legumele dispărură în bezna absolută a puțului. Cățelul începu să scheaune și să cerșească de mâncare.

— Gata, s-au dus. Și așa ești destul de grasă.

Urcă din nou scările spunându-i câinelui Pâinișoară Grasă, Pâinișoară Grasă. Nu dădu niciun semn că ar fi auzit strigătul puternic, al cărui ecou veni dinspre puț:

— Te roooog!

• CAPITOLUL 21

Clarice Starling intră în Spitalului de Stat Baltimore pentru Infractorii Bolnavi Mintal puțin după ora zece seara. Era singură. Spera ca doctorul Chilton să fi plecat, dar el o aștepta în birou. Purta un elegant costum sport englezesc, cu carouri mari, cele două clapete de la brâu dându-i un aspect de fustiță. Starling spera în sinea ei să nu se fi îmbrăcat astfel pentru ea. În afară de biroul lui nu mai era decât un scaun fixat în podea. Rămase în picioare lângă scaun. Simți mirosul stătut al pipelor reci înșirate pe un raft lângă umidificatorul pentru trabucuri. Doctorul Chilton își admiră colecția de trenulețe, apoi se întoarse spre ea.

— Nu vrei o ceașcă de cafea fără cofeină?

— Nu, mulțumesc. Îmi pare rău că v-am deranjat în seara asta.

— Tot mai vrei să afli ceva despre povestea cu capul acela tăiat?

— Da. De la biroul procurorului din Baltimore mi s-a comunicat că s-a aranjat întâlnirea asta.

— Mda. Domnișoară Starling, aici colaborăm foarte îndeaproape cu autoritățile. Apropo, lucrezi la un articol sau la o sinteză?

— Nu, niciuna, nici alta.

— Ai publicat vreodată ceva în revistele de specialitate?

— Nu. E o sarcină care mi-a fost încredințată de la biroul procurorului general pentru Secția de Criminalistică din Baltimore. Au un dosar nerezolvat, și încercăm să-i ajutăm să lămurească unele detalii.

Starling descoperi că antipatia pentru Chilton o făcea să mintă cu ușurință.

— Ai un microfon, domnișoară Starling?

— Să am ce…?

— Ai cumva vreun microfon din acela miniatural pentru a

înregistra spusele doctorului Lecter?

— Nu.

Doctorul Chilton luă de pe birou un reportofon mic și introduse o casetă în el.

— Atunci pune-ți-l pe ăsta în poșetă. O să-l transcriu și îți trimit o copie. O poți folosi pentru a-ți completa notele.

— Nu. Nu pot face una ca asta.

— De ce, Dumnezeule, nu? Autoritățile din Baltimore mi-au cerut toate evaluările pe care le-am făcut asupra spuselor doctorului Lecter privind cazul Klaus.

„Încearcă să-l duci cu vorba pe Chilton cât poți mai mult, îi spusese Crawford. Putem să punem piciorul în prag oricând cu un mandat, dar Lecter va mirosi chestia asta. Vede prin Chilton ca un tomograf."

— Procurorul general a socotit că e mai bine să avem mai întâi o abordare neoficială în cazul ăsta. Dacă aș înregistra cele spuse de doctorul Lecter fără consimțământul lui, și dacă el ar afla, atunci s-ar termina orice fel de cooperare. Sunt convinsă că sunteți de acord.

— Și cum o să descopere el una ca asta?

„O să citească în presă unde o să scuipi tu tot ce știi, nenorocitule!"

Făcu o pauză înainte de a-i răspunde.

— Dar dacă ajungem la vreun rezultat, și doctorul Lecter va trebui să depună mărturie, veți fi primul care va vedea materialele, și sunt sigură că veți fi chemat ca expert la tribunal. Deocamdată vrem să obținem doar un fir călăuzitor de la el.

— Domnișoară Starling, te-ai gândit de ce acceptă să stea de vorbă cu dumneata?

— Nu, domnule doctor.

Se uită la toate diplomele și certificatele care încărcau pereții de parcă ar fi făcut o trecere în revistă. Apoi se întoarse spre ea.

— Chiar știi ce faci în cazul ăsta?

— Da.

Prea mulți de *da* aici. Își simți picioarele tremurându-i de

oboseală. Nu voia să se certe cu Chilton. Trebuia să mai aibă ceva putere când pornea spre Lecter.

— Știi ce faci? Vii în spitalul meu, ai convorbiri cu Lecter și refuzi să-mi furnizezi orice informație.

— Domnule doctor Chilton, nu fac decât să urmez indicațiile care mi s-au dat. Am aici numărul de telefon al procurorului general. Ori discutați problema asta cu el, ori îmi permiteți să-mi fac treaba.

— Domnișoară Starling, eu nu-s paznic de noapte aici. Nu vin fuga noaptea ca să dau drumul oamenilor să intre și să iasă. Am la mine un bilet pentru *Spectacol pe gheață.*

Își dădu seama că spusese *un bilet.* În secunda aceea Starling avu revelația întregii sale vieți, și-și dădu și el seama de asta. Ea văzu firimiturile de pe tava cu care stătea el în brațe când se uita la televizor, pentru că mânca singur, grămezile de resturi care zăceau cu lunile, zâmbetul lui strepezit de om înecat de singurătate. Starling știu că nu avea de ce să se mai teamă; se uită drept în ochii lui, lăsându-l să înțeleagă ce era de înțeles – cuvintele nu mai aveau rost, și nici el nu mai era în stare să continue discuția. Îl trimise pe Alonzo, alt supraveghetor, s-o însoțească.

• CAPITOLUL 22

În vreme ce cobora cu Alonzo spre ultimul nivel, Starling reuși să facă în așa fel încât să nu mai audă nici vuietul metalic al ușilor trântite, nici urlete din celule, deși tremura aerul în jurul ei. Simțea cum atmosfera devenea tot mai apăsătoare, de parcă s-ar fi scufundat tot mai adânc în apă. Vecinătatea nebunilor – și gândul o purtă imediat la Catherine Martin, legată fedeleș și singură în vreme ce alt nebun o adulmeca pregătindu-și uneltele – o făcu să se stăpânească și să se concentreze asupra misiunii sale. Dar avea nevoie nu numai de hotărâre, ci de mai mult de-atât. Trebuia să fie calmă, stăpână pe ea, să devină un instrument care taie cu grijă, adânc. Trebuia să-și impună să aibă răbdare tocmai pentru a-și stăpâni imboldul cumplit care o făcea să se grăbească. Dacă doctorul Lecter știa răspunsul, ea trebuia să-l găsească printre tentaculele gândurilor lui. Starling se surprinse că în mintea ei Catherine era fetița din barcă, așa cum o văzuse în filmul de la televizor. Alonzo apăsă pe soneria ultimei uși.

— Învață-ne să ne pese și să nu ne pese, învață-ne să fim liniștiți.

— Poftim? făcu Alonzo.

Și Starling își dădu seama că vorbise cu voce tare. Alonzo o lăsă în tovărășia celuilalt paznic voinic, pe care-l recunoscu atunci când le deschise ușa. Uitându-se în urma lui Alonzo, ea îl văzu făcându-și cruce.

— Bine ați mai venit pe la noi, îi spuse paznicul, în vreme ce trăgea zăvorul închizând ușa.

— Bună, Barney.

Degetul masiv al lui Barney ținea loc de semn într-o carte: *Rațiune și simțire* de Jane Austen. Starling avea simțurile atât de ascuțite, încât observa totul în jur.

— Să mai aprind niște lumini?

Pe coridor era cam întuneric, dar la celălalt capăt vedea lumina puternică din ultima celulă.

— Doctorul Lecter e treaz.

— Aproape totdeauna noaptea, chiar dacă lumina la el e stinsă.

— Atunci lasă luminile așa.

— Mergeți numai prin mijlocul coridorului, nu vă apropiați de grilaje.

— Aș vrea să închizi televizorul ăla.

Televizorul fusese mutat tocmai în fundul coridorului și întors cu fața spre mijlocul său, așa încât unii deținuți puteau vedea ceva dacă își suceau gâturile și-și țineau capul rezemat de gratii.

— Da, bineînțeles, opresc sonorul, dar las imaginea, fiindcă unora le place să se mai uite. Scaunul dumneavoastră e chiar acolo.

Starling porni pe coridor singură; nu se uită la niciuna dintre celule, nici de-o parte, nici de alta; zgomotul pașilor i se păru asurzitor – nu se mai auzeau decât niște sforăituri dintr-o celulă, un chicotit din alta.

Fosta celulă a lui Miggs era ocupată acum de altcineva. Cu coada ochiului văzu niște picioare întinse pe podea, o căpățână rezemată de bare. Privi în trecere. Pe podea, în capul oaselor, stătea un individ în mijlocul unei grămezi de cartoane sfâșiate. Chipul lui era lipsit de orice expresie, pustiu. În ochii lui se reflecta doar lumina televizorului; o dâră de salivă se întindea de la colțul gurii la umăr. Nu voia să se uite în celula doctorului Lecter decât după ce se convingea că acesta o văzuse: se duse până în fundul coridorului și opri sonorul televizorului. Simți un fel de mâncărime între umeri.

Doctorul Lecter purta o pijama de spital albă, asortată cu celula, la fel de albă. Singurele pete de culoare din celulă erau părul, ochii și buzele sale, pentru că fața, care nu mai văzuse de atât amar de vreme lumina soarelui, începea să semene tot mai mult cu albul din jur. Trăsăturile feței păreau a fi suspendate deasupra albului cămășii. Stătea la masă, în spatele rețelei de nailon. Făcea o schiță pe niște hârtie de

împachetat folosind drept model propria mână. Îl văzu cum își sucește mâna, își răschirează cu forță degetele și-și conturează antebrațul. Cu degetul mic estompează o linie trasă cu cărbune. Ea se apropie și mai mult de gratii. I se păru că numai ochii și părul aveau viață în celula aceea.

— Bună seara, domnule doctor Lecter.

Vârful limbii se opri exact pe mijlocul buzei de sus, apoi dispăru.

— Clarice!

Glasul lui avea un timbru metalic, și Clarice se întrebă de câtă vreme nu mai rostise un cuvânt. Doar pulsul tăcerii.

— Cam târziu pentru cursuri serale, nu-i așa?

— Acesta-i cursul meu seral, replică ea, și ar fi vrut să aibă o voce mai hotărâtă. Ieri am fost în Virginia de Vest…

— Te-ai rănit cumva?

— Nu…

— Ți-ai pus un leucoplast cu dezinfectant.

Abia atunci își aminti.

— Azi m-am julit de marginea bazinului pe când înotam.

Avea un leucoplast la călcâi, nu avea cum să-l vadă. Probabil că-i simțise mirosul.

— Ieri am fost în Virginia de Vest. Au găsit un cadavru, ultima victimă a lui Buffalo Bill.

— Nu chiar ultima, Clarice.

— Penultima.

— Da.

— I se luase scalpul. Exact așa cum ați spus.

— Te superi dacă eu desenez mai departe în timp ce vorbim?

— Nu, vă rog.

— Ai văzut cadavrul?

— Da.

— Le-ai văzut și pe cele de dinainte?

— Nu, numai în fotografii.

— Ce-ai simțit?

— Spaimă. Apoi nu mai știu, că am avut mult de lucru.

— Și după aceea?

— Am fost cutremurată.
— Ai putut să-ți faci treaba ca lumea?
Doctorul Lecter se folosi de degetul mic ca să corecteze o linie pe hârtia de împachetat.
— M-am descurcat, m-am descurcat bine.
— E și părerea lui Jack Crawford? Sau e prea ocupat să telefoneze acasă?
— Era și el acolo.
— Clarice, fă-mi și mie o plăcere. Lasă-ți capul mai în față, ca și cum ai fi adormit! Încă o secundă. Mulțumesc, am prins mișcarea. Ia loc, dacă vrei. I-ai spus lui Jack Crawford ce ți-am comunicat eu înainte de a găsi victima?
— Da. S-a arătat sceptic, a pufnit indiferent.
— Dar după ce s-a găsit cadavrul din Virginia de Vest?
— A discutat cu o somitate de la Universitatea…
— Alan Bloom.
— Exact. Doctorul Bloom a spus că Buffalo Bill vrea să întruchipeze personajul pe care l-a creat presa, imaginea aceea a lui Buffalo Bill luând scalpuri, cum apare în ziarele de duzină. Doctorul Bloom a mai spus că oricine putea să ghicească ușor că va veni și momentul ăsta.
— Doctorul Bloom a ghicit cumva dinainte că va veni acest moment?
— Așa a spus.
— A ghicit, dar a păstrat doar pentru el amănuntul ăsta. Mda. Clarice, tu ce zici?
— Nu știu ce să spun.
— Doar ai studiat psihologia, ai studiat medicina legală. La confluența lor ai putea să și pescuiești. Ai prins ceva, Clarice?
— Deocamdată nu prea.
— Și ce-ți spun ție cele două discipline despre Buffalo Bill?
— După cum scrie în carte, e vorba despre un sadic.
— Viața e prea lunecoasă pentru cărțile alea. Mânia devine în ele nevoie de desfrâu, lupus – boala care-ți roade carnea –, doar o banală urticarie.
Doctorul Lecter tocmai termină să-și schițeze mâna stângă cu cea dreaptă, își trecu cărbunele în cealaltă și începu să-și

deseneze dreapta cu stânga, descurcându-se la fel de bine.

— Te refereai la cartea doctorului Bloom?

— Da.

— Și ai încercat să vezi unde sunt și eu în cartea aceea?

— Da.

— Și ce zice de mine cartea doctorului Bloom?

— Un adevărat sociopat.

— Și crezi că doctorul Bloom are întotdeauna dreptate?

— Aștept să văd dacă e vorba și despre lipsa afectelor.

Doctorul Lecter zâmbi, arătându-și dinții mici și albi.

— Clarice, avem experți în toate. Doctorul Chilton spune că Sammie, cel de colo, e un schizoid hebefrenic de nerecuperat. L-a pus în celula lui Miggs pentru că i se pare că Sammie e pe ducă. Știi care e evoluția unui hebefrenic? Nu te sfii, nu te aude.

— Cazurile cel mai greu de tratat. În ultima fază se retrag în sine, urmează dezintegrarea personalității.

Doctorul Lecter căută printre hârtiile sale și puse ceva pe tava de mâncare. Starling trase tava.

— Mi-a trimis-o Sammie ieri, cu cina.

Pe o bucată de carton era mâzgălit:

VRAU SMERGLAISUS
VRAU SMERGCU HRIST
PO SMERGCU ISUS
DEZ CUMINTE

SAMMIE

Starling se uită peste umăr. Sammie stătea rezemat de peretele celulei, cu capul sprijinit de gratii, fața lipsită de expresie.

— Citește tare. Nu te aude.

— Vreau să merg la Isus, vreau să merg cu Hrist, pot să merg cu Isus, dacă-s cuminte.

— Nu, nu, nu! Fii mai expresivă, citește ca pe o poezie recitată de copii, metrul variază, dar intensitatea e aceeași:

Ala bala portocala! recită el bătând ușor din palme ca să marcheze ritmul. Vezi, cu patimă. Vrau smergla Isus…

— Înțeleg, spuse Starling așezând peticul de carton pe tavă.

— Nu, n-ai înțeles nimic.

Doctorul Lecter sări în picioare, cu corpul zvelt ghemuit grotesc ca un pitic, și începu să țopăie, bătând ritmul cu palmele, și vocea îi răsună:

— Vrau smergla Isus.

Deodată glasul lui Sammie bubui în spatele ei, de parcă ar fi urlat un leu, mai puternic decât glasul unei maimuțe urlătoare. Stătea în picioare, cu fața strivită de gratii, livid și încordat, cu venele gâtului umflate.

VRAU SMERGLA ISUS
VRAU SMERGCU HRIST
PO SMERGCU ISUS
DEZ CUMINTE

Se lăsă o liniște deplină. Starling se trezi că stătea în picioare, scaunul pliant zburase undeva în spate, foile de hârtie din brațe erau acum pe jos.

— Te rog! îi făcu doctorul Lecter semn să stea jos.

Din nou arăta iute și grațios ca un dansator; se lăsă pe scaun și-și rezemă bărbia în pumn.

— Nu înțelegi nimic. Sammie are patima religiei. E dezamăgit că Isus se lasă așteptat. Sammie, pot să-i spun lui Clarice de ce ești aici?

Sammie își apucă falca de jos ca să nu-i mai tremure.

— Te rog, Sammie, insistă doctorul Lecter.

— Îhîîî, îngăimă Sammie printre degete.

— Sammie a pus capul mamei sale în colecția bisericii baptiste din Trune. Auzise strigându-se în biserică: „dă ce ai mai de preț Domnului”. Și asta avea el mai de preț. Lecter i se adresă peste umăr deținutului: Mulțumesc, Sammie. A fost perfect. Acum poți să te uiți la televizor.

Sammie se lăsă să lunece la podea, cât era de lung, cu capul sprijinit de gratii, în ochii lui reflectându-se mișcarea

imaginilor de pe ecran; pe fața lui erau acum trei dâre argintii: una de salivă, două de lacrimi.

— Vezi dacă poți dezlega problema asta, și apoi o să văd dacă o pot și eu dezlega pe a ta. *Quid pro quo.* Schimb la schimb. Nu ne mai aude.

Starling făcu un efort mare să se concentreze.

— Versurile se schimbă de la „merg la Isus la merg cu Hrist”, o succesiune logică: „merg la, ajung la, merg cu”.

— Da, Clarice, e vorba despre o progresie liniară. Sunt mulțumit că știe că Isus și Hrist sunt unul și același. E greu să-i intre în cap lui Sammie ideea unei singure divinități care e trinitate în același timp, mai ales în cazul lui, când n-a reușit să priceapă câte entități sunt în el însuși. Ni se vântură în față parabola Uleiului Treimii, și e utilă.

— Sammie vede o relație cauzală între purtarea lui și scopul pe care-l urmărește. Deci o gândire structurată, continuă Starling. La fel ca puterea de a încropi un vers. Nu e idiot, omul plânge. Credeți că e vorba despre un schizoid catatonic?

— Da. Îi simți mirosul transpirației? Izul acela de sudoare de capră, de fapt de acid trans-3-metil-2-hexenoic? Amintește-ți: e mirosul schizofreniei.

— Și credeți că poate fi tratat?

— Mai ales acum, când iese din faza de inconștiență. Uite cum îi strălucesc obrajii!

— Domnule doctor Lecter, de ce susțineți că Buffalo Bill nu e un sadic?

— Pentru că în ziare s-a scris că victimele lui aveau urme că fuseseră legate la mâini, dar nu și la picioare. La cea din Virginia de Vest ai văzut tu vreo urmă de legătură la genunchi?

— Nu.

— Clarice, cel ce se distrează biciuindu-și victima o pune să stea cu capul în jos, ca să mențină mai multă vreme presiunea sângelui în cap și piept și victima să fie conștientă mai mult timp. Știai asta?

— Nu.

— Când ajungi în Washington, du-te repede la Galeria Națională și uită-te la tabloul lui Tizian *Biciuirea lui Marsias,* înainte să expedieze tabloul înapoi în Cehoslovacia. Minunat în privința detaliilor Tizian ăsta! Să te uiți la Pan cât de îndatoritor se arată: tocmai aduce o găleată cu apă.

— Domnule doctor Lecter, există niște circumstanțe extraordinare, posibilități neobișnuite.

— Pentru cine?

— Pentru dumneavoastră, dacă salvăm fata asta. Ați văzut-o pe doamna senator Martin la televizor?

— Da, la știri.

— Ce spuneți de declarația ei?

— Nelalocul ei, dar inofensivă. E prost îndrumată.

— Doamna senator Martin e un om cu puteri foarte mari. Și foarte hotărâtă.

— Ia să vedem despre ce e vorba!

— Aveți niște intuiții extraordinare. Doamna senator Martin a arătat că, dacă o ajutați s-o găsească pe Catherine în viață și nevătămată, o să vă ajute să obțineți transferul într-o instituție federală, și dacă există o celulă de unde să se vadă lumea afară, va fi a dumneavoastră. De asemenea, o să vi se ceară expertizarea în scris și evaluarea… pacienților aduși acolo; cu alte cuvinte, veți avea și o slujbă. Restricțiile în privința măsurilor de securitate rămân la fel.

— Clarice, nu cred o iotă.

— Ar trebui să credeți.

— A, pe tine te cred. Dar există o mulțime de lucruri de care nu ai habar în privința firii omenești, așa cum nu știi care e adevăratul ritual al biciuirii. Dacă e vorba despre un senator al Statelor Unite, atunci să știi că și-a ales în mod ciudat mesagerul.

— Nu, dumneavoastră m-ați ales pe mine. Dumneavoastră ați fost cel care s-a arătat înclinat să vorbească cu mine. Or, poate în cazul acesta, nu credeți că o puteți ajuta.

— Clarice, ceea ce spui e și obraznic, și neadevărat. Nu cred că vreodată Jack Crawford mi-ar îngădui să mă bucur de vreo răsplată… Poate că am să-ți spun câte ceva să îi transmiți

doamnei senator, dar regula e asta: îmi dai, îți dau. Poate am să fac târgul cerându-ți o informație despre tine. Da sau nu?

— Să auzim întrebarea!

— Da sau nu? Catherine așteaptă, da? Și aude cum se ascute cuțitul pe piatră. Ce ți-ar spune ea să faci?

— Să auzim întrebarea!

— Care e cea mai cutremurătoare amintire a ta din copilărie?

Starling inspiră adânc.

— Mai repede. Nu mă interesează cea mai cutremurătoare invenție a ta.

— Moartea tatei.

— Povestește-mi!

— Era șeriful orașului. Într-o noapte a surprins doi spărgători, din cei dedați la droguri, ieșind pe ușa din spate a unei farmacii. Tata a ieșit din camionetă, a încercat să armeze pușca de vânătoare, una din acelea pe care o frângi să se încarce, și indivizii au avut timp să-l împuște.

— A încercat să armeze?

— N-a frânt-o destul. Avea o pușcă veche, Remington 870, și cartușul s-a înțepenit pe încărcător. Când se întâmplă una ca asta, arma nu mai trage, trebuie s-o desfaci și să scoți cartușul. Cred că a lovit închizătorul de ușa camionetei când a ieșit.

— A fost ucis pe loc?

— Nu, era un bărbat puternic. S-a chinuit o lună.

— L-ai vizitat la spital?

— Domnule doctor Lecter… Da.

— Spune-mi ce detaliu din spital ți-a rămas în minte?

Starling închise ochii.

— A venit la el și o vecină, femeie bătrână, și i-a recitat sfârșitul poemului *Thanatopsis*{4}. Cred că doar atât știa și ea. Gata, eu v-am oferit partea mea, cum ne-am înțeles.

— Da, cum ne-am înțeles. Clarice, ai fost foarte sinceră. Eu știu întotdeauna când ești sinceră. Probabil ar fi fost interesant să fi avut ocazia să te cunosc așa cum ești în viața personală.

— *Quid pro quo*!

— Pe când trăia, fata din Virginia de Vest era foarte atrăgătoare fizic, nu-i așa?
— Foarte îngrijită.
— Nu mă face să-mi pierd timpul, nu mai fi atât de devotată memoriei ei.
— Era cam solidă.
— Mare?
— Da.
— Împușcată în piept?
— Da.
— Sâni cam mici, bănuiesc eu.
— Da, pentru mărimea ei, da.
— Dar șolduri mari. Încăpătoare.
— Da, așa era.
— Altceva?
— Avea o insectă, pusă înadins în gât… elementul acesta nu a fost făcut public.
— Un fluture?
Lui Starling i se tăie respirația. Speră ca el să nu fi observat.
— O molie. Spuneți-mi cum de-ați ghicit?
— Clarice, am să-ți spun de ce are nevoie Buffalo Bill de Catherine Baker Martin, și apoi, noapte bună. E ultimul lucru pe care ți-l spun conform înțelegerii de mai înainte. Îi spui doamnei senator ce vrea să facă Buffalo Bill cu Catherine, și poate o să vină cu o propunere mai interesantă pentru mine… sau așteaptă până când iese la suprafață Catherine, ca să-și dea seama că am avut dreptate.
— Domnule doctor Lecter, de ce are nevoie de ea?
— Pentru că vrea să-și facă o vestă cu țâțe.

• CAPITOLUL 23

Catherine Baker Martin se afla la mai bine de cinci metri adâncime în puțul acela din subsol. Bezna răsuna de respirația ei, de pulsul bătăilor inimii. Uneori spaima își punea un genunchi în pieptul ei, așa cum face un vânător cu o vulpe prinsă în capcană. Uneori reușea să-și adune gândurile: știa că fusese răpită, dar nu și de cine, știa că nu visa, în bezna aceea își auzea până și clipitul. Acum se simțea mai bine decât atunci când își recăpătase cunoștința. Nu mai era atât de amețită, și-și dăduse seama că acolo unde se afla avea destul aer.

Era în stare să spună încotro e sus și încotro e jos, își dădea seama în ce poziție stătea. O dureau umerii, șoldurile și genunchii de stat pe cimentul acela. Acolo însemna *jos. Sus* era salteaua sub care se târâse când izbucnise ultima dată lumina aceea orbitoare de sus. Nu mai simțea nici durerea care-i pulsa în cap. O dureau doar degetele de la mâna stângă. Își dădu seama că inelarul era rupt.

Avea pe ea o salopetă matlasată care nu era a ei. Părea curată, și, după miros, pricepu că fusese spălată cu o substanță care să facă materialul mai moale. Și podeaua era curată, în afară de oasele și resturile aruncate nu cu mult timp înainte de cel care o răpise. În jurul ei nu mai dibui decât salteaua cu pricina și un hârdău unde să-și facă nevoile, legat de mâner cu un fir subțire ce urca în beznă. Catherine Martin se putea plimba în voie pe fundul puțului, dar nu dădu de nicio ieșire. Era oval, de vreo trei metri pe doi jumătate, cu o gură mică de scurgere în mijloc. Stătea de fapt pe fundul unui puț adânc, acoperit cu un capac. Pereții acestuia, pe măsură ce se ridicau, se aplecau ușor spre înăuntru.

Se auzea ceva de sus sau erau doar bătăile propriei inimi? Veneau de sus. Acum zgomotele se auzeau limpede. De deasupra. Vizuina unde o ascunsese se afla deci exact sub

bucătăria clădirii. Auzi hârșâit de picioare și apă curgând. Zgrepțănatul câinelui pe linoleum. Apoi nimic, până când se ivi un petic palid de lumină prin capacul chepengului, lumina în subsol se aprinse, în puț năvăli un fascicul orbitor, dar de data asta nu se mai ascunse, rămase în lumină, se săltă în capul oaselor, ținând salteaua peste picioare; hotărâtă să vadă despre ce e vorba, la început uitându-se printre degete până i se obișnuiră ochii cu lumina. Umbra ei începu să danseze în jur în vreme ce, sus de tot, se bălăngănea o lanternă puternică atârnată de o frânghie.

Se feri instinctiv când hârdăul se mișcă, apoi se săltă în sus spre lumină, clătinându-se la capătul firului subțire cu care era legat. Încercă să-și înghită spaima care o strangula. Trase în piept prea mult aer, însă reuși totuși să articuleze:

— Familia o să plătească răscumpărarea. Peșin. Mama plătește pe loc, nu pune nicio întrebare, uite numărul… ah!

De sus venea spre ea o umbră care părea să se zbată. Era doar un prosop.

— … uite numărul ei privat, e 202…

— Spală-te!

Aceeași voce nefirească pe care o auzise cum se adresa câinelui. De sus coborî un alt hârdău la capătul unei sfori. Miros de apă fierbinte și săpun.

— Dezbracă-te și spală-te peste tot, dacă nu te spăl eu cu furtunul.

Și-i auzi vocea voalată cum vorbea acum cu pudelul:

— O să aibă parte de furtun, de furtun, nu-i așa, scumpete?

Catherine Martin auzi apoi zgomot de pași și ghearele câinelui pe cimentul subsolului. Când năvălise lumina prima dată, văzuse tulbure totul în jur, însă acum îi revenise vederea la normal și începu să cerceteze. Cât de înalt era puțul? Lanterna avea un fir destul de rezistent? Îl putea agăța cu salopeta? Să prindă ceva cu prosopul? „Trebuie să faci ceva, la naiba!” Pereții erau însă atât de netezi, un tub neted ce ducea drept în sus. Doar o singură crăpătură în ciment, la vreo jumătate de metru de punctul până la care putea ea ajunge, singurul defect. Rulă salteaua strâns și legă sulul cu prosopul.

Se sui pe el, clătinându-se, dar încercând să-și păstreze echilibrul, ajunse la crăpătură, își vârî degetele acolo, sprijinindu-se mai bine, și se uită în sus spre lumină. Clipi orbită: un reflector cu abajur, coborât la mai puțin de jumătate de metru în puț, la peste trei metri de mâna ei; putea să fie și pe lună că tot aia era. Îl auzi venind. Sulul se clătină sub picioare; se prinse de crăpătura din perete să nu cadă, sări jos – de acolo căzu ceva ca un solz și o atinse pe față.

Acum de sus cobora ceva, voalând lumina: un furtun. Un jet scurt de apă rece ca gheața, un avertisment.

— Spală-te bine peste tot!

În hârdău era o cârpă de frecat, iar în apă plutea o sticlă de plastic cu un emolient de piele străin, foarte scump. Se supuse. Acum stătea ghemuită, tremurând, lângă hârdăul cu apă caldă, pe brațe și pe coapse i se făcu pielea de găină, sfârcurile o dureau; se trase cât mai mult lângă perete și se spălă.

— Acum șterge-te bine și dă-te cu crema aia. Peste tot.

Crema era călduță, se încălzise în apa hârdăului. Salopeta se lipi de ea când se îmbrăcă.

— Acum adună mizeria și spală podeaua!

Se supuse și de data asta, strângând oasele de pui, mazărea fină. Le puse în hârdău, și spălă urmele de grăsime de pe podea. Mai găsi ceva lângă perete: bucățica aceea care o atinsese pe obraz căzând din crăpătură – o unghie de femeie, dată cu lac cu sclipici, smulsă din carne.

Hârdăul era tras afară.

— Mama o să plătească, strigă Catherine Martin. Nu te va întreba nimeni nimic. O să-ți dea destul cât să fii om bogat. Dacă o să trebuiască să te refugiezi în Iran sau la cei din Frontul pentru Eliberarea Palestinei, o să-ți dea bani și pentru asta. Nu trebuie decât…

Lumina se stinse. Subit, o beznă desăvârșită. Se trase speriată înapoi și țipă când hârdăul pentru necesități coborî lângă ea. Se așeză pe saltea; mintea îi fierbea căutând soluții. Cel care o răpise locuia singur, era american, alb. Ea voise să-i dea impresia că nu știa cu cine are de-a face, dacă era alb sau de culoare, dacă mai era și cu alții sau nu, că nu-și mai aducea

aminte ce se întâmplase în parcarea din fața casei din pricina loviturii de la cap. Spera să-l fi convins că putea s-o lase să plece fără să se teamă că va fi recunoscut. Mintea îi lucra, îi lucra chiar prea bine: unghia! Acolo mai fusese și altcineva! O femeie, o fată. Unde o fi acum? Ce i-o fi făcut?

Dacă n-ar fi fost șocul și dezorientarea de la început, și-ar fi dat seama mai repede. O ajută să înțeleagă crema emolientă de piele. Piele. Știa acum a cui prizonieră era. Revelația se revărsă peste ea precum cea mai fierbinte lavă de pe pământ, și începu să țipe; țipa vârându-se sub saltea, sărind de sub ea, încercând să se urce pe pereți, până când începu să tușească scuipând ceva cald și sărat. Își duse mâinile la față, rămase așa, materia aceea se uscă pe dosul mâinilor, înțepeni pe saltea, apoi se arcui din tot corpul, cu picioarele și cu capul sprijinite de podea, cu mâinile încleștate în păr.

• CAPITOLUL 24

Clarice Starling se îndreptă spre telefon; sunetul tocurilor răsuna pe hol. Se afla în holul mizerabil al paznicilor. Formă numărul dubei.

— Crawford la telefon.

— Sunt la un telefon public de lângă sectorul de maximă securitate, începu Starling. Doctorul Lecter m-a întrebat dacă gângania din gâtul victimei din Virginia de Vest era fluture. N-a vrut să spună mai mult. Mi-a zis că Buffalo Bill are nevoie de Catherine Martin pentru că, citez: „vrea să-și facă o vestă cu țâțe". Doctorul Lecter vrea să negocieze. Vrea să i se facă o propunere mai interesantă din partea doamnei senator.

— Acum a suspendat discuția?

— Da.

— Cât de curând crezi că o să accepte altă discuție?

— Cred că în următoarele zile, dar poate ar fi mai bine să trec la atac chiar acum, dacă avem vreo propunere urgentă din partea doamnei senator.

— Bine spus *urgent*. Starling, avem o identificare în cazul fetei din Virginia de Vest. Acum o jumătate de oră a sosit în secția de amprente de la noi o foaie de la cei din Detroit cu amprentele unei persoane dispărute. Kimberly Jane Emberg, douăzeci și doi de ani, dispărută din Detroit la data de 7 februarie. Acum cercetăm toată zona, poate găsim martori. Medicul care i-a făcut autopsia la Charlottesville spune că n-a decedat mai târziu de 11 februarie, poate chiar cu o zi mai înainte, pe 10.

— N-a ținut-o în viață decât trei zile!

— Perioadele se scurtează. Nu cred că a surprins pe nimeni, spuse Crawford pe un ton foarte stăpânit. Catherine Martin e prizoniera lui de douăzeci și șase de ore. Dacă Lecter ne poate dezvălui ceva, ar trebui s-o facă la următoarea discuție pe care o veți avea. Eu mă stabilesc la biroul din Baltimore, pe unde

ai trecut și tu. Ți-am reținut o cameră în Hojo, la două străzi de spitalul unde te afli, dacă vei avea nevoie să tragi un pui de somn.

— Domnule Crawford, e foarte suspicios, nu e convins că o să acceptați ca, până la urmă, să se bucure de vreo înlesnire. Cele destăinuite despre Buffalo Bill au fost drept recompensă pentru ce i-am mărturisit eu despre mine. Nu e nicio legătură între întrebarea lui și cazul de față. Vreți să vă spun ce m-a întrebat?

— Nu.

— De aceea nu mi-ați montat un microfon, nu-i așa? V-ați gândit că așa o să-mi vină mai ușor, că voi vorbi mai degajat cu el dacă știu că nu ascultă nimeni.

— Dar mai există și altă posibilitate. Să zicem că am încredere în judecata ta. Să zicem că ești pionul meu cel mai prețios, și am încercat să-i țin la distanță pe alții care ar fi vrut să-și vâre nasul și să te urmărească. Ți-aș mai fi pus microfon în cazul ăsta?

— Nu, domnule.

„Sunteți tare priceput să mânuiți agenții, domnule Crawford."

— Ce-i putem oferi domnului doctor Lecter?

— Niște lucruri pe care le trimit imediat. Vor fi acolo în cinci minute, doar dacă nu dorești cumva să-ți tragi și tu sufletul puțin.

— Mai bine imediat, replică Starling. Spuneți-le să întrebe la poartă de Alonzo. Să-i spună lui Alonzo că ne întâlnim pe coridor în fața secției 8.

— În cinci minute.

Acolo, în holul jegos din inima subsolului, Starling patrula în sus și-n jos pe linoleum.

Rareori ne pregătim sufletește în mijlocul unor poienițe sau pe alei pavate frumos cu pietriș. La ananghie, ne pregătim în încăperi fără ferestre, coridoare de spital, camere precum holul acesta, cu o sofa acoperită cu un plastic plesnit, niște scrumiere cu emblema Cinzano pe ele, cu draperii de cafenea care acoperă un perete orb de beton. În astfel de locuri, fără

mult timp la dispoziție, ne pregătim gesturile, le învățăm pe de rost ca să le putem face atunci când suntem speriați de moarte în fața sorții. Starling era destul de matură de-acum ca să știe toate lucrurile astea, așa că nu se lăsă impresionată de aerul acelei încăperi.

Patrula în sus și-n jos. Gesticula de una singură.

— Hei, fato, oprește-te! își spuse ea cu voce tare. Îi vorbea și lui Catherine Martin, își vorbea și sieși. Suntem mai puternice decât încăperea asta nenorocită. Suntem mai puternice decât blestemata asta de încăpere. Suntem mai puternice decât locul acela nenorocit unde te-a târât, rosti ea să se audă bine. Ajutor! Ajutor! Am nevoie de ajutor!

O clipă se gândi la părinții ei care nu mai erau. Se întrebă dacă s-ar fi rușinat de comportarea ei de acum. Voia doar un răspuns scurt, direct. Răspunsul era nu, nu le-ar fi fost rușine.

Se spălă pe față și se duse în coridor. Alonzo era acolo cu un pachet sigilat de la Crawford. Conținea o hartă și niște instrucțiuni. Le citi iute la lumina coridorului și apăsă soneria, să-l anunțe pe Barney să-i dea drumul.

• CAPITOLUL 25

Doctorul Lecter stătea la masa de lucru, cercetându-și corespondența. Lui Starling îi venea mai ușor să se apropie de celula lui când acesta n-o privea.

— Domnule doctor!

El ridică un deget, semn să păstreze tăcere. După ce termină de citit scrisorile, rămase pe gânduri, cu degetul mare de la mâna aceea ciudată cu șase degete sub bărbie și cu arătătorul lângă nas.

— Ce înțelegi tu de aici? spuse el și așează pe tavă o scrisoare de la Oficiul de Patente și Mărci al SUA. E vorba despre ceasul meu ce reprezintă crucificarea. Nu vor să-mi elibereze patentul, ci mă sfătuiesc să obțin un drept de Copyright pentru cadranul ceasului. Uite aici!

Puse în tavă un desen cam de mărimea unui șervet de masă, și Starling trase tava afară.

— Poate că ai observat că, în cele mai multe scene cu răstignirea, mâinile arată, să zicem, la trei fără un sfert, sau una e la ora zece cealaltă la două, cel mai devreme, în timp ce picioarele sunt la ora șase. Pe fața acestui ceas deșteptător, Isus e pe cruce, după cum vezi acolo, dar mâinile se rotesc în așa fel încât să indice ora, la fel ca la popularele ceasuri Disney. Picioarele rămân la șase, dar în haloul de deasupra capului se rotește un secundar mic. Ce zici?

Schița era foarte reușită. Chipul de acolo era al ei.

— Când imaginea va fi redusă la dimensiunea cadranului unui ceas, se vor pierde o mulțime de detalii, îi spuse Starling.

— Din păcate, e adevărat, dar gândește-te la ceas! Crezi că ideea ceasului e în siguranță fără un patent?

— O să folosiți ideea asta la ceasurile cu cuarț, corect? Iar acestea au deja patent. Nu sunt sigură, dar mi se pare că patentul se acordă unor mașinării mecanice cu totul noi, pe când dreptul de Copyright se referă la design.

— Doar nu ești jurist. La FBI nu se mai cer studiile astea.

— Domnule doctor Lecter, am o propunere pentru dumneavoastră, spuse Starling deschizând geanta-diplomat.

Barney se apropia de ei. Starling închise geanta imediat. Îl invidia pe Barney pentru calmul lui. După ochi se vedea că nu folosea droguri, și în strălucirea lor se citea inteligență.

— Iertare, spuse Barney. Dacă aveți de schimbat între dumneavoastră mai multe hârtii, în debara există o bancă de școală cu un braț, din acelea pentru elevi, pe care o mai folosesc psihiatrii când vin aici. Vreți să o aduc?

Imagini de școală! Da sau nu?

— Domnule doctor Lecter, putem vorbi acum?

Doctorul deschise palma, făcându-i semn să aștepte.

— Da, Barney, mulțumesc.

Acum stătea pe banca aceea; Barney se depărtase suficient să nu audă ce se vorbește.

— Domnule doctor, doamna senator vă face o propunere deosebită.

— Asta eu decid. Ai vorbit cu ea așa rapid?

— Da. Nu are de gând să ascundă nimic. Atât a reușit să obțină, și deci nu ne mai putem târgui. Asta-i tot, o singură ofertă.

Îl privi. Doctorul Lecter, cu nouă crime la activ, își ținea mâna cu degetele ridicate în dreptul gurii și o urmărea. În ochii lui era o noapte fără sfârșit.

— Dacă ne ajutați să-l găsim pe Buffalo Bill în timp util pentru a o salva pe Catherine, veți obține următoarele: veți fi transferat la Spitalul Administrației Veteranilor din Parcul Oneida, New York, într-o celulă cu o fereastră ce dă spre pădurea din jur. Măsurile de maximă securitate rămân valabile. Veți fi invitat să faceți în scris teste psihologice ale unor deținuți federali, nu neapărat ale celor din aceeași instituție unde sunteți deținut. Veți face aceste evaluări fără să vedeți pacienții. Nu vi se va furniza identitatea lor. Veți avea acces foarte larg la cărți. Se uită la el. Tăcerea poate fi o ironie. Dar, cel mai important lucru, remarcabil, o săptămână pe an veți părăsi spitalul și veți sta aici.

Puse o hartă pe tavă. Doctorul Lecter nu o trase înăuntru.

— Insula Plum, continuă ea. În fiecare după-amiază din săptămâna aceea veți putea să vă plimbați pe țărm, să înotați în ocean – paznicii vor sta la cel puțin o sută de metri depărtare, dar vor fi din echipele speciale de intervenție SWAT. Asta-i tot.

— Dacă nu accept?

— Poate că n-ar strica să aveți acolo niște draperii care să acopere pereții goi. S-ar putea să fie mai bine. Nu avem nimic cu care să vă forțăm mâna. Am reușit să obțin pentru dumneavoastră șansa de a vedea lumina zilei.

Evită să se uite la el. Nu voia să se dueleze din priviri. Nu era o confruntare.

— Dacă mă voi hotărî să public o lucrare despre cazul ăsta, va accepta Catherine Baker Martin să vină să stea de vorbă cu mine? Interviu în exclusivitate?

— Da. Puteți socoti că vi se aprobă și înlesnirea asta.

— De ce ești așa de sigură? Cine aprobă?

— O s-o însoțesc chiar eu.

— Dacă o să accepte să vină.

— Mai întâi ar trebui s-o întrebăm.

El trase tava înăuntru.

— Insula Plum.

— E la capătul Promontoriului Long Island, cel din nord, ca un deget.

— Insula Plum. Centrul de Studii Veterinare, afecțiuni ale copitelor și ale botului. Așa scrie aici. Sună minunat.

— E numai într-o zonă a insulei. Are o plajă frumoasă, celule confortabile. Primăvara acolo cuibărește rândunica-de-mare.

— Rândunica-de-mare!

Doctorul Lecter oftă. Își ridică încet capul și-și atinse buza roșie de sus cu vârful roșu al limbii.

— Dacă e să vorbim despre asta, trebuie să-mi vinzi și tu mie ceva, Clarice. *Quid pro quo.* Eu îți dezvălui ceva, și tu îmi dezvălui altceva!

— Haideți!

Rămase tăcut preț de un minut, apoi îi spuse:

— O omidă se transformă în pupă închis într-o crisalidă. Apoi iese de acolo, din tainița aceea unde are loc transformarea, o frumoasă *imago*! Clarice, știi ce e o *imago*?

— O insectă adultă, cu aripi.

— Și mai ce?

Ea clătină din cap că nu știe.

— E un termen din bătrâna religie moartă a psihanalizei. O *imago* este imaginea unuia dintre părinți îngropată în inconștient încă din copilărie și legată de afectele infantile. Termenul vine de la busturile de ceară cu figurile strămoșilor pe care le purtau romanii în timpul procesiunilor funerare… Până și flegmaticul Crawford poate intui semnificația crisalidei în cazul ăsta.

— Nu ne oferiți nimic decât sugestia de a ne arunca asupra listelor cu cei care subscriu la revistele de entomologie și să le comparăm cu indexul persoanelor cunoscute a fi comis infracțiuni sexuale.

— Mai întâi, hai să renunțăm la numele de Buffalo Bill! Numele ăsta ne poate deruta, pentru că nu are nicio legătură cu persoana pe care o căutăm. Am să-i spun Billy. O să-ți fac o sinteză a ideilor mele. Ești pregătită?

— Pregătită.

— Crisalida semnifică transformare. Din omidă în fluture sau molie. Billy crede că vrea să se transforme. Își face veșmânt de fată din fete autentice. De aici nevoia despre victime mai trupeșe. Părțile veșmântului trebuie să i se potrivească. Numărul de victime sugerează ideea că în mintea lui e vorba despre o serie succesivă de năpârliri. Se îndeletnicește cu treaba asta într-o locuință cu etaj. Ai ghicit de ce?

— Pentru că trebuie să le spânzure făcându-le vânt de sus de pe scară.

— Corect.

— Domnule doctor Lecter, din câte știu, nu există nicio legătură între transsexualitate și violență. Transsexualii de obicei sunt pașnici.

— Clarice, e adevărat. Uneori se observă la ei o înclinație puternică pentru intervențiile chirurgicale: transsexualii vor să arate în anume fel, și e greu să-i mulțumești. Cam atât despre ei. Billy nu e un transsexual. Clarice, ești foarte aproape de a găsi calea pentru a-l prinde. Ai priceput?

— Nu, domnule doctor Lecter.

— Bun. Atunci n-o să te superi dacă te rog să-mi spui ce ți s-a întâmplat după moartea tatălui tău.

Starling privi la banca școlară plină de zgârieturi.

— Nu cred că răspunsul se află în hârtiile acelea ale tale.

— Mai bine de doi ani, mama ne-a ținut cu ea.

— Cu ce se îndeletnicea?

— Ziua lucra ca femeie de serviciu la un motel, seara gătea la un local.

— Apoi?

— Am fost trimisă la verișoara mamei, căsătorită în Montana.

— Numai pe tine te-a trimis?

— Eram cea mai mare.

— Autoritățile orașului nu au făcut nimic pentru familia voastră?

— Ne-au dat un cec de cinci sute de dolari.

— Ciudat că nu avea niciun fel de asigurare de viață. Clarice, mi-ai spus că tatăl tău a lovit închizătorul armei de ușa camionetei.

— Da.

— Nu avea la dispoziție o mașină de patrulare?

— Nu.

— Și s-a întâmplat noaptea?

— Da.

— Și n-avea pistol?

— Nu.

— Clarice, tatăl tău lucra noaptea, într-o camionetă, doar cu o pușcă de vânătoare la el… Spune-mi, avea cumva un ceas de buzunar la brâu? Unul din acelea pe care trebuie să le întorci cu o cheiță, și cheițele erau prinse cu lanț la diversele puncte de patrulare, și trebuia să treci pe la toate punctele și

să întorci mereu ceasul? În felul ăsta părinții orașului știau că omul cu ceasul nu avea cum să doarmă. Clarice, tatăl tău avea un astfel de ceas?

— Da.

— Atunci era paznic de noapte, nu șerif, Clarice. Eu știu când minți.

— Postul lui era de șerif de noapte, așa i se spunea.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Cu cine?

— Cu ceasul de buzunar. Ce s-a întâmplat cu el după moartea tatălui tău?

— Nu-mi amintesc.

— Dar, dacă o să-ți amintești, o să-mi spui?

— Da. Stați puțin... primarul a venit la spital și i-a cerut mamei ceasul și insigna tatei.

Nu știuse că mai avea în minte amintirea asta. Primarul, în ținută de stradă, cu pantofi scoși la vânzare din surplusurile marinei. Nenorocitul!

— *Quid pro quo,* domnule doctor Lecter.

— Ți-a trecut prin minte cumva că toate astea le-ai inventat acum? Nu, nu le-ai inventat, pentru că atunci nu te-ar fi durut amintirile astea. Vorbeam de transsexuali. Spuneai că din statistici reiese că transsexualii nu au un comportament violent și aberant distructiv. Adevărat. Îți aduci aminte ce vorbeam noi despre mânia care se exprimă ca nevoie de desfrâu și despre boala numită lupus prezentată drept o banală urticarie? Billy nu e un transsexual, dar el așa crede și chiar încearcă să fie. Și bănuiesc că a încercat să fie în mai multe feluri.

— Ați spus că sunt aproape de calea care să ne permită să-l prindem.

— Există trei centre principale pentru chirurgie transsexuală: la Johns Hopkins, Universitatea Minnesota și Centrul Medical Columbus. Nu m-aș mira să fi făcut demersuri pentru schimbarea sexului la unul dintre ele și să fi fost refuzat.

— Și pe ce motiv l-ar fi putut refuza? Ce-au descoperit?

— Clarice, ești foarte iute la minte. Primul motiv ar fi cazierul penal. Dacă există cazier, orice cerere de acest fel e respinsă, doar dacă infracțiunea respectivă e neînsemnată și are legătură cu identitatea sa sexuală, cum ar fi apariția în public în veșminte de femeie, sau altele asemănătoare. Dacă a reușit să-i mintă și să nu-l prindă că are la activ infracțiuni grave, atunci e descoperit în timpul testelor de personalitate.

— Cum?

— Vrei să știi ca să-i poți tria, nu-i așa?

— Da.

— De ce nu-l întrebi pe doctorul Bloom?

— Mai bine îmi spuneți dumneavoastră.

— Clarice, ce te aștepți să-ți aducă reușita asta? O promovare, o mărire de salariu? Ce ești acum? Agent FBI categoria 9? Cu ce se aleg neînsemnații agenți din categoria asta în zilele noastre?

— Cheia de la ușa din față, mai întâi. Cum ar fi putut să se descurce cu testele?

— Clarice, cum ți s-a părut în Montana?

— E frumos în Montana.

— Dar soțul verișoarei mamei tale cum ți s-a părut?

— Eram foarte diferiți unul de celălalt.

— Cum arătau?

— Sleiți de muncă.

— Mai erau și alți copii pe acolo?

— Nu.

— Unde locuiai?

— La o fermă.

— O fermă de oi?

— De oi și de cai.

— Cât ai stat acolo?

— Șapte luni.

— Câți ani aveai?

— Zece.

— Și de acolo unde ai plecat apoi?

— La Căminul Luteran din Bozeman.

— Spune-mi adevărul!

— Vă spun numai adevărul.

— Te învârți doar în jurul adevărului. Dacă ești obosită, putem să reluăm discuția la sfârșitul săptămânii. Și eu m-am cam plictisit. Sau poate vrei să continuă acum?

— Acum, domnule doctor Lecter.

— Bine. Un copil e trimis de lângă mama sa la o fermă în Montana. La o fermă de oi și cai. Simțea lipsa mamei, era bucuroasă de tovărășia animalelor…

Doctorul Lecter o invită cu un semn din mână să continue.

— Era minunat. Aveam camera mea, cu un covor indian pe jos. M-au lăsat să călăresc un cal… De fapt, m-au lăsat să mă învârt călare pe iapa aceea. Nu vedea prea bine, săraca. Toți caii de acolo aveau câte ceva, erau șchiopi sau bolnavi. Unii crescuseră împreună cu niște copii, și veneau la mine și-mi dădeau cu botul, știți cum, dimineața când mă îndreptam spre autobuzul școlii.

— Și apoi?

— În hambar am dat de ceva foarte ciudat. Era acolo o încăpere pentru hamuri. La început am crezut că găsisem un coif vechi. Când l-am dat jos, pe el am citit: „W.W. Greener's, Pentru Execuția Blândă a Cailor". Era un fel de capișon de metal în formă de clopot care avea în partea de sus o cameră pentru cartuș. Părea de calibru 32.

— Clarice, la ferma aceea țineau cai pentru abator?

— Da.

— Îi omorau chiar la fermă?

— Pe cei folosiți pentru clei de oase și ca îngrășământ. În camion încăpeau câte șase cai morți. Cei pentru hrană de câini îi expediau vii.

— Ce s-a întâmplat cu iapa pe care o plimbai prin curte?

— Am fugit împreună.

— Cât de departe ați ajuns?

— Atât de departe, încât nu mai zic nimic până nu-mi spuneți despre proba cu testele.

— Știi care este protocolul pentru testarea bărbaților înscriși pentru chirurgie transsexuală?

— Nu.

— Mi-ar prinde bine dacă mi-ai aduce o copie a protocolului de la centrele de care ți-am spus. Dar, pentru început, bateria de teste obișnuite cuprinde: Scala de Inteligență Wechsler pentru adulți, Corelația Personalitate-Casă-Copac, Rorschach, Desene după intuiție, Apercepții tematice, Testele de Personalitate Minnesota Multifazic, bineînțeles. Și alte câteva: testul Jenkins, pus la punct de Universitatea din New York. Aveți nevoie de ceva care să vă dea repede un răspuns, nu-i așa? Nu-i așa, Clarice?

— Ceva cu rezultat rapid ar fi cel mai bine.

— Să vedem… Hmm… Ipoteza noastră e că suntem în căutarea unui subiect de gen masculin care la teste a răspuns diferit de felul în care răspunde un adevărat transsexual. Bun. Corelația Personalitate-Casă-Copac. Caută pe cel care prima dată n-a desenat un profil de femeie. Bărbații transsexuali de obicei desenează mai întâi și mai întâi o femeie și, bineînțeles, dau multă importanță podoabelor femeiești. Figurile masculine creionate de ei sunt stereotipe. Există și unele excepții, atunci când desenează vreo Miss America. Caută un desen în care trebuie să fie o casă fără dichisuri prea multe, fără cărucior de copil, fără draperii, fără straturi de flori în curte. Transsexualii desenează două feluri de copaci: sălcii bogate sau copaci mutilați. Copacii care sunt retezați de marginea desenului, a hârtiei, imagini ale castrării, sunt plini de viață la adevărații transsexuali autentici. Cioturi pline de flori și fructe. E o deosebire importantă. Arată cu totul altfel decât desenele cumplite ale copacilor uscați, goi, mutilați ai celor cu tulburări mintale. E important. Copacul lui Billy e înspăimântător. Merg prea repede?

— Nu, domnule doctor Lecter.

— Când se reprezintă pe sine, un autentic transsexual n-o să se deseneze niciodată gol. Nu te lăsa înșelată de viziunile paranoice cu cele 31 de cărți de la testul de apercepție tematică. E o situație obișnuită la subiecții transsexuali care se îmbracă în veșminte de sex opus. De cele mai multe ori au avut experiențe neplăcute cu reprezentanții autorităților. Să sintetizez?

— Da. Mi-ar prinde bine o sinteză.

— Încearcă să obții lista celor respinși de toate cele trei centre de chirurgie transsexuală. Verifică-i întâi pe cei respinși pentru că au cazier penal. Și fii atentă mai ales la spărgători. La cei care au încercat să-și ascundă trecutul infracțional, caută-i pe cei cu tulburări în copilărie asociate cu violență. Poate chiar cu internări în penitenciare pentru minori. Apoi caută testele. E vorba despre un bărbat alb, probabil sub treizeci și cinci de ani, vânjos. Nu e transsexual. El crede că este. E derutat și furios că nu vor să-l ajute. Asta-i cam tot ce am de spus până când nu citesc dosarul cazului. O să mi-l lași.

— Da.

— Cu fotografii cu tot?

— Sunt acolo.

— Atunci fugi cu prada, Clarice, și să vedem cum te descurci.

— Aș vrea să știu de unde ați…

— Nu. Nu fi lacomă, altfel nu mai discutăm până săptămâna viitoare. Întoarce-te de îndată ce ai ceva. Sau nu te mai întoarce. Clarice?

— Da.

— Data viitoare, trebuie să-mi spui două lucruri. Ce s-a întâmplat cu calul, una. Și mă mai întreb… da, cum reușești să-ți stăpânești mânia.

Alonzo veni s-o însoțească. Clarice ținea însemnările strâns la piept, mergea cu capul plecat, încercând să nu uite nimic. Era atât de dornică să iasă și să simtă aerul proaspăt de afară, că nici nu se uită spre biroul lui Chilton. Înăuntru lumina era aprinsă. Se vedea o dâră pe sub ușă.

• CAPITOLUL 26

Departe de zorii ruginii ce se iveau peste Baltimore, agitație în secția de maximă securitate. Acolo, în adânc, unde lumina nu se stinge niciodată, unde gândurile chinuite încep o nouă zi la fel ca stridiile puse în butoaie cu capacul deschis, ca să se simtă undele fluxului pierdut pentru totdeauna. Ființe ale lui Dumnezeu care au adormit gemând se zbat în somn și gem din nou, cei care delirează, tușesc să-și dreagă vocea.

Doctorul Hannibal Lecter stătea țeapăn, la capătul coridorului, cu fața la perete, la jumătate de metru de el. Era legat fedeleș cu niște benzi de pânză tare de un cărucior înalt de bagaje, de parcă se căra o pendulă mare de pe vremea bunicilor. Pe sub legături purta o cămașă de forță, și picioarele îi erau și ele priponite. Pe față avea o mască de hochei ca să nu poată mușca: era la fel de eficientă ca un căluș, însă paznicii nu mai erau nevoiți să se mai chinuie să i-l pună.

În spatele doctorului Lecter, un om de serviciu, mic de stat, adus de spate, spăla pe jos cușca. Barney supraveghea de trei ori pe săptămână curățenia celulei și căuta peste tot să nu fi fost introduse lucruri nepermise. Cei care făceau curățenie, de obicei, se grăbeau foarte tare, fiindcă îi cam speria celula asta. Barney venea întotdeauna în urma lor și verifica totul, nu trecea nimic cu vederea. Numai Barney supraveghea toate operațiunile atunci când îl mânuiau pe doctorul Lecter, pentru că Barney nu uita niciodată cu cine avea de-a face. Cele două ajutoare ale lui urmăreau niște vechi meciuri celebre de hochei la televizor.

Doctorul Lecter se amuza: avea nebănuite resurse în sine încât nu se putea plictisi ani de zile în șir. Gândurile lui nu cunoșteau nici teama, nici înduioșarea, așa cum Milton nu avea habar de fizică. În mintea lui era cu desăvârșire liber.

Lumea lui interioară era plină de culoare și de mirosuri, nu

de sunete. De fapt, trebui să facă un efort ca să audă din nou vocea răposatului Benjamin Raspail. Doctorul Lecter se întreba cum să facă să i-l pună pe Jame Gumb în brațe lui Clarice, și era bine să și-l amintească pe Raspail. Uite-l și pe dolofanul de flautist întins pe canapeaua de terapie a lui Lecter, în ultima lui zi de viață, povestindu-i de Jame Gumb:

În hotelul acela jegos din San Francisco, Jame avea cea mai nenorocită cameră pe care și-o poate imagina cineva, pereți murdari, cu un tapet vinețiu, inscripții psihedelice din vremurile de glorie ale mișcării hippy, totul arăta ca naiba. Jame, așa e trecut și în certificatul lui de naștere, și trebuie să pronunți geim, altfel se face alb la față. S-a ales cu numele ăsta dintr-o greșeală a celor de la spital – angajau și pe atunci oameni fără pregătire ca să-i plătească mai puțin, din ăia care nu știu nici să scrie un nume corect. Acum e și mai rău: dacă ajungi la spital, îți pui viața în pericol. Și, uite așa, Jame stătea pe pat cu capul în mâini în camera aceea mizeră. Fusese concediat de la magazinul de curiozități unde lucra și făcuse iarăși din alea rele.

I-am spus că nu mă împac deloc cu felul cum se purta, mai ales că tocmai intrase și Klaus în viața mea. Jame nu e homo, știi bine, a luat deprinderea asta în pușcărie. De fapt, nu-i nimic, crede-mă, un gol perfect pe care vrea să-l umple cu ceva, și mai e și violent. Când apărea el, aveai senzația că încăperea aceea era mai goală decât înainte. Un individ atât de violent, care la doisprezece ani și-a omorât bunicii, ar fi trebuit să aibă oarecare prestanță, nu-i așa?

Și zăcea acolo în neștire. Era fără slujbă, făcuse rele din nou, victima fiind un amărât ghinionist. Și pe mine mă pierduse. Se dusese la cutia poștală a fostului lui patron, sperând să găsească acolo ceva bun de vândut. A dat peste un pachet din Malaysia, sau altă văgăună de prin părțile alea. Acasă l-a deschis

nerăbdător, și a găsit o geantă plină cu fluturi morți. Patronul lui expedia bani prin insulele alea, și de acolo i se trimiteau cutii cu fluturi morți. Omul îi punea în niște rășină transparentă și făcea podoabe foarte frumoase cărora avea obrazul să le spună obiecte de artă. Cum Jame n-avea ce face cu fluturii, își băgă mâinile printre ei, sperând să dea de niște bijuterii ascunse – uneori mai trimiteau și brățări din Bali –, dar nu se alese decât cu pudra de pe aripile fluturilor. N-a găsit nimic. Zăcea așa pe pat cu capul în mâini, cu palmele și cu fața mâzgălite de praf de fluturi. Ajunsese la capătul puterilor, așa cum ajungem cu toții, și plângea. Auzi un zgomot și văzu un fluture că mișcă în valiza aia. Se chinuia să iasă dintr-un cocon care nimerise din greșeală odată cu fluturii. Fluturele ieși afară. În aer era numai praf de fluturi, praful era luminat de soarele care pătrundea pe geam și știi cât de vii sunt imaginile atunci când mai ești și doborât de drog. Se uită la fluture cum dă din aripi. Era mare de tot, îmi spunea el. Verde. Îi deschise fereastra, și gângania zbură, iar el se simți atât de ușor, și în clipa aceea știu ce avea de făcut.

Jame a descoperit căsuța de pe plajă unde mă întâlneam cu Klaus și, când m-am întors de la repetiție, am dat de el acolo. Dar pe Klaus nu-l vedeam. Nu era acolo. L-am întrebat unde e Klaus și mi-a spus că înoată. Am știut că era o minciună, pentru că niciodată Klaus nu se ducea să înoate, Pacificul acolo fiind prea agitat. Iar când am deschis frigiderul, ei bine, știi ce-am văzut. Capul lui Klaus mă privea de după o cutie de suc de portocale. Jame își făcuse și un șorț din pielea lui Klaus. Și l-a pus și m-a întrebat dacă-mi place cum arată. Știu că te îngrozește gândul că am putut avea vreodată de-a face cu un om ca Jame. Când l-ai întâlnit tu, era și mai instabil. Cred că era mai degrabă mirat că nu-ți era deloc teamă de el.

Apoi ultimele cuvinte ale lui Raspail:

> *Mă întreb de ce părinții ăia ai mei nu m-au omorât înainte de a ajunge destul de mare ca să-mi bat joc de ei.*
>
> Mânerul subțire al pumnalului vibra în vreme ce inima străpunsă a lui Raspail se chinuia să bată mai departe. Doctorul Lecter îi spuse:
>
> — Pare ca un pai într-un mușuroi de furnici nu-i așa?
>
> Dar era prea târziu, Raspail nu mai putea să răspundă.

Doctorul Lecter își putea aminti fiecare cuvânt, și multe amănunte în plus. Plăcute gânduri ca să mai treacă timpul în vreme ce i se curăța celula.

„Clarice Starling este isteață”, se gândi el. După tot ce-i mărturisise, ar putea să pună mâna pe Jame Gumb, dar nu avea să-i vină prea ușor. Ca să-l prindă în timp util, ar fi trebuit să știe și alte amănunte. Doctorul Lecter era convins că, după ce el va citi în raportul cazului amănunte privind crimele, o să-i vină niște idei… poate să ofere niște sugestii referitoare la perioada în care Gumb se școlise în închisoarea de minori, după ce își omorâse bunicii. O să i-l dea lui Clarice mâine pe Jame Gumb, cu suficiente date încât nici măcar Crawford să nu rateze. Mâine se termină.

Doctorul Lecter auzi zgomot de pași în spatele lui; televizorul fu oprit. Căruciorul fu răsturnat pe spate. Acum aveau să aibă loc lungile preparative prin care era eliberat în celula lui. Se proceda de fiecare dată la fel. Întâi Barney și ajutoarele lui îl întindeau cu grijă pe pat, cu fața în jos. Apoi Barney îi lega gleznele de bara de la capătul patului cu niște prosoape, desfăcea legăturile de la picioare și, în vreme ce ajutoarele lui stăteau pregătite să intervină cu spray paralizant și cu bastoane de cauciuc, el îi desfăcea legăturile de la spate ale cămășii de forță, după care se retrăgeau cu toți de-a-

ndăratelea din celulă, închizând plasa de nailon și ușa cu gratii în urma lor. Doctorul Lecter trebuia să se dezlege mai departe singur. La urmă, doctorul Lecter se târguia cu paznicii: le dădea echipamentul dacă îi dădeau micul dejun. Așa se proceda de când doctorul Lecter o mutilase pe soră, iar de atunci nu se mai petrecuse niciun incident neplăcut.

Dar de data asta ritualul fu întrerupt.

• CAPITOLUL 27

O ușoară bufnitură se auzi în momentul în care căruciorul care-l transporta pe doctorul Lecter trecu peste pragul cuștii. Acolo, așezat pe patul de campanie, doctorul Chilton frunzărea corespondența personală a doctorului Lecter. Chilton se dezbrăcase de haină și-și scosese și cravata. Doctorul Lecter observă că la gât îi atârna un soi de medalie.

— Așază-l în picioare în spatele toaletei, Barney, spuse doctorul Chilton fără să-și ridice privirea. Tu și ceilalți așteptați la posturile voastre.

Doctorul Chilton termină de citit ultimele schimburi de mesaje ale doctorului Lecter cu Arhiva Generală de Psihiatrie. Aruncă scrisorile pe pat și ieși din celulă. O ușoară scânteiere a privirii din spatele măștii de hochei, în timp ce ochii doctorului Lecter îl urmăreau, fără ca acesta să miște vreun pic capul.

Chilton se duse la pupitrul din hol și, aplecându-se cu greutate, scoase un mic dispozitiv de ascultare de sub scaun.

Îl flutură prin fața orificiilor pentru ochi ale măștii doctorului Lecter, după care se așeză din nou pe pat.

— Am crezut că ea voia să depisteze vreo violare a drepturilor civile în cazul morții lui Miggs, de-aia am ascultat, explică Chilton. Nu ți-am mai auzit vocea de ani de zile… cred că ultima oară a fost atunci când mi-ai dat toate răspunsurile alea mincinoase la interviurile pe care ți le-am luat și m-ai ridiculizat în articolele publicate în *Journal*… E greu de crezut că opiniile unui deținut ar putea fi luate în seamă de comunitatea profesională, nu-i așa? Și totuși, am rămas aici. Și tu la fel.

Doctorul Lecter nu spuse nimic.

— Ani întregi de tăcere și, deodată, e de-ajuns ca Jack Crawford să-și trimită subalterna pentru ca tu să te înmoi ca o cârpă, este? Ce te-a impresionat, Hannibal? Gleznele alea

frumoase și ferme? Felul cum îi strălucește părul? E splendidă, nu-i așa? Distantă și splendidă. O fată ca un amurg de iarnă, asta-i părerea mea despre ea. Știu că a trecut ceva timp de când n-ai mai văzut un amurg de iarnă, dar trebuie să mă crezi pe cuvânt. N-o să mai ai parte de ea decât o zi. Pe urmă Secția de Omucideri din Baltimore o să preia interogatoriul. Au prins cu șuruburi un fotoliu de podeaua camerei de terapie prin electroșocuri, special pentru tine. Fotoliul e dotat cu toaletă „la purtător”, ca să-ți fie comod și ca să le vină lor mai ușor când o să atașeze cablurile. Eu n-am să știu absolut nimic. N-ai priceput încă? Ei *știu,* Hannibal! Ei știu că tu cunoști exact cine este Buffalo Bill. Ba chiar cred că ți-a fost pacient. Când am auzit-o pe domnișoara Starling că întreabă de Buffalo Bill, am rămas nedumerit. L-am sunat pe un amic de la Omucideri. Au găsit o insectă în gâtul lui Klaus, Hannibal. Ei știu că Buffalo Bill l-a ucis. Crawford te-a lăsat să crezi că ești deștept. Nu cred că știi cât de tare te urăște Crawford pentru că i-ai măcelărit protejatul. Te mai simți deștept acum?

Doctorul Lecter văzu privirea lui Chilton plimbându-se peste curelele care-i strângeau masca. Era evident că Chilton ar fi vrut să i-o scoată pentru a-i putea vedea fața. Lecter se întrebă dacă Chilton va alege calea mai sigură, de la spate. Dacă o va face din față, va trebui să-și ducă mâinile spre ceafa doctorului Lecter, apropiindu-și astfel partea interioară, plină de vinișoare albăstrii, a antebrațelor de fața lui Lecter. „Haide, doctore”. Vino aproape. Nu, s-a hotărât să n-o mai facă.

— Încă mai crezi că o să ajungi într-o încăpere cu fereastră? Crezi că o să te plimbi pe plajă și-o să vezi păsările? Eu mă îndoiesc. Am vorbit la telefon cu doamna senator Ruth Martin și mi-a spus că n-a auzit de vreo învoială cu tine. A trebuit să-i aduc aminte cine ești. N-a auzit nici de Clarice Starling. Totul e o lucrătură. Ne așteptăm cu toții la minciuni mărunte din partea unei femei, dar chestia asta e un adevărat șoc, nu crezi? Când o să stoarcă tot ce au de stors de la tine, Hannibal, Crawford o să te acuze de ascunderea unor informații relevante referitoare la o crimă. O să invoci la

amendamentele M'Naghten, iresponsabilitatea celor bolnavi mintal, desigur, dar judecătorului n-o să-i placă. Ești acuzat de șase omucideri. Judecătorul n-o să mai fie așa de interesat să-ți ușureze situația. Nici vorbă de ferestre, Hannibal. O să-ți petreci tot restul vieții pe podeaua unui ospiciu de stat, și-o să te uiți cum trece pe lângă tine căruciorul cu izmene. O să rămâi fără dinți și neputincios, și nimeni n-o să se mai teamă de tine. O să ajungi la un sanatoriu, să zicem Flendauer. Pacienții tineri o să te-mbrâncească de colo-colo și-o să te reguleze atunci când o să aibă chef. Și n-ai să mai citești decât ceea ce-ai să scrii tu pe pereți. Crezi că tribunalului o să-i pese? I-ai văzut pe moși. Încep să plângă când nu le plac caisele fierte. Jack Crawford și femeiușca lui. După ce-o să moară nevastă-sa, să se dea pe față. El o să se îmbrace mai tinerește și-o să se apuce de un sport care să le placă la amândoi. Sunt amanți încă de când Bella Crawford s-a îmbolnăvit, în privința asta n-au reușit să păcălească pe nimeni. O să fie avansați în funcție amândoi și n-o să se gândească la tine nici măcar o dată pe an. Probabil că Jack Crawford o să te viziteze personal la sfârșit ca să-ți spună ce-ai să primești tu. Drept în cur. Sunt sigur că are și-un discurs gata pregătit. Hannibal, el nu te cunoaște la fel de bine ca mine. A crezut că, dacă o să-ți ceară informația, ai s-o chinui pe mă-sa.

„Și asta e adevărat, reflectă doctorul Hannibal. Câtă înțelepciune la Jack… aerul ăla obtuz de scoțian altoit cu irlandez e înșelător. Dacă știi să privești, are fața plină de cicatrice. Ei bine, poate c-ar mai fi loc pentru câteva în plus."

— Știu de ce ți-e frică. Nici de durere, nici de singurătate. *Umilința* nu poți s-o suporți, Hannibal, și prin asta semeni cu o felină. Am răspunderea de a avea grijă de tine, Hannibal, și asta fac. În ceea ce mă privește, considerentele personale n-au pătruns niciodată în relația noastră. Și acum am grijă de tine. Nu a existat nicio înțelegere cu doamna senator Martin în ceea ce te privește, dar există acum. Sau ar putea exista. Am vorbit la telefon ore în șir în numele tău și pentru binele acelei fete. Am să-ți spun prima condiție: vei vorbi numai prin

intermediul meu. Numai eu voi publica o relatare profesională despre acest interviu cu tine, încununat de succes. Tu nu vei publica nimic. Eu și numai eu voi avea acces la orice material provenit de la Catherine Martin, dacă fata va fi salvată. Condiția asta nu e negociabilă. Iar răspunsul îl vreau acum. Accepți această condiție?

Doctorul Lecter zâmbi în sinea lui.

— Ar fi mai bine să-mi răspunzi acum, altfel ai să le răspunzi celor de la Omucideri. Iată ce obții tu: dacă-l identifici pe Buffalo Bill și fata e găsită la timp, doamna senator Martin – care va confirma telefonic acest lucru – va da dispoziție să fii instalat la închisoarea de stat Brushy Mountain din Tennessee, acolo unde autoritățile din Maryland nu pot ajunge la tine. Te vei afla sub autoritatea ei, departe de Jack Crawford. Vei sta într-o celulă cu grad de securitate maxim, cu vedere la pădure. Vei primi cărți. În privința exercițiilor fizice în aer liber, detaliile vor trebui puse la punct, dar tipa e înțelegătoare. Spune cum îl cheamă pe individ și pleci de aici imediat. Poliția statului Tennessee te va lua în custodie de la aeroport, guvernatorul a acceptat acest lucru.

„În sfârșit, doctorul Chilton a spus ceva interesant, și nici măcar nu și-a dat seama. Doctorul Lecter își țuguie buzele îndărătul măștii. Custodia poliției. Polițiștii nu sunt la fel de înțelepți ca Barney. Polițiștii sunt obișnuiți să aibă de-a face cu infractorii. Au o predilecție pentru cătușe și lanțuri la picioare. Cătușele și lanțurile se descuie cu o cheie specială. Ca a mea.”

— Numele mic este Billy, spuse doctorul Lecter. Restul am să i-l spun doamnei senator. În Tennessee.

• CAPITOLUL 28

Jack Crawford refuză cafeaua doctorului Danielson, dar luă paharul pentru a-și dizolva o pastilă de Alka-Seltzer la chiuveta de oțel inoxidabil din secția infirmierelor. Totul aici era din oțel inoxidabil: suportul pentru pahare, tejgheaua, coșul de gunoi, ramele ochelarilor doctorului Danielson. Metalul strălucitor amintea de sclipirea instrumentelor chirurgicale și-i provocă lui Crawford un fel de crampe în regiunea inghinală.

El și doctorul erau singuri în mica sală de mese.

— Fără un ordin de la tribunal, nici nu poate fi vorba, spuse din nou doctorul Danielson.

De data asta vorbise pe un ton răstit, pentru a contracara ospitalitatea manifestată mai înainte, cu cafeaua.

Danielson era șeful Clinicii pentru Identitatea Sexelor de la Johns Hopkins și acceptase să-l primească pe Crawford, cu mult înaintea vizitelor de dimineață.

— Va trebui să-mi prezentați câte un mandat separat pentru fiecare caz în parte și-o să ne opunem pe rând la toate. Ce răspuns ați primit de la Columbus și Minnesota? Același! Este?

— Departamentul de Justiție discută cu ei chiar acum. Trebuie să acționăm rapid, domnule doctor. Dacă fata n-a murit deja, individul o s-o omoare curând – în seara asta sau mâine. Pe urmă o să-și aleagă următoarea victimă, spuse Crawford.

— Fie și numai menționarea lui Buffalo Bill în legătură cu problemele cu care ne confruntăm aici ar fi un lucru nedrept, periculos și o dovadă de ignoranță, domnule Crawford. Mi se zbârlește părul când mă gândesc. A durat ani – și încă nu am reușit pe deplin – să demonstrăm opiniei publice că transsexualii nu sunt nebuni, că nu sunt niște perverși, că nu sunt homo, indiferent ce-o însemna asta…

— Sunt de acord cu dumneavoastră…

— O clipă. Incidența violenței printre transsexuali este mult mai mică decât în rândurile populației normale. Aceștia sunt niște oameni cumsecade care au o problemă reală – o problemă celebră prin severitatea ei. Merită să fie ajutați, și noi putem să-i ajutăm. Nu accept o vânătoare de vrăjitoare aici. N-am înșelat niciodată încrederea pacientului, și nici n-o s-o înșelăm vreodată. E mai bine să începem din acest punct, domnule Crawford.

De luni de zile, în viața particulară, Crawford cultivase relațiile cu doctorii și cu infirmierele soției sale, încercând să smulgă prin șiretenie avantaje oricât de mici pentru ea. Era sătul până peste cap de doctori. Dar aici nu era vorba despre viața lui particulară. Se afla la Baltimore, și era o problemă de serviciu. Trebuia să fie amabil.

— Înseamnă că nu m-am făcut înțeles, domnule doctor. E vina mea – e prea devreme, iar eu nu sunt un matinal. De fapt, toată chestia e că omul pe care-l căutăm nu este pacientul dumneavoastră. Ar fi vorba despre cineva pe care l-ați *refuzat* pentru că v-ați dat seama că *nu era transsexual.* Nu lucrăm la nimereală – am să vă arăt câteva modalități specifice prin care s-a abătut de la comportamentele transsexuale tipice pe care le-ați inventariat. Iată aici o listă de elemente pe care personalul dumneavoastră ar putea să le caute printre cei pe care i-ați respins.

În timp ce citea, doctorul Danielson își mângâia nasul cu degetul.

— E o chestie originală, domnule Crawford. La drept vorbind, e extrem de bizară, iar ăsta e un cuvânt pe care nu-l folosesc prea des. Pot să vă întreb cine v-a furnizat această… speculație?

„Nu cred că v-ar plăcea să știți, domnule doctor Danielson.”

— Cei de la Științe Comportamentale, răspunse Crawford. După ce s-au consultat cu doctorul Alan Bloom de la Universitatea Chicago.

— *Alan Bloom* susține chestia asta?

— Și nu ne bazăm doar pe teste. Mai există o modalitate

prin care e probabil ca Buffalo Bill să sară în ochi în evidențele dumneavoastră. E posibil ca el să fi încercat să ascundă un cazier încărcat de acte violente sau să fi falsificat alte materiale legate de trecutul lui. Arătați-mi-i pe cei pe care i-ați respins, doctore.

În tot acest timp, Danielson se mulțumi să clatine din cap.

— Materialele legate de consultații și de interviuri sunt confidențiale.

— Domnule doctor, cum se poate ca înșelăciunea și folosirea unui nume fals să fie confidențiale? Cum e posibil ca numele și trecutul reale ale unui criminal să cadă sub incidența confidențialității relației doctor-pacient, când nici măcar nu vi le-a dezvăluit, ci a trebuit să le descoperiți singur? Știu cât de meticulos se lucrează la clinica Johns Hopkins. Aveți destule cazuri dintr-astea, nu mă îndoiesc. Împătimiții operațiilor chirurgicale merg să se interneze oriunde se fac astfel de operații. Dar asta nu se răsfrânge nici asupra instituției, nici asupra pacienților legitimi. Aveți impresia că la FBI nu vin destui țăcăniți să se angajeze? Acum o săptămână, un tip cu o frizură aiuristică a depus o cerere de angajare la St. Louis. Avea într-un sac de golf o bazooka, două rachete și un chipiu din piele de urs.

— Și l-ați angajat?

— Vă rog să mă ajutați, doctore Danielson. Timpul nu ne iartă. Chiar în vreme ce noi discutăm aici, e posibil ca Buffalo Bill s-o transforme pe Catherine Martin în așa ceva.

Crawford așeză, spre exemplificare, o fotografie pe tejgheaua sclipitoare.

— Să nu mai faci una ca asta, replică doctorul Danielson. E o chestie copilărească și brutală. Am fost chirurg militar, domnule Crawford. Bagă-ți fotografia la loc în buzunar!

— Sigur că un chirurg militar poate suporta să privească un cadavru mutilat, spuse Crawford mototolind paharul și apăsând cu piciorul pedala coșului de gunoi. Dar nu cred că un medic poate suporta să vadă cum moare cineva, continuă el și aruncă paharul în coș – capacul coborî la loc cu un zgomot ferm. Uitați care e cea mai bună ofertă pe care pot să

v-o fac: n-am să vă cer informații legate de pacienți, ci doar informațiile din cererile de internare selectate de dumneavoastră, cu referire la aceste recomandări. Dumneavoastră și comitetul de analiză psihiatrică pe care-l conduceți puteți analiza cererile respinse mult mai repede decât mine. Dacă-l găsim pe Buffalo Bill cu ajutorul informațiilor pe care ni le veți da, mă voi ocupa de eliminarea acestui detaliu. O să găsesc o altă modalitate prin care am fi putut să-l descoperim, și la dosar vom merge pe linia aceea.

— Poate fi clinica Johns Hopkins un martor protejat, domnule Crawford? Am putea primi o nouă identitate? Să ne transferați, să zicem, la Colegiul Bob Jones? Am îndoieli serioase că FBI-ul sau oricare altă agenție guvernamentală poate păstra un secret pentru multă vreme.

— Veți fi surprins.

— Mă îndoiesc. Să încerci să-ți salvezi pielea de pe urma unei minciuni birocratice inepte ar fi mult mai periculos decât să spui pur și simplu adevărul. Mersi frumos, vă rog să nu ne protejați în felul acesta.

— Eu vă mulțumesc, doctore Danielson, pentru remarcile spirituale. Îmi vor fi de mare folos… și-am să vă arăt imediat în ce fel. Ziceți că vă place adevărul? Ce ziceți de asta? Individul răpește femei tinere și le jupoaie pielea. Își pune pe el respectivele piei și, astfel costumat, se plimbă pe unde are el chef. Noi nu dorim ca el să mai facă așa ceva. Dacă nu mă ajutați în cel mai scurt posibil, uite ce-am să vă fac: în această dimineață, Departamentul de Justiție o să ceară public un mandat judecătoresc, precizând că ați refuzat să ne sprijiniți. O să cerem asta de două ori pe zi, la timp ca să prindem știrile de dimineață și cele de după-amiază. Toate comunicatele de presă ale Departamentului de Justiție legate de acest caz vor relata cum ne-am străduit fără succes să-l convingem pe doctorul Danielson de la Johns Hopkins să ne ajute. La toate știrile despre cazul Buffalo Bill – când Catherine Martin o să dea ortul popii, urmată de altă fată, și de altă fată – o să transmitem imediat câte un comunicat de presă despre colaborarea noastră cu doctorul Danielson de la Johns

Hopkins, inclusiv comentariile dumneavoastră spirituale la adresa Colegiului Bob Jones. Știți, Departamentul pentru Servicii Umane și de Sănătate are sediul chiar aici, la Baltimore. Gândurile mele se îndreaptă către Biroul pentru Politica de Eligibilitate, și am impresia că și gândurile dumneavoastră într-acolo s-au îndreptat mai întâi, nu-i așa? Ce-ar fi dacă doamna senator Martin, la câtva timp după funeraliile fiicei sale, le-ar pune colegilor de la Eligibilitate următoarea întrebare: „N-ar trebui ca operațiile de schimbare de sex pe care le efectuați aici să fie considerate chirurgie estetică?" Poate că domnii de-acolo o să se scarpine în cap și-o să decidă: „Uite colo, da' știi că doamna senator are dreptate? Da. Credem că e vorba despre chirurgie estetică". După care acest program n-o să mai fie îndreptățit să primească asistență federală, la fel ca toate clinicile care operează deviațiile de sept.

— Asta e o insultă.

— Nu, e doar adevărul.

— N-o să reușiți să mă speriați și nici să mă intimidați…

— Bun. Nu vreau să fac niciuna, nici alta, domnule doctor. Nu vreau decât să înțelegeți că sunt cât se poate de serios. Ajutați-mă, domnule doctor. Vă rog.

— Ați spus că ați lucrat cu Alan Bloom.

— Da. Universitatea din Chicago…

— Îl cunosc pe Alan Bloom, și-aș prefera să discut problema asta la un nivel profesional. Spuneți-i c-o să iau legătura cu el în dimineața asta. Până-n prânz, am să vă spun ce-am hotărât. Să știți că nu mi-e indiferentă soarta tinerei, domnule Crawford. Și nici a celorlalte victime. Dar miza este foarte mare aici și nu cred că pentru dumneavoastră este îndeajuns de importantă… Domnule Crawford, v-ați verificat tensiunea arterială în ultima vreme?

— Fac asta singur.

— Și tratamentul tot singur vi-l prescrieți?

— Asta ar fi o încălcare a legii, domnule doctor.

— Dar aveți un doctor.

— Da.

— Spuneți-i și lui ce-ați descoperit, domnule Crawford. Ar fi o mare pierdere pentru noi toți dacă ați muri pe neașteptate. O să vă caut ceva mai târziu.

— Cât de târziu, doctore? S-ar putea să nu dureze mai mult de o oră?

— O oră.

Pagerul lui Crawford sună în momentul în care cobora din lift la parter. Șoferul lui, Jeff, îi făcea semn cu mâna în timp ce Crawford alerga spre dubă. „E moartă și-au găsit-o”, se gândi Crawford în timp ce înșfăca telefonul. Era un apel din partea directorului. Veștile nu erau chiar așa de rele, dar nici prea bune nu erau: Chilton își băgase nasul în ciorbă și acum se amestecase și doamna senator Martin. Procurorul general al statului Maryland, la ordinul guvernatorului, semnase un act de extrădare a lui Hannibal Lecter în statul Tennessee. Curtea Federală, districtul Maryland, va trebui să facă uz de toată influența sa pentru a împiedica sau a amâna mutarea. Directorul voia să afle imediat care era părerea lui Crawford în această privință.

— O clipă, spuse Crawford.

Lăsă receptorul jos și se uită pe fereastra dubei. Prima geană de lumină a zilei nu găsise prea multă culoare în decorul de februarie. Totul era cenușiu și sumbru. Jeff dădu să spună ceva, dar Crawford îl opri cu un gest al mâinii.

Orgoliul monstruos al lui Lecter. Ambițiile lui Chilton. Frica doamnei senator pentru soarta copilului său. Viața lui Catherine Martin. La naiba!

— Lăsați-i să plece, spuse el la telefon.

• CAPITOLUL 29

Doctorul Chilton și trei polițiști din Tennessee, cu uniformele bine călcate, stăteau grupați pe pista bătută de vânt, în lumina răsăritului de soare, vorbind cu glas tare pentru a se putea auzi zgomotul de fond ce se revărsa pe ușa deschisă a avionului Grumman Gulfstream și dinspre ambulanța parcată în apropierea acestuia.

Căpitanul care conducea operațiunea îi întinse doctorului Chilton un stilou. Vântul răvăși hârtiile, și polițistul fu nevoit să le țină cu mâna.

— Nu putem face asta după ce decolăm? întrebă Chilton.

— Domnule, documentele trebuie completate în momentul transferului fizic. Astea sunt ordinele pe care le-am primit.

Copilotul termină de fixat rampa de urcare de scara avionului.

— În regulă! strigă el.

Polițiștii se adunară împreună cu Chilton la spatele ambulanței. Când ușa se deschise, toți erau încordați de parcă s-ar fi așteptat să sară pe ei ceva de-acolo.

Doctorul Hannibal Lecter stătea în poziție verticală pe căruciorul său, înfășurat în prelată și având pe față masca de hochei. Tocmai își ușura vezica în vreme ce Barney îi ținea plosca.

Unul dintre polițiști pufni, iar ceilalți doi se uitară în altă parte.

— Scuze, zise Barney către doctorul Lecter și închise la loc ușile.

— Nicio problemă, Barney, răspunse Lecter. Tocmai am terminat, mulțumesc.

Barney îi aranjă îmbrăcămintea și împinse căruciorul spre spatele ambulanței.

— Barney?

— Da, domnule doctor Lecter.

— Te-ai purtat frumos cu mine o lungă perioadă de timp. Îți mulțumesc.

— În regulă.

— Data viitoare când Sammie o să-și vină în fire, o să-i transmiți rămas-bun din partea mea?

— Sigur că da.

— Rămas-bun, Barney.

Solidul infirmier deschise ușile și chemă polițiștii.

— Băieți, vreți voi să prindeți partea de jos? Apucați-o de ambele părți. O să-l lăsăm la sol. Ușor.

Barney împinse căruciorul doctorului Lecter pe rampă în sus și în avion. Trei fotolii fuseseră demontate în partea dreaptă a aparatului de zbor. Copilotul fixă căruciorul cu dispozitivele de prindere ale fotoliilor din podea.

— O să zboare în poziție orizontală? întrebă unul din polițiști. I-ați pus nădragi de cauciuc?

— N-ai ce face, amice, va trebui să te abții până la Memphis, spuse celălalt polițist.

— Domnule doctor Chilton, pot să vă spun ceva? zise Barney.

Stăteau lângă avion, iar vântul stârnea în jurul lor mici vârtejuri de praf și gunoaie.

— Indivizii ăștia nu știu cu cine au de-a face, constată Barney.

— O să aduc niște ajutoare când ajungem la destinație – infirmieri de psihiatrie cu experiență. Acum se află în responsabilitatea lor.

— Credeți c-o să-l trateze cum se cuvine? Știți cum e el – trebuie să-l ameninți cu plictiseala. E singurul lucru de care se teme. Bătaia nu servește la nimic.

— N-aș îngădui una ca asta, Barney.

— Veți fi de față când o să-l interogheze?

— Da.

„Iar tu n-ai să fii”, adăugă Chilton numai pentru sine.

— Aș putea să merg cu el până la destinație, să-l instalez cum trebuie acolo și să mă întorc – aș întârzia numai două ore.

— Nu mai e treaba ta, Barney. Eu am să fiu acolo. Am să le arăt cum să se poarte cu el, pas cu pas.

— Ar face bine să fie atenți, îl avertiză Barney. Pentru că *el* o să fie.

• CAPITOLUL 30

Clarice Starling rămase pe marginea patului de motel și privi fix la telefonul negru preț de un minut după ce Crawford întrerupse convorbirea. Avea părul ciufulit, și cămașa de noapte de la Academia de Poliție se șifonase în timpul somnului scurt și agitat. Se simțea de parcă primise un pumn în stomac.

Nu trecuseră decât trei ore de când îl părăsise pe Lecter și două ore de când ea și Crawford terminaseră de pus la punct lista elementelor care trebuiau confruntate cu cererile de internare înregistrate la centrele medicale. În acel scurt interval de timp, pe când ea dormea, doctorul Frederick Chilton reușise să dea totul peste cap.

Crawford venea s-o ia. Trebuia să se pregătească, să se gândească la faptul că trebuia să se pregătească.

„Dar-ar dracii. Dar-ar DRACII. DAR-AR DRACII! Ai ucis-o, Doctore Fute-Vânt. Tu ai ucis-o. Lecter mai știa ceva, și aș fi reușit să aflu. Acum, s-a dus dracului totul. Totul a fost în zadar. Când Catherine Martin o să fie găsită dusă de ape, o să am grijă să te oblig s-o privești. Jur că așa voi face. Tu mi-ai luat-o. Trebuie să fac ceva. Chiar în acest moment. Ce-aș putea să fac chiar acum, chiar în această clipă? Să mă spăl."

În baie se găsea un coșuleț ce conținea micile atenții de care ai parte la motelurile mai răsărite: săpunuri învelite în hârtie, tuburi de șampon și de loțiune, o mică trusă de cusut.

Intrând sub duș, Starling se văzu pe sine la opt ani, aducându-i mamei sale prosoapele, șamponul și săpunul învelit în hârtie, atunci când maică-sa făcea curat în camerele de motel. Își aminti de una dintre coțofenele care înfruntau vântul tăios din orășelul lor mohorât. Coțofenei îi plăcea să fure din cărucioarele folosite de femeile de serviciu de la motel. Fura tot ce strălucea. Pasărea aștepta momentul potrivit, când putea să scotocească printre numeroasele

articole sanitare de pe căruț. Uneori, când trebuia să-și ia zborul în grabă, lăsa câte un găinaț pe cearșafurile curate. Una dintre celelalte femei de serviciu aruncase în ea cu clor, cu singura consecință că-i pătase penele cu alb. Coțofana astfel împestrițată pândea mereu momentul când Clarice părăsea căruciorul, pentru a-i duce lucrurile mamei sale, care curăța băile. Mama ei stătea în ușa uneia dintre sălile de baie ale motelului când îi spusese lui Clarice că va trebui să plece departe, să locuiască în Montana. Mama ei pusese jos prosoapele pe care fata le ținea în brațe, se așezase pe marginea unui pat și o luase în brațe. Starling încă mai visa coțofana de atunci, o vedea și acum fără să aibă timp să se gândească de ce. Ridică mâna vrând parcă să izgonească arătarea, și apoi, ca și cum ar fi vrut să găsească o altă justificare pentru gest, mâna se deplasă mai departe spre frunte, netezind părul umed.

Se îmbrăcă la repezeală. Pantaloni largi, o bluză și o vestă ușoară, revolverul cu țeavă scurtă prins strâns la subsuoară în tocul plat; dispozitivul pentru încărcare rapidă atârna de centură în cealaltă parte. O cusătură în căptușeală se desfăcuse deasupra pistolului. Era hotărâtă să-și țină mintea ocupată, cât se poate de ocupată, până când se calma. Luă mica trusă de cusut și refăcu rapid cusătura. Unii agenți își coseau bureți în căptușeală, ca să se desfacă haina fără probleme, va trebui să se gândească la asta…

Crawford bătea la ușă.

• CAPITOLUL 31

Experiența îi spunea lui Crawford că, atunci când erau supărate, femeile arătau șleampete. Furia făcea să li se lipească părul la ceafă, le urâțea culoarea și le pleoștea. Toate trăsăturile neatrăgătoare se amplificau. Deși era cât se poate de mânioasă, Starling nu părea deloc schimbată la față.

Crawford își dădu seama că în acel moment ar fi putut afla un adevăr mare despre ea.

Aroma proaspătă de săpun și aerul încărcat de aburi îi dădură târcoale în timp ce ea stătea în prag. Așternuturile de pe patul din spatele ei fuseseră trase peste perne.

— Ce părere ai, Starling?

— Nu-mi vine-n minte decât o înjurătură, domnule Crawford, dar dumneavoastră ce părere aveți?

El se mulțumi să dea din cap.

— E deja deschis în colț, la chioșc. O să bem acolo o cafea.

Era o dimineață blândă de februarie. Soarele, încă aproape de linia orizontului spre est, învăluia într-o lumină roșie fațada sanatoriului în timp ce treceau pe lângă el. Jeff venea în urma lor cu duba din care se auzea zgomotul de fond al stațiilor radio.

— Pot să-l acuz pe Chilton de obstrucționarea justiției?

Starling mergea ușor mai în față. Crawford îi văzu mușchii faciali contractându-se după ce rosti întrebarea.

— Nu, n-ai avea nicio șansă.

— Și dacă fata moare din cauza lui? Mi-ar plăcea să-l privesc în față… lăsați-mă să mă ocup în continuare de cazul ăsta, domnule Crawford. Nu mă trimiteți înapoi la școală.

— Sunt două aspecte aici. Mai întâi, dacă te țin aici, n-o să fie ca să-l scuipi pe Chilton în ochi, asta o să vină mai târziu. În al doilea rând, dacă te țin prea mult, o să pierzi sesiunea asta. O să te coste câteva luni. Academia nu face nimănui favoruri. Tot să-ți garantez că te poți întoarce, dar numai atât

– te asigur că o să fie un loc și pentru tine.

Ea își lăsă capul mult pe spate, apoi îl aplecă din nou în față, în timp ce mergea.

— Poate că nu e o întrebare prea politicoasă de pus șefului, dar sunteți într-o postură delicată? Poate doamna senator Martin să vă atace cumva?

— Starling, eu va trebui să mă pensionez în doi ani. Chiar dac-am să-i găsesc pe Jimmy Hoffa și pe ucigașul cu care a pus cianură în capsulele cu Tylenol, tot va trebui să-mi agăț pușca-n cui. Asta nu se poate negocia.

Crawford, întotdeauna prudent în a-și da pe față dorințele, știa cât de mult își impunea să fie înțelept. Știa că unii bărbați ajunși la cumpăna vârstei mijlocii jinduiau cu atâta disperare să fie înțelepți, încât erau în stare să mimeze înțelepciunea, iar asta era foarte periculos pentru un tânăr care credea în el. Așa încât vorbi cu precauție și numai despre lucruri pe care le cunoștea.

Ceea ce îi spunea lui Starling pe acea stradă din Baltimore el învățase pe pielea lui într-un șir de dimineți geroase din Coreea, într-un război care avusese loc înainte de nașterea ei. Nu pomeni nimic despre Coreea, pentru că nu avea nevoie să-și sporească autoritatea.

— Ăsta e momentul cel mai dificil, Starling. Folosește-te de acest moment ca să-ți recapeți cumpătul. Acum e testul cel mai dificil – să nu lași furia și frustrarea să te împiedice să gândești. Este esența calităților de comandant, așa dovedești dacă le ai sau nu. Irosirea resurselor și prostia îți produc cele mai mari pagube. Chilton e un cretin nenorocit, și s-ar putea să fi provocat moartea lui Catherine Martin. Dar poate că nu. Noi suntem șansa ei. Starling, cât de rece este azotul lichid din laborator?

— Poftim? A, azotul lichid… cam minus două sute de grade Celsius. La o temperatură ceva mai crescută fierbe.

— Ai congelat vreodată ceva cu chestia asta?

— Sigur că da.

— Acum vreau să pui ceva la congelat. Îngheață afacerea cu Chilton. Păstrează informațiile obținute de la Lecter și

îngheață-ți sentimentele. Vreau să te concentrezi asupra mizei, Starling. E singurul lucru care contează. Ai lucrat pentru niște informații, ai plătit pentru ele, le-ai obținut, iar acum ne vom folosi de ele. Sunt la fel de utile – sau de inutile – ca și înainte de amestecul lui Chilton în afacerea asta. Atâta doar că probabil nu vom mai obține nimic de la Lecter. Ia informația despre Buffalo Bill pe care ți-a dat-o Lecter și păstreaz-o. Restul pune-l la congelat. Pagubele, pierderile, mânia ta, Chilton. La congelat cu ele. Când o să avem timp, o să-l ardem pe Chilton de-o să-i meargă fulgii. Îngheață-le acum și dă-le la o parte! Astfel încât să poți vedea pe lângă ele miza, Starling. Viața lui Catherine Martin. Și pielea lui Buffalo Bill pe ușa șopronului. Ține-ți privirea pe miză! Dacă poți să faci asta, atunci am nevoie de tine.

— Să parcurg evidențele medicale?

Ajunseseră lângă chioșc.

— Numai dacă clinicile refuză să ne ajute și vom fi nevoiți să luăm dosarele. Am nevoie de tine la Memphis. Să sperăm că Lecter îi va spune doamnei senator Martin ceva util. Dar vreau ca tu să fii undeva pe-aproape, pentru orice eventualitate... Dacă obosește să se joace de-a v-ați ascunselea cu ea, poate că va vorbi cu tine. Între timp, vreau să încerci să prinzi un fir despre Catherine, despre felul în care Bill ar fi putut să pună ochii pe ea. Nu ești mult mai în vârstă decât ea, iar prietenele ei ar putea să-ți spună lucruri pe care nu le-ar spune cuiva care seamănă mai mult a polițist. Se acționează în continuare și pe celelalte fronturi. Interpolul lucrează la identificarea lui Klaus. Dacă am avea identitatea lui Klaus, am putea să-i cercetăm pe acoliții lui din Europa și din California, unde a avut loc aventura lui amoroasă cu Benjamin Raspail. Eu am să merg la Universitatea Minnesota – acolo am cam călcat cu stângul – și-am să ajung la Washington în seara asta. Mă duc să comand cafeaua. Tu cheamă-l pe Jeff să vină cu duba. O să pleci cu avionul în patruzeci de minute.

Soarele roșu urcase la trei sferturi din înălțimea stâlpilor de telefon. Trotuarele erau în continuare violet. Starling simțea că putea atinge lumina în timp ce-i făcea semn cu mâna lui

Jeff.

Se simțea mai bine, mai ușurată. Crawford era într-adevăr un tip pe cinste. Pricepuse că mica lui întrebare despre azotul lichid era o aluzie la pregătirea ei în domeniul medicinei legale, menită să-i facă plăcere și să declanșeze obișnuința gândirii disciplinate, pe care o avea în sânge. Se întrebă dacă bărbații chiar considerau acest gen de manipulare ca fiind subtilă. Curios cum lucrurile pot să te influențeze chiar când îți dai seama de ele. Ciudat cum arta conducerii este adesea un dar lipsit de rafinament.

Pe cealaltă parte a străzii, o siluetă cobora treptele Spitalului de Stat Baltimore pentru Infractorii Bolnavi Mintal. Era Barney, care părea și mai corpolent în haina lui ponosită. Ținea în mână cutia pentru sendvișuri.

Starling articulă pe mutește „cinci minute" spre Jeff care aștepta în dubă. Îl prinse din urmă pe Barney tocmai când își descuia vechiul automobil Studebaker.

— Barney.

Bărbatul întoarse spre ea o față lipsită de expresivitate. Avea parcă ochii ușor mai măriți decât de obicei. Stătea bine proptit în amândouă picioarele.

— Doctorul Chilton ți-a promis cumva că manevra aia o să-ți prindă bine?

— Ce altceva ar fi putut să-mi spună?

— Îl crezi?

Colțul gurii lui Barney coborî. Nu spuse nici da, nici nu.

— Vreau să faci ceva pentru mine. Vreau să o faci acum și fără întrebări. Am să te rog frumos – o să începem cu asta. Ce a rămas în celula lui Lecter?

— Câteva cărți – *Joy of Cooking,* reviste medicale. I-au luat documentele de la tribunal.

— Chestiile de pe ziduri, desenele?

— Au rămas acolo.

— Le vreau pe toate, și mă grăbesc al naibii de tare.

El stătu pe gânduri o clipă.

— Stați un moment, zise el și urcă înapoi treptele, cu o ușurință surprinzătoare pentru un bărbat așa de solid.

Crawford o aștepta în dubă, când Barney ieși din nou din clădire cu desenele făcute sul, cărțile și celelalte documente într-o sacoșă.

— Sunteți sigură că am știut că în pupitrul pe care vi l-am adus era ascuns un microfon? spuse Barney în timp ce-i întindea sacoșa.

— Va trebui să mă mai gândesc la treaba asta. Uite, ai aici un pix, scrie-ți numărul de telefon pe sacoșă. Barney, tu crezi că ăia o să știe să se poarte cu doctorul Lecter?

— Am îndoielile mele, și i-am spus asta doctorului Chilton. Să țineți minte că v-am spus chestia asta, în caz că el uită. Vă apreciez, domnișoară agent Starling. Spuneți, când o să-l prindeți pe Buffalo Bill…

— Da?

— Să nu-l aduceți la mine doar pentru că nu mai am pacient, bine?

Barney zâmbi, arătându-și dinții mici, ca de copil.

Starling nu se putu abține să nu-i răspundă cu un zâmbet. În timp ce alerga spre dubă, îi făcu semn cu mâna peste umăr.

Crawford era încântat.

• CAPITOLUL 32

Avionul care-l transporta pe doctorul Hannibal Lecter ateriză pe pista aeroportului din Memphis și apoi, respectând indicațiile primite de la turnul de control, se deplasă rapid spre hangarele Gărzii Naționale Aeriene, departe de terminalul pentru pasageri. O ambulanță a Serviciului de Urgențe și o limuzină așteptau înăuntrul primului hangar.

Senatoarea Ruth Martin privea prin geamurile fumurii ale limuzinei cum polițiștii îl scoteau pe doctorul Lecter din avion. Îi venea să dea fuga la individul mascat și legat de cărucior și să-i smulgă informațiile de care avea nevoie, dar știa că n-ar fi fost deloc înțelept din partea ei să procedeze astfel.

Telefonul doamnei senator sună. Asistentul ei, Brian Gossage, ridică receptorul.

— E de la FBI – Jack Crawford, spuse Gossage.

Doamna senator Martin întinse mâna să ia telefonul fără să-și dezlipească privirea de la Lecter.

— De ce nu mi-ai spus despre doctorul Lecter, domnule Crawford?

— M-am temut că veți face exact ceea ce faceți în momentul acesta, doamnă senator.

— Eu nu-mi pun mintea cu dumneata, domnule Crawford. Dacă vrei să te lupți cu mine, o să-ți pară rău.

— Unde e Lecter acum?

— Mă uit la el.

— Vă poate auzi?

— Nu.

— Doamnă senator, vă rog să mă ascultați. Dacă vreți să-i oferiți garanții personale lui Lecter – în regulă, nicio problemă. Dar faceți asta pentru mine: lăsați-l pe Alan Bloom să vă țină un instructaj înainte de a vă confrunta cu Lecter. Credeți-mă, Bloom vă poate ajuta.

— Am asistență profesională.

— Sper că aveți pe cineva mai bun decât Chilton.

Doctorul Chilton bătea în fereastra limuzinei. Doamna senator îl trimise pe Brian Gossage afară să se ocupe de el.

— Disputele interne irosesc timpul. Domnule Crawford, ați trimis un novice la Lecter cu o ofertă falsă. Eu pot să fac mai mult decât atât. Doctorul Chilton spune că Lecter e capabil să reacționeze la o ofertă cinstită, și eu am de gând să-i propun așa ceva – fără multă birocrație, fără personalități, fără probleme de încredere. Dacă o primim pe Catherine înapoi teafără, toată lumea va ieși bine din afacerea asta, inclusiv dumneata. Dacă fata… moare, n-o să dau nici doi bani pe scuze.

— Atunci, *folosiți-vă* de noi, doamnă senator.

Nu era nici pic de mânie în vocea lui. Ruth Martin sesiză doar un calm profesional în tonul lui, iar asta o făcu să reacționeze.

— Te ascult!

— Dacă aflați ceva, dați-ne posibilitatea să acționăm pe baza acelor informații. Faceți în așa fel încât să știm totul. Luați măsuri ca poliția locală să coopereze. Nu le dați de înțeles că v-ar face plăcere dacă ne-ar lăsa pe dinafară.

— Paul Krendler de la Justiție tocmai urmează să vină. El va avea grijă de asta.

— Cine-i ofițerul cel mai înalt în grad de acolo, în acest moment?

— Maiorul Bachman de la Biroul de Investigații Tennessee.

— E bine. Dacă nu e prea târziu, încercați să obțineți un blocaj total față de mijloacele de informare în masă. Ați face bine să-l amenințați pe Chilton cu chestia asta – lui îi place să fie în centrul atenției. Nu trebuie ca Buffalo Bill să afle ceva. Când o să-l descoperim, o să folosim Trupele de Salvare a Ostaticilor. Vrem să fie un atac rapid și să evităm tărăgănarea situației. Vreți să-l interogați pe Lecter personal?

— Da.

— N-ați vrea ca mai întâi să stați de vorbă cu Clarice Starling? E pe drum.

— La ce bun? Doctorul Chilton mi-a făcut un rezumat al materialului respectiv. Am pierdut destul timp aiurea.

Chilton bătea din nou în geamul limuzinei, pronunțând niște cuvinte care nu se auzeau. Brian Gossage puse o mână pe încheietura lui și clătină din cap.

— După ce discutați cu Lecter, vreau să mi se permită să-l văd.

— Domnule Crawford, omul ăsta mi-a promis că-mi va spune cine e Buffalo Bill în schimbul unor privilegii – de fapt, niște mici favoruri. Dacă nu-și respectă cuvântul, va fi al dumitale pentru totdeauna.

— Doamnă senator, știu că e o problemă delicată, dar trebuie să vă spun un lucru – orice-ați face, să n-ajungeți să vă rugați de el.

— Bine, domnule Crawford, nu mai pot vorbi cu dumneata acum, spuse doamna senator și întrerupse convorbirea. Dacă mă înșel, fetița mea va fi la fel de moartă ca ultimele șase cazuri de care te-ai ocupat, bombăni ea și le făcu semn lui Gossage și lui Chilton să intre în mașină.

Doctorul Chilton solicitase improvizarea unui birou la Memphis pentru discuția dintre doamna senator Martin și Hannibal Lecter. Pentru operativitate, o sală de instrucție a Gărzii Naționale Aeriene dintr-un hangar fusese rapid rearanjată în acest scop.

Doamna senator a fost nevoită să aștepte la intrarea în hangar până când doctorul Chilton l-a instalat pe Lecter în birou. Nu mai suporta să aștepte în mașină. Se plimba într-un cerc mic sub acoperișul înalt al hangarului, privind când în sus la dantelăria grinzilor de susținere, când în jos la dungile de pe pardoseală. La un moment dat se opri lângă un vechi Phantom F-4 și-și sprijini capul de fuzelajul exterior, rece al aparatului, în locul unde se zărea inscripția: „FĂRĂ TREPTE”. „Avionul ăsta e cu siguranță mai bătrân decât Catherine. Doamne Dumnezeule, haide odată!”

— Doamnă senator!

O striga maiorul Bachman. Chilton îi făcea semne cu mâna din prag. În încăpere se găsea un birou pentru Chilton și

scaune pentru doamna senator Martin și asistentul ei, precum și pentru maiorul Bachman. Un cameraman era gata să înregistreze întrevederea. Chilton susținea că era una dintre solicitările lui Lecter.

Doamna senator Martin arăta bine. Costumul ei bleumarin sugera forță. Până și Gossage părea mai energic în preajma ei.

Doctorul Hannibal Lecter stătea singur în mijlocul încăperii, așezat într-un fotoliu solid din lemn de stejar, prins cu șuruburi de podea. O pătură îi acoperea cămașa de forță și picioarele legate, ascunzând totodată faptul că era legat cu lanțuri de fotoliu. Dar continua să poarte masca de hochei care-l împiedica să muște.

Doamna senator Martin se întrebă de ce, căci ideea fusese să i se îngăduie doctorului Lecter o ținută cât de cât demnă, într-o atmosferă ca de birou. Doamna senator îi aruncă o privire lui Chilton și apoi se întoarse către Gossage pentru documente.

Chilton se duse în spatele doctorului Lecter și, uitându-se în treacăt la camera de luat vederi, desfăcu curelele și îi scoase masca brusc, cu o mișcare teatrală.

— Doamnă senator Martin, vi-l prezint pe doctorul Hannibal Lecter.

Ceea ce făcuse doctorul Chilton doar de dragul spectacolului o înspăimântă pe doamna senator la fel de mult ca toate câte se întâmplaseră de când fiica ei dispăruse. Bruma de încredere pe care o avusese în judecata lui Chilton fu înlocuită de teama înfiorătoare că acesta era cam nebun.

Trebuia să acționeze mânată de inspirație.

O șuviță din părul doctorului Lecter căzu între ochii lui căprui. Era la fel de palid ca masca pe care o purtase. Cei doi se cântăriră din priviri preț de câteva clipe: unul dintre ei era extrem de inteligent, dar celălalt nu putea fi evaluat prin niciunul dintre mijloacele cunoscute de om.

Doctorul Chilton se întoarse la biroul lui, se uită în jur la ceilalți și începu:

— Doctorul Lecter mi-a dat de înțeles, doamnă senator, că dorește să contribuie la anchetă cu câteva informații

deosebite, în schimbul unor reconsiderări privind condițiile sale de detenție.

Doamna senator Martin ridică un document.

— Doctore Lecter, aceasta e o declarație oficială pe care o voi semna acum. În ea declar că te voi ajuta. Vrei s-o citești?

Crezând că el n-o să răspundă, ea se întoarse spre birou ca să semneze, moment în care doctorul Lecter spuse:

— N-am să irosesc timpul dumneavoastră și al micuței Catherine târguindu-mă pentru niște privilegii neînsemnate. Cei obsedați de propriile cariere au irosit deja destul. Lăsați-mă să vă ajut, și sunt încredințat că mă veți ajuta când totul se va termina.

— Poți conta pe asta. Brian?

Gossage își ridică blocnotesul.

— Numele lui Buffalo Bill este William Rubin. Își zice Billy Rubin. Mi-a fost recomandat în aprilie sau mai 1975, de către pacientul meu Benjamin Raspail. Mi-a spus că locuiește în Philadelphia, nu-mi amintesc adresa, dar stătea împreună cu Benjamin, la Baltimore.

— Unde sunt fișele dumneavoastră medicale? interveni maiorul Bachman.

— Fișele mele au fost distruse din ordinul tribunalului la scurt timp după...

— Cum arăta individul? întrebă maiorul Bachman.

— *Vă rog,* domnule maior! Doamnă senator, singurul...

— Spuneți-mi vârsta, dați-mi o descriere fizică, orice vă mai puteți aminti, insistă maiorul Bachman.

Doctorul Lecter pur și simplu deveni absent. Se gândea la cu totul altceva... studiile alea anatomice ale lui Géricault pentru *Pluta Meduzei* – și nu dădu vreun semn că ar fi auzit întrebările care au urmat. Când doamna senator Martin reuși să-i capteze din nou atenția, erau singuri în încăpere. Ea avea blocnotesul lui Gossage. Ochii lui Lecter se concentrară asupra ei.

— Drapelul ăla miroase a trabucuri, remarcă el. Ați alăptat-o pe Catherine?

— Poftim? Dacă...

— I-ați dat să sugă la sân?

— Da.

— E o treabă care provoacă sete, nu-i așa?

Când pupilele ei se întunecară, doctorul Lecter luă o singură sorbitură din durerea ei și o găsi excelentă. Era suficient pentru acea zi. Continuă:

— William Rubin are cam un metru optzeci și doi, și acum ar trebui să aibă vreo treizeci și cinci de ani. Are o constituție solidă – avea circa optzeci și cinci de kilograme când l-am cunoscut, și mă aștept să se mai fi îngrășat de atunci. Are părul șaten și ochii de un albastru-deschis. Dați-le informațiile astea, și pe urmă putem continua.

— Da, așa am să fac, spuse doamna senator transmițându-și însemnările prin ușă.

— Nu l-am văzut decât o singură dată. Și-a fixat încă o consultație, dar n-a mai apărut.

— De ce crezi că el e Buffalo Bill?

— Pentru că încă de pe atunci omora oameni și le făcea niște chestii similare, din punct de vedere anatomic. Zicea că vrea să fie ajutat să se oprească, dar de fapt nu voia decât să flecărească despre asta. Să trăncănească.

— Și nu ai… era sigur că n-ai să-l denunți?

— Nu și-a închipuit că o voi face; și-apoi, îi place să riște. Respectasem mărturiile confidențiale ale prietenului său Raspail.

— Adică Raspail *știa* că face asta?

— Raspail avea o înclinație pentru sordid – era acoperit de cicatrice. Billy Rubin mi-a spus că are cazier, fără să-mi dea însă detalii. I-am făcut un scurt istoric medical. Nu era un caz ieșit din comun, cu o singură excepție: Rubin mi-a spus că suferise cândva de antraxul fildeșului de elefant. Asta e tot ce-mi amintesc, doamnă senator, și bănuiesc că sunteți nerăbdătoare să plecați. Dacă-mi mai aduc aminte ceva, am să vă trimit vorbă.

— Billy Rubin l-a ucis pe cel al cărui cap se afla în mașină?

— Cred că da.

— Știți cine era persoana respectivă?

— Nu. Raspail îi zicea Klaus.
— Celelalte lucruri pe care le-ați spus FBI-ului au fost adevărate?
— Cel puțin la fel de adevărate ca tot ce mi-a spus FBI-ul mie, doamnă senator.
— Am făcut pentru dumneata câteva aranjamente cu caracter temporar aici la Memphis. O să discutăm despre situația dumitale și-o să pleci la Brushy Mountain când… când o să rezolvăm problema.
— Mulțumesc. Aș dori un telefon, dacă-mi vine în minte ceva…
— Îl vei avea.
— Și muzică. Glenn Gould, *Variațiunile Goldberg*? Ar fi o pretenție prea mare?
— În regulă.
— Doamnă senator, să nu încredințați nicio informație numai FBI-ului. Jack Crawford nu joacă niciodată cinstit cu celelalte agenții. E un adevărat meci între oamenii ăștia. El e hotărât să se asigure că arestarea o va face el. O *captură,* după cum i se spune.
— Mulțumesc, doctore Lecter.
— Îmi place costumul dumneavoastră, spuse Lecter în timp ce ea ieșea pe ușă.

• CAPITOLUL 33

Cameră lângă cameră, subsolul lui Jame Gumb seamănă cu labirintul care ne provoacă frustrări în vis. Când încă mai era o persoană sfioasă, domnul Gumb își satisfăcea plăcerile în camerele cele mai ascunse, departe de scări. În colțurile cele mai îndepărtate există camere, camere din alte vieți, pe care Gumb nu le-a deschis niciodată. Unele dintre ele sunt, într-un fel, încă ocupate, deși sunetele din spatele ușilor au atins apogeul și s-au stins în liniște cu mult timp în urmă.

Nivelul podelelor diferă de la o cameră la alta cu până la treizeci de centimetri. Erau pragurile de jos peste care trebuia să treci, și pragurile de sus, de care trebuia să te ferești. Greutățile sunt imposibil de rostogolit și dificil de târât. Este greu, dacă nu chiar periculos, să împingi pe cineva în fața ta – mai ales când acela se opune și plânge, implorând, lovind cu capul năucit.

Pe măsură ce înțelepciunea și încrederea în sine i-au sporit, domnul Gumb nu a mai avut senzația că trebuie să-și împlinească poftele în cotloanele ascunse ale subsolului. Acum folosește câteva încăperi din subsol situate în jurul scărilor, camere spațioase, cu apă curentă și electricitate.

Acum subsolul se află scufundat într-un întuneric total.

Sub camera cu podea de nisip, în temnița subterană, Catherine Martin nu scoate nicio vorbă. Domnul Gumb e aici în subsol, dar nu în această cameră.

În camera de dincolo de scări este beznă pentru vederea umană, dar se aud o mulțime de mici sunete. Aici apa picură și se aude huruitul unor mici pompe. Ecourile fac ca încăperea să pară mare. Aerul e umed și răcoros. Miroase a verdeață. O bătaie de aripi pe lângă obraz, câteva plescăituri în aer. Un sunet grav, nazal, de plăcere, un sunet uman.

În încăpere nu pătrunde niciuna din frecvențele luminii perceptibile de ochiul omenesc, dar domnul Gumb e aici și

poate vedea foarte bine, chiar dacă vede totul în nuanțe și intensități de verde. El poartă o excelentă pereche de ochelari cu vedere în infraroșu (din surplusurile armatei israeliene, achiziționată cu mai puțin de patru sute de dolari), și îndreaptă fasciculul lanternei spre cușca de sârmă din fața lui. El stă pe marginea unui scaun cu spătar drept și urmărește absorbit o insectă care se cațără pe o plantă în interiorul cuștii. Tânăra insectă tocmai a ieșit dintr-o crisalidă despicată aflată în pământul umed de pe fundul cuștii. Ea se urcă precaută pe o tulpină de zârnă, în căutare de spațiu pentru a-și desfășura noile aripi umede care stau deocamdată strânse pe spatele ei. Alege o ramificație orizontală.

Domnul Gumb trebuie să-și încline capul ca să vadă mai bine. Puțin câte puțin, aripile se umplu de sânge și de aer. Continuă să stea lipite de spatele insectei.

Trec două ore. Domnul Gumb abia dacă s-a mișcat. Stinge și aprinde lanterna cu infraroșii ca să se poată minuna de progresele înregistrate de insectă. Pentru a-și omorî timpul, își plimbă lanterna prin restul încăperii – peste acvariile lui mari ce conțin soluție vegetală de tăbăcit. Întinse pe forme și pe cadre metalice, în rezervoare, recentele lui achiziții pot fi admirate precum un grup de statui clasice sparte, scăldate parcă în lumina verzuie a unei mări. Fasciculul lanternei se mișcă peste marele banc de lucru acoperit cu tablă galvanizată, cu blocul metalic care ține loc de pernă și cu șanțurile de scurgere și scripeții de ridicat de deasupra mesei. De-a lungul peretelui stau înșiruite lungile chiuvete industriale. O succesiune de imagini verzi în infraroșu filtrat. Rapid, dâre fosforescente îi traversează câmpul vizual, ca niște mici urme de cometă: fluturii de noapte lăsați liberi în încăpere.

Revine cu lanterna spre cușcă exact la timp. Insecta își ține aripile mari ridicate, ascunzându-și și deformându-și marcajele. Acum își coboară aripile pentru a-și învălui corpul, astfel încât celebrul desen se poate vedea cu claritate: un craniu uman, minunat executat pe solzii păroși, parcă privește fix de pe spatele fluturelui. Sub cupola umbrită a craniului se

află găurile negre ale ochilor și pomeții proeminenți. Dedesubtul lor, negrul se întinde ca un căluș peste față, deasupra maxilarului. Craniul se sprijină pe un marcaj ce seamănă cu partea superioară a unui pelvis.

Un craniu proptit pe un pelvis, totul desenat pe spatele unui fluture printr-un accident al naturii.

Domnul Gumb se simte foarte bine și ușor în sinea lui. Se apleacă în față și suflă cu blândețe aerul peste fluture. Insecta își ridică proboscida ascuțită și chițăie supărată.

Domnul Gumb pășește, în liniște, luminându-și drumul cu lanterna, în temnița subterană. Deschide gura ca să-și liniștească respirația. Nu vrea să-și strice buna dispoziție din cauza zgomotului din puț. Lentilele ochelarilor, fixate pe niște mici protuberanțe ca niște butoiașe, arată asemenea unor ochi de crab pe niște tije. El știe că ochelarii nu sunt câtuși de puțin atrăgători, dar datorită lor s-a bucurat de clipe minunate în subsolul întunecat, atunci când își juca jocurile preferate.

Se apleacă deasupra găurii din podea și trimite fasciculul invizibil în josul puțului.

Materialul stă culcat pe o parte, chircit ca un crevete. Pare adormit. Găleata pentru reziduuri e lângă el. Nu mai rupsese sfoara într-o încercare prostească de a se cățăra pe pereții abrupți. În somn, își lipise colțul saltelei de față și-și sugea degetul.

Privind-o pe Catherine, plimbând fasciculul de lumină infraroșie peste trupul ei, domnul Gumb se pregătește pentru rezolvarea problemelor cât se poate de reale care-i stau în față. Pielea omenească este al naibii de greu de prelucrat dacă vrei să menții niște standarde la fel de înalte ca ale domnului Gumb. Trebuie luate niște decizii structurale fundamentale, și prima dintre ele se referă la locul unde trebuie pus fermoarul.

El plimbă fasciculul pe spatele fetei. În mod normal, ar pune închizătura la spate, dar în acest caz cum ar putea să tragă fermoarul singur? N-ai cum să ceri ajutorul altuia, oricât de incitantă ar fi perspectiva. Știe locuri și anumite cercuri unde strădaniile sale ar fi foarte apreciate – sunt anumite iahturi unde s-ar bucura de un mare succes –, dar asta va

trebui să mai aștepte. Trebuie să facă în așa fel încât să se poată descurca singur. Să spintece partea centrală frontală ar fi un sacrilegiu – prin urmare își scoase din minte această variantă.

În infraroșu, domnul Gumb nu-și poate da seama de culoarea adevărată a pielii lui Catherine. Fata pare mai slabă. Crede că e posibil ca fata să fi ținut regim de slăbire atunci când a răpit-o.

Experiența l-a învățat să aștepte patru până la șapte zile înainte de a-și culege recolta. Pierderea bruscă de greutate face ca pielea să fie mai puțin întinsă și mai ușor de jupuit. În plus, înfometarea răpește o mare parte din puterea subiecților și-i face mai ușor de manevrat. Mai docili. Unii sunt cuprinși de o resemnare buimacă. În același timp, este necesar să li se asigure câteva rații de hrană pentru a preveni accesele distructive de disperare care ar putea deteriora pielea.

Era limpede că materialul pierduse în greutate. Acesta este atât de deosebit, atât de esențial pentru ceea ce face domnul Gumb, încât nu mai are răbdare să aștepte prea mult, și nici nu trebuie. O va face mâine după-amiază sau mâine-seară. Cel mai târziu în ziua următoare. Curând.

• CAPITOLUL 34

Clarice Starling recunoscu panoul rutier ce indica localitatea Stonehinge Villas de la știrile televizate. Complexul rezidențial East Memphis, un amestec de apartamente și vile, forma un U mare în jurul unui teren de parcare.

Starling își lăsă automobilul Chevrolet Celebrity, închiriat, în mijlocul parcării. Zona era locuită de muncitori specialiști bine plătiți și de directorași mărunți – deduse asta după autoturismele de teren Trans-Arm și IROC-Z Camaro. Rulote pentru week-end-uri și remorci pentru bărci, vopsite în culori sclipitoare, erau parcate într-o secțiune rezervată a terenului.

Stonehinge Villas – cuvintele o iritau pe Starling ori de câte ori le citea. Probabil că apartamentele erau pline de mobilier de răchită și de covoare mițoase de culoarea piersicii. Fotografii sub geamul de pe măsuța de cafea. Cărți de bucate și reviste ilustrate. Starling, a cărei singură reședință era o cameră în căminul Academiei FBI, era un critic sever al acestor apucături.

Trebuia s-o cunoască pe Catherine Baker Martin, și locul acesta nu părea deloc potrivit pentru fiica unui senator. Starling citise materialul biografic adunat de FBI, de unde reieșea că tânăra Catherine Martin era studentă cu rezultate mediocre. Avusese un eșec la Farmington și petrecuse doi ani nefericiți la Middlebury. Acum era studentă la Southwestern și învățătoare stagiară.

Starling și-ar fi putut-o imagina cu ușurință ca pe o puștoaică preocupată de propriile gânduri, grea de cap, dintr-o școală cu internat, unul dintre acei oameni veșnic neascultători. Dar Starling știa că trebuia să dea dovadă de prudență, să nu se lase mânată de propriile prejudecăți și resentimente. Ea însăși petrecuse destui ani prin internate, trăind din burse, dar având totdeauna situația școlară mai bună decât calitatea hainelor pe care le purta. Cunoscuse o

mulțime de copii din familii înstărite, care petrecuseră prea mult timp prin internatele școlare. Nu dădea nicio ceapă degerată pe unii dintre aceștia. Dar ajunsese să înțeleagă că incapacitatea de concentrare poate fi o stratagemă pentru evitarea durerii și că adesea este interpretată greșit drept superficialitate și indiferență.

Era mai bine să și-o închipuie pe Catherine ca pe un copil care naviga cu iahtul împreună cu tatăl ei, ca în filmul transmis la televiziune odată cu apelul doamnei senator Martin. Se întrebă dacă nu cumva Catherine se străduise să-i facă pe plac tatălui ei atunci când era mică. Se întrebă ce făcea Catherine când au venit și au anunțat-o că tatăl ei murise în urma unui atac de cord, la patruzeci și doi de ani. Starling era sigură că fata îi ducea dorul. Și această rană comună – dorul de tată – o făcu pe Starling să se simtă apropiată de ea.

Starling considera că este esențial să țină la Catherine, pentru că asta o îmboldea să se străduiască mai mult.

Își dădu seama unde era situat apartamentul tinerei după cele două mașini ale poliției din Tennessee parcate în fața lui. Pe asfaltul parcării din apropierea apartamentului se vedeau pete de praf alb. De bună seamă că cineva de la Biroul de Investigații Tennessee ridicase spre analiză petele de ulei cu praf de piatră ponce sau alt praf inert. Crawford îi spusese că agenții locali își cunoșteau bine meseria.

Starling se apropie de vehiculele de vacanță lăsate în secțiunea specială a parcării din fața apartamentului. Aici o înhățase Buffalo Bill. Destul de aproape de casă ca fata să fi lăsat ușa neîncuiată atunci când ieșise din casă. Ceva a atras-o afară. Trebuie să fi fost un lucru ce părea total inofensiv.

Starling știa că polițiștii din Memphis îi interogaseră cu meticulozitate pe toți martorii potențiali și că nimeni nu văzuse nimic, sau poate că răpirea avusese loc printre rulotele înalte. De-acolo trebuie s-o fi urmărit. Cu siguranță că s-a aflat într-un vehicul oarecare. Dar Buffalo Bill știa că fata era aici. Pusese ochii pe ea undeva și se ținuse pe urmele ei, așteptând un moment prielnic. Fete de statura lui Catherine se întâlnesc

mai rar. Individul nu-și alegea locurile de pândă la întâmplare, așteptând să apară o femeie cu proporțiile dorite de el. Putea să aștepte zile în șir și să nu apară niciuna.

Toate victimele erau corpolente. Toate. Unele erau grase, dar toate erau corpolente. „Părțile veșmântului trebuie să i se potrivească.” Amintindu-și cuvintele doctorului Lecter, Starling se cutremură. Doctorul Lecter, noul locuitor al orașului Memphis.

Starling trase adânc aer în piept, își umflă obrajii și lăsă aerul să iasă încet. Să vedem ce putem afla despre Catherine.

Un polițist din forțele de ordine ale statului Tennessee, purtând emblema cu Smokey the Bear, i-a deschis ușa de la apartamentul lui Catherine Martin. Când Starling i-a arătat legitimația, acesta i-a făcut semn să intre.

— Domnule polițist, am venit să arunc o privire asupra acestei reședințe.

„Reședință” părea un cuvânt potrivit pentru dialogul cu un bărbat care purta pălăria chiar și în casă. Acesta încuviință din cap.

— Dacă sună telefonul, nu vă deranjați, am să răspund eu.

Pe tejgheaua din bucătărie Starling văzu un casetofon racordat la telefon. Alături de acesta se aflau două telefoane noi. Unul nu avea disc de formare a numerelor – era o legătură directă cu agenția Southern Bell, care se ocupa cu interceptarea convorbirilor telefonice în zonă.

— Pot să vă ajut în vreun fel? întrebă tânărul polițist.

— Poliția și-a terminat treaba aici?

— Apartamentul a fost pus la dispoziția familiei. Eu sunt aici numai pentru telefon. Puteți atinge orice obiect, dacă asta vă interesează.

— Bun. Atunci o să arunc o privire.

— OK.

Tânărul polițist își recuperă ziarul pe care-l ascunsese sub canapea și se așeză la loc.

Starling voia să se concentreze. Ar fi vrut să fie singură în apartament, dar știa că avusese noroc că locuința nu era plină de polițiști.

Începu cu bucătăria. Nu era utilată de către un bucătar serios. Catherine venise după floricele de porumb, după cum declarase poliției prietenul ei. Starling deschise congelatorul și găsi acolo două cutii de floricele semipreparate, de pus la cuptorul cu microunde. Din bucătărie nu se vedea parcarea.

— De unde sunteți?

Starling nu auzi întrebarea de prima dată.

— De unde sunteți?

Polițistul de pe canapea se uita la ea pe deasupra ziarului.

— Washington, răspunse Starling.

Sub chiuvetă… da, zgârieturi pe racordul țevii. Băieții demontaseră sifonul și-l examinaseră. O bilă albă pentru agenții FBI locali. Cuțitele nu erau ascuțite. Mașina de spălat vase fusese folosită, dar nu și golită. Frigiderul conținea brânză de vaci și salată de fructe. Catherine își făcea cumpărăturile de la un fast-food, probabil din același loc, vreun magazin din apropiere unde erai servit fără să mai cobori din mașină. Poate că trecuse cineva prin preajma magazinului. Nu strica să verifice.

— Sunteți de la Biroul Procurorului General?

— Nu, de la FBI.

— Tre' să vină și de la ei cineva. Așa am auzit la intrarea în schimb. De când lucrați la FBI?

În sertarul pentru verdețuri era o varză artificială. Starling o rostogoli și controlă compartimentul pentru bijuterii dinăuntru. Era gol.

— De când lucrați la FBI?

Starling se uită la polițist.

— Uite care-i treaba, domnule polițist. După ce-am să termin de căutat pe-aici, s-ar putea să am nevoie să vă pun eu câteva întrebări. Atunci poate c-o să-mi dați o mână de ajutor.

— Desigur. Dacă pot…

— Bun, în regulă. Hai să așteptăm până atunci, și-o să mai stăm de vorbă. Acum trebuie să mă gândesc la ceea ce am de făcut.

— Nicio problemă din partea mea.

Dormitorul era luminos și însorit, având un aer care-i

plăcea lui Starling. Mobilierul și decorațiunile interioare erau de o calitate mai bună decât își puteau permite majoritatea tinerelor. Erau acolo un paravan Coromandel, două exemplare de bibelouri *cloisonneé* pe rafturi și un secreter de calitate, din lemn de nuc masiv. Paturi separate. Starling ridică marginea așternuturilor. Rotilele erau blocate la patul din stânga, dar nu și la cel din dreapta. „Catherine probabil că le apropie unul de celălalt atunci când are nevoie. Poate că are un amant de care prietenul ei nu știe. Sau poate că uneori dorm împreună aici. Robotul telefonic nu are opțiunea de apel la distanță. Așa că trebuie să fie aici când o sună maică-sa."

Robotul telefonic era același model cu al ei, obișnuitul Phone-Mate. Ridică panoul superior. Ambele casete, de emisie și de recepție, dispăruseră. În locul lor era un bilet pe care scria: „CASETELE PROPRIETATEA TBI #6".

Camera era rezonabil de curată, dar avea aspectul dezordonat pe care-l lasă în urmă niște indivizi neîndemânatici, bărbați care încearcă să așeze obiectele la loc exact la fel, dar nu reușesc întru totul. Starling și-ar fi dat seama că dormitorul fusese percheziționat chiar și fără urmele de praf pentru amprente de pe toate suprafețele netede.

Starling nu credea că vreuna dintre secvențele răpirii avusese loc în dormitor. Crawford avea probabil dreptate, Catherine fusese răpită în parcare. Dar Starling voia s-o cunoască pe Catherine, și asta fusese locuința ei. *Este* locuința ei, se corectă Starling. Catherine *locuiește* aici.

În dulăpiorul noptierei era o carte de telefon, batiste igienice, o cutie cu ustensile de toaletă și, lângă cutie, un aparat fotografic Polaroid SX-70 cu un dispozitiv de declanșare de la distanță și un trepied scurt, pliat. Hmm. Concentrată ca o șopârlă, Starling se uită la aparat. Clipi asemenea unei șopârle, însă nu-l atinse.

Șifonierul o interesa pe Starling cel mai mult. Catherine Baker Martin, cu eticheta de la spălătorie C-B-M, avea o mulțime de haine, și unele dintre ele erau de foarte bună calitate. Starling recunoscu multe dintre etichete, inclusiv pe cea de la magazinul Garfinkeps and Britches din Washington.

„Cadouri de la mămica”, își spuse ea. Catherine avea haine frumoase, de croială clasică, la două mărimi, astfel încât să i se potrivească atât la 65 de kilograme, cât și la 75, după cum aprecie Starling, și mai erau acolo și câteva perechi de pantaloni largi și pulovere, *de criză,* când mai lua în greutate, de la Statuesque Shop. Pe un raft se găseau douăzeci și trei de perechi de pantofi. Șapte perechi erau marca Ferragamos, mărimea 42, și mai erau și niște adidași și pantofi sport. Pe raftul de sus se vedeau un mic rucsac și o rachetă de tenis.

Obiectele personale ale unui copil privilegiat, student și învățător stagiar, care trăia mai bine decât majoritatea semenilor săi.

O sumedenie de scrisori în secreter. Bilete scrise stângaci de la foști colegi de clasă. Timbre, etichete poștale. Un teanc de foi de hârtie de ambalaj în sertarul de jos, cu modele și culori diferite. Degetele lui Starling cercetară teancul de hârtii. Tocmai se gândea să-i interogheze pe vânzătorii de la magazinul din apropiere, când descoperi o foaie care era prea groasă și prea rigidă. Degetele ei trecuseră inițial de ea, apoi reveniseră. Era antrenată să sesizeze anomaliile, și foaia de hârtie era deja pe jumătate trasă în afară când se uită la ea. Era o foaie albastră, dintr-un material asemănător cu sugativa, și modelul imprimat pe ea era o imitație grosolană a personajului de desen animat Pluto. Cățelușii aranjați în șiruri semănau cu Pluto, aveau culoarea potrivită, dar nu respectau întocmai proporțiile.

— Catherine, Catherine, spuse Starling.

Scoase o pensetă din geantă și cu ajutorul ei strecură foaia colorată într-o pungă de plastic. Pentru moment, o puse pe pat.

Cutia de bijuterii de pe comodă era din piele ștanțată, așa cum întâlnești în orice dormitor de fată. Cele două sertare din față și capacul cu trei compartimente suprapuse conțineau niște bijuterii obișnuite, nimic de valoare. Starling se întrebă dacă nu cumva piesele cele mai bune fuseseră în varza artificială din frigider, și, dacă da, cine le luase.

Își strecură degetul într-o parte a capacului și deblocă

sertarul secret de la spatele cutiei pentru bijuterii. Acesta era gol. Se întrebă pentru cine erau *secrete* aceste sertare – cu siguranță că nu pentru hoți. Tocmai își dusese mâna la spatele cutiei, împingând sertarul înapoi, când atinse cu degetele plicul lipit cu scotch pe fundul sertarului.

Își puse mai întâi o pereche de mănuși de bumbac și întoarse cutia cu sertarul spre ea. Trase afară sertarul gol și-l răsuci. Un plic maro era lipit de fundul sertărașului cu bandă adezivă. Capacul plicului era băgat înăuntru, fără să fie lipit. Ținu hârtia aproape de nas. Plicul nu fusese *afumat* pentru amprente. Starling se folosi de pensetă pentru a deschide plicul și pentru a-l goli de conținut. Înăuntru erau cinci fotografii Polaroid, pe care le scoase afară pe rând. Pozele înfățișau un bărbat și o femeie care făceau amor. Nu apăreau fețele sau capetele personajelor. Două fotografii fuseseră făcute de femeie, două de bărbat, și una de pe trepiedul așezat pe noptieră.

Era greu să-ți dai seama de proporții după o fotografie, dar, având în vedere cele 65 de kilograme repartizate în mod spectaculos pe un trup de o înălțime considerabilă, femeia trebuia să fie Catherine Martin. Bărbatul purta pe penis ceva ce părea a fi un inel din fildeș sculptat. Rezoluția fotografiei nu era suficient de bună pentru a scoate în evidență detaliile acestuia. Bărbatul făcuse operație de apendicită. Starling puse fiecare fotografie într-o pungă de plastic și apoi în câte un plic de culoare maro. Împinse apoi la loc sertărașul.

— Am bijuteriile veritabile în buzunar, spuse o voce din spatele ei. Nu cred că a dispărut ceva.

Starling privi în oglindă. Doamna senator Ruth Martin stătea în ușa dormitorului. Părea epuizată.

Starling se întoarse cu fața spre ea.

— Bună ziua, doamnă senator. Vreți să vă întindeți un pic? Eu aproape am terminat.

Chiar dacă era epuizată, doamna senator constituia o prezență remarcabilă. În spatele imaginii exterioare atent elaborate, Starling desluși o fire combativă.

— Cine ești dumneata, te rog? Credeam că poliția a

terminat aici ce-avea de făcut.

— Sunt Clarice Starling de la FBI. Ați vorbit cu doctorul Lecter, doamnă senator?

— Mi-a dat un nume, spuse doamna senator, care își aprinse o țigară și o cercetă pe Starling din cap până în picioare. Vom vedea ce valoare are. Dar dumneata ce-ai găsit în cutia de bijuterii, agent Starling? Are vreo valoare?

— Unele documente pe care le vom putea verifica în câteva minute, reuși să îngaime Starling.

— În cutia de bijuterii a fiicei mele? Să le vedem!

Starling auzi voci în camera învecinată și speră să îi întrerupă cineva.

— E cumva cu dumneavoastră și domnul Copley, agentul special din Memphis…

— Nu, nu este, și ăsta nu e un răspuns. Fără supărare, agent Starling, vreau să văd ce-ai scos din cutia de bijuterii a fiicei mele – întoarse capul și strigă peste umăr. Paul. Paul, vrei să vii până aici? Agent Starling, s-ar putea să-l cunoști pe domnul Krendler de la Departamentul de Justiție. Paul, ea e domnișoara pe care Crawford a trimis-o la Lecter.

Krendler avea chelia bronzată și părea în formă la cei patruzeci de ani ai săi.

— Bună ziua, domnule Krendler, vă cunosc, spuse Starling.

„Omul de legătură dintre Congres și Divizia Criminalistică a Departamentului de Justiție, omul care rezolvă problemele, cel puțin asistent al procurorului general, Doamne, apără și păzește.”

— Agentul Starling a găsit ceva în cutia de bijuterii a fiicei mele și l-a pus într-un plic maro. Cred că ar fi bine să vedem despre ce e vorba, nu?

— Agent Starling? spuse Krendler.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Krendler?

— Bineînțeles că poți. Mai târziu.

Krendler ținea mâna întinsă. Starling se făcu roșie la față. Știa că doamna senator nu era în apele ei, dar nu avea să-i ierte niciodată lui Krendler expresia de îndoială de pe chip. Niciodată.

— Cum doriți, spuse Starling și-i întinse plicul.

Krendler se uită la prima fotografie și tocmai închisese la loc plicul, când doamna senator i-l luă din mâini.

Era dureros să o privești în timp ce se uita la fotografii. Când termină, se duse la fereastră și rămase cu fața ridicată spre cerul înnorat, cu ochii închiși. Părea îmbătrânită în lumina zilei, și mâna îi tremura când încercă să fumeze.

— Doamnă senator… dădu să spună Krendler.

— Poliția a percheziționat această cameră, spuse doamna senator Martin. Sunt sigură că au găsit acele fotografii și au avut atâta bun-simț încât să le pună la loc și să-și țină gura în privința lor.

— Nu le-a mai găsit nimeni, interveni Starling.

Femeia era rănită, dar se ținea tare.

— Doamnă Martin, vă dați seama că trebuie să știm cine e acest bărbat. Dacă e un prieten, nicio problemă. Pot afla asta în cinci minute. Nimeni altcineva nu mai are de ce să vadă fotografiile, și Catherine nu trebuie să știe.

— O să am grijă de asta, spuse doamna senator punând plicul în poșeta ei, iar Krendler nu interveni în niciun fel.

— Doamnă senator, ați luat cumva bijuteriile aflate în varza artificială din frigider? întrebă Starling.

Secretarul doamnei senator, Brian Gossage, își vârî capul pe ușă.

— Îmi cer scuze, doamnă senator, dar au terminat de instalat terminalul. Putem urmări operațiunea de căutare a lui William Rubin în baza de date a FBI-ului.

— Mergeți acolo, doamnă senator, spuse Krendler. Vin și eu imediat.

Ruth Martin ieși din cameră fără să răspundă la întrebarea lui Starling.

Aceasta avu prilejul să-l vadă mai bine pe Krendler în timp ce închidea ușa dormitorului. Costumul lui era un triumf al croitoriei manuale, și individul nu era înarmat. De-atâta mers pe covoare groase i se luase luciul de pe partea inferioară a tocurilor de la pantofi, tocuri care nu apucaseră încă să se tocească.

Krendler rămase o clipă cu mâna pe clanța ușii, cu capul aplecat.

— A fost o percheziție reușită, spuse el în timp ce se întorcea.

Starling nu se lăsă dusă de nas și se uită fix la el.

— Văd că la Quantico sunt pregătiți scotocitori de nădejde, adăugă Krendler.

— Dar nu și hoți.

— Știu asta.

— Nu s-ar zice.

— Las-o baltă!

— O să continuăm cercetările legate de fotografii și de varza artificială, nu-i așa? întrebă ea.

— Da.

— Ce e cu numele „William Rubin", domnule Krendler?

— Lecter zice că ăsta e numele lui Buffalo Bill. Ăsta e mesajul pe care l-am transmis la secția de identificare și la NCIC. Uită-te la asta!

Îi dădu stenograma convorbirii dintre Lecter și doamna senator Martin, o copie neclară tipărită pe o imprimantă matricială.

— Vreo idee? spuse el când ea termină de citit.

— Nu a spus aici niciun detaliu pe care să fie silit vreodată să-l retracteze, remarcă Starling. Declară că e vorba despre un bărbat alb pe care-l cheamă Billy Rubin, bolnav de antraxul fildeșului de elefant. Orice s-ar întâmpla, nu poți să-l prinzi cu vreo minciună în declarația de față. În cel mai rău caz, poate pretinde să se fi înșelat. Sper ca așa să stea lucrurile. Dar se mai poate să-și fi bătut joc de ea. Domnule Krendler, e cât se poate de capabil de asta. L-ați… întâlnit vreodată?

Krendler clătină din cap și pufni pe nări.

— Doctorul Lecter a ucis nouă oameni, iar astea sunt doar crimele despre care știm. Orice s-ar întâmpla, chiar dacă i-ar readuce la viață pe morți, n-o să-l lase liber. Așa încât tot ce i-a mai rămas e *să se distreze.* De-aia ne-am jucat cu el…

— Știu cum v-ați jucat cu el. Am ascultat banda înregistrată de Chilton. Nu zic că a fost o greșeală – dar zic că s-a

terminat. Cei de la Științe Comportamentale pot să continue cercetările pe baza a ceea ce ai obținut – perspectiva transsexuală – în măsura în care merită. Iar tu te vei întoarce la cursurile de la Quantico mâine.

„Dar-ar dracii!”

— Am găsit și altceva.

Foaia de hârtie colorată rămăsese pe pat neobservată. Starling o luă și i-o dădu lui Krendler.

— Ce-i asta?

— Arată ca o hârtie cu cățeluși pe ea.

Îl lăsă să întrebe restul. El ceru informația cu un gest al mâinii.

— Sunt destul de sigură că pe sugativă e acid. LSD. Hârtia e de pe la mijlocul anilor șaptezeci, sau chiar mai veche. Acum e o curiozitate. Merită să aflăm de unde o are. Ar trebui să facem niște teste ca să fim siguri.

— Poți s-o iei cu tine la Washington și s-o predai la laborator. Ai să pleci în câteva minute.

— Dacă nu vreți să așteptați, o putem face pe loc, cu o trusă de teren. Dacă vreun polițist are trusa standard de identificare a narcoticelor, e vorba despre testul J, nu ia decât două secunde, putem…

— Înapoi la Washington, înapoi la școală, spuse Krendler deschizând ușa.

— Domnul Crawford mi-a ordonat…

— *Ordinele* tale sunt cele pe care ți le dau eu acum. În acest moment nu te mai afli în subordinea lui Jack Crawford. Revii imediat sub aceeași jurisdicție ca orice alt student, iar treaba ta e la Quantico, m-ai înțeles? Ai un avion la două și zece. Ai grijă să nu-l pierzi.

— Domnule Krendler, doctorul Lecter a vorbit cu mine după ce a refuzat să stea de vorbă cu cineva de la Poliția din Baltimore. Poate că la fel se va întâmpla și acum. Domnul Crawford era de părere…

Krendler închise ușa din nou, cu mai multă fermitate decât ar fi fost nevoie.

— Agent Starling, eu nu trebuie să mă justific față de tine,

dar ascultă-mă! Informarea Departamentului de Științe Comportamentale este consultativă, întotdeauna a fost așa. Totul se reduce la asta. Jack Crawford ar trebui să-și ia oricum o învoire pe motive familiale. Sunt surprins că a fost în stare să-și facă datoria atât de bine în condițiile astea. A riscat prostește neinformând-o pe doamna senator Martin, și a încasat-o în consecință. Cu dosarul lui, la o distanță atât de mică de pensionare, nici măcar *ea* nu poate să-i facă prea mult rău. Așa că, în locul tău, nu mi-aș face prea multe griji pentru pensia lui.

Starling nu pricepu ce voia să spună Krendler.

— Mai aveți pe cineva care a prins trei criminali în serie? Știți pe cineva care a prins măcar unul? N-ar trebui s-o lăsați să meargă pe pista asta, domnule Krendler.

— De bună seamă că ești o tânără eminentă, altfel Crawford nu și-ar fi bătut atâta capul cu tine, așa că am să-ți spun o singură dată: învață să-ți stăpânești gura aia mare a ta, altfel o să ajungi într-un birou de copiat acte. Chiar nu pricepi? În primul și în primul rând, singurul motiv pentru care ai fost trimisă la doctorul Lecter a fost ca să obții niște informații noi pe care directorul vostru să le folosească pe Dealul Capitoliului. Chestii inofensive despre principalele crime, un „punct de vedere confidențial despre doctorul Lecter”, el le servește congresmenilor poveștile astea ca pe niște bomboane în timp ce încearcă să obțină aprobarea noului buget. Și ei înghit totul, au ce să bârfească la cină, când ies în oraș. Ți-ai depășit atribuțiile, agent Starling, și ești pe liber în cazul acesta. Știu că ai niște documente suplimentare de identitate. Te rog să mi le predai.

— Am nevoie de ele ca să mă pot urca în avion cu pistolul. Arma trebuie dusă la Quantico.

— O armă, *Dumnezeule*! Să predai legitimația imediat ce ajungi acolo!

Doamna senator Martin, Gossage, un tehnician și câțiva polițiști erau adunați în jurul unui monitor video, cu un modem conectat la telefon. Linia operativă a Centrului de Informații de la National Crime (NCIC) transmitea o relatare

în direct a cercetărilor efectuate la Washington în legătură cu informația doctorului Lecter. Pe ecran apăru o informație de la Centrul Național pentru Controlul Maladiilor din Atlanta: antraxul fildeșului de elefant se poate contracta prin inhalarea prafului de la șlefuirea fildeșului african, de regulă la manufacturarea mânerelor decorative. În Statele Unite este o boală a cuțitarilor, a celor care produc manual cuțite.

La cuvântul „cuțitari" doamna senator închise ochii fierbinți și uscați, strângând batista Kleenex în mână.

Tânărul polițist care o lăsase pe Starling să intre în apartament tocmai îi adusese o ceașcă de cafea doamnei senator. Nu-și scosese pălăria nici acum de pe cap.

Starling nu voia nici în ruptul capului să plece de acolo neobservată. Se opri în fața femeii și spuse:

— Vă urez noroc, doamnă senator. Sper ca fiica dumneavoastră să nu fi pățit nimic.

Doamna senator încuviință din cap fără să se uite la ea. Krendler o zori pe tânăra agentă să iasă din încăpere.

— N-am știut că n-are voie să intre aici, zise tânărul polițist în timp ce Starling pleca din cameră.

Krendler o însoți până la ieșirea din casă.

— Am tot respectul pentru Jack Crawford. Te rog să-i transmiți cât de rău ne pare tuturor pentru… situația soției sale. Acum hai să ne întoarcem la școală și să ne vedem de treabă, bine?

— La revedere, domnule Krendler.

Apoi rămase singură în parcare, cu senzația neclară că nu înțelesese nimic din ce se întâmplă pe lumea asta.

Urmări cu privirea un porumbel care se plimba pe sub rulote și remorcile cu bărci. Pasărea luă cu ciocul o coajă de alună și apoi îi dădu drumul. Vântul umed îi răvășea penele.

Starling ar fi vrut să poată vorbi cu Crawford. „Irosirea resurselor și prostia îți produc cele mai mari pagube, așa-i spusese parcă. Folosește-te de acest moment, și te va tempera. Acum vine testul cel mai dificil – să nu lași furia și frustrarea să te împiedice să gândești. Este esența calităților de comandant, așa dovedești dacă le ai sau nu le ai."

Nu dădea nicio ceapă degerată pe calitățile de comandant. Constată că nu dădea o ceapă degerată, sau, mă rog, doi bani, pe ideea de a fi agent special Starling. Mai ales dacă astea erau regulile jocului.

Se gândi la fata săracă, grasă, tristă și moartă pe care o văzuse întinsă pe masa de la pompele funebre din Potter, Virginia de Vest. „Avea unghiile lăcuite cu sclipici, exact ca aceste jeguri de rulote.

Cum o chema oare? Kimberly.

„Să fiu a naibii dacă ticăloșii ăștia o să mă vadă plângând.”

Dumnezeule, toată lumea se numea Kimberly; avusese patru colege de clasă cu numele ăsta. Trei băieți pe care-i chema Sean. Kimberly, cu numele ei de serial de televiziune, străduindu-se să se gătească, își perforase lobii urechilor încercând să arate mai bine, vrând să-și înfrumusețeze înfățișarea. Iar Buffalo Bill se uită la sânii ei lăsați și neinteresanți și-i lipește țeava pistolului de piept, între cele două țâțe, apoi trage și face o gaură ca o stea de mare.

Kimberly, sora ei tristă și grasă, care se epila cu ceară pe picioare. Nu era de mirare – judecând după fața ei, după brațe și după picioare, pielea era tot ce avea mai bun. „Kimberly, ești supărată acolo unde te afli?” Ea n-avea o mamă senator care s-o caute. Nici avion care să transporte pe toți nebunii de colo-colo. „Nebuni” era un cuvânt pe care n-ar fi trebuit să-l folosească. Atâtea lucruri pe care nu trebuia să le facă. „Oameni nebuni.”

Starling se uită la ceasul de la mână. Mai avea o oră și jumătate până la plecarea avionului și mai era un lucru mărunt pe care-l putea face. Voia să se uite la fața doctorului Lecter atunci când spunea „Billy Rubin”. Dacă reușea să susțină privirea acelor ciudați ochi căprui suficient de mult timp, dacă se uita în profunzime, acolo unde întunericul absoarbe scânteierile, poate că avea să deslușească într-un final ceva util. Se gândi că ar putea vedea veselie.

„Slavă Domnului că mai am încă legitimația la mine.”

Demară în trombă, lăsând pe asfaltul parcării două dâre lungi de cauciuc.

• CAPITOLUL 35

Clarice Starling conducea grăbită prin traficul periculos din Memphis. Pe obraz i se uscaseră două lacrimi de mânie, în mod ciudat, acum avea o senzație de plutire și de eliberare. O claritate nefirească – asta o avertiza că era pusă pe harță, așa că încercă să se stăpânească.

Mai devreme, când venise de la aeroport, trecuse pe lângă vechea clădire a tribunalului, așa că o găsi din nou cu ușurință.

Autoritățile din Tennessee nu voiau să riște nimic când era vorba despre Hannibal Lecter. Erau hotărâte să-l țină în condiții de siguranță, fără să-l expună la pericolele închisorii orășenești. Au rezolvat problema alegând clădirea care adăpostea vechiul tribunal și fosta închisoare, o construcție masivă, în stil gotic, din blocuri de granit, de pe vremea când munca fizică era gratuită. Acum devenise o clădire administrativă a primăriei, după ce suferise un proces de restaurare, întru câtva excesivă, în acest oraș prosper, conștient de propria importanță istorică. Acum arăta ca o fortăreață medievală înconjurată de poliție.

Un amalgam de mașini ale forțelor de ordine – patrule de circulație, de la Departamentul șerifului din districtul Shelby, Biroul de Investigații Tennessee și Departamentul de Corecție – umplea parcarea. Starling fu nevoită să treacă printr-un baraj de poliție chiar înainte de a-și parca mașina închiriată.

Prezența doctorului Lecter ridicase o problemă suplimentară de securitate: atitudinea celor din afară. Se primiseră încontinuu telefoane de amenințare din momentul în care la știrile de dimineață se relatase despre venirea sa. Victimele sale aveau numeroși prieteni și rude cărora le-ar fi plăcut tare mult să-l vadă mort.

Starling spera ca agentul FBI rezident, Copley, să nu fie acolo, căci nu voia să-i facă necazuri.

Zări ceafa lui Chilton în mijlocul unui grup de reporteri adunați pe iarba de lângă treptele principale. În mulțime se aflau două minicamere de luat vederi. Starling se gândi că ar fi fost mai bine dacă ar fi avut ceva pe cap. Își întoarse fața într-o parte în timp ce se apropia de intrarea în turn.

Polițistul de la ușă îi cercetă legitimația înainte de a-i permite să intre în foaier. Holul de la intrarea în turn arăta acum ca o cameră de gardă militară. Un polițist de la poliția orașului era staționat lângă unicul lift al clădirii, iar un altul stătea lângă scări. Alți polițiști, din forțele polițienești ale statului, care constituiau schimbul unităților de patrulare staționate în jurul clădirii, citeau ziarul *Commercial Appeal* pe canapele, în locuri unde nu puteau fi zăriți de public.

Un sergent se afla la biroul de vizavi de ascensor. Pe plăcuța lui de identificare scria: „TATE, C.L."

— Accesul presei e interzis, spuse sergentul Tate când o zări pe Starling.

— Nu e cazul, zise ea.

— Sunteți cu cei de la Biroul Procurorului General? întrebă el în timp ce se uita la legitimația ei.

— Nu, cu asistentul adjunct al procurorului general, Krendler, spuse ea. Adineauri ne-am despărțit.

Sergentul încuviință din cap.

— Au venit aici tot felul de polițiști ca să-l vadă pe doctorul Lecter. Slavă Domnului că nu vedem așa ceva prea des. Va trebui să vorbiți cu doctorul Chilton înainte să mergeți sus.

— L-am văzut afară, replică Starling. Am lucrat împreună la cazul ăsta la Baltimore, azi-dimineață. Aici trebuie să mă înregistrez, sergent Tate?

Sergentul își controlă cu limba un molar, apoi spuse:

— Chiar aici. Regulamentul de detenție, domnișoară. Vizitatorii trebuie să lase aici armele, indiferent dacă sunt polițiști sau nu.

Starling încuviință din cap. Scoase încărcătorul, sub privirile sergentului de poliție, care-i urmărea cu încântare mișcările mâinilor. Îi întinse revolverul cu mânerul înainte, iar polițistul îl încuie în sertar.

— Vernon, condu-o sus pe domnișoara!

Formă un număr din trei cifre și-i rosti numele în receptor.

Ascensorul, o relicvă din perioada interbelică, scrâșni din toate încheieturile până la ultimul etaj. Ușa se deschise spre un palier și un coridor scurt.

— Drept înainte, îi spuse polițistul.

Pe geamurile mate ale ușii stătea scris cu vopsea: „SOCIETATEA DE ISTORIE A DISTRICTULUI SHELBY".

Acest ultim nivel al turnului era de fapt o încăpere ortogonală vopsită în alb, cu o podea și ornamente din stejar lustruit. Mirosea a ceară și a pap. Cu mobilierul ei sărăcăcios, încăperea avea un aer auster, amintind de o reuniune religioasă. Arăta oarecum mai bine acum decât arătase înainte ca birou de aprod.

Doi bărbați îmbrăcați în uniforma Departamentului Penitenciarelor Tennessee erau la datorie. Cel mai mic de statură se ridică în picioare la biroul său când o văzu pe Starling intrând. Tipul mai solid stătea pe un scaun pliant în capătul îndepărtat al încăperii, cu fața spre ușa unei celule. Era paznicul însărcinat cu prevenirea sinuciderilor.

— Aveți permisiunea să vorbiți cu prizonierul, domnișoară? întrebă polițistul de la birou.

Pe ecusonul lui scria: „PEMBRY, T.W.", pe birou erau un telefon, două bastoane de cauciuc și un spray paralizant. De peretele din spatele lui era rezemată o bară lungă de imobilizat prizonierul.

— Da, o am, spuse Starling. L-am mai interogat și înainte.

— Știți regulile? Nu treceți de barieră.

— Absolut.

Singurul element de culoare din cameră era bariera de circulație a poliției, o capră de lemn viu colorată în dungi galben și oranj, echipată cu lumini de semnalizare galbene, care acum erau stinse. Bariera fusese montată pe podeaua lustruită, la un metru și jumătate în fața celulei. Pe un cuier-pom din apropiere stăteau atârnate lucrurile doctorului – masca de hochei și un obiect pe care Starling nu mai avusese prilejul să-l vadă, o vestă de spânzurătoare din Kansas.

Lucrată din piele solidă, cu cătușe cu siguranță dublă la talie și catarame la spate: probabil cel mai sigur obiect vestimentar de constrângere din lume. Masca și vesta neagră, atârnată de guler în cuierul-pom, alcătuiau o imagine tulburătoare pe fondul alb al peretelui.

Apropiindu-se de celulă, Starling îl zări pe doctorul Lecter. Acesta citea la o măsuță prinsă cu șuruburi de podea. Stătea cu spatele la ușă. Avea mai multe cărți și o copie a dosarului lui Buffalo Bill pe care ea i-l dăduse la Baltimore. Un casetofon mic era legat cu un lanț de piciorul mesei. Era tare ciudat să-l vezi în afara azilului.

În copilărie, Starling mai văzuse celule ca aceasta. Fuseseră fabricate de o firmă din St. Louis cam pe la începutul secolului și nimeni nu reușise de atunci să le construiască mai temeinic – o cușcă modulară din oțel călit, care poate transforma orice încăpere în celulă. Podeaua era din tablă de oțel sudată peste niște bare, iar pereții și tavanul din fier forjat la rece completau carcera. Nu exista nicio fereastră. Tavanul era de un alb imaculat și luminat puternic. Un paravan firav din hârtie străjuia toaleta.

Barele vopsite în alb brăzdau pereții. Doctorul Lecter avea un cap cu contururi fine, păr negru.

„O nevăstuică de cimitir. Trăiește într-o cutie toracică, printre frunzele uscate ale unei inimi.”

Starling clipi ca să-și alunge gândul.

— Bună dimineața, Clarice, spuse el fără să se întoarcă.

Termină de citit pagina, puse un semn în locul unde rămăsese și se întoarse în scaun cu fața spre ea, cu antebrațele pe spătar și cu bărbia sprijinită de ele.

— Dumas ne spune că, dacă adăugăm o cioară la supă, toamna, când cioara s-a îngrășat mâncând boabe de ienupăr, gustul și aroma fierturii sporesc simțitor. *Ție* îți place supa, Clarice?

— M-am gândit că poate vreți să vă recuperați desenele, cele rămase în celulă, înainte să vă formați o părere.

— Câtă grijă! Doctorul Chilton e euforic când se gândește la tine, iar lui Jack Crawford i-a fost luat cazul. Sau te-au trimis

aici ca o ultimă încercare de a mă duce cu zăhărelul?

Polițistul care păzea celula se dusese să stea de vorbă cu cel de la birou. Starling spera să nu audă discuția.

— Nu m-a trimis nimeni. Am venit din proprie inițiativă.

— Lumea o să spună că ne iubim. Vrei să mă întrebi de Billy Rubin, Clarice?

— Domnule doctor Lecter, fără a arunca vreo umbră de îndoială asupra a ceea ce i-ați spus doamnei senator Martin, mă sfătuiți să merg mai departe pe ideea dumneavoastră despre…

— „Fără a arunca vreo umbră de îndoială”… îmi place. Nu te-aș sfătui în niciun fel. Ai încercat să mă păcălești, Clarice. Tu crezi că mă joc cu oamenii ăștia?

— Eu cred că mie mi-ați spus adevărul.

— Păcat că ai încercat să mă păcălești, nu-i așa? spuse doctorul Lecter și își ascunse fața în spatele brațelor până nu i se mai zăriră decât ochii. Păcat că fata asta, Catherine Martin, n-are să mai vadă soarele niciodată. Soarele e o saltea de foc în care Dumnezeul ei a murit.

— Păcat că acum trebuie să faceți pe codoașa și să lingeți câteva lacrimi atunci când puteți, replică Starling. Păcat că nu am reușit să terminăm ceea ce aveam de discutat. Teoria dumneavoastră despre *imago,* structura acesteia avea o anume… eleganță, de care e greu să te detașezi. Acum e ca o ruină, o jumătate de arcadă care mai stă în picioare…

— O jumătate de arcadă nu are cum să stea în picioare. Fiindcă veni vorba despre arcade, te-au mai lăsat să zburzi nițel, Clarice? Ți-au luat insigna?

— Nu.

— Și ce-ai acolo sub haină, un ceas de paznic ca al tatălui tău?

— Nu, un încărcător rapid.

— Vasăzică, te plimbi înarmată?

— Da.

— Atunci ar fi trebui să lași haina afară. Te pricepi să coși?

— Da.

— Tu ți-ai făcut costumul ăsta?

— Nu. Domnule doctor Lecter, dumneavoastră știți să aflați totul. Nu se poate să fi discutat probleme intime cu acest Billy Rubin și acum să cunoașteți atât de puține lucruri despre el.

— Așa crezi?

— Dacă l-ați cunoscut, atunci știți totul. Dar astăzi s-a întâmplat să nu vă mai amintiți decât un singur detaliu, și anume, că suferea de antraxul fildeșului de elefant. Să-i fi văzut cum au tresărit când cei de la Atlanta le-au spus că asta e o boală profesională a cuțitarilor. Au înghițit pe nerăsuflate povestea, exact așa cum ați prevăzut că o să se întâmple. Pentru asta ați fi putut obține un apartament la hotelul Peabody. Dacă l-ați fi cunoscut, ați fi știut mai multe despre el. Eu cred că nu l-ați cunoscut și că Raspail v-a povestit despre el. Dar v-ați dat seama că niște informații la mâna a doua n-ar fi valorat la fel de mult în ochii doamnei senator Martin, nu-i așa?

Starling aruncă iute o privire peste umăr. Unul din polițiști îi arăta celuilalt ceva în revista *Guns & Ammo*.

— Ați avut mai multe să-mi spuneți în Baltimore. Cred că tot ce mi-ați zis atunci rămâne valabil. Ascult și restul.

— Am citit dosarele, Clarice, tu le-ai citit? Dacă citești cu atenție, tot ce vrei să afli găsești acolo. Până și Inspectorul Emerit Crawford ar fi trebuit să-și dea seama de asta. Apropo, ai citit discursul *stupefiant* pe care Crawford l-a rostit anul trecut la Academia Națională de Poliție? L-a citat masiv pe Marc Aureliu într-un discurs despre datorie, onoare și tărie de caracter – o să vedem ce fel de stoic e Crawford atunci când Bella o să dea colțul. Cred că-și copiază pasajele filosofice din dicționarul de citate Bartlett’s Familiar. Dacă l-a înțeles pe Marc Aureliu, s-ar putea să rezolve cazul ăsta.

— Spuneți-mi cum.

— Când îmi arăți aceste sclipiri stranii de inteligență capabilă să găsească relații într-un context, uit că generația ta nu știe să citească, Clarice. Împăratul propovăduiește simplitatea. Principii prioritare. Despre fiecare lucru în parte trebuie să întrebi: ce este el în sine, în constituția sa intrinsecă? Care este natura sa cauzală?

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine.
— Ce face el, bărbatul pe care-l cauți?
— Ucide…
— Ah… zise el cu asprime, ferindu-și privirea o clipă în fața tenacității ei de a persevera în greșeală. Asta e o chestie secundară. Care este primul și principalul lucru pe care-l face, ce nevoie își satisface el ucigând?
— Mânie, resentiment social, frustrare sexu…
— Nu.
— Atunci, ce?
— Râvnește. De fapt, râvnește să fie exact ceea ce ești tu. Este în natura lui să râvnească. Cum începem să râvnim, Clarice? Căutăm lucruri la care să râvnim? Străduiește-te să dai un răspuns!
— Nu. Pur și simplu…
— Nu. Întocmai. Începem prin a râvni la ceea ce vedem zi de zi. Nu simți în fiecare zi priviri plimbându-se pe trupul tău, Clarice, în întâlniri întâmplătoare? Mi-e greu să-mi închipui că nu. Și privirile tale nu se opresc asupra unor lucruri?
— Bun, atunci spuneți-mi cum…
— E rândul *tău* să-mi spui, Clarice. Nu mai poți să-mi oferi vacanțe în Stațiunea veterinară pentru boli de copite și bot. De-acum înainte nu mai lucrăm decât în regim de serviciu contra serviciu: *quid pro quo.* Trebuie să fiu atent când fac afaceri cu tine. Spune-mi, Clarice!
— Ce să vă spun?
— Cele două lucruri cu care-mi ești datoare. Ce s-a întâmplat cu tine și cu calul și ce faci atunci când te mânii.
— Domnule doctor Lecter, când vom avea timp, o să…
— Noi doi nu avem aceeași unitate de măsură pentru timp, Clarice. Ăsta e tot timpul pe care o să-l ai vreodată.
— Altă dată, ascultați, o să…
— Am *să ascult* acum. La doi ani după ce tatăl tău a murit, mama te-a trimis la verișoara ei și la soțul acesteia, la o fermă din Montana. Aveai zece ani. Ai descoperit atunci că îngrășau cai pentru abator. Ai fugit cu un cal care nu vedea prea bine. Și?

— … Era vară, și se putea dormi în aer liber. Am luat-o pe un drum lăturalnic și am ajuns până la Bozeman.

— Calul avea un nume?

— Probabil, dar ei nu… nu le dai nume când îngrași caii pentru abator. I-am pus numele Hannah, era iapă, mi s-a părut potrivit.

— Ai dus-o de dârlogi sau ai călărit-o?

— Și una, și alta. A trebuit s-o duc pe lângă un gard ca să mă urc pe ea.

— Deci ai mers și călare, și pe jos până la Bozeman.

— Chiar în afara orașului era un soi de fermă de vacanță, școală de echitație, sau cam așa ceva. Am încercat să vorbesc cu ei să aibă grijă de iapă. Costa douăzeci de dolari pe săptămână în țarcul neacoperit și ceva mai mult în grajd. Și-au dat seama imediat că animalul nu vedea. Le-am spus că o să am eu grijă de ea și că puteau pune copiii pe spinarea ei, eu o duceam de hăț în timp ce părinții acestora își vedeau de lecțiile de călărie. Le-am mai spus că puteam să rămân acolo și să rânesc grajdurile. Unul dintre ei, bărbatul, a fost de acord cu tot ce ziceam eu, și între timp nevastă-sa l-a chemat pe șerif.

— Șeriful era polițist, la fel ca tatăl tău.

— Asta nu m-a împiedicat ca, la început, să mă sperii de el. Avea o față mare și roșie. Până la urmă, șeriful a pus din buzunarul lui douăzeci de dolari pentru o săptămână de ședere a calului acolo, până se lămureau lucrurile. A zis că n-avea niciun rost să bagi calul în grajd cât timp afară era cald. Ziarele au relatat povestea. S-a iscat scandal. Verișoara mamei mele a fost de acord să mă lase să plec. Până la urmă am ajuns la Căminul Luteran din Bozeman.

— E un orfelinat?

— Da.

— Și Hannah?

— A mers și ea cu mine. Un fermier luteran ne-a dat fân. Aveau deja un șopron la orfelinat. Am arat grădina cu ea. Totuși, trebuia supravegheată în timp ce mergea. Călca pe aracii de fasole și pe orice plantă care nu era îndeajuns de

înaltă ca ea s-o simtă cu picioarele. Apoi o duceam de frâu în timp ce trăgea copiii într-un căruț.

— Până la urmă, a murit.

— Păi, da.

— Vorbește-mi despre asta.

— S-a întâmplat anul trecut, mi-au scris la școală. După părerea lor, ajunsese la vârsta de douăzeci și doi de ani. Chiar în ultima ei zi din viață a tras un căruț plin de copii, și a murit în somn.

Doctorul Lecter păru dezamăgit.

— Ce înduioșător, spuse el. Te-a regulat tatăl tău vitreg din Montana, Clarice?

— Nu.

— A încercat?

— Nu.

— Ce te-a determinat să fugi de acasă cu iapa?

— Aveau de gând s-o omoare.

— Știai când?

— Nu exact. Stăteam cu grija asta tot timpul. Se cam îngrășase.

— Atunci, ce a declanșat totul? Ce te-a făcut să pleci tocmai în ziua aia?

— Nu știu.

— Eu cred că știi.

— Îmi făceam griji tot timpul.

— Ce te-a făcut să pleci, Clarice. La ce oră ai plecat?

— Devreme. Era încă întuneric.

— Înseamnă că te-a trezit ceva din somn. Ce te-a trezit? Visai ceva? Ce anume?

— M-am trezit și am auzit mieii zbierând. M-am trezit pe întuneric, și mieii behăiau.

— Erau tăiați mieii de primăvară?

— Da.

— Și ce-ai făcut?

— Pe ei nu aveam cum să-i ajut. Eram doar…

— Ce-ai făcut cu *iapa*?

— M-am îmbrăcat fără să aprind lumina și am ieșit afară.

Era speriată. Toți caii din țarc erau speriați și se mișcau de colo-colo agitați. Am suflat în botul ei, și a știut că sunt eu. Până la urmă și-a pus botul în palma mea. Luminile erau aprinse în șopron și sub adăpostul de lângă țarcul oilor. Erau becuri simple, luminau puternic. Camionul frigorific sosise și aștepta în preajmă, cu motorul pornit. Am plecat cu calul după mine.

— I-ai pus șaua?

— Nu. Am luat-o fără șa. Doar un căpăstru de frânghie.

— Și, în timp ce tu ai plecat pe întuneric, puteai auzi mieii behăind în spate, în țarcul luminat?

— Nu pentru mult timp. Nu erau decât vreo doisprezece.

— Uneori te mai trezești din somn, nu-i așa? Te trezești în beznă și auzi mieii behăind?

— Uneori.

— Crezi că dacă l-ai prinde tu însăți pe Buffalo Bill și dacă ai salva-o pe Catherine, mieii ar înceta să mai behăie, crezi că în felul ăsta și ei ar fi salvați și nu te-ai mai trezi noaptea să auzi mieii behăind? Ce zici, Clarice?

— Da. Nu știu. Posibil.

— Mulțumesc, Clarice.

Doctorul Lecter părea ciudat de împăcat cu sine.

— Spuneți-mi cum îl cheamă, insistă Starling.

— Doctorul Chilton, spuse Lecter, cred că vă cunoașteți.

Preț de o clipă, Starling nu-și dădu seama că Chilton se afla în spatele ei. Acesta o prinse de braț.

Ea și-l trase înapoi. Împreună cu Chilton erau Pembry și partenerul său corpolent.

— În lift, spuse Chilton, fața îi era plină de pete roșii.

— Știai că doctorul Chilton nu are nicio diplomă în medicină? spuse doctorul Lecter. Te rog să ții cont de asta mai târziu.

— Să mergem! spuse Chilton.

— Nu dumneata ești șeful pe-aici, domnule doctor Chilton, protestă Starling.

Polițistul Pembry veni în preajma lui Chilton.

— Nu, dar eu sunt. Dânsul i-a sunat pe șeful meu și pe șeful

dumneavoastră. Îmi pare rău, dar am primit ordin să vă conduc afară. Vă rog să veniți cu mine, imediat.

— La revedere, Clarice. O să mă anunți dacă vreodată mieii o să înceteze să mai behăie?

— Da.

Pembry o apucase de braț. Ori pleca, ori se lupta cu el.

— Da, spuse ea. Am să vă spun.

— Promiți?

— Da.

— Atunci ce-ar fi să terminăm arcada? Ia-ți dosarul cazului cu tine, Clarice! Mie nu-mi mai trebuie.

Ținu dosarul cu brațul întins, printre gratii, cu degetul de-a lungul cotorului. Ea se întinse peste barieră și-l luă. Preț de o clipă, vârful degetului ei arătător îl atinse pe al doctorului Lecter. Atingerea se reflectă ca o scânteiere în ochii lui.

— Mulțumesc, Clarice.

— Și eu vă mulțumesc, domnule doctor Lecter.

Și așa rămase doctorul Lecter în mintea ei: surprins într-un moment în care nu mai era ironic, stând în picioare în celula aceea albă, încordat ca un dansator, cu mâinile împreunate în față și cu capul ușor într-o parte.

Ea plecă într-o fugă la aeroport, gonind cu mașina îndeajuns de repede ca să se lovească cu capul de plafon, și trebui să alerge pe pistă ca să prindă avionul în care-i ordonase Krendler să plece.

• CAPITOLUL 36

Pembry și Boyle erau gardieni cu experiență și fuseseră aduși de la închisoarea de Stat Brushy Mountain ca să-l păzească pe doctorul Lecter. Erau calmi și precauți și nu simțeau deloc nevoia să li se explice ce au de făcut, mai ales de către doctorul Chilton.

Sosiseră la Memphis înaintea lui Lecter și examinaseră celula cu minuțiozitate. Când doctorul Lecter fusese adus la vechiul sediu al tribunalului, îl cercetaseră și pe el cu aceeași meticulozitate. Deținutul fusese supus unei percheziții corporale interne de către un infirmier, în timp ce încă mai era legat fedeleș. Îmbrăcămintea i-a fost scotocită riguros și s-a trecut și cu un detector de metale peste cusături.

Boyle și Pembry au ajuns la o înțelegere cu el, vorbindu-i la ureche pe un ton domol și civilizat, în timp ce era examinat.

— Doctore Lecter, ne vom putea înțelege perfect. Te vom trata la fel de bine cum ne vei trata dumneata pe noi. Poartă-te ca un gentlemen și vei fi tratat regește! Dar să nu cumva să încerci să faci pe istețul cu noi, amice. Dacă încerci să muști, îți lăsăm chelie în gură. S-ar părea că situația de pe aici ți-este favorabilă. Cred că nu vrei să dai cu mucii în fasole chiar acum, nu?

Doctorul Lecter ridică din sprâncene și privi cu prietenie la ei. Chiar de-ar fi vrut să dea un răspuns, n-ar fi putut din cauza penei de lemn proptite între molari în timp ce infirmierul îi lumina gura cu o lanternă și-i cerceta cu arătătorul mâinii înmănușate partea interioară a obrajilor.

Detectorul de metale scoase un sunet în dreptul obrajilor.

— Ce-i asta? întrebă infirmierul.

— Plombe, spuse Pembry. Trage-i buza mai în spate acolo. Ai pus ceva material pe alea din spate, nu-i așa, doctore?

— Mie-mi face impresia că l-am cam îmblânzit pe nenișorul ăsta, i se confesă Boyle lui Pembry după ce-l închiseră pe

Lecter în celulă. N-o să ne facă necazuri dacă n-o ia razna.

Deși solidă și sigură, celulei îi lipsea o tavă cu role pentru transferul mâncării. La ora prânzului, în atmosfera neplăcută care urmă vizitei lui Starling, doctorul Chilton călcă pe nervi pe toată lumea, obligându-i pe Pembry și Boyle să treacă prin procesul îndelungat de îmbrăcare a docilului doctor Lecter în cămașa de forță și de fixare a legăturilor la picioare în timp ce-l țineau lipit cu spatele de zăbrele, înainte de a deschide ușa pentru a-i duce înăuntru tava. În tot acest timp, Chilton stătea cu spray-ul de gaz paralizant îndreptat spre celulă.

Chilton refuzase să le spună celor doi pe nume, deși aceștia purtau ecusoanele de identificare, și li se adresa cu formula generală „voi, de-acolo".

Pe de altă parte, după ce paznicii au auzit că Chilton nu era licențiat în medicină, Boyle i-a spus lui Pembry că individul era „un amărât profesor de școală".

Pembry a încercat la un moment dat să-i explice lui Chilton că vizita lui Starling nu fusese aprobată de ei, ci de cei de la biroul de jos, dar observă că pentru Chilton, la cât era de mânios, amănuntul nu avea nicio importanță.

Doctorul Chilton n-a fost prezent la cină și, cu cooperarea amuzată a lui Lecter, Boyle și Pembry au folosit propria metodă de introducere a tăvii. Treaba a funcționat foarte bine.

— Doctore Lecter, în seara asta n-o să mai ai nevoie de costumația pentru cină, spuse Pembry. Am să te rog să stai pe podea în capul oaselor și să te dai înapoi cu spatele până când poți să-ți scoți mâinile printre gratii, cu brațele întinse înapoi. Uite așa. Acum încearcă să le îndrepți din coate și mai mult.

Pembry îi puse cătușele la mâini în afara zăbrelelor, în așa fel încât avea o bară între brațe și încă o bară transversală deasupra lor.

— Nu-i așa că te-a durut doar un pic? Știu că doare, și n-o să stai așa mai mult de un minut, dar în felul ăsta scăpăm cu toții de o grămadă de probleme.

Cum stătea cu spatele la gratii, doctorul Lecter nu se putea ridica, nici măcar nu putea sta pe vine și, având picioarele întinse în față, nu putea nici să lovească cu ele.

Abia după ce l-a imobilizat astfel pe doctorul Lecter, Pembry s-a întors la birou să ia cheia de la ușa celulei. Pembry își prinse bastonul de cauciuc în inelul de la centură, puse în buzunar o butelie de gaz lacrimogen și se întoarse la celulă. Ținu ușa deschisă în timp ce Boyle ducea înăuntru tava. După ce încuie ușa, Pembry duse cheia la locul ei pe birou înainte de a-i desface cătușele lui Lecter. În nicio clipă nu s-a aflat în apropierea gratiilor cu cheia cât timp doctorul Lecter a umblat liber prin celulă.

— Nu-i așa că a fost destul de simplu? întrebă Pembry.

— A fost foarte bine, mulțumesc, domnule ofițer, spuse Lecter. Știți, încerc doar să mă descurc și eu.

— Toți ne străduim, frățioare, spuse Pembry.

Doctorul Lecter se jucă cu mâncarea din farfurie în vreme ce scria, desena și mâzgălea pe blocnotesul lui cu un creion cu fibră. Întoarse caseta din casetofonul legat cu lanț de piciorul mesei și apăsă butonul de pornire. Glenn Gould interpreta la pian *Variațiunile Goldberg* după Bach. Muzica frumoasă de dincolo de timp și de greutățile vieții umplu cușca puternic luminată și încăperea unde stăteau gardienii.

Pentru doctorul Lecter, care stătea nemișcat la masă, timpul își încetini scurgerea și se dilată. Pentru el, notele muzicale se răspândeau în jur fără să-și piardă tempoul. Chiar și sincopele de argint ale lui Bach erau ca niște note discrete reflectate de oglinda oțelului din jur. Doctorul Lecter se ridică, cu o expresie preocupată, și privi cum șervețelul de hârtie îi alunecă de pe genunchi și pornește spre podea. Șervețelul pluti în aer vreme îndelungată, atinse piciorul mesei, se desfăcu în aer, alunecă într-o parte, rămase imobil apoi se răsuci înainte de a se odihni pe podeaua de oțel. Fără să se obosească să-l ridice de jos, traversă celula și se duse în spatele paravanului de hârtie, așezându-se pe capacul toaletei, singurul loc în care se putea bucura de intimitate. Ascultând muzica, se rezemă într-o parte de chiuvetă, cu bărbia în palmă și cu ochii săi stranii pe jumătate închiși. *Variațiunile Goldberg* îl interesau din punct de vedere structural. Asculta cum se repeta iar și iar progresia basului din sarabandă. Dădea din

cap în ritmul repetiției, plimbându-și limba peste vârfurile dinților. Dintr-o parte în alta pe maxilarul de sus, dintr-o parte în cealaltă pe maxilarul de jos. O lungă și interesantă călătorie pentru limba lui, ca o plimbare sănătoasă prin Alpi.

Acum făcu același lucru cu gingiile, strecurându-și limba sus în intervalul dintre gingie și obraz și mișcând-o încet de jur împrejur, așa cum fac unii oameni atunci când stau pe gânduri. Era un loc răcoros acolo. Când limba atinse micul tub metalic, se opri.

Peste fondul muzical, auzi zgomotele caracteristice ale ascensorului care începea să urce. După mai multe note muzicale, ușa ascensorului se deschise și o voce pe care n-o mai auzise spuse:

— Am venit să iau tava.

Doctorul Lecter îl auzi apropiindu-se pe gardianul mai mic de statură, pe Pembry. Îl văzu prin crăpătura dintre panourile din care era alcătuit paravanul. Pembry era lângă gratii.

— Doctore Lecter. Vino și stai pe podea cu spatele lipit de gratii, cum ai stat înainte.

— Gardian Pembry, te superi dacă te rog să mă lași să termin ce-am început aici? Mă tem că această călătorie mi-a dat digestia peste cap.

A durat mult până a rostit aceste cuvinte.

— În regulă, spuse Pembry apoi strigă către celălalt. O să vă anunțăm noi când scoatem tava de-acolo.

— Pot să mă uit la el?

— Te chemăm noi.

Se auzi zgomotul ascensorului, apoi doar muzica.

Doctorul Lecter scoase tubul metalic din gură și-l uscă pe o bucățică de hârtie igienică. Mâinile nu-i tremurau deloc și avea palmele perfect uscate.

În anii de detenție, animat de curiozitatea sa fără limite, doctorul Lecter învățase multe dintre vicleșugurile vieții de închisoare. În toți anii de după atacarea cu ferocitate a infirmierei din azilul de la Baltimore, nu avuseseră loc decât două breșe în sistemul de securitate din jurul său, ambele în zilele libere ale lui Barney. Odată, un cercetător din domeniul

psihiatriei i-a împrumutat un pix cu pastă și a uitat să-l ia înapoi. Până să iasă individul din salon, doctorul Lecter a rupt tubul de plastic al pixului și l-a aruncat în toaletă, trăgând apa. Partea metalică a ascuns-o în cusătura plăpumii.

Singura muchie ascuțită din celula sa de la azil era o protuberanță la capătul unui bolț de care era prins patul de perete. Era de ajuns. După două luni de eforturi, doctorul Lecter reuși să facă cele două incizii necesare, paralele și lungi de 6 milimetri, mergând de-a lungul tubului metalic, începând de la capătul deschis. Apoi tăie tubul în două, la o distanță de 2,5 centimetri de capătul deschis, și aruncă la toaletă partea mai lungă. Barney nu i-a observat bătăturile de pe degete căpătate în urma nopților de muncă la dispozitiv.

Șase luni mai târziu, un infirmier a lăsat o agrafă metalică prinsă de niște documente trimise doctorului Lecter de către avocatul acestuia. Doi centimetri și jumătate din oțelul agrafei au ajuns în interiorul tubului, iar restul – la toaletă. Tubul minuscul, scurt și neted, a fost ușor de ascuns în cusăturile îmbrăcămintei, între obraz și gingie sau chiar în rect.

Iar acum, în spatele paravanului de hârtie, doctorul Lecter bătu micul tub metalic de unghia degetului mare până când sârma dinăuntru ieși în afară. Sârma cu pricina era o unealtă, și acum urma partea mai dificilă. Doctorul Lecter vârî pe jumătate sârma în tub și, cu infinită grijă, o folosi ca pârghie pentru a îndoi fâșia metalică dintre cele două incizii. Uneori fâșia se rupe. Cu atenție, ajutat de mâinile sale puternice, reuși să îndoaie metalul. Gata. Fâșia minusculă de metal era îndoită la un unghi potrivit față de tub: acum avea o cheie pentru cătușe.

Doctorul Lecter își duse mâinile la spate și trecu cheița dintr-o parte într-alta de cincisprezece ori. Puse apoi cheia la loc în gură, după care își spălă mâinile și le șterse cu meticulozitate. Apoi, cu limba, ascunse cheia între degetele mâinii drepte, știind că Pembry va privi fix la mâna lui stângă când și le va ține la spate.

— Eu sunt gata dacă și dumneata ești, domnule Pembry, spuse doctorul Lecter; se așeză pe podeaua celulei și-și întinse

brațele în spate, strecurându-și palmele și încheieturile printre zăbrele. Mulțumesc că ai avut răbdare.

Păru un discurs lung, dar muzica mai îndulci vorbele.

Îl auzi pe Pembry în spatele lui. Pembry îi pipăi încheietura ca să vadă dacă o săpunise. Apoi Pembry îi pipăi și cealaltă încheietură ca să verifice. Pembry îi prinse cătușele strâns. Se întoarse la birou ca să ia cheia celulei. Peste sunetul muzicii, doctorul Lecter auzi clinchetul inelului cu chei în momentul în care Pembry le scoase din sertar. Acum gardianul se întorcea, mersul învăluit de notele muzicale despicând aerul ce mustea de atâtea note cristaline. De data asta veni însoțit de Boyle. Doctorul Lecter percepu golurile create de cei doi gardieni în ecourile muzicii.

Pembry verifică încă o dată cătușele. Doctorul Lecter îi simțea mirosul respirației. Acum Pembry descuie și deschise larg ușa. Boyle intră în celulă. Doctorul Lecter își întoarse capul, celula deplasându-se în câmpul său vizual cu o viteză care lui i se păru mică, detaliile fiind minunat de bine conturate: Boyle lângă masă, adunând vesela și resturile de la cină pe tavă, un oftat de iritare față de mizeria de pe masă; casetofonul cu rotițele sale învârtindu-se, șervețelul de pe podea, lângă piciorul mesei prins cu șuruburi. Printre zăbrele, doctorul Lecter văzu cu coada ochiului spatele genunchiului lui Pembry, capătul de jos al bastonului de cauciuc atârnat de centură, în timp ce stătea în afara celulei ținând ușa deschisă.

Doctorul Lecter găsi gaura cheii din cătușa stângă, introduse cheia și o răsuci. Simți cum arcul cătușei se slăbește pe încheietură. Trecu cheia în mâna stângă, găsi gaura cheii celeilalte cătușe, introduse cheia și o răsuci.

Boyle se aplecă să ridice șervețelul de jos. Cu o iuțeală fulgerătoare, o cătușă îi prinse mâna lui Boyle și, în timp ce acesta își întorcea privirile spre Lecter, cealaltă cătușă fu prinsă de piciorul fix al mesei. Lecter își trase picioarele sub el și se aruncă spre ușă, în vreme ce Pembry încerca să iasă din spatele ei. Umărul lui Lecter îmbrânci ușa spre Pembry, care încercă să-și scoată de la centură butelia de gaz paralizant, însă ușa îi lipi brațul de corp, imobilizându-l. Lecter prinse

capătul bastonului și-l ridică, răsucindu-i centura lui Pembry în jurul taliei. Apoi îl lovi cu cotul în beregată și-și înfipse dinții în fața gardianului. Cu nasul și buza de sus prinse în menghina fălcilor lui Lecter, Pembry încercă să-l apuce cu mâinile pe deținutul dezlănțuit. Lecter își scutură capul ca un câine șoricar și desprinse totodată bastonul de cauciuc de la centura lui Pembry. În celulă, Boyle începuse să urle, așezat pe podea, căutând cu disperare în buzunare cheia de la cătușe. Cu gesturi febrile, o găsi, o scăpă pe jos, o ridică din nou. Lecter îl lovi cu bastonul pe Pembry în stomac și în gât, iar gardianul căzu în genunchi. Boyle, care continua să urle, tocmai reușise să bage cheia într-una din găurile cătușelor, când Lecter se repezi spre el. Lecter îi închise gura lui Boyle cu o doză de gaz lacrimogen și, în timp ce gardianul respira cu greutate, îi frânse brațul întins cu două lovituri de baston. Boyle încercă să se ascundă sub masă, dar, orbit de gaz, se duse într-o direcție greșită, și lui Lecter îi fu ușor să-l ucidă cu cinci lovituri aplicate judicios.

Pembry reușise să se ridice pe jumătate și începuse să urle. Doctorul Lecter se uită la el zâmbind, cu buzele roșii de sânge, și-i spuse:

— Eu sunt gata dacă și dumneata ești, domnule Pembry.

Șuierând într-o mișcare circulară, bastonul îl lovi în ceafă pe Pembry, și acesta căzu cuprins de spasme ca un pește lovit cu bâta.

Pulsul lui Lecter se ridicase la peste o sută din pricina efortului fizic, dar reveni rapid la normal. Întoarse pe dos buzunarele lui Pembry, găsi cheia de la birou și deschise toate sertarele. În sertarul de jos se aflau armele de serviciu ale lui Boyle și Pembry, două revolvere speciale de calibru *38*. Cu și mai multă satisfacție, descoperi în buzunarul lui Boyle un briceag.

• CAPITOLUL 37

Holul era plin de polițiști. Era ora 18:30, și polițiștii de la posturile de afară tocmai fuseseră schimbați la intervalul obișnuit de două ore. Bărbații veniți din frigul de afară își încălzeau mâinile la câteva reșouri electrice. Unii dintre ei își băgaseră banii în pariuri pentru meciul de baschet care tocmai se desfășura și erau dornici să știe care era evoluția scorului.

Sergentul Tate n-a permis să se deschidă vreun aparat de radio în hol, dar unul dintre polițiști asculta în căști transmisia la un Walkman. El anunța scorul din când în când, dar prea rar pentru a-i mulțumi pe cei care pariaseră.

Cu totul erau cincisprezece polițiști în hol, plus cei doi gardieni de la penitenciar care urmau să-i schimbe pe Pembry și pe Boyle la ora 19:00. Sergentul Tate aștepta și el să iasă din schimb odată cu tura de la unsprezece la șapte.

Toate posturile raportaseră că totul era în regulă. Niciunul dintre telefoanele de amenințare la adresa lui Lecter nu se concretizase.

La 18:45, Tate auzi ascensorul începând să urce. Văzu săgeata de bronz cum începe să se rotească lent pe cadran. Se opri la cinci.

Tate se uită în jurul lui în hol.

— S-a dus Sweeney sus să ia tava?

— Nu, sunt aici, sergent. Vrei să suni să vezi dac-au terminat? Trebuie să plec și eu.

Sergentul Tate formă trei numere și ascultă.

— Telefonul e ocupat, constată el. Du-te sus și vezi care-i treaba.

Se întoarse la raportul de tură pe care-l completa pentru schimbul următor.

Polițistul Sweeney apăsă butonul de chemare a liftului. Acesta nu răspunse la comandă.

— A trebuit să-i aducem în seara asta cotlet de miel,

nenică, spuse Sweeney. Oare ce-o să vrea la micul dejun, vreo dihanie de la grădina zoologică? Și cine-o să trebuiască să i-o aducă? Sweeney.

Săgeata de bronz de deasupra ușii rămăsese înțepenită la cinci.

Sweeney așteptă încă un minut.

— Ce mai e și porcăria asta? zise el într-un târziu.

Undeva deasupra lor se auziră două împușcături trase rapid una după alta, apoi a treia, ecoul coborând pe scări.

Sergentul Tate se ridicase deja în picioare la a treia împușcătură și luase microfonul în mână.

— Postul de comandă, în turn, la etaj, s-au tras focuri de armă. Posturile exterioare în stare de alertă. Mergem sus.

În hol se stârni agitație: țipete și îngrămădeală.

Tate văzu săgeata de bronz a liftului mișcându-se în acel moment. Ajunsese deja la patru. Tate urlă ca să se facă auzit peste hărmălaie.

— Stați pe loc! Dublați posturile exterioare, prima grupă rămâne cu mine. Berry și Howard fiți atenți la nenorocitul ăsta de lift dacă ajunge jos…

Acul se opri la trei.

— Prima grupă, pornim. Nu treceți de nicio ușă fără s-o verificați. Bobby, afară… ia o pușcă și câteva veste de protecție și adu-le.

În timp ce urca primul șir de trepte, mintea lui Tate lucra cu repeziciune. Prudența se lupta cu nevoia teribilă de a-i ajuta pe gardienii de sus. „Doamne, să nu-l fi lăsat să scape. Nimeni nu poartă veste, dar-ar dracii în pielea cretinilor de la penitenciar.”

Birourile de la etajele doi, trei și patru ar fi trebuit să fie părăsite și încuiate. La etajele respective, se putea ajunge din turn în clădirea principală dacă treceai prin birouri. La cinci nu se mai putea face asta.

Tate urmase cursurile excelentei școli SWAT din Tennessee și știa cum trebuia procedat. Merse în fruntea formației și-i luă în grijă pe cei tineri. Rapid și cu precauție, aceștia urcară scările, acoperindu-se reciproc de la un nivel la altul.

— Dacă te prind că stai cu spatele la vreo ușă înainte s-o verifici, îți fac curul praștie.

Pe al doilea palier cuprins de beznă ușile erau încuiate. Acum urcau la etajul trei, deplasându-se pe micul coridor întunecos. Un dreptunghi de lumină de la ușa deschisă a liftului. Tate se mișcă de-a lungul zidului opus liftului. În interiorul ascensorului nicio oglindă care să-l ajute. Ținând degetul apăsat pe trăgaci, se uită în lift. Era gol.

Tate strigă pe scări în sus:

— Boyle! Pembry!

Lăsă un om de pază la trei și porni mai departe. Ușa dinspre birouri se deschise la o ușoară împingere. Dincolo de birouri, fasciculul lanternei lumină o ușă deschisă larg spre marea clădire întunecoasă de dincolo de ea.

— Boyle! Pembry!

Lăsă doi oameni de pază la acel nivel.

— Fiți atenți la ușă. Vestele de protecție sunt pe drum. Nu vă arătați dosurile în ușa aia.

Tate urcă treptele de piatră învăluit în muzică. Ajunsese la ultimul nivel al turnului, cu coridorul scurt slab luminat. O lumină puternică era filtrată de un geam mai pe care scria „SOCIETATEA DE ISTORIE A DISTRICTULUI SHELBY”.

Tate se aplecă mult și trecu așa cu fereală pe lângă ușa cu geam, în partea opusă balamalelor. Îi făcu un semn din cap lui Jacobs aflat în partea cealaltă, răsuci clanța și împinse cu putere ușa, care se deschise până la capăt, șocul loviturii spărgând geamul. Tate pătrunse înăuntru cu repeziciune și cercetă din priviri camera, cu pistolul pregătit de tragere.

Tate văzuse multe la viața lui. Văzuse accidente groaznice, victime ale bătăilor sau ale crimelor. Văzuse șase polițiști morți până atunci. Dar se gândi că unui polițist nu i se putea întâmpla ceva mai rău decât ceea ce zăcea la picioarele lui. Carnea de deasupra gulerului uniformei nu mai semăna cu un chip omenesc. Fruntea și creștetul capului erau o baltă vâscoasă de sânge din care ieșeau din loc în loc bucăți de carne tocată și un singur ochi stătea lângă nări, găvanele ochilor fiind pline de sânge.

Când intră în celulă, Jacobs trecu de Tate, alunecând pe podeaua băltind de sânge. Se aplecă deasupra lui Boyle, care rămăsese prins cu cătușele de piciorul mesei. Din trupul lui Boyle, parțial eviscerat, cu fața făcută chisăliță, sângele părea să fi țâșnit în toate părțile celulei, pereții și patul vărgat fiind acoperite cu pete și cu băltoace roșii.

Jack puse un deget la gâtul victimei.

— Ăsta e mort, strigă el ca să se facă auzit peste fondul muzical. Sergent?

Tate, care-și venise în fire, rușinat de slăbiciunea de o clipă, vorbea la stația radio.

— Postul de comandă, doi polițiști doborâți. Deținutul lipsește. Lecter a dispărut. Posturile exterioare, supravegheați ferestrele, subiectul a luat așternuturile de pe pat, e posibil să-și facă o frânghie din ele. Confirmați sosirea ambulanțelor.

— Pembry e mort, sergent? întrebă Jacobs oprind casetofonul.

Tate îngenunche ca să pipăie gâtul victimei, și arătarea înfiorătoare de pe podea gemu și scoase un balonaș de sânge.

— Pembry trăiește.

Tate nu voia să-și pună gura pe mizeria însângerată de jos, dar știa că ar face-o ca să-l ajute pe Pembry să respire și mai știa că nu l-ar fi obligat pe vreunul dintre ceilalți polițiști s-o facă. Ar fi fost preferabil ca Pembry să fi murit, dar oricum l-ar fi ajutat să respire. Se simțea o bătaie slabă de inimă, o găsi, și se simțea și respirația. Era întretăiată și înecată, dar era respirație. Ruina aceea reușea să respire de una singură.

Radioemițătorul lui Tate pârâi. Un locotenent de la poliția locală preluase comanda celor aflați în parcare și voia vești. Tate fu nevoit să îi vorbească.

— Vino aici, Murray, îi strigă Tate tânărului polițist. Te duci jos cu Pembry și îl ții să simtă că e cineva lângă el. Vorbește cu el!

— Cum îl cheamă, domnule sergent? întrebă Murray, care se înverzise la față.

— Pembry îl cheamă, și acum vorbește cu el, fir-ar să fie!

Apoi Tate vorbi în microfonul stației radio:

— Doi polițiști doborâți, Boyle e mort, și Pembry e grav rănit. Lecter a dispărut și e înarmat – a luat cu el pistoalele polițiștilor. Centurile și tocurile pistoalelor sunt pe birou.

Vocea locotenentului se auzi printre paraziții transmisiei radio îngreunate de zidurile groase:

— Poți să confirmi că scările sunt libere pentru brancarde?

— Da, domnule locotenent. Să sune la patru înainte să treacă. Am oameni la fiecare etaj.

— Recepționat, sergent. Cei de la postul opt de aici de afară au impresia că au văzut ceva mișcare la ferestrele clădirii principale, la etajul patru. Avem ieșirile acoperite, n-are cum să iasă afară. Mențineți pozițiile la fiecare nivel. Echipa SWAT a intrat în acțiune. O să-i lăsăm pe cei de la SWAT să-l scoată. Confirmă.

— Am înțeles. E rândul celor din SWAT.

— Ce are individul?

— Două pistoale și un cuțit, domnule locotenent... Jacobs, vezi dacă a mai rămas ceva muniție în încărcătoare.

— Verific imediat, spuse cel interpelat. Al lui Pembry e plin, și al lui Boyle la fel. Tâmpitul n-a luat gloanțele de rezervă.

— De care sunt?

— Treizeci și opt, glonț PS special cu vârful bont.

Tate vorbi din nou în radioemițător.

— Domnule locotenent, se pare că are două pistoale de calibru *38* cu câte șase gloanțe. Am auzit trei împușcături, iar cartușierele din centurile polițiștilor sunt încă pline, așa că se pare că i-au mai rămas doar nouă cartușe. Spuneți-le celor de la SWAT că sunt gloanțe PS. Individul ăsta are o preferință pentru față.

Gloanțele PS erau proiectile de mare viteză, dar n-aveau cum să perforeze armura de corp a celor din trupele antitero.

O lovitură în față ar fi fost aproape sigur fatală, în vreme ce o lovitură în brațe sau în picioare ar fi provocat mutilarea.

— Brancardele au pornit în sus, Tate.

Ambulanțele veniseră uluitor de repede, dar nu îndeajuns de repede pentru Tate, care asculta cum agonizează arătarea

jalnică de la picioarele sale. Tânărul Murray încerca să țină imobilizat trupul cuprins de convulsii, spunându-i lucruri liniștitoare, fără să se uite la el, repetându-i mereu pe un ton îngrețoșat:

— Ești într-o stare excelentă, Pembry, arăți bine.

De îndată ce îi văzu apărând pe brancardieri, Tate strigă, ca la armată:

— Infirmier!

Îl apucă pe Murray de umăr și-l trase într-o parte. Brancardierii acționară rapid, prinzând sub centură pumnii încleștați și plini de sânge ai victimei, aplicându-i tubul de respirație artificială și un bandaj chirurgical neadeziv pentru a asigura o cât de mică presiune pe fața însângerată. Unul dintre ei pregăti un pachet de plasmă intravenoasă, dar celălalt, verificându-i tensiunea arterială și pulsul, clătină din cap și spuse:

— Jos cu el!

Ordinele se succedau acum prin stația, radio.

— Tate, vreau să golești birourile din turn și să le încui. Asigură ușile din clădirea principală. Pe urmă asiguri acoperirea de pe paliere. Îți trimit sus veste de protecție și puști. O să-l prindem viu dacă se predă de bunăvoie, dar nu trebuie să ne asumăm niciun risc deosebit ca să-i salvăm viața. M-ai înțeles?

— Am înțeles, dom’ locotenent.

— În clădirea principală nu trebuie să mai rămână decât cei din trupele SWAT. Vreau să aud dacă ai înțeles.

Tate repetă ordinul primit.

Tate era un sergent care-și cunoștea meseria și demonstră asta prin felul în care el și Jacobs își îmbrăcară vestele grele de protecție și merseră în urma brancardei cărate de cei doi infirmieri pe scări. O a doua echipă îl însoți pe Boyle. Oamenii de pe paliere își arătau mânia când vedeau brancardele trecând, iar Tate le spuse la fiecare cuvinte de bun-simț:

— Aveți grijă să nu vă pomeniți împușcați pentru că v-ați dat frâu liber mâniei.

În timp ce sirenele urlau afară, Tate, acoperit de veteranul

Jacobs, verifică atent birourile și încuie tumul.

Un curent de aer rece se simțea pe holul de la etajul patru. Dincolo de ușă, în vastele spații întunecoase ale clădirii principale, telefoanele sunau. În birourile învăluite de întuneric din toată clădirea beculețele telefoanelor clipeau ca niște licurici, iar soneriile țârâiau neîntrerupt.

Se răspândise vestea că doctorul Lecter se *baricadase* în clădire, iar reporterii de radio și televiziune formau cu febrilitate numerele de telefon încercând să-i ia interviuri în direct monstrului. De regulă, pentru a evita asemenea situații, cei din trupele SWAT întrerupeau circuitele telefonice, lăsând în funcțiune doar telefonul folosit de negociator. Dar clădirea asta era prea mare, și telefoanele prea numeroase.

Tate închise și încuie ușa care dădea spre încăperile cu telefoanele care clipeau. Pieptul și spatele îi erau ude de transpirație și avea mâncărimi de piele sub carapacea dură a vestei de protecție.

Își scoase radioemițătorul de la centură și spuse:

— Postul de comandă, aici Tate, turnul e curat. Terminat.

— Recepționat, Tate. Căpitanul vrea să vii la postul de comandă.

— În regulă. Holul turnului, ești acolo?

— Aici, sergent.

— Eu sunt cu ascensorul, îl aduc jos.

— 'Țeles, sergent.

Jacobs și Tate erau în lift și coborau spre holul de la parter, când o picătură de sânge căzu pe umărul lui Tate. Altă picătură i se prelinse pe pantof.

Se uită la tavanul ascensorului și îl atinse pe Jacobs, făcându-i semn să nu scoată niciun zgomot.

Sângele se scurgea din crăpătura din jurul trapei de serviciu de pe tavanul cuștii. Drumul până la parter păru lung. Tate și Jacobs ieșiră din lift cu spatele, cu pistoalele ridicate spre tavanul ascensorului. Tate întinse mâna în spate și blocă liftul.

— Ssst, spuse Tate în hol, apoi, pe un ton scăzut, adăugă: Berry, Howard, e pe acoperișul liftului. Păziți-l!

Tate ieși. Duba neagră a trupelor SWAT era în parcare. Cei

de la SWAT aveau mereu la ei seturi de chei pentru diverse tipuri de ascensoare.

În câteva clipe, doi ofițeri SWAT în armură neagră și căști de protecție urcau scările spre etajul al treilea. În hol, lângă Tate, mai erau doi tipi de la SWAT, cu puștile de asalt îndreptate spre tavanul ascensorului.

„Ca furnicile uriașe războinice”, își spuse Tate în gând.

Comandantul trupelor SWAT vorbea în emițătorul din cască:

— OK, Johnny.

La etajul trei, mult deasupra liftului, ofițerul Johnny Peterson răsuci cheia în broască și ușa liftului alunecă într-o parte. Puțul liftului era întunecos. Întins pe spate pe coridor, Peterson scoase din vesta tactică o grenadă paralizantă și o puse pe podea, lângă el.

— OK, acum am să arunc o privire.

Scoase o oglindă cu mâner lung și o ținu peste marginea puțului în timp ce partenerul lui lumina în jos cu o lanternă puternică.

— Îl văd. E pe plafonul ascensorului. Văd o armă lângă el. Nu se mișcă.

O întrebare în urechea lui Peterson:

— Îi vezi mâinile?

— Văd o mână, cealaltă e sub el. E înfășurat în cearșafuri.

— Vorbește-i.

— PUNE-ȚI MÂINILE LA CEAFĂ ȘI NU MIȘCA! strigă Peterson în josul puțului. Nu s-a mișcat, domnule locotenent… Bine. DACĂ NU-ȚI PUI MÂINILE LA CEAFĂ, O SĂ ARUNC O GRENADĂ PARALIZANTĂ PESTE TINE. AI TREI SECUNDE, strigă Peterson.

Scoase din vestă una dintre opritorile pentru ușă pe care le are la el orice ofițer SWAT.

— ÎN REGULĂ, BĂIEȚI, FIȚI ATENȚI ACOLO JOS… TRIMIT GRENADA.

Lăsă să cadă peste marginea puțului opritoarea pentru ușă și o văzu cum ricoșează de silueta de pe plafonul liftului.

— Nu s-a mișcat, domnule locotenent.

— OK, Johnny, o să împingem trapa cu o prăjină din exteriorul cuștii. Poți să iei linie de ochire în jos?

Peterson se rostogoli pe burtă. Își îndreptă pistolul automat de calibru *45,* pregătit de tragere, spre silueta de jos.

— Am luat linia de ochire, anunță el.

Privind în josul puțului ascensorului, Peterson văzu apărând o dâră de lumină în timp ce polițiștii din foaier împingeau în sus trapa cabinei cu o cange din dotarea trupelor SWAT. Silueta nemișcată acoperea parțial trapa și unul din brațele ei se mișcă în momentul în care ofițerii de jos ridicară trapa.

Degetul lui Peterson se încleștă ceva mai tare pe siguranța coltului.

— A mișcat brațul, domnule locotenente, dar cred că i l-a mișcat trapa.

— Recepționat. Împingeți!

Trapa se deschise brusc și rămase sprijinită de peretele puțului. Lui Peterson îi venea greu să se uite în jos în lumină.

— Nu s-a mișcat. N-are mâinile pe armă.

O voce calmă se auzi în urechea lui:

— OK, Johnny, stai pe loc. Intrăm în cabină, așa că uită-te în oglindă să vezi dacă se mișcă! Orice foc de armă va veni de la noi. S-a-nțeles?

— În regulă.

În holul de la parter, Tate îi văzu cum pătrund în cabină. Un pușcaș își îndreptă arma încărcată cu gloanțe perforante spre plafonul liftului. Un alt ofițer se urcă pe scară. Era înarmat cu un pistol automat mare, având prinsă sub țeavă o lanternă. O oglindă și lumina lanternei urcară prin trapă. Apoi capul și umerii ofițerului. Lăsă în jos pistolul de calibru *38.*

— E mort, îi anunță el pe camarazii săi.

Tate se întrebă dacă moartea doctorului Lecter însemna că și Catherine Martin urma să moară, toate informațiile dispărând în momentul în care luminile s-au stins în mintea monstrului.

Ofițerii îl trăgeau acum în jos, corpul coborând cu greutate prin trapa ascensorului, fiind apoi prins de multe mâini, o

coborâre stranie în cutia luminată. Holul începu să se aglomereze, polițiștii înghesuindu-se să vadă și ei.

Un gardian de la penitenciare își făcu loc prin mulțime și se uită la brațele acoperite de tatuaje.

— Ăsta-i Pembry, spuse el.

• CAPITOLUL 38

În spatele ambulanței care gonea pe străzi cu sirena urlând, tânărul brancardier încerca să-și mențină echilibrul în ciuda balansului mașinii și se întoarse spre stația radio ca să dea raportul șefului său de la Urgențe, vorbind tare pentru a se face auzit.

— E în comă, dar semnele funcțiilor vitale sunt bune. Are tensiunea bună, treisprezece cu nouă. Da, nouă. Pulsul e optzeci și cinci. Are tăieturi faciale grave, cu margini ridicate, un ochi extirpat. I-am pus un bandaj de presiune pe față și un tub respirator. E posibil să fi fost împușcat în cap, nu-mi dau seama.

În spatele lui, pe brancardă, pumnii încleștați și însângerați se relaxară sub cingătoare. Mâna dreaptă alunecă afară și găsi catarama curelei petrecute peste piept.

— Mi-e frică să-i pun prea multă presiune pe cap... a avut mișcări convulsive înainte de a-l așeza pe targă. Da, l-am pus în poziția Fowler.

În spatele tânărului, mâna apucă bandajul chirurgical și șterse ochii.

Infirmierul auzi fâsâitul furtunului respirator în spatele lui, se întoarse și văzu fața însângerată lipită de a lui, dar nu observă pistolul coborând și lovindu-l puternic în spatele urechii.

Ambulanța încetini și se opri în mijlocul traficului de pe autostrada cu șase benzi, șoferii din spatele ei claxonând derutați, nedorind să ocolească mașina de salvare. Două pocnituri slabe, ca niște rateuri de eșapament, și ambulanța se puse din nou în mișcare, la început ezitant, apoi tot mai sigur, trecând pe banda din dreapta.

Se apropia de ieșirea spre aeroport. Ambulanța se mișca fără grabă pe banda din dreapta, diferitele lumini de alarmă aprinzându-se și stingându-se în exteriorul ei, ștergătoarele

porniră și se opriră, apoi sunetul sirenei încetă, porni și se opri din nou, după care se stinseră și luminile de semnalizare. Ambulanța se deplasă în liniște, luând-o pe culoarul de ieșire spre aeroportul internațional din Memphis, frumoasa clădire inundată de lumină în întunericul serii de iarnă. O luă pe alee până la porțile automate ce dădeau spre imensa parcare subterană. O mână însângerată ieși din mașină pentru a lua un tichetul de intrare. Apoi ambulanța dispăru în tunelul care dădea în parcarea de sub pământ.

• CAPITOLUL 39

În condiții normale, Clarice Starling ar fi fost curioasă să vadă locuința lui Crawford din Arlington, dar anunțul de la radio privind evadarea doctorului Lecter o năuci și-o făcu să-i piară cheful.

Cu buzele amorțite și o senzație de mâncărime pe pielea capului, conducea mașina în mod mecanic. Zări clădirea construită ca o fermă în anii cincizeci, fără să se uite la ea, și doar se întrebă vag dacă ferestrele luminate, cu draperiile trase, erau de la camera unde zăcea Bella. Soneria de la intrare sună parcă prea tare.

Crawford deschise ușa la al doilea semnal. Purta un pulover de lână larg și vorbea la un telefon portabil.

— Copley din Memphis, spuse el.

Făcându-i semn să-l urmeze, o conduse prin casă, mormăind ceva la telefon în timp ce mergea.

În bucătărie, o infirmieră scoase din frigider o sticluță pe care o ținu în lumină. Când Crawford ridică din sprâncene către ea, infirmiera clătină din cap în semn că nu avea nevoie de el.

O duse pe Starling în birou, coborând trei trepte spre o încăpere care era limpede că înainte fusese un garaj dublu. Camera era spațioasă, mobilată cu o canapea și fotolii, iar pe biroul aglomerat, un terminal de computer emitea o lumină verde lângă un astrolab antic. Covorul dădea senzația că fusese întins direct pe pardoseala de beton. Crawford îi făcu semn să ia loc.

Acoperi receptorul cu mâna.

— Starling, știu că e o aiureală, dar i-ai dat ceva lui Lecter când ai fost la Memphis?

— Nu.

— Niciun obiect?

— Nimic.

— Ai luat desenele și alte materiale din celulă.

— Nu i le-am dat. Materialele sunt și acum în geanta mea. El mi-a dat dosarul. Ăsta e singurul obiect pe care l-am schimbat între noi.

Crawford își prinse telefonul între umăr și maxilar.

— Copley, astea sunt prostii nefondate. Vreau să-l calci imediat în picioare pe ticălosul ăla. Du-te direct la șef, direct la TBI. Ai grijă să trimiți restul informațiilor pe hotline. Burroughs e pe recepție. Da.

Închise telefonul și-l vârî în buzunar.

— Vrei o cafea, Starling? O cola?

— Ce-a fost cu întrebarea de-adineauri?

— Chilton zice că tu trebuie să-i fi dat ceva lui Lecter de care s-a folosit ca să-și desfacă apoi cătușele. Nu i le-ai dat intenționat, zice el… a fost vorba doar despre ignoranță.

Uneori, la supărare, ochii lui Crawford se făceau mici, ca de țestoasă. O cercetă din priviri ca să vadă cum primește vestea.

— Chilton a încercat cumva să se dea la tine, Starling? De-aia e așa pornit împotriva ta?

— Posibil. Neagră cu zahăr, mulțumesc.

În timp ce se afla în bucătărie, el trase aer adânc în piept și se uită în jurul ei prin cameră. Când îți duci viața mai mult într-un cămin sau într-o cazarmă, e liniștitor să te afli din când în când într-o locuință adevărată. Chiar dacă pământul îi fugea de sub picioare, gândul că Crawford locuia acolo îi veni în ajutor.

Crawford, cu ochelarii bifocali la ochi, coborî cu atenție treptele, având mâinile ocupate cu ceștile de cafea. Încălțat cu mocasini, era cu un centimetru mai scund. Când Starling se ridică să ia ceașca, ochii lor se întâlniră aproape la același nivel. Mirosea a săpun, și părul cărunt îi era ciufulit.

— Copley mi-a spus că încă n-au găsit ambulanța. Toate posturile de poliție din sud sunt în alertă.

Ea clătină din cap.

— Nu cunosc niciun amănunt. Tocmai am auzit știrea la radio… Doctorul Lecter a ucis doi polițiști și a evadat.

— Doi gardieni de la penitenciar – Crawford arătă cu

degetul spre textul care se derula pe ecranul său de computer. Îi chema Boyle și Pembry. Ai avut de-a face cu ei?

Starling încuviință din cap.

— Ei… m-au scos din camera unde era celula lui Lecter. S-au purtat frumos.

Îl revăzu pe Pembry cum îl ocolește pe Chilton, stânjenit, hotărât, dar totodată politicos: „Vă rog să veniți acum mine, imediat”, spunea. Avea pete hepatice pe mâini și pe frunte. Acum e mort, cu pielea palidă acoperită de pete.

Deodată, Starling simți nevoia să pună ceașca de cafea pe masă. Trase aer adânc în piept și se uită la tavan preț de o clipă, înainte de a întreba:

— Cum a făcut-o?

— A fugit cu o ambulanță, zice Copley. O să mai vorbim despre asta. Ce-ai făcut cu acidul de pe sugativă?

Starling își petrecuse sfârșitul după-amiezii și prima parte a serii cu foaia aceea cu cățeluși Pluto prin laboratoarele de la Analiză Științifică, conform ordinelor lui Krendler.

— Nimic. Încearcă să găsească în arhivele DEA o potrivire de loturi de fabricație, dar chestia e veche de zece ani. Cei de la Documente ar putea să afle mai multe pornind de la modelul imprimat decât ar putea cei de la DEA pe baza substanței chimice din hârtie.

— Dar a fost sugativă cu acid?

— Da. Cum a făcut-o, domnule Crawford?

— Vrei să știi?

Starling încuviință din cap.

— Atunci o să-ți spun. L-au pus pe Lecter din greșeală într-o ambulanță. Au crezut că era Pembry, grav rănit.

— Era îmbrăcat cu uniforma lui Pembry? Erau cam de aceeași mărime.

— Și-a pus pe el uniforma lui Pembry și o parte din fața acestuia. Și cam o jumătate de kilogram din carnea lui Boyle. L-a înfășurat pe Pembry în cuvertura impermeabilă de pe saltea și în cearșafurile din celulă, ca să nu curgă sângele, și l-a pus pe acoperișul liftului. Și-a îmbrăcat uniforma, s-a aranjat frumos, s-a întins pe podea și a tras cu pistolul în tavan ca să

stârnească panica. Nu știu ce-o fi făcut cu pistolul, și l-o fi ascuns în pantaloni, poate. Vine ambulanța, polițiștii mișună peste tot, cu pistoalele pregătite. Echipajul de pe ambulanță vine repede și face ceea ce e pregătit să facă în situații din astea – i-au pus un furtun respirator, i-au trântit un bandaj peste partea cea mai grav afectată și l-au scos de acolo. Și-au făcut meseria. Ambulanța n-a mai ajuns la spital. Poliția încă o mai caută. Copley zice că acum sunt ascultate benzile dispeceratului. Ambulanțele au fost chemate de două ori. Se crede că Lecter însuși a sunat după ambulanțe înainte de a trage focurile de pistol în tavan, ca să nu fie nevoit să aștepte prea mult. Lui Lecter îi place să se distreze.

Starling nu mai sesizase niciodată până atunci ranchiună în vocea lui Crawford. Pentru că în mintea ei asocia ranchiuna cu slăbiciunea, se simți înfricoșată.

— Această evadare nu înseamnă că Lecter a mințit, remarcă ea. Desigur, se poate să ne fi mințit ori pe mine, ori pe doamna senator, dar poate că nu ne-a mințit pe amândouă. I-a spus doamnei senator că e vorba de Billy Rubin și că asta e tot ce știe. Mie mi-a spus că ar fi vorba despre cineva care-și închipuie că este transsexual. Printre ultimele lucruri pe care mi le-a spus a fost întrebarea: „Ce-ar fi să terminăm arcada?” Vorbea despre folosirea ipotezei privind schimbarea de sex care…

— Știu, ți-am citit raportul. Nu ajungem nicăieri pe pista asta până nu obținem niște nume de la clinicile specializate. Alan Bloom s-a dus personal la șefii de departamente. Au spus că o să caute. Trebuie să-i cred pe cuvânt.

— Domnule Crawford, aveți probleme din cauza asta?

— Mi s-a sugerat să cer concediu motivând că am probleme familiale, răspunse Crawford. S-a format o nouă forță de intervenție cu oameni de la FBI, DEA și *elemente suplimentare* de la Biroul Procurorului General – adică Krendler.

— Cine-i șeful?

— Oficial, directorul adjunct al FBI-ului, John Golby. Să zicem că noi doi ne consultăm îndeaproape. John e un om priceput. Dar tu, ai probleme?

— Krendler mi-a spus să predau legitimația și arma și să mă întorc la școală.

— Asta e tot ce-a făcut înainte de vizita ta la Lecter. Starling, individul a trimis o *bombă* azi la Oficiul pentru Responsabilitate Profesională: o cerere *fără părtinire* ca Academia să te suspende până când se va face o reevaluare a aptitudinilor tale pentru acest serviciu. John Brigham a văzut-o ceva mai devreme la o ședință a corpului profesoral de la Quantico. I-a muștruluit zdravăn și mi-a telefonat.

— Cât de rău este?

— Ai dreptul la o audiere. Voi garanta pentru aptitudinile tale, și asta va fi de ajuns. Dar, dacă mai absentezi de la cursuri, e clar că vei repeta anul, indiferent de ce-o să se constate la audiere. Știi ce se întâmplă când repeți anul?

— Sigur. Ești trimis înapoi la biroul regional care te-a recrutat. Și acolo îndosariezi rapoarte și faci la cafele până prinzi un alt loc liber într-o clasă.

— Eu pot să-ți promit un loc într-o clasă mai târziu, dar nu-i pot împiedica să te oblige să repeți dacă absentezi.

— Așadar, ori mă întorc la școală și încetez lucrul la cazul ăsta, ori…

— Da.

— Dumneavoastră ce doriți să fac?

— Misiunea ta a fost Lecter. Ți-ai îndeplinit-o. Nu pot să-ți cer să riști o reciclare. Ai pierde o jumătate de an, poate chiar mai mult.

— Și cu Catherine Martin cum rămâne?

— O ține de aproape patruzeci și opt de ore – la miezul nopții se fac patruzeci și opt de ore. Dacă nu-l prindem, probabil c-o s-o ucidă mâine sau poimâine, dacă va proceda ca ultima oară.

— Nu-l avem doar pe Lecter.

— Până acum au găsit șase William Rubin, toți cu antecedente de un fel sau altul. Niciunul dintre ei nu ne dă prea mari speranțe. Niciun Billy Rubin pe listele de abonați la revistele de entomologie. Breasla Cuțitarilor știe despre cinci cazuri de antrax în ultimii zece ani. Ne-au mai rămas de

verificat două dintre ele. Altceva? Klaus n-a fost identificat… până acum. Interpolul raportează despre un mandat de arestare valabil în Marsilia, pe numele unui fugar, un marinar norvegian de pe un vas comercial, un anume Klaus Bjetland, nu știu cum se pronunță. Cei din Norvegia îi caută fișa stomatologică, urmând să ne-o trimită. Dacă primim ceva de la clinici și ai timp, ne poți ajuta. Starling?

— Da, domnule Crawford.

— Întoarce-te la școală!

— Dacă nu doreați să-l urmăresc, n-ar fi trebuit să mă luați la casa aceea de pompe funebre, domnule Crawford.

— Da, cred că n-ar fi trebuit. Dar altfel, n-am mai fi avut insecta. Nu-ți predai revolverul. Quantico e un loc destul de sigur, dar vei umbla înarmată ori de câte ori părăsești baza de la Quantico, până când Lecter e prins sau omorât.

— Dar dumneavoastră? Vă urăște. Mai exact, s-a gândit la asta.

— O grămadă de oameni mă urăsc, Starling, într-o mulțime de închisori. Într-o bună zi, Lecter s-ar putea să se gândească, și la asta, dar acum e mult prea ocupat. E tare plăcut să fii liber și nu e pregătit să-și irosească libertatea în felul ăsta. Iar locul ăsta e mai sigur decât pare.

Telefonul din buzunarul lui Crawford sună. Cel de pe birou licărea. Ascultă câteva clipe, apoi spuse „în regulă”, și închise.

— Au găsit ambulanța în garajul subteran al aeroportului din Memphis, spuse el clătinând din cap. Nu e bine deloc. Cei doi membri ai echipajului erau în spate. Morți, amândoi.

Crawford își scoase ochelarii și-și căută batista ca să-și șteargă lentilele.

— Starling, cei de la Smithsonian l-au sunat pe Burroughs și au întrebat de tine. Tipul pe care-l cheamă Pilcher. Aproape că au terminat cercetările asupra insectei. Vreau să completezi un formular 302 despre problema asta și să-l înregistrezi pentru arhivare permanentă. Tu ai găsit fluturele și ai mers pe pista asta, și vreau ca la dosar să se menționeze acest lucru. Ești dispusă s-o faci?

Starling se simțea mai obosită ca oricând.

— Desigur, spuse ea.

— Lasă-ți mașina la garaj, și Jeff o să te ducă înapoi la Quantico când o să termini.

Ajunsă pe trepte, ea își întoarse privirea spre ferestrele luminate, cu draperiile trase, unde infirmiera stătea de veghe, apoi se uită la Crawford.

— Mă gândesc la dumneavoastră, la amândoi, domnule Crawford.

— Mulțumesc, Starling.

• CAPITOLUL 40

— Agent Starling, doctorul Pilcher a zis că vă așteaptă să vedeți insectele. Am să vă conduc până acolo, spuse paznicul.

Pentru a ajunge la Insectarium venind pe la intrarea în muzeu dinspre Constitution Avenue, trebuie să urci un etaj cu liftul, deasupra marelui elefant împăiat, și să traversezi o încăpere imensă dedicată studiilor antropologice.

Mai întâi vezi șiruri de cranii suprapuse reprezentând explozia populației umane de după Hristos.

Starling și paznicul străbătură un peisaj slab luminat populat cu figuri care ilustrau originea și variațiile speciei umane. Aici se aflau vitrine cu exponate legate de ritualuri: tatuaje, picioare legate, modificări de dantură, chirurgie peruviană, mumificări.

— L-ați văzut vreodată pe Wilhelm von Ellenbogen? întrebă paznicul luminând o vitrină cu lanterna.

— Nu, nu cred că l-am văzut, spuse Starling fără să-și încetinească mersul.

— Ar trebui să veniți odată când sunt luminile aprinse și să vă uitați la el. L-au îngropat la Philadelphia în secolul al optsprezecelea. S-a transformat în săpun când apa freatică a ajuns la el.

Muzeul este de fapt o încăpere spațioasă și întunecată, în care răsună bâzâitul și zumzetul insectelor. Camera e plină de vitrine și de cutii cu insecte vii. Copiilor le place foarte mult acolo, și tropăie cât e ziulica de lungă. Noaptea, lăsate singure, insectele sunt ocupate. O parte dintre cutii erau luminate în roșu, iar semnalizările de ieșire în caz de incendiu răspândeau o lumină de un roșu intens în camera întunecată.

— Doctore Pilcher? strigă paznicul din ușă.

— Aici, spuse Pilcher, ținând ridicată o lanternă-stilou ca să poată fi văzut.

— O conduceți dumneavoastră pe domnișoara la plecare?

— Da, mulțumesc.

Starling își scoase din geantă mica lanternă personală și găsi butonul de aprindere deja apăsat. Bateriile erau moarte. Accesul de mânie o făcu să-și dea seama că era obosită și că trebuia să-și păstreze cumpătul.

— Bună ziua, agent Starling.

— Domnule doctor Pilcher.

— N-ar fi mai bine „domnule profesor Pilcher”?

— Chiar *sunteți* profesor?

— Nu, dar nici doctor nu sunt. În orice caz, *sunt* bucuros să vă văd. Vreți să vă uitați la niște insecte?

— Sigur. Unde e doctorul Roden?

— În ultimele două nopți el a făcut majoritatea cercetărilor de chetotaxie, adică dispunerea perișorilor, și, în cele din urmă, a trebuit să se culce. Ați văzut insecta înainte să începem s-o cercetăm?

— Nu.

— Era făcută terci.

— Dar ați reușit să vă dați seama ce este?

— Da. Chiar acum – se opri la o cușcă cu plasă de sârmă. Dați-mi voie mai întâi să vă arăt un fluture ca ăla pe care l-ați adus luni. Nu e identic cu acela, dar face parte din aceeași familie, un pui-de-bufniță.

Fasciculul lanternei lumină un fluture mare și lucios, de culoare albastră, așezat pe o rămurică, cu aripile strânse. Pilcher suflă peste el, și imediat fața înfiorătoare a unei bufnițe apăru în timp ce fluturele îndreptă spre ei părțile inferioare ale aripilor, petele ca niște ochi de pe aripi arătându-se amenințător asemenea ultimei imagini pe care o vede un șobolan.

— Ăsta e *Caligo beltrao* – destul de răspândit. Dar în cazul lui Klaus avem de-a face cu niște fluturi de calibru mare. Să mergem!

La capătul încăperii era o cutie fixată într-o nișă, protejată în partea din față de o balustradă. Copiii nu puteau ajunge la cutie, care era în plus acoperită cu o pânză. Un mic dispozitiv de umidificare bâzâia alături.

— Îl ținem în vitrină pentru a proteja degetele oamenilor… e în stare să lupte. Totodată îi place umezeala, iar sticla menține aerul umed în interior.

Pilcher ridică cu grijă cutia de mânere și o mută în partea din față a nișei. Rabată capacul și aprinse micul bec de deasupra cuștii.

— Acesta este fluturele cap-de-mort, spuse el. Stă așezat pe o tulpină de zârnă. Sperăm să facă ouă.

Fluturele era o apariție minunată și teribilă totodată, cu aripile sale mari, de culoare maro spre negru, întinse ca o mantie, iar pe spatele său lat și păros se putea vedea semnul care stârnise teamă încă din primele momente în care oamenii au dat peste el în grădinile lor liniștite. Craniul boltit, un craniu care e în același timp craniu și față omenească, care te privește cu niște ochi negri, cu pomeții proeminenți și cu arcada zigomatică trasată cu mare precizie lângă ochi.

— *Acherontia styx,* spuse Pilcher. Are numele celor două râuri din Infern. Omul dumneavoastră aruncă de fiecare dată cadavrele într-un râu… Parcă așa am citit?

— Da, încuviință Starling. E o raritate?

— În această parte a lumii este. De fapt, nu există în mediu natural.

— De unde provine?

Starling își apropie fața de cușca de sârmă. Respirația ei răscoli puful de pe spatele insectei. Se trase înapoi când aceasta scoase un sunet ca un țipăt și bătu din aripi cu ferocitate. Simți pe față curentul de aer pe care-l stârnise.

— Malaysia. Există și o varietate europeană, denumită *atropos,* dar ăsta și cel găsit în gâtul lui Klaus sunt din Malaysia.

— Prin urmare, cineva i-a crescut aici.

Pilcher încuviință din cap.

— Da, spuse el când văzu că ea nu se uită la el. A trebuit să fie trimis din Malaysia sub formă de ou, sau mai probabil de pupă. Nimeni n-a reușit să-i determine să depună ouă în captivitate. Se împerechează, dar nu depun ouă. Partea cea mai grea e să găsești omida în junglă. După aia nu sunt greu

de crescut.

— Ați spus că se pot lupta.

— Are proboscida ascuțită și solidă și, dacă îl sâcâi, ți-o înfige în deget. E o armă neobișnuită, și alcoolul nu o afectează la specimenele conservate. Asta ne-a ajutat să îngustăm aria de cercetare și s-o identificăm atât de rapid.

Pilcher păru dintr-odată jenat, de parcă s-ar fi lăudat cu asta.

— Sunt puternici totodată, se grăbi el să adauge. Pătrund în stupii albinelor și fură miere. Odată ne aflam în Sabah, Borneo, după fluturi, și au venit atrași de lumina din spatele hotelului turistic unde eram cazați. Am avut o senzație stranie când i-am auzit, eram…

— Pe ăsta de unde îl aveți?

— Am făcut schimb cu guvernul malaysian. Nu știu ce-am dat în schimb. A fost o chestie ciudată, stăteam în întuneric, așteptând cu găleata asta de cianură, când…

— Ce fel de declarații vamale au însoțit fluturele ăsta? Ați păstrat documentele de însoțire? Au trebuit obținute aprobări în Malaysia? Cine ar putea să le aibă?

— Sunteți în mare criză de timp. Uitați, am pus pe hârtie tot ce avem și locurile unde puteți să dați anunțuri dacă vreți să faceți o crescătorie ca asta. Haideți, am să vă conduc până la ieșire!

Traversară sala imensă în tăcere. În lumina din lift, Starling văzu că Pilcher era la fel de obosit ca ea.

— Ați rămas să cercetați chestia asta, spuse ea. Ați făcut foarte bine. N-am vrut să fiu nepoliticoasă adineauri, dar…

— Sper să pună mâna pe el. Sper că veți termina curând cu povestea asta, spuse el. Am trecut pe listă și vreo două substanțe chimice pe care s-ar putea ca individul să le cumpere dacă păstrează specimene moi… Agent Starling, mi-ar plăcea să vă cunosc mai bine.

— Poate-am să vă sun când voi avea timp.

— Neapărat, absolut, mi-ar plăcea tare mult, spuse Pilcher.

Ușa liftului se închise, și Starling și Pilcher coborâră. Etajul dedicat omului era învăluit în liniște și nicio siluetă umană nu

se mișcă, nici cei tatuați, nici cei mumificați, și nici picioarele legate nu se clintiră din loc.

Luminile de avertizare roșii străluceau, reflectate în zecile de mii de ochi ai insectelor mai bătrâne. Umidificatorul zumzăia și șuiera. Sub capac, în cutia neagră, fluturele cap-de-mort coborî pe tulpina de zârnă. Se deplasă pe podea, cu aripile întinse asemenea unei mantii, și găsi o bucată de fagure în farfurie. Apucând fagurele cu puternicele picioare din față, își desfășură proboscida ascuțită și o înfipse în capacul de ceară care proteja o celulă cu miere. Acum stătea și sugea mierea în liniște, în vreme ce în întunericul din jurul ei se auzea din nou zumzetul și bâzâitul insectelor, semn că munceau și totodată se masacrau.

• CAPITOLUL 41

Catherine Baker Martin stătea în bezna aceea odioasă. Întunericul se strecura în spatele pleoapelor și, în puținele secunde de somn pe apucate, visa cum întunericul pătrunde în ea. Întunericul se strecura insidios, pe nas și în urechi, degetele umede ale beznei încercând să se insinueze în fiecare orificiu al corpului ei. Își puse o mână peste gură și nas, cu cealaltă mână își protejă vaginul, își strânse fesele, își lipi o ureche de saltea și lăsă cealaltă ureche pradă întunericului. Odată cu întunericul sosi un sunet, și fata tresări speriată. Era un sunet familiar, o mașină de cusut. Cu viteză variabilă. Încet, pe urmă repede.

Sus, în subsol, luminile erau aprinse – putea vedea un disc de lumină slabă deasupra ei, acolo unde mica trapă din capacul puțului stătea deschisă. Pudelul lătră de vreo două ori, și o voce stranie, nepământeană, vorbi cu animalul cu glas înăbușit.

Mașina de cusut era total nepotrivită aici. Cusutul însemna lumină multă. Luminoasa cameră de croitorie din copilăria lui Catherine, atât de bine-venită în mintea ei… menajera, draga de Bea Love, la mașină… pisicuța ei care se juca cu perdeaua mișcată de vânt.

Vocea alungă totul brusc, oțărându-se la pudel.

— Scumpete, lasă aia *jos.* O să te înțepi cu un ac, și ce-o să ne mai facem dup-aia? Sunt aproape gata. Da, iubițico. O să-ți dau o caramea, *după ce vom termina,* o să-ți dau o caramea, *tra-la-la-la-la.*

Catherine nu știa de cât timp era captivă. Știa că se spălase de două ori – ultima oară stătuse în lumină, dorindu-și ca el să-i vadă trupul, neștiind dacă el se uita din spatele luminii orbitoare. Dezbrăcată, Catherine Baker Martin era o apariție năucitoare, o fată pe cinste în toate sensurile, și ea știa lucrul ăsta. Voia ca el s-o vadă! Voia să iasă din puț. „Dacă ajungi să

te regulezi cu el, o să te poți lupta cu el”, își repeta în gând în timp ce se spăla. Primea foarte puțin de mâncare, și știa că ar fi bine să mănânce cât încă n-o părăsiseră puterile. Știa că se va lupta cu el. Știa că va putea să se lupte cu el. N-ar fi mai bine să-l lase mai întâi s-o reguleze, de câte ori era în stare, ca să-l epuizeze? Știa că, dacă ajungea să-și pună picioarele pe după gâtul lui, îl putea trimite în lumea celor drepți cam într-o secundă și jumătate. „Sunt în stare s-o fac? Bineînțeles că sunt, ce naiba. Profită că are coaie, uită-te în ochii lui! Coaiele și ochii!” Dar nu se auzi niciun sunet de sus până când nu termină cu spălatul și-și îmbrăcă noua salopetă curată. Oferta ei rămase fără replică, iar hârdăul de baie se legănă pornind în sus, tras cu sfoara aceea subțire, fiind apoi înlocuit de hârdăul pentru toaletă.

Acum, după câteva ore, aștepta, ascultând mașina de cusut. În timp, poate la o mie de respirații, îl auzea urcând pe scări, vorbind cu câinele, zicând ceva de genul… „micul dejun când mă-ntorc”. Lăsase lumina aprinsă în subsol. Uneori proceda astfel.

Zgomot de labe și lipăit de tălpi se auziră pe podeaua bucătăriei de deasupra. Câinele scheuna. Crezu că răpitorul ei pleca. Uneori dispărea pentru multă vreme.

Auzi un fel de respirație. Cățelușa se plimba de colo-colo prin bucătărie, scheunând, zăngănind ceva pe podea, poate castronul cu mâncare. Și lătră din nou, lătrături scurte și ascuțite, care de data asta nu se mai auziră la fel de clar ca atunci când câinele se aflase în bucătăria de deasupra ei. Pentru că micul câine nu se mai afla în bucătărie. Deschisese ușa cu botul și coborâse în subsol la vânătoare de șoareci, așa cum mai făcuse și înainte, când ieșise pe afară.

Jos, în întuneric, Catherine pipăi sub saltea. Găsi osul rupt de găină și-l mirosi. Rezistase cu greu să nu mănânce micile fâșii de carne și zgârciurile de pe el. Îl băgă în gură ca să-l încălzească. Acum se ridică în picioare, clătinându-se un pic în întunericul amețitor. Nu avea cu ea în puțul acela adânc decât o saltea, salopeta pe care o purta, hârdăul de plastic pentru necesitățile fiziologice și firul subțire de bumbac întinzându-se

în sus spre lumina gălbuie.

Se gândise la asta în fiecare interval de timp când era în stare să se concentreze. Catherine se întinse cât de mult putu și se prinse de sfoară. O fi mai bine să smucească sau să tragă? Se gândise la asta vreme de mii de respirații care-i marcau timpul. Mai bine să tragă continuu.

Firul de bumbac se întinse mai mult decât se aștepta. Apucă din nou sfoara cât mai de sus și trase, legănându-și brațul dintr-o parte într-alta, în speranța că sfoara se va slăbi frecându-se de muchia de lemn a deschizăturii de deasupra ei. Procedă astfel până când începu să o doară umărul. Trase de sfoara care se întinse, acum nu mai trebuia întinsă, gata. „Te rog, rupe-te sus!” Poc, și sfoara căzu pe fața ei.

Stând pe vine pe podea, cu sfoara pe cap și pe umeri, nu avea destulă lumină de deasupra ca să vadă câtă sfoară căzuse peste ea. Nu știa cât de lungă era. Nu trebuia s-o încurce. Cu mare grijă, întinse sfoara pe podea sub formă de bucle pe care le măsură cu antebrațul. Numără paisprezece antebrațe. Sfoara se rupsese la buza puțului.

Legă osul de găină în locul unde sfoara era prinsă de toarta găleții.

Acum urma partea cea mai grea.

Acționă cu atenție. Trăia starea aceea tensionată pe care o simțise când era *vreme rea pe mare.* Era ca și cum și-ar fi purtat de grijă într-o bărcuță ce plutea pe o mare agitată.

Legă capătul rupt al sforii de încheietura mâinii, strângând nodul cu dinții.

Se depărtă cât mai mult de colacii de sfoară de pe jos. Ținând găleata de toartă, o roti într-un cerc larg și o aruncă drept spre discul de lumină palidă de deasupra ei. Găleata nu nimeri trapa deschisă, se izbi de capac și căzu înapoi, lovindu-i fața și umerii. Cățelușa lătră mai tare.

Fără grabă, desfășură sfoara și aruncă găleata o dată și încă o dată. La a treia încercare, găleata o lovi în degetul fracturat, și fu nevoită să se sprijine de peretele înclinat al puțului și să respire adânc până când senzația de vomă îi dispăru. Și la a patra aruncare, găleata căzu peste ea, dar la a cincea nu mai

căzu. Era undeva pe capacul de lemn al puțului, lângă trapa deschisă. Oare cât era de departe de gaură? „Calmează-te!” Trase ușor de sfoară. Auzi toarta găleții lovindu-se de lemnul capacului.

Cățelușa lătră și mai tare.

Găleata trebuia trasă până la marginea găurii, dar nu mai mult. O trase aproape de margine.

Cățelușa se învârti printre oglinzile și manechinele dintr-o încăpere alăturată a subsolului. Adulmeca firele de ață și peticele de sub mașina de cusut. Amușină în jurul șifonierului mare și negru. Privi spre celălalt capăt al subsolului, de unde se auzeau zgomotele. Apoi alergă spre zona întunecată și lătră, după care fugi înapoi.

Acum se auzi o voce care răsuna ca un ecou slab prin subsol.

— Scumpeeete!

Cățelușa lătră țopăind pe loc. Trupul ei mic și gras se cutremură odată cu lătrăturile.

Se auzi un sunet ca de sărut umed.

Câinele se uită în sus la podeaua bucătăriei de deasupra, dar nu de-acolo venea sunetul.

Un plescăit de buze imitând pe cineva care mănâncă.

— Haide, Scumpete! Hai, iubito!

Prudent, cu urechile ciulite, câinele pătrunse în întuneric. Lipa-lipa.

— Hai, iubițel, vino, Scumpete.

Pudelul simți mirosul osului de găină prins de toarta găleții. Râcâi peretele puțului și scheună.

Lipa-lipa. Cățelușa sări pe capacul de lemn al puțului. Mirosul era acolo, între găleată și gaură. Cățelușa lătră la găleată și scheună indecisă. Osul de găină se mișcă aproape imperceptibil. Pudelul se ghemui cu botul între labele din față, cu fundul în aer, dând din coadă cu furie. Lătră de două ori și dădu cu laba în osul de găină, prinzându-l cu dinții. Găleata parcă încerca să-l îndepărteze pe micul câine de os. Pudelul mârâi la găleată și se ținu tare, călare pe toartă și cu dinții încleștați pe os. Deodată, găleata o răsturnă pe cățelușă, o

trase spre gaură; micul animal se zvârcoli ca să se ridice în picioare, se lovi din nou, se luptă cu găleata, un picior din spate și șoldul lunecară în gaură, ghearele pudelului râcâind cu frenezie lemnul, găleata alunecă, proptindu-se în gaură odată cu partea din spate a cățelușei care reuși să scape din strânsoare, iar găleata alunecă peste margine și căzu în puț, cu os cu tot. Pudelul lătră furios la gaură, lătrăturile răsunând în puț. Apoi se opri din lătrat și-și ciuli urechile la un sunet numai de el auzit. O luă la fugă pe scări scâncind în timp ce o ușă era trântită undeva sus.

Lacrimile lui Catherine Baker Martin se răspândiră fierbinți pe obraji și căzură pe partea din față a salopetei, pătrunzând prin țesătură, până la sâni: fata era încredințată că va muri.

• CAPITOLUL 42

Crawford stătea singur în mijlocul biroului său, cu mâinile vârâte în buzunare. Rămăsese acolo între orele 12:30 și 12:33, cerând providenței o idee. Apoi trimise un telex la Departamentul Vehiculelor Motorizate din California, cerând să se dea în urmărire rulota pe care Raspail ar fi cumpărat-o în California, după spusele doctorului Lecter. Era vorba despre rulota pe care Raspail ar fi folosit-o în timpul aventurii sale galante cu Klaus. Crawford i-a rugat pe cei de la DVM să controleze dacă s-a emis vreo amendă de circulație pe numele oricărui alt șofer în afară de Benjamin Raspail.

Pe urmă se așeză pe canapea, își luă un blocnotes și compuse un anunț personal provocator pe care dorea să-l publice în toate ziarele de mare tiraj.

> *Floare pasională maiestuoasă, 21, model, caută bărbat care apreciază o cantitate de ADN de bună calitate. Manechin pentru mâini și cosmetice, m-ai văzut în reclamele din reviste, acum vreau să te văd și eu. Trimite fotografii cu prima scrisoare.*

Crawford reflectă o clipă, apoi șterse „maiestuoasă” și scrise „bine făcută”.

Capul îi căzu în piept și ațipi. Ecranul verde al terminalului de computer proiecta pătrate minuscule în lentilele ochelarilor săi. Ecranul se trezi la viață, șirurile de litere deplasându-se în sus, mișcându-se și pe lentilele ochelarilor lui Crawford. În somn, el scutură din cap, de parcă imaginea l-ar fi gâdilat.

Mesajul spunea:

> POLIȚIA MEMPHIS A GĂSIT DOUĂ OBIECTE LA PERCHEZIȚIA CELULEI LUI LECTER.
>
> (1) CHEIE PENTRU CĂTUȘE IMPROVIZATĂ

DINTR-UN TUB DE PASTĂ DE PIX. INCIZII PRIN ABRAZIUNE, BALTIMORE A CERUT VERIFICAREA CELULEI DE LA SPITAL PENTRU URME ALE MANUFACTURĂRII, AUT. COPLEY, SAC MEMPHIS.

(2) FOAIE DE HÂRTIE UITATĂ ÎN TOALETĂ DE EVADAT. ORIGINALUL TRIMIS LA SECȚIA DOCUMENTE/ LAB. URMEAZĂ REPRODUCEREA GRAFICĂ A SCRISULUI. GRAFICA TRIMISĂ ȘI LA LANGLEY, ÎN ATENȚIA LUI BENSON-GRAFOLOGIE.

Reproducerea grafică se iți de sub marginea de jos a ecranului și arăta astfel:


$C_{33}H_{36}$I L T N_4O_6

Semnalul sonor dublu al terminalului de computer nu-l trezi pe Crawford, dar după trei minute soneria telefonului îl sculă. Era Jerry Burroughs de la linia permanent activă aparținând de Centrul Național de Informații despre Crime.

— Ai văzut ce ți-a apărut pe ecran, Jack?

— Stai o clipă, spuse Crawford. Da, în regulă.

— Laboratorul a primit deja desenul lăsat în veceu de Lecter, Jack. Numerele dintre literele numelui lui Chilton, e vorba despre biochimie – $C_{33}H_{36}N_4O_6$ – e formula unui pigment din fierea umană care se numește bilirubină. Laboratorul spune că e principalul agent colorant al rahatului de om.

— Măi să fie!

— Ai avut dreptate în privința lui Lecter, Jack. N-a făcut decât să-și bată joc de ei. Păcat de doamna senator Martin. Laboratorul zice că bilirubina are aproximativ culoarea părului lui Chilton. Asta se cheamă umor de azil. L-ai văzut pe Chilton la știrile de la ora șase?

— Nu.

— Marilyn Sutter de la etaj l-a văzut. Chilton a trăncănit

despre *căutarea lui Billy Rubin.* Apoi s-a dus să ia cina cu un reporter de televiziune. Acolo era când Lecter a plecat la plimbare. Un nemernic mai mult ca perfect.

— Lecter i-a spus lui Starling *să țină cont* de faptul că Chilton nu are licență în medicină, spuse Crawford.

— Da, am văzut asta în raportul ei. Știi ce cred eu? Chilton a încercat să i-o tragă lui Starling, și fata i-a retezat-o. O fi el tâmpit, dar orb nu e. Ce face puștoaica?

— E bine, cred. E epuizată.

— Crezi că Lecter a făcut mișto și de ea?

— Se prea poate. Rămânem pe poziție, totuși. Nu știu ce fac clinicile. Mă tot gândesc că ar fi trebuit să mă duc la tribunal să iau mandat ca să obțin fișele alea. Mi-e silă să depind de ei. Mâine-dimineață, dacă nu primim nicio veste, mergem pe calea legală.

— Hei, Jack… ai oameni pe teren care să știe cum arată Lecter?

— Sigur că am.

— Probabil că individul stă pe undeva și se prăpădește de râs.

— Poate că nu pentru multă vreme, spuse Crawford.

• CAPITOLUL 43

Doctorul Hannibal Lecter stătea la recepția elegantului hotel Marcus din St. Louis. Purta o pălărie maro și un trenci încheiat până la gât. Un bandaj chirurgical curat îi acoperea nasul și obrajii.

Semnă în registru sub numele „Lloyd Wyman”, o semnătură pe care o exersase în mașina lui Wyman.

— Cum doriți să plătiți, domnule Wyman?

— American Express, spuse doctorul Lecter întinzându-i recepționerului cartea de credit a lui Lloyd Wyman.

O muzică plăcută, interpretată la pian, se auzea dinspre foaier. La bar, doctorul Lecter văzu doi oameni cu bandaje peste nas. Un cuplu de vârstă mijlocie traversă holul spre ascensor, fredonând un cântec de Cole Porter. Femeia avea un pansament peste unul din ochi.

Recepționerul terminase de verificat cartea de credit.

— Cred că știți, domnule Wyman, că aveți posibilitatea să folosiți garajul spitalului.

— Da, mulțumesc, spuse doctorul Lecter.

Deja parcase mașina lui Wyman în garaj, cu Wyman în portbagaj.

Băiatul de serviciu care i-a cărat bagajele lui Wyman până în micul apartament primi drept răsplată pentru osteneala sa una dintre bancnotele de cinci dolari ale lui Wyman.

Doctorul Lecter comandă un sendviș și un pahar de băutură și se relaxă cu un duș prelungit.

După perioada îndelungată de detenție, apartamentul i se păru enorm doctorului Lecter. Îi făcea plăcere să se plimbe la întâmplare prin apartament.

De la fereastră putea vedea pavilionul Myron and Sadie Fleischer al spitalului orășenesc din St. Louis, care găzduia unul dintre cele mai renumite centre de chirurgie cranio-facială din lume.

Fața doctorului Lecter era prea bine cunoscută ca să poată beneficia și el de serviciile chirurgilor plastici de aici, dar era unul dintre puținele locuri de pe planetă unde putea să umble cu un bandaj pe față fără să trezească suspiciuni.

Cu ani în urmă, mai poposise o dată aici, pe vremea când făcea cercetări psihiatrice în superba bibliotecă Robert J. Brockman Memorial.

Faptul că avea o fereastră, chiar mai multe, îi dădea o senzație amețitoare. Stătu la fereastră în întuneric, privind luminile mașinilor care traversau podul MacArthur, savurându-și băutura. Drumul cu mașina de la Memphis, care durase cinci ore, îi creașe o stare de oboseală plăcută.

Singurele momente de grabă ale serii le petrecuse în garajul subteran al aeroportului internațional din Memphis. Nu-i fusese deloc ușor să se curețe cu tampoane de vată, alcool și apă distilată în spatele ambulanței. Din momentul în care îmbrăcase uniforma albă de infirmier, nu mai trebuie decât să surprindă un călător solitar pe culoarul părăsit al parcării din garajul imens. Bărbatul s-a aplecat în portbagajul mașinii sale ca să-și ia valijoara cu mostre, și nu l-a văzut nicio clipă pe Lecter venind din spate.

Doctorul Lecter se întrebă dacă poliția îl credea într-atât de tâmpit încât să ia avionul de la aeroport.

Singura problemă pe drumul până la St. Louis a fost să găsească butoanele pentru faruri, pentru luminile de semnalizare și pentru ștergătoarele de parbriz din mașina aceea străină, cu care doctorul Lecter nu era familiarizat.

A doua zi avea să cumpere lucrurile de care avea nevoie – decolorant pentru păr, ustensile de bărbierit, o lampă cu ultraviolete – și mai erau și alte articole speciale pe care urma să le obțină pentru a face imediat câteva schimbări în fizionomia sa. Când totul va fi pus la punct, va pleca mai departe.

Nu avea niciun motiv să se grăbească.

• CAPITOLUL 44

Ardelia Mapp stătea în pat în poziția ei preferată: rezemată de perne și cu o carte în mână. Asculta buletinele de știri la radio. Închise aparatul când o văzu pe Clarice Starling târându-se în cameră. Chiar dacă observă cât de trasă era la față colega ei, din fericire nu întrebă decât atât:

— Vrei o cană de ceai?

Când studia, Mapp își prepara o infuzie dintr-un amestec de plante pe care i le trimitea bunica ei și căreia îi spunea „ceaiul oamenilor deștepți”.

Dintre cele mai inteligente persoane pe care le știa Starling, una era totodată și cea mai stabilă ființă omenească pe care o cunoștea, iar cealaltă, cea mai înspăimântătoare. Starling spera ca asta să-i asigure un oarecare echilibru în privința cunoștințelor pe care și le făcuse.

— Ai avut noroc c-ai lipsit azi, spuse Mapp. Blestematul ăla de Kim Won efectiv ne-a doborât la pământ. Nu te mint. Am ajuns să cred că ăștia din Coreea au pe-acolo o gravitație mai mare decât avem noi aici. Pe urmă, când vin aici, se simt ușori ca fulgul, înțelegi, și ajung să predea educație fizică pentru că nu li se pare cine știe ce efort… John Brigham a trecut pe-aici.

— Când?

— În seara asta, ceva mai devreme. Voia să știe dacă te-ai întors. Își dăduse cu gel pe păr. Se foia în hol ca un boboc din anul întâi. Am stat de vorbă un pic. Zicea că, dacă ai rămas în urmă și trebuie să stăm cu burta pe carte în următoarele două zile în loc să mergem la trageri, o să aranjeze el să ne dea voie la poligon în sfârșitul ăsta de săptămână ca să recuperăm. I-am zis c-o să-l anunț. E un tip drăguț.

— Mda, este.

— Știai că vrea să participi la concursul de tir împotriva celor de la Direcția Antidrog și Vamă, în campionatul inter-servicii?

— Nu.
— Da' nu la femei, ci la mixt. Întrebarea numărul doi: Cunoști materia despre Al Patrulea Amendament pentru vineri?
— În mare parte, da.
— Bun, atunci ce e Chimel *versus* California?
— Perchezițiile în licee.
— Și care-i treaba cu perchezițiile în licee?
— Nu știu.
— E vorba despre conceptul „acces imediat". Cine a fost Schneckloth?
— La naiba, habar n-am.
— Schneckloth *versus* Bustamonte.
— E cumva vorba despre dreptul rezonabil la intimitate?
— Ai o bilă neagră. Dreptul la intimitate este principiul lui Katz. Schneckloth înseamnă consimțământul pentru percheziție. Fata mea, după câte văd, va trebui să ne punem cu burta pe carte. Noroc că am eu cursurile.
— Nu în seara asta.
— Nu. Dar mâine ai să te trezești cu mintea fertilă și ignorantă, și atunci o să începem să sădim recolta pentru vineri. Starling, Brigham a zis – n-avea voie să-mi spună, așa că i-am promis –, a zis că vei trece cu succes de audiere. Crede că nemernicul ăla de Krendler nici n-o să-și mai aducă aminte de tine peste două zile. Ai note bune la examene, așa că o să trecem peste hopul ăsta ușor.
Mapp cercetă din priviri figura obosită a lui Starling.
— Nimeni n-ar fi putut face mai mult pentru biata fată, Starling. Ți-ai pus pielea la saramură pentru ea, ai luat-o pe coajă pentru ea și ai pus lucrurile în mișcare. Meriți să-ți acorzi o șansă. Ce-ar fi să te duci să te culci? Tocmai mă pregăteam și eu să bag cornu'-n pernă.
— Ardelia, mulțumesc. Și, după ce lumina se stinse în cameră, zise: Starling?
— Da?
— Cine crezi tu că e mai frumos, Brigham sau Bobby Lowrance cel Frumos?

— Greu de spus.

— Brigham are un tatuaj pe umăr, i l-am văzut prin cămașă. Ce scrie?

— N-am nici cea mai mică idee.

— O să-mi spui și mie când o să afli?

— Probabil că nu.

— Vezi cum ești? Eu ți-am spus despre chiloții imitație de piton ai lui Bobby cel Frumos.

— I-ai văzut prin fereastră când ridica greutăți.

— Gracie ți-a spus chestia asta? Gura aia mare o să-i aducă numai necazuri…

Starling adormise.

• CAPITOLUL 45

Cu puțin înainte de ora trei dimineața, Crawford, care ațipise lângă soția lui, se trezi. Bella respira cu greutate și se agita în pat. Se ridică și o luă de mână.

— Bella?

Ea trase adânc aer în piept și apoi expiră. Era prima oară în ultimele zile când deschidea ochii. Crawford își apropie fața de a ei, dar nu credea că îl poate vedea.

Teama îi mângâie pereții pieptului, rotindu-se înăuntrul lui ca un liliac într-o casă, până când reuși să o stăpânească.

Ar fi vrut să-i aducă ceva, orice, dar nu voia să simtă că n-o mai ținea de mână.

Își lipi urechea de pieptul ei. Auzi o bătaie ușoară, ca o pâlpâire, apoi inima ei se opri. Nu mai era nimic de auzit, nu se auzea decât o curgere ciudată și răcoroasă. Nu știa dacă sunetul era în pieptul ei sau doar în urechile lui.

— Dumnezeu să te binecuvânteze și să te țină lângă El… și lângă rudele tale, spuse Crawford, care voia să se împlinească aceste cuvinte.

O strânse în brațe lângă el, sprijinit de tăblia patului, și o ținu la piept în timp ce creierul ei murea. Cu bărbia dădu la o parte eșarfa de pe rămășițele părului ei. Nu plânse. Trecuse prin toate astea.

Crawford o schimbă punându-i cămașa de noapte preferată și rămase o vreme lângă patul înalt, ținându-i mâna lipită de obraz. Era o mână fermă și îndemânatică, marcată de o viață întreagă petrecută în grădină, marcată acum de acele de perfuziei.

Când venea din grădină, mâinile ei miroseau a cimbru.

„Închipuie-ți că ai albuș de ou pe degete”, așa o învățaseră colegele de școală pe Bella când discutaseră despre sex. Ea și Crawford glumiseră pe marginea chestiei ăsteia în pat, cu ani în urmă, apoi anii următori, până anul trecut. „Nu te gândi la

asta, gândește-te la chestiile bune, la chestiile pure.” Dar asta era o chestie pură. Urcau cu liftul, iar ea purta o pălărie înaltă și mănuși albe, în vreme ce el fluiera o versiune dramatică a piesei *Begin the Beguine.* Ajunși în cameră, ea l-a luat peste picior pentru că îi umpluse buzunarele băiatului de serviciu cu bani.

Crawford încercă acum să se ducă în camera alăturată – putea să se întoarcă atunci când voia și s-o vadă prin ușa deschisă, în lumina caldă a veiozei de pe noptieră. Aștepta ca trupul ei să devină un obiect de ceremonial care să-i fie străin, străin de persoana pe care o ținuse în brațe în pat și străin de tovarășa de o viață pe care o păstra acum în memorie. Ca să poată suna la cei care trebuiau să vină s-o ia.

Cu mâinile goale pe lângă corp, stătea la fereastră și privea spre răsăritul pustiu. Nu ținea să vadă zorii zilei. Răsăritul era doar direcția în care era orientată fereastra.

• CAPITOLUL 46

— Ești gata, Scumpete?

Jame Gumb stătea rezemat de tăblia patului, într-o poziție foarte comodă, cu cățelușa ghemuită pe burta lui.

Domnul Gumb tocmai îi spălase blana și îi înfășurase un prosop pe cap. Luă telecomanda videocasetofonului și apăsă butonul de pornire a aparatului.

Își compusese programul din două fragmente de bandă video copiate pe o singură casetă. Îl urmărea în fiecare zi când își făcea pregătirile vitale, și întotdeauna cu puțin înainte de a recolta o nouă piele.

Prima bandă era un film zgâriat de la Movietone News, un jurnal de știri în alb-negru din 1948. Relata sferturile de finală ale concursului Miss Sacramento, una dintre etapele preliminare ale lungului drum către finala Miss America din Atlantic City.

Era o competiție în costume de baie, și toate fetele aveau buchete de flori în timp ce se încolonau ca să urce treptele spre scenă.

Cățelușa domnului Gumb trecuse prin toate astea de multe ori, și-și miji ochii când auzi muzica, știind ce-o să pățească.

Înfățișarea concurentelor amintea foarte mult de vremurile celui de-al Doilea Război Mondial. Purtau costume de baie Rose Marie Reid, și unele erau chiar foarte drăguțe la față. Unele dintre ele aveau picioare elegant conturate, dar le lipsea tonusul muscular și parcă aveau genunchii cam umflați.

Gumb strânse pudelul.

— Scumpete, uite-o că vine, uite-o că vine, uite-o că vine!

Și iat-o venind, apropiindu-se de trepte în costumul ei alb, cu un zâmbet radios adresat tânărului care o aștepta lângă scară, urcând apoi repede cu tocurile ei mari, camera zăbovind pe partea din spate a coapselor ei: mami. Era mami.

Domnul Gumb nu avea de ce să apese pe telecomandă,

făcuse ceea ce trebuia când pregătise caseta. În mișcare inversată, iat-o coborând cu spatele treptele, primindu-și înapoi zâmbetul de la bărbatul cel tânăr, străbătând apoi culoarul, revenind în față, înapoi și înainte, înainte și înapoi.

Când îi zâmbea tânărului, Gumb zâmbea și el.

Mai era o secvență cu ea într-un grup, dar mereu se vedea neclar când făcea stop-cadru. Era mai bine să o ruleze cu viteză normală și să se mulțumească doar cu imaginea ei fugară. Mama era alături de celelalte fete, felicitându-le pe câștigătoare.

Următoarea parte a programului o înregistrase de la un post de televiziune prin cablu, într-un motel din Chicago – pentru asta trebuise să iasă în oraș, să-și cumpere un videocasetofon și să rămână o noapte în plus ca să facă înregistrarea. Era un filmuleț pe care-l transmiteau pe canalele obscure, la orele târzii din noapte, ca fond vizual pentru anunțurile fierbinți care se derulau pe ecran. Filmul era alcătuit din secvențe de-a dreptul cuminți din filmele *deocheate* ale anilor patruzeci și cincizeci, imagini de la o tabără de nudiști și părțile mai puțin explicite ale unor filme porno din anii treizeci, în care actorii purtau nasuri false și aveau șosete în picioare. O melodie oarecare constituia banda sonoră. Chiar acum se auzea *The Look of Love,* total desincronizată față de acțiunea vioaie de pe ecran.

Domnului Gumb îi fusese imposibil să elimine anunțurile care se derulau lent pe ecran. Trebuise să se împace cu ideea.

Pe ecran apăru o piscină în aer liber – undeva în California, judecând după vegetație. Piscina avea dotări de bună calitate; totul amintea de anii cincizeci. Niște tinere grațioase înotau dezbrăcate. Câteva dintre ele apăruseră poate în vreun film de mâna a doua. Vioaie și săltărețe, ele ieșeau din piscină și alergau, mult mai repede decât s-ar fi potrivit cu ritmul muzicii, spre scara toboganului, pe care o urcau, și de-acolo își dădeau drumul, viuuuu! Sânii li se legănau când își dădeau drumul pe tobogan, râsete, picioare întinse… Pleosc!

Și iat-o pe mami. Iat-o ieșind din piscină în spatele fetei cu părul creț. Fața ei era parțial acoperită de un anunț de la

Sinderella, un sex-shop, dar o puteai vedea cum urcă scara, cu pielea umedă și strălucind în soare, cu silueta ei suplă și totodată plinuță, cu o cicatrice mică de la cezariană, și iat-o coborând pe tobogan, viuuuu! Era atât de frumoasă, și, chiar dacă nu-i putea vedea fața, domnul Gumb știa cu siguranță că era mami, filmată după ce, pentru ultima oară în viața lui, o văzuse cu adevărat. Firește, exceptând imaginile din mintea lui.

Imaginea trecu la o reclamă filmată pentru un cabinet de consiliere matrimonială și se termină brusc.

Pudelul își miji ochii cu două secunde înainte ca domnul Gumb să-l strângă de ceafă.

— Oh, Scumpete. Vino la mami! Mami o să fie foarte frumoasă.

Multe de făcut, multe de făcut, multe de făcut ca să fie gata pentru ziua de mâine.

N-ar fi putut s-o audă din bucătărie nici dac-ar fi țipat cât ar fi ținut-o gura, slavă Domnului, dar o putea auzi de pe scări, în timp ce cobora la subsol. Spera să doarmă și să stea liniștită. Pudelul, pe care-l ținea la subsuoară, mârâi drept răspuns la sunetele din puț.

— Nu-i politicos să mârâi, spuse el cu gura în blana de pe ceafa cățelușei.

În temnița subterană se putea ajunge pe o ușă aflată la baza scării, în stânga. Nu-i aruncă nici măcar o privire, nici nu dădu atenție sunetelor care se auzeau din puț, căci, din punctul lui de vedere, nu aveau nici cea mai mică asemănare cu vreun cuvânt al limbii engleze.

Domnul Gumb intră în atelierul din dreapta, așeză pudelul jos și aprinse luminile. Câțiva fluturi își agitară aripile și aterizară fără riscul de a se arde pe abajurul din sârmă care proteja becurile din tavan.

În atelier, domnul Gumb era meticulos. Întotdeauna își pregătea noile amestecuri în vase din oțel inoxidabil, niciodată în vase de aluminiu.

Învățase să facă totul din timp. Pe când lucra, se muștruluia: „Trebuie să fii ordonat, trebuie să lucrezi cu

precizie, trebuie să fii expeditiv, pentru că problemele sunt formidabile”.

Pielea omenească este grea – șaisprezece până la optsprezece la sută din greutatea corporală – și alunecoasă. O piele întreagă este greu de mânuit și ușor de scăpat pe jos când e încă umedă. Timpul este și el important. Pielea începe să se contracte imediat după ce a fost recoltată, mai ales cea a adulților, care e și cea mai întinsă pe corp, din capul locului.

Pe lângă asta, nici măcar la cei tineri pielea nu e perfect elastică. Dacă o întinzi, nu revine niciodată la dimensiunile inițiale. Dacă coși ceva perfect neted și apoi îl tragi cu prea multă forță peste un mulaj de croitorie, apar umflături și pliuri. Poți să stai pe urmă și să plângi pe lângă mașina de cusut, că n-ai să mai scapi de pliurile cu pricina. Apoi mai sunt și penselele, trebuie să știi foarte bine unde să le aplici. Pielea nu se întinde uniform în toate direcțiile fără ca acumulările de colagen să se deformeze și fibra să se rupă; dacă tragi într-o direcție greșită, te pricopsești cu o vergetură.

Materialul proaspăt este pur și simplu imposibil de prelucrat. Până când a obținut rezultatul dorit, domnului Gumb i-au fost necesare numeroase experimente, care i-au provocat emoții intense.

În cele din urmă a ajuns la concluzia că metodele vechi erau cele mai bune. Procedura lui era următoarea. Mai întâi, înmuia materialul în acvarii, în extracte de plante puse la punct de indienii americani – numai substanțe naturale, fără nicio urmă de săruri minerale. Apoi folosea metoda de obținere a pielii de căprioară inegalabil de moale, metoda clasică de tăbăcire în soluție de creier, elaborată în Lumea Nouă. Indienii americani credeau că fiecare animal are exact atâta creier cât să fie de ajuns pentru tăbăcirea propriei piei. Domnul Gumb știa că acest lucru era fals și renunțase de multă vreme să mai încerce, chiar și în cazul primatelor, care aveau cel mai mare creier. Acum avea un congelator plin cu creier de vită, astfel încât nu ducea niciodată lipsă de așa ceva.

Problemele prelucrării materialului le putea rezolva;

practica îl făcuse să ajungă aproape de perfecțiune.

Problemele structurale dificile rămâneau, dar și pentru rezolvarea acestora era deosebit de bine pregătit.

Atelierul dădea într-un coridor care ducea la o baie dezafectată, unde domnul Gumb își ținea scripeții și cronometrul, apoi mai departe spre studio și spre imensul labirint întunecat de dincolo.

Deschise ușa spre studioul iluminat din belșug – reflectoare și tuburi incandescente, având filtre de culoare pentru o lumină cât mai apropiată de cea diurnă, erau prinse de grinzile tavanului. Manechinele erau expuse pe o estradă din lemn de stejar. Toate erau parțial îmbrăcate, unele în piele, altele în șabloane din șifon pentru vestimentația din piele. Opt manechine erau dublate de imaginile lor pe pereții acoperiți cu oglinzi – acestea fiind și ele de bună calitate. Pe o masă de machiaj, se aflau produse cosmetice, mai multe mulaje pentru peruci și perucile propriu-zise. Era cel mai luminos dintre studiouri, tot mobilierul fiind alb, sau stejar de culoare deschisă.

Pe manechine erau diverse obiecte vestimentare aflate în lucru, cele mai multe fiind imitații ieftine după Armani, lucrate dintr-o minunată piele *cabretta,* de oaie braziliană, cu falduri generoase, umeri proeminenți și piepți dubli.

Al treilea perete era ocupat de o masă mare de lucru, două mașini de cusut obișnuite, două mulaje pentru rochii și un mulaj de croitorie, luat chiar de pe torsul lui Jame Gumb.

Pe cel de-al patrulea perete, dominând încăperea aceasta luminoasă, era un șifonier negru, dat cu lac chinezesc, care se înălța până aproape de tavanul înalt de doi metri și jumătate. Era vechi, și desenul de pe el era aproape șters. Câteva pete aurii aminteau că acolo fusese desenat un dragon, din care rămăsese intact doar ochiul alb cu privirea fixă, și se mai vedea limba roșie a unui alt dragon, al cărui trup dispăruse măcinat de timp. Deși crăpat, lacul de sub dragoni era intact.

Imensul șifonier nu era o piesă de duzină. Înăuntru se aflau, pe mulaje și umerașe, *obiectele speciale,* și ușile lui erau închise.

Cățelușa bău puțină apă din castronul din colț și se culcă între picioarele unui manechin, cu ochii la domnul Gumb.

Acesta lucrase la o geacă de piele. Trebuia s-o termine – avusese de gând să rezolve toate problemele, dar acum îl cuprinsese o febră creatoare și încă nu era mulțumit de propriul tipar din șifon.

Măiestria în materie de croitorie a domnului Gumb depășise cu mult stadiul la care ajunsese în tinerețe, în timpul petrecut în detenție la Departamentul Corecțional al statului California, dar de data asta își propusese ceva cu adevărat dificil. Nici lucrul cu delicata piele *cabretta* nu te pregătește pentru lucrurile de mare finețe.

Avea două tipare din șifon, ca niște veste albe, unul având exact mărimea lui, celălalt fiind făcut după măsurătorile luate în timpul cât Catherine Martin fusese în stare de inconștiență. Când îl așeză pe cel mai mic pe mulajul de croitorie, problemele deveniră evidente. Chiar dacă era o fată solidă, minunat proporționată, Catherine nu era la fel de solidă ca domnul Gumb, iar spatele ei nu era nici pe departe la fel de lat.

Idealul lui era o îmbrăcăminte fără cusături. Acest lucru nu era posibil. Totuși, era hotărât ca partea din față a corsetului să nu aibă absolut nicio cusătură și să fie fără niciun defect. Aceasta presupunea ca toate ajustările de siluetă să fie făcute la spate. Era foarte dificil. Deja aruncase un tipar de șifon și o luase de la capăt. Întinzând pielea în mod judicios, putea să ajungă la rezultatul dorit cu numai două clinuri la subsuoară – nu din cele franțuzești, ci clinuri verticale, cu vârfurile orientate în jos. Mai erau necesare două clinuri la spate, chiar în dreptul rinichilor. Era obișnuit să lucreze cu foarte mare precizie.

Pretențiile sale depășeau aspectele vizuale, mergând până la domeniul tactilului. Nu era de neconceput ca o persoană atrăgătoare să fie îmbrățișată.

Domnul Gumb își presără puțin talc pe mâini și își îmbrățișă propriul mulaj într-o manieră firească, confortabilă.

— Dă-mi un sărut, spuse el în joacă porțiunii de spațiu în

care ar fi trebuit să se afle capul. Nu tu, prostuțo, îi zise el cățelușei când aceasta ciuli urechile.

Gumb mângâie spatele mulajului, acolo unde mâinile ajungeau fără efort. Apoi se uită să vadă unde rămăseseră urmele de talc. Nimeni nu dorea să pipăie o cusătură. Totuși, în cursul unei îmbrățișări, mâinile se suprapun în zona de mijloc a spatelui. Totodată, își continuă el raționamentul, suntem obișnuiți să simțim linia coloanei vertebrale. Nu e la fel de supărător ca una din asimetriile corpului omenesc. Prin urmare, cusăturile din zona umerilor erau excluse. Răspunsul îl constituia un clin central, cu vârful ceva mai sus de centrul omoplaților. Putea folosi aceeași cusătură pentru prinderea agățătorii încorporate în căptușeală. Dublură cu nailon sub șlițurile de pe ambele părți – trebuia să nu uite să facă rost de nailon – și o prindere cu bandă cu arici sub șlițul din dreapta. Se gândi la acele minunate rochii Charles James, la care cusăturile sunt realizate în așa fel încât să stea perfect plate.

Clinul de la ceafă va fi acoperit de părul lui sau, mai exact, de părul pe care-l va avea în curând.

Domnul Gumb scoase tiparul de șifon de pe mulajul pentru rochii și începu să lucreze.

Mașina de cusut era veche și minunat lucrată, concepută inițial pentru acționare cu ajutorul pedalei, dar fiind adaptată pentru acționare electrică în urmă cu vreo patruzeci de ani. Pe corpul principal al mașinii era pictat cu litere aurii: „Nu obosesc niciodată”. Pedala mașinii rămăsese funcțională, și Gumb pornea mașina cu ajutorul ei, pentru fiecare serie de cusături. Pentru cusăturile fine, prefera să lucreze desculț, apăsând pedala delicat, cu piciorul lui dolofan, apucând marginea din față a acesteia cu degetele de la picior, pentru un control mai bun al mișcării. Un timp nu se mai auziră decât sunetele mașinii și sforăitul cățelușei, având ca fundal fâsâitul conductelor de aburi din subsolul încălzit.

Când termină de inserat clinurile în tiparul de șifon, îl probă în fața oglinzii. Cățelușa privea din colțul ei, cu capul aplecat într-o parte.

Trebuia să-l mai slăbească un pic la subsuoară. Mai erau

unele probleme cu căptușeala și cu dublurile. Altfel era foarte frumos. Era suplu, mulat, rezistent. Parcă se și vedea urcând în cea mai mare viteză scara unui tobogan de apă.

Domnul Gumb se jucă cu perucile și cu luminile pentru obținerea unor efecte dramatice și probă un minunat colier de scoici strâns lipit de gât. Impresia avea să fie uluitoare când va îmbrăca o rochie decoltată sau un neglijeu sexi peste noul lui tors.

Tentația era foarte mare să meargă până la capăt imediat, să se apuce serios de treabă, dar îi obosiseră ochii. Voia totodată să nu-i tremure mâinile absolut deloc și, în plus, nu era pregătit să suporte toată tevatura. Cu răbdare, desfăcu ușor cusăturile și întinse bucățile de tipar. Un șablon perfect.

— Mâine, Scumpete, îi spuse el cățelușei în timp ce punea la decongelat creierele de vită. O vom face mâine la prima ooooooooooră! Mami o să fie atât de *frumoasă*!

• CAPITOLUL 47

Starling dormi neîntoarsă timp de cinci ore și se trezi în toiul nopții, speriată de teama că ar putea trăi iar visul acela. Strânse în dinți colțul cearșafului și-și lipi palmele de urechi, așteptând un semn care să-i spună dacă era într-adevăr trează și departe de a visa. Tăcere și niciun țipăt de miel. Când știu sigur că era trează, inima i se domoli, dar picioarele refuzau să stea nemișcate sub pătură. Într-o clipă, mintea ei o va lua razna, știa asta. Răsuflă ușurată când, în loc de teamă, se simți cuprinsă de un acces de mânie aprigă.

— Fir-ar să fie! spuse ea și scoase un picior de sub pătură.

În toată acea zi lungă, când fusese umilită de Chilton, insultată de doamna senator Martin, părăsită și scoasă din joc de Krendler, tachinată de doctorul Lecter și îngrețoșată de evadarea sângeroasă a acestuia din urmă, ceea ce o duruse cel mai tare fusese faptul că cineva putuse să o considere hoață.

Doamna senator era o femeie supusă unui stres emoțional extrem de dur și se săturase să vadă cum polițiștii își tot bagă nasul prin lucrurile fetei sale. Nu se putea supăra pe ea. Totuși, acuzația avusese asupra lui Starling efectul unui fier înroșit.

În copilărie, Starling fusese învățată că furtul era fapta cea mai josnică, cea mai vrednică de dispreț, în afară de viol și de uciderea cuiva pentru bani. Unele crime erau *preferabile* furtului.

Fiind un copil crescut în instituții în care foamea era la ordinea la zilei și recompensele puține, învățase să urască hoții.

Stând întinsă în pat, pe întuneric, se confruntă cu un alt motiv pentru care aluzia doamnei senator o deranjase atât de mult. Starling știa ce-ar fi spus malițiosul doctor Lecter, și era adevărat: se temea ca doamna senator Martin să nu fi văzut la ea ceva vulgar, ceva ieftin, ceva tipic hoților. Bogătașă

nemernică!

Doctorul Lecter ar fi subliniat cu satisfacție că resentimentele sociale, mânia adânc înrădăcinată preluată odată cu laptele supt de la sânul mamei constituiau și ele un factor. Starling nu era cu nimic mai prejos decât oricare Martin în privința educației, a inteligenței, a ambiției și, în mod cert, a înfățișării, și totuși avea în ea ceva deosebit, iar ea știa asta.

Starling era un membru izolat al unui trib aprig, fără nicio genealogie oficială în afară de listele de distincții școlare și registrele de condamnări penale. Expulzați din Scoția, muritori de foame în Irlanda, mulți dintre ei aveau înclinații pentru îndeletniciri periculoase. Mulți membri ai clanului Starling fuseseră obișnuiți să trăiască în felul acesta: să tot sape în fundul unor gropi înguste, să-și facă vânt în gol de pe scândura spânzurătorii în timp ce se trăgeau focuri de pistol la picioarele lor sau li se ordona să meargă prin frig la o moarte glorioasă, în sunet de trâmbițe, când toți voiau să plece acasă. De unii dintre ei se poate să-și fi amintit noaptea, cu lacrimi în ochi, ofițerii la popota regimentului, așa cum își aduce aminte cineva, la băutură, de un prepelicar credincios. Nume îngălbenite într-o Biblie.

Niciunul dintre ei nu fusese foarte deștept, din câte-și putea da seama Starling, cu excepția unei străbunici care a scris foarte frumos în jurnalul ei până când s-a îmbolnăvit de febră cerebrală.

Cu toate acestea, niciunul nu a fost hoț.

Școala era o chestie importantă în America, nu-i așa, și cei din familia Starling au băgat rapid la cap acest lucru. Unul dintre unchii lui Starling își trecuse pe piatra funerară data absolvirii colegiului.

Starling trăise prin școli, arma ei fiind competitivitatea la examene, în toți anii în care oricum nu ar fi avut unde să se ducă.

Știa că poate să iasă cu bine din situația creată. Putea să fie din nou ceea ce fusese dintotdeauna, din momentul în care se prinsese cum merge treaba: putea să fie în fruntea clasei ei,

acceptată, inclusă, aleasă, nu îndepărtată.

Pentru asta trebuia să muncească din greu și să fie atentă. Avea să obțină note bune. Coreeanul n-avea cum s-o îngenuncheze la educație fizică. Numele ei avea să fie gravat pe marea placă din holul de la intrare, pentru performanțe extraordinare în poligonul de trageri.

În patru săptămâni va deveni agent special al Biroului Federal pentru Investigații.

Va trebui oare să se păzească de nenorocitul de Krendler pentru tot restul vieții?

În prezența doamnei senator, individul intenționase să se lepede de ea. Ori de câte ori se gândea la asta, Starling se simțea îndurerată. Nu era sigură că va găsi dovada în plic. Asta era șocant. Închipuindu-și-l acum pe Krendler, îl văzu purtând pantofi albi, marinărești ca primarul, șeful tatălui ei, care venise să ia ceasul acela de paznic.

Mai rău era faptul că, în mintea ei, nici Jack Crawford nu mai era eroul de la început. E drept, omul fusese supus unei tensiuni prea mari față de cât putea suporta cineva. Dar o trimisese să verifice mașina lui Raspail fără să-i acorde sprijinul necesar, fără împuternicirile autorității. E-adevărat, ea ceruse să plece în aceste condiții – încurcăturile de acolo fuseseră o bagatelă. Dar Crawford ar fi trebuit să știe că va da de bucluc când doamna senator o va vedea la Memphis; ar fi dat de bucluc chiar dacă n-ar fi zbârcit-o cu fotografiile.

Catherine Baker Martin zăcea în același întuneric care o înconjura pe ea acum. Starling uitase acest lucru pentru o clipă, în timp ce se gândea la propriile necazuri.

Imaginile din ultimele zile se năpustiră ca s-o pedepsească pentru această neglijență, năvăleau asupra ei în culori neașteptate, prea multe culori, culori șocante, așa cum se ivesc din întuneric atunci când fulgeră în noapte.

Acum o obseda Kimberly. Kimberly cea grasă și moartă, care-și făcuse găuri în urechi ca să arate mai frumoasă și care strângea bani la ciorap ca să-și poată da cu ceară de depilat pe picioare. Kimberly, care nu mai avea păr. Kimberly, sora ei. Starling nu credea că fiica doamnei senator Martin ar fi

pierdut mult timp gândindu-se la Kimberly. Acum, în adâncul lor, erau surori. Kimberly, aflată într-o casă mortuară plină de polițiști îmbrăcați ca niște cowboy.

Starling nu mai suporta să vadă imaginea. Încercă să-și întoarcă fața într-o parte, asemenea unui înotător când respiră.

Toate victimele lui Buffalo Bill erau femei. Individul era obsedat de femei, trăia ca să vâneze femeile. Nicio femeie nu-și dedicase tot timpul vânării lui. Nicio femeie detectiv nu cercetase toate crimele lui.

Starling se întrebă dacă Jack Crawford ar avea curajul să o folosească în calitate de tehnician pentru amprente când va trebui să meargă s-o vadă pe Catherine Martin. Crawford a prezis că Bill „o va termina mâine". „O va termina. O va termina. O va termina."

— Pe mă-ta! zise cu glas tare Starling, sări din pat și-și puse picioarele pe podea.

— Ce faci, Starling, iar ai dus în ispită vreun cretin? spuse Ardelia Mapp. L-ai strecurat în cameră când dormeam, și acum îl înveți pe cine să… Să nu crezi că nu te-am auzit.

— Scuză-mă, Ardelia, n-am…

— Ăsta-i necazul, draga mea, trebuie să le dai totul mură-n gură. Nu poți să rămâi la stadiul de generalități. Coruperea cretinilor seamănă cu jurnalismul, trebuie să le spui *ce, când, unde* și *cum.* Cred că întrebarea *de ce* își găsește singură răspunsul pe parcurs.

— Ai ceva rufe de spălat?

— Mi s-a părut mie, sau m-ai întrebat dacă am rufe de spălat?

— Da, mă duc să spăl niște boarfe. Zi, ce ai?

— Păi, doar drăgălășeniile alea agățate pe ușă.

— Bun. Acum închide ochii, o să aprind lumina doar o secundă.

Peste coșul de rufe nu puse cursurile despre Al Patrulea Amendament pe care ar fi trebuit să le citească pentru examenul ce bătea la ușă. Nu. În schimb, luă dosarul voluminos al lui Buffalo Bill, un teanc de foi gros de zece

centimetri, plin de nebunie și suferință, prins într-o copertă pe care era scris cu cerneală sângerie. Peste dosar era și o copie a raportului ei despre fluturele cap-de-mort.

Trebuia să înapoieze dosarul a doua zi, și, dacă voia ca acest exemplar să fie complet, mai devreme sau mai târziu trebuia să-și insereze raportul. În spălătoria caldă, după ce puse rufele la spălat, Starling scoase elasticul cu care era prins dosarul. Întinse hârtiile pe raftul pentru rufe și încercă să introducă raportul fără să se uite la niciuna dintre fotografii, fără să se gândească ce fotografii ar mai putea fi adăugate în curând. Harta era deasupra, ceea ce era bine. Numai că pe hartă scria ceva.

Scrisul elegant al doctorului Lecter se întindea peste Marile Lacuri și spunea:

> *Clarice, nu ți se pare exagerată această răspândire* aleatorie *a locurilor*? *Nu pare* disperat *de aleatorie*? *Depășind limitele posibile ale convenabilului*? *Nu-ți sugerează asta lucrătura unui mincinos nepriceput*?
>
> *Mersi,*
>
> *Hannibal Lecter*
>
> *P.S.*: *Nu te mai obosi să-l răsfoiești, nu mai e nimic de găsit.*

Starling răsfoi dosarul preț de douăzeci de minute ca să se convingă că, într-adevăr, nu mai era nimic de găsit.

Starling sună la hotline de la o cabină din hol și îi citi mesajul lui Burroughs. Se întrebă când mai dormea Burroughs.

— Trebui să-ți spun, Starling, că informațiile lui Lecter au scăzut mult la bursă. Te-a sunat Jack în legătură cu Billy Rubin?

— Nu.

Ea se rezemă de perete și închise ochii în timp ce asculta relatarea glumei lui Lecter.

— Nu știu ce să zic, adăugă el la sfârșit. Jack zice că vor insista în continuare pe linia clinicilor unde se fac operații de schimbare a sexului, dar cât de serios o vor face? Dacă te uiți la informațiile din computer, la modul cum sunt organizate fișierele, se poate observa că toate informațiile furnizate de Lecter, ție sau celor de la Memphis, au prefixe speciale. Tot ce a spus individul la Baltimore sau la Memphis poate fi șters cu o singură apăsare de tastă. Cred că ăia de la Justiție chiar vor să elimine totul. Am aici un raport care zice că insecta din gâtul lui Klaus a fost, ia să vedem, „gunoi adus de ape”.

— Totuși, o să trimiți informația asta domnului Crawford, nu?

— Bineînțeles, am să i-o arăt, dar nu pot să-l sun în momentul ăsta. N-ar trebui s-o faci nici tu. Bella a murit cu puțin timp în urmă.

— Oh.

— Uite, ca să te mai înveselesc nițel, băieții noștri de la Baltimore s-au uitat prin celula lui Lecter de la azil. Au găsit pilitură de alamă provenită de la un cui din pat. Acolo și-a făcut cheia pentru cătușe. Ține-te tare, puștoaico! O să ieși din chestia asta mirosind ca un trandafir.

— Mulțumesc, domnule Burroughs. Noapte bună.

Mirosind ca un trandafir. Punând Vicks VapoRub sub nările ei.

Răsărea soarele în ultima zi din viața lui Catherine Martin.

Ce-a vrut să spună doctorul Lecter?

Era imposibil de deslușit ce știa acesta. Când i-a dat prima oară dosarul, ea se aștepta să-l vadă delectându-se cu fotografiile și folosindu-se de materialul de acolo ca să-și susțină afirmațiile în vreme ce-i povestea ceea ce știa despre Buffalo Bill.

Poate că a mințit-o și pe ea tot timpul, așa cum a mințit-o pe doamna senator Martin. Poate că nu știa sau nu înțelegea nimic în privința lui Buffalo Bill.

„Vede foarte limpede… sigur, fir-ar să fie, vede prin mine.” E greu de acceptat ideea că cineva poate să te înțeleagă fără să-ți dorească binele. La vârsta pe care o avea, lui Starling nu i

se întâmplase prea des așa ceva.

„Disperat de aleatorie”, spusese doctorul Lecter.

Starling și Crawford, și mulți alții ca ei, cercetaseră cu atenție harta marcată cu puncte în locurile în care avuseseră loc răpirile și unde fuseseră aruncate cadavrele. Lui Starling i se părea că seamănă cu o constelație neagră, cu câte o dată lângă fiecare stea, și știa că oamenii de la Științe Comportamentale încercaseră chiar să suprapună semnele zodiacului peste hartă, fără niciun rezultat.

Dacă doctorul Lecter citea ca să se distreze, de ce să se mai complice cu harta? Parcă-l vedea răsfoind filele dosarului, făcând haz de stilul unora dintre cei care contribuiseră cu materiale.

Nu exista niciun model repetitiv al locurilor unde se petreceau răpirile și erau abandonate cadavrele, nicio corelație legată de comoditate, nicio coordonare în timp cu vreuna dintre reuniunile de afaceri cunoscute, vreo avalanșă de tâlhării sau furturi de haine, ori alte infracțiuni orientate spre fetișuri.

În timp ce asculta zgomotul storcătorului de rufe, Starling își plimba degetele pe hartă. Aici avusese loc răpirea, dincoace – aruncarea cadavrului. Aici, a doua răpire, acolo, aruncarea. Aici, a treia și… Dar datele astea au fost puse oare în ordine inversă sau, nu, al doilea cadavru a fost primul descoperit.

Faptul a fost consemnat, dar n-a fost luat în seamă, s-a mâzgălit ceva lângă poziția de pe hartă. Cadavrul celei de-a doua femei răpite a fost descoperit mai întâi, plutind în apele râului Wabash, la periferia orașului Lafayette, statul Indiana, în imediata apropiere a Autostrăzii 65.

Prima tânără dată dispărută a fost răpită din Belvedere, Ohio, aproape de Columbus, pentru a fi găsită mult mai târziu în râul Blackwater din Missouri, lângă orășelul Lone Jack. Cadavrul avea atârnate greutăți. Niciunul dintre celelalte cadavre nu a mai avut greutăți agățate de el.

Cadavrul primei victime a fost scufundat în apă într-o zonă pustie. Al doilea a fost aruncat într-un râu în aval de un oraș, astfel încât să fie sigură descoperirea lui rapidă.

De ce?

Victima cu care a început a fost bine ascunsă, a doua, nu.

De ce?

Ce înseamnă „disperat de aleatorie?”

Mai întâi, prioritățile. Ce zicea doctorul Lecter despre *priorități*? Ce semnificație avea oricare dintre afirmațiile doctorului Lecter?

Starling se uită la însemnările pe care le făcuse în timpul zborului cu avionul de la Memphis.

Doctorul Lecter spusese că în dosar se găseau suficiente date pentru prinderea ucigașului. *Simplitate,* spusese el. Cum rămânea cu *prioritatea,* care era prioritatea? Uite… *Principiile prioritare* erau importante. Atunci când le rostise, cuvintele îi creaseră impresia de aiureli pretențioase.

„Ce face el, Clarice? Care este primul și principalul lucru pe care-l face, ce nevoie își satisface el ucigând? Cum începem să râvnim? Începem prin a râvni ceea ce vedem zi de zi.”

Îi venea mai ușor să se gândească la spusele doctorului Lecter atunci când nu-i mai simțea ochii ațintiți asupra ei. Era mai ușor aici, în culcușul sigur de la Quantico.

Dacă începem prin a râvni la ceea ce vedem zi de zi, oare Buffalo Bill a fost el însuși surprins când a ucis-o pe prima? A ucis el pe cineva din cercul lui de cunoștințe? De-aia a ascuns atât de bine primul cadavru, iar pe al doilea l-a lăsat aproape la vedere? A răpit-o el pe a doua femeie departe de casă și a aruncat-o într-un loc în care să fie găsită rapid fiindcă a vrut să se formeze din vreme convingerea că locurile răpirilor erau aleatorie?

Când Starling se gândea la victime, Kimberly Emberg îi venea prima în minte, pentru că îi văzuse cadavrul și, într-un fel, se pusese în pielea ei.

Uite-o pe prima. Fredrica Bimmel, douăzeci și doi de ani, Belvedere, Ohio. Erau acolo două fotografii. În poza din albumul de școală arăta corpolentă și urâțică, cu un păr des și tenul sănătos. În cea de-a doua fotografie, făcută la morga din Kansas City, înfățișarea ei nu mai avea nimic omenesc.

Starling îl sună din nou pe Burroughs. Acesta avea acum

glasul un pic răgușit, dar avu răbdare s-o asculte.

— Deci ce vrei să spui, Starling?

— Poate că individul e din Belvedere, Ohio, acolo unde trăia și prima victimă. Poate că o vedea zilnic și a ucis-o, ca să zic așa, spontan. Poate că a vrut doar… să-i ofere un suc la o cofetărie și să-i vorbească despre lucruri nevinovate. De aceea s-a străduit s-o ascundă cât mai bine, după care a răpit altă femeie, departe de casă. Pe-asta n-a mai ascuns-o la fel de bine, căci a vrut să poată fi găsită ea mai întâi, și atenția poliției să fie deturnată în altă direcție. Știi de câtă atenție se bucură reclamațiile despre dispariția unei persoane; nimeni nu le bagă-n seamă până când e descoperit cadavrul.

— Starling, rezultatele sunt mai bune când urma e proaspătă, oamenii-și amintesc mai multe amănunte, martorii…

— Tocmai asta spun și eu. El știe asta.

— De exemplu, în clipa asta n-ai să poți să strănuți fără să stropești un polițist în orașul ultimei victime – Kimberly Emberg din Detroit. De când a dispărut fiica doamnei senator Martin, interesul pentru Kimberly Emberg a crescut subit. Dintr-odată, toată lumea se dă peste cap să facă ceva. Apropo, nu m-ai auzit spunând lucrul ăsta.

— Vrei să-i transmiți domnului Crawford chestia despre primul oraș?

— Desigur. Ba chiar am s-o pun pe hotline pentru toți cei interesați. Eu nu zic că-i un raționament greșit, Starling, dar orașul a fost întors pe toate părțile din momentul în care femeia… cum o chema, Bimmel, parcă… din momentul în care Bimmel a fost identificată. Biroul din Columbus a lucrat la Belvedere, la fel ca și o bună parte a polițiștilor din partea locului. N-ai să reușești să stârnești un interes prea mare în privința orașului Belvedere sau a oricărei alte teorii a doctorului Lecter, mai ales nu în dimineața asta.

— Păi, el n-a vrut…

— Starling, vom trimite un cadou la UNICEF pentru Bella. Dacă vrei să contribui, îți scriu numele pe cartea poștală.

— Bineînțeles, mulțumesc, domnule Burroughs.

Starling își scoase hainele din uscător. Rufele calde miroseau frumos și erau plăcute la pipăit. Le strânse la piept.

Mama ei cu un braț de cearșafuri.

Astăzi este ultima zi din viața lui Catherine.

Coțofana fura din cărucior. Fetița nu putea fi în același timp afară, s-o gonească, și înăuntru.

Astăzi este ultima zi din viața lui Catherine.

Tatăl ei semnaliza cu brațul, în loc să folosească semnalizatoarele, atunci când cotea cu camioneta să intre pe alee. Jucându-se în curte, ea credea că, cu brațul lui mare, tatăl ei îi arăta camionetei unde să cotească, poruncindu-i cu măreție să întoarcă.

Când Starling hotărî ce avea să facă, ochii i se umplură de lacrimi. Își ascunse fața în rufăria caldă.

• CAPITOLUL 48

Crawford ieși din casa mortuară și se uită în susul și în josul străzii după Jeff, care trebuia să vină cu mașina. În loc de asta o văzu pe Clarice Starling așteptând sub tendă, îmbrăcată într-un costum negru, arătând atât de reală în lumină.

— Trimiteți-mă pe mine, spuse ea.

Crawford tocmai alesese un sicriu pentru soția lui și avea într-o pungă de hârtie o pereche de pantofi pe care-i adusese din greșeală. Își veni în fire.

— Îmi cer iertare, spuse Starling. N-aș fi venit acum dacă ar mai fi fost timp. Trimiteți-mă!

Crawford își vârî mâinile în buzunare și-și suci gâtul în gulerul cămășii până când nasturele cedă. Avea în privire o lucire, poate periculoasă.

— Unde să te trimit?

— M-ați trimis să văd care-i situația în cazul Catherine Martin – lăsați-mă să merg și la celelalte. Tot ce ne-a mai rămas este să aflăm cum vânează. Cum le găsește, cum le alege. În treburile de poliție sunt la fel de bună ca oricare altul pe care l-ați putea alege, mai bună chiar, în unele privințe. Pot să intru în camera unei femei și să aflu de trei ori mai multe lucruri decât ar putea afla un bărbat, și știți că-i adevărat. Trimiteți-mă!

— Ești pregătită să suporți o reciclare?

— Da.

— E vorba, probabil, despre șase luni din viața ta.

Ea nu spuse nimic.

Crawford răscoli iarba cu vârful pantofului. Se uită la ea, la determinarea din privirea ei. Era curajoasă, ca Bella.

— Cu cine-ai vrea să începi?

— Cu prima, Fredrica Bimmel, din Belvedere, Ohio.

— Nu cu Kimberly Emberg, cea pe care ai văzut-o.

— N-a început cu ea.

„Să-i spun de Lecter? Nu. O să vadă pe hotline.”

— Emberg ar fi alegerea emoțională, nu-i așa, Starling? Biletele de drum se decontează la întoarcere. Ai vreun ban? Băncile se deschid abia peste o oră.

— Mi-a rămas ceva pe cartea de credit Visa.

Crawford se scotoci prin buzunare. Îi dădu trei sute de dolari și un cec personal.

— Du-te, Starling! Numai la prima. Transmite ce afli pe hotline. Sună-mă!

Ea își ridică mâna în sus. Nu-i atinse nici fața, nici mâna, pentru că în momentele acelea nu putea fi atins, apoi se întoarse și alergă la mașină.

După ce ea plecă cu mașina, el se bătu cu mâinile pe buzunare. Îi dăduse lui Starling ultimul bănuț pe care-l avea la el.

— Copilul are nevoie de o nouă pereche de pantofi, spuse el. Copilul meu nu mai are nevoie de pantofi.

Plângea în mijlocul trotuarului, cu lacrimi șiroaie pe obraji, ditamai șeful de secție la FBI, acum într-o postură caraghioasă.

Din mașină, Jeff îi zări obrajii plini de lacrimi și trase pe o alee unde Crawford nu-l putea vedea. Jeff coborî din mașină, își aprinse o țigară și începu să fumeze cu furie. Ca semn de prețuire pentru Crawford, avea să tragă de timp până când acestuia îi secau lacrimile și se enerva într-atât încât să fie îndreptățit să-i tragă un perdaf.

• CAPITOLUL 49

În dimineața celei de-a patra zile, domnul Gumb era pregătit să recolteze pielea.

Veni de la cumpărături cu ultimele lucruri de care mai avea nevoie, și abia se abținea să nu o ia la fugă pe scările subsolului. Ajuns în studio, își goli pungile cu târguieli: un nou dispozitiv de coasere a tighelurilor, căptușeală elastică de nailon de pus sub faldurile de la mâneci, o cutie de sare grunjoasă. Nu uitase nimic.

În atelier, își aranjă cuțitele pe un prosop curat, lângă chiuvetele lungi. Erau patru cuțite: un cuțit de jupuit cu lama încovoiată, un cuțitaș fin care se mula perfect pe curbura degetului arătător pentru locurile strâmte, un scalpel pentru operațiunile de mare finețe și o baionetă din perioada Primului Război Mondial. Ascuțișul laminat al baionetei este cea mai fină unealtă pentru curățirea unei piei fără riscul de a o rupe.

Pe lângă astea mai avea un ferăstrău de autopsie Strycker, pe care nu prea avea la ce-l folosi și regreta acum că-l cumpărase.

Unse cu vaselină capul unui suport de perucă, aruncă sare grunjoasă peste vaselină și așeză suportul pe o tavă puțin adâncă, pentru scurgere. În joacă, ciupi de „nas” suportul pentru peruci și îi trimise o bezea.

Îi venea greu să se comporte cu seriozitate – îi venea să țopăie prin încăpere. Râse și suflă cu delicatețe ca să alunge un fluture de pe propria față.

Era timpul să pornească pompele de acvariu de la rezervoarele cu soluție proaspătă. Oh, nu cumva era o crisalidă drăguță îngropată în pământul gras din cușcă? Împunse cu degetul. Da, era.

Acum, pistolul.

Problema uciderii actualei victime îl frământase pe domnul

Gumb zile în șir. Metoda prin spânzurare ieșea din discuție, deoarece nu agrea decolorarea zonei pectorale și nu putea să riște o ruptură provocată de nodul funiei în spatele urechilor.

Domnul Gumb învățase de pe urma fiecăruia dintre eforturile sale anterioare, uneori în mod dureros. Era hotărât să evite unele dintre coșmarurile prin care trecuse înainte. Un principiu esențial: oricât erau de slăbite în urma înfometării sau de frică, victimele se împotriveau întotdeauna când vedeau dispozitivul.

În trecut, vânase femei tinere prin subsolul cufundat în beznă, folosindu-se de ochelarii săi cu infraroșii, și trecuse prin clipe minunate, privindu-le cum bâjbâiau pe întuneric căutându-și calea, cum încercau să se pitească prin colțuri. Îi plăcuse să le vâneze cu pistolul. Îi plăcea să folosească pistolul. Întotdeauna deveneau dezorientate, își pierdeau echilibrul, se împiedicau de obiecte. El putea să stea în întunericul absolut, cu ochelarii la ochi, să aștepte până când își coborau mâinile de pe față și să le împuște drept în cap. Sau mai întâi în picioare, sub genunchi, ca să se mai poată târî.

Asta fusese o copilărie și o pierdere de timp. Erau inutile după aceea, și renunțase de tot să mai procedeze astfel.

În cadrul proiectului curent, primelor trei victime le oferise posibilitatea să facă duș la parter, înainte de a le trimite cu un șut de sus, din capul scărilor, cu un laț în jurul gâtului – nicio problemă. Dar a patra fusese un dezastru. Fusese nevoit să folosească pistolul în baie și pierduse o oră ca să facă apoi curat. Își aminti de fată, goală, cu pielea ca de găină, și cum tremura când el armase pistolul. Îi plăcea să-l armeze, zdrang-zdrang, un bang sonor, și gata cu gălăgia.

Îi plăcea pistolul, și avea și motive să-i placă, deoarece era un exemplar frumos, un Colt Python din oțel inoxidabil, cu o țeavă de cincisprezece centimetri. Toate reglajele modelului Python sunt verificate la magazinul de prezentare al firmei Colt, iar acesta era o plăcere pentru mână. Îl armă acum și-l strânse în palmă, trăgând de cocoș cu degetul mare. Încărcă pistolul și-l puse pe tejgheaua din atelier.

Domnul Gumb ținea tare mult să-i ofere actualei victime posibilitatea să se spele pe cap, fiindcă voia s-o privească pieptănându-și părul. Putea astfel să învețe multe, pentru propria îngrijire, să vadă cum se aranjează părul. Dar *piesa* asta era înaltă și probabil puternică. Era un exemplar prea greu de găsit ca să-și permită riscul de a compromite întreaga operațiune.

Nu, mai bine să-și ia dispozitivul de ridicare din baie, să-i ofere posibilitatea să se spele și, când va intra bine în lațul dispozitivului, o va ridica până la jumătatea înălțimii puțului ce dădea în temnița ei subterană, apoi o va împușca de mai multe ori în partea de jos a coloanei vertebrale. Când își va pierde cunoștința, va putea duce treaba până la capăt cu cloroform.

Asta era. Acum trebuia să se ducă la parter și să se dezbrace. O s-o trezească pe Scumpete și-o să vadă filmul cu ea, apoi va trece la lucru, dezbrăcat în subsolul cald, gol ca în ziua în care s-a născut.

Se simțea aproape buimac în timp ce urca treptele. Își scoase repede hainele și îmbrăcă halatul. Introduse caseta în aparat.

— Scumpete, haide, Scumpete. Avem o zi tare grea. Vino, iubito!

Va trebui s-o închidă pe cățelușă aici, la parter, în timp ce el termina treaba zgomotoasă de la subsol – micul animal ura zgomotul și se supăra teribil. Ca să-i dea o ocupație, îi cumpărase o cutie întreagă de hrană uscată pentru câini când ieșise în oraș.

— Scumpete! Când văzu că nu apare, o strigă în hol: Scumpete! Apoi în bucătărie: Scumpete!

Când o strigă la ușa care dădea în temniță, primi un răspuns:

— E aici, cu mine, ticălosule, strigă Catherine Martin.

Domnul Gumb se îmbolnăvi brusc de teamă pentru soarta cățelușei. Pe urmă, furia îl cuprinse în ghearele ei și, cu pumnii lipiți de tâmple, își apăsă fruntea de cadrul ușii, încercând să-și păstreze cumpătul. Lăsă să-i scape un sunet

între icnet și geamăt, și cățelușa îi răspunse cu un scheunat.

Se duse în atelier și își luă pistolul.

Sfoara care lega găleata pentru necesități fiziologice era ruptă. Încă nu era sigur cum reușise s-o facă. Ultima oară când găsise sfoara ruptă crezuse că o rupsese într-o tentativă absurdă de a urca pe ea. Mai încercaseră să urce și cele de dinainte – încercaseră toate idioțeniile imaginabile.

Se aplecă peste deschizătură și spuse cu o voce atent controlată:

— Scumpete, unde ești? Răspunde-mi!

Catherine ciupi animalul de fundul dolofan, și cățelușa lătră și se răzbună înfigându-și colții în brațul ei.

— Ce zici de asta? întrebă Catherine.

Domnului Gumb i se părea foarte nefiresc să vorbească astfel cu Catherine, dar își înfrânse dezgustul.

— Am să cobor un coș. Ai s-o pui în el.

— Ai să cobori un telefon, altfel o să-i rup gâtul. Nu vreau să-ți fac rău, nici ție, nici cățelușei. Vreau doar să-mi dai telefonul.

Domnul Gumb ridică pistolul. Catherine îi văzu țeava apărând în lumină. Se ghemui și ridică micul animal deasupra capului, ținându-l ca pe o pavăză între ea și armă.

— Trage, perversule, omoară-mă repede, altfel am să-i rup gâtul. Mă jur pe ce-am mai scump.

Puse cățelușa la subsuoară, îi prinse botul cu mâna și îi ridică brusc capul.

— Dă-te înapoi, nemernicule.

Cățelușa scheună. Pistolul se retrase.

Catherine își dădu la o parte părul de pe fruntea umedă.

— N-am vrut să te insult, spuse ea. Lasă-mi jos telefonul. Vreau un telefon care să funcționeze. Poți să pleci, nu-mi pasă de tine, nu te-am văzut în viața mea. O să am grijă de *scumpetea* ta.

— Nu.

— O să am grijă să nu ducă lipsă de nimic. Gândește-te la binele ei, nu numai la tine. Dacă tragi cu pistolul aici, oricum o să surzească, orice s-ar întâmpla. Nu vreau decât un telefon

care să funcționeze. Ia un prelungitor lung, ia cinci, șase prelungitoare și pune-le cap la cap. Pot să-ți trimit cățelușa cu avionul oriunde vrei. Ai mei au câini. Mama mea iubește câinii. Poți să fugi, nu mă interesează ce faci.

— N-o să mai primești nicio picătură de apă, ți-ai primit ultima porție de apă.

— Păi nici ea n-o să primească, și n-am de gând să-i dau vreun pic din sticla mea cu apă. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar cred că are un picior rupt.

Era o minciună. Dimpotrivă, Scumpetea căzuse peste Catherine, odată cu găleata folosită drept momeală, ea fiind cea care se alesese cu fața zgâriată de ghearele cățelușei. N-o putea lăsa pe jos, fiindcă el ar fi observat că nu șchioapătă.

— Are dureri. Are piciorul chircit și încearcă să-l lingă. Îmi vine rău, minți Catherine. Trebuie s-o duc la veterinar.

Geamătul de furie și de suferință al domnului Gumb atrase un scâncet din partea micului animal.

— Crezi că ea are dureri, spuse domnul Gumb. Tu nu știi ce înseamnă durerea. Dac-o faci să sufere, o să te opăresc cu apă fiartă.

Când îl auzi dupăind pe scări, Catherine Martin se așeză jos, scuturată de spasme violente, brațele și picioarele tremurându-i. Nu putea să mai țină câinele, nu putea să-și mai țină cumpătul, nu mai era în stare de nimic.

Când cățelușa se cățără în poala ei, o strânse în brațe, simțindu-i, recunoscătoare, căldura.

• CAPITOLUL 50

Penele pluteau pe apa adâncă și tulbure, rotocoale de pene zburătăcite de vânt de prin cotețe, purtate de palele de aer care încrețeau suprafața râului.

Casele de pe Fell Street, strada unde locuise Fredrica Bimmel, erau numite *debarcader* pe anunțurile agenților imobiliari, deoarece curțile din spatele acestor clădiri se terminau într-o mlaștină, un braț mort al râului Licking din Belvedere, Ohio, un oraș cu 112 000 de locuitori, făcând parte din *centura de rugină,* situat la est de Columbus.

Era o zonă părăginită, populată de case mari și vechi. Câteva cupluri tinere cumpăraseră la prețuri mici unele dintre aceste case și le renovaseră cu vopsea Sears Best, făcând ca restul clădirilor să arate și mai rău. Casa Bimmel nu fusese renovată.

Clarice Starling zăbovi un moment în curtea Fredricăi, privind fulgii de pe apă, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele trendului. Se vedeau urme de zăpadă pe trestii, având o culoare albăstrie sub cerul albastru al acestei zile de iarnă blândă.

În spatele ei, tatăl Fredricăi meșterea ceva în orășelul cotețelor de porumbei, un adevărat Orvieto de cotețe de porumbei, înălțându-se de la marginea apei și ajungând până aproape de casă. Încă nu dăduse ochii cu domnul Bimmel. Vecinii îi spuseseră, cu fețe lipsite de orice expresie, că era acolo.

Starling avusese probleme cu ea însăși. În acea clipă din noapte când și-a dat seama că trebuie să părăsească Academia ca să-l vâneze pe Buffalo Bill, o mulțime de zgomote exterioare încetaseră. Simțea o liniște nouă și pură în centrul minții ei, o stare de calm se instalase acolo. Într-un alt loc, undeva sub frunte, simțea cu intermitențe că avea o minte aiurită și leneșă.

Supărările mărunte ale dimineții n-o atinseseră – nici duhoarea de sală de sport a avionului cu care venise în Columbus, nici prostia și stângăcia celui de la biroul agenției de închiriat mașini. Se răstise la funcționar ca să-l facă să se miște, dar în sinea ei era foarte calmă.

Starling plătise un preț înseninat pentru acest timp și avea de gând să-l folosească așa cum credea mai bine. Timpul avut la dispoziție putea să se termine în orice moment, dacă Crawford era pus pe liber, și ei i se retrăgea legitimația.

Trebuia să se grăbească, și ar fi însemnat irosirea întregii zile dacă ar fi stat să se gândească la mobiluri, să stăruie cu gândul asupra situației tragice a lui Catherine în această ultimă zi a vieții ei. Dacă ar fi stat s-o urmărească mereu cu gândul, dacă și-ar fi imaginat că în acele momente poate că era *prelucrată* așa cum *fuseseră* prelucrate Kimberly Emberg și Fredrica Bimmel, mintea ei n-ar mai fi fost în stare de nimic.

Briza încetă, și apa rămase neclintită ca moartea. Aproape de picioarele ei, un fulg făcut rotocol se roti pe suprafața apei. „Rezistă, Catherine!"

Starling își prinse buza între dinți. Dacă individul o împușca, spera să o facă măcar cu competență.

„Învață-ne să fim simțitori și nesimțitori.

Învață-ne să stăm nemișcați."

Se întoarse spre cotețele suprapuse și merse pe o cărare de scânduri întinse peste nămolul dintre ele, spre locul de unde se auzeau loviturile de ciocan. Sute de porumbei de toate mărimile și culorile, pintenați din cei mari, gulerați cu pieptul scos mândru în afară. Cu ochii strălucitori și zvâcnind din cap în timp ce pășeau de colo-colo, păsările își întindeau aripile în soarele palid și uguiau plăcut pe când Starling trecea prin preajma lor.

Tatăl Fredricăi, Gustav Bimmel, era un bărbat înalt, cu șolduri late, lipsit de vioiciune și cu ochii de un albastru apos, cu vinișoare roșii. Își trăsese un fes tricotat până aproape de sprâncene. Construia un coteț nou pe capra de lemn din fața șopronului. Starling îi simți damful de votcă din respirație în timp ce se chiora la legitimația ei.

— Nu știu nimic nou să vă spun, zise el. Polițiștii au venit din nou aci acu’ vreo două seri. Mi-au citit din nou declarația și mă tot întrebau: „E adevărat? E adevărat?” Le-am zis că da, ce naiba, dacă n-ar fi fost adevărat, nu aș fi spus lucrurile alea din capul locului.

— Încerc să-mi fac o idee despre locul unde… ar fi putut s-o vadă pe Fredrica individul care a răpit-o, domnule Bimmel. Unde ar fi putut s-o vadă și să decidă s-o răpească.

— S-a dus cu autobuzul la Columbus să vadă ce-i cu o slujbă la magazinul de acolo. Poliția zice că a ajuns cu bine la interviu. Nu s-a mai întors acasă. Nu știm unde s-a mai dus ea în ziua aia. Cei de la FBI au controlat notele de plată de pe cartea ei de credit, dar pentru ziua aia n-au găsit nimic. Știți toate astea, nu?

— Despre cartea de credit știu, într-adevăr. Domnule Bimmel, aveți aici lucrurile Fredricăi?

— Camera ei e la etaj.

— Pot s-o văd?

Omul ezită o clipă până se hotărî unde să pună ciocanul.

— Bine, spuse el, să mergem!

• CAPITOLUL 51

Biroul lui Crawford de la sediul central al FBI-ului din Washington era zugrăvit într-un gri apăsător, dar avea ferestre mari.

Crawford stătea lângă aceste ferestre, cu clipboardul în lumină, chiorându-se la o listă scoasă pe o blestemată de imprimantă matricială, de care le spusese să se descotorosească.

Venise aici de la casa mortuară și lucrase toată dimineața, zorindu-i pe norvegieni să verifice odată fișa stomatologică a marinarului dispărut cu numele Klaus, punând la treabă biroul din San Diego, pentru a verifica cunoștințele lui Benjamin Raspail de la conservatorul unde acesta predase și trezindu-i din somnolență pe cei de la Vamă, care ar fi trebuit să verifice dacă se produsese vreo încălcare a legislației privind importul de insecte vii.

În cinci minute de la sosirea lui Crawford, directorul adjunct al FBI, John Golby, șeful nou-înființatei forțe de intervenție interdepartamentale, își vârî capul pe ușă ca să-i spună:

— Jack, suntem toți alături de tine. Toată lumea apreciază că ai venit la muncă. S-a fixat data înmormântării?

— Priveghiul e mâine-seară. Serviciul funerar e sâmbătă la ora unsprezece.

Golby încuviință din cap.

— S-a înființat un fond comemorativ UNICEF, Jack. Dacă vrei să scriem Phyllis sau Bella, o s-o facem cum vrei tu.

— Bella, John. Hai s-o lăsăm așa, Bella!

— Pot să te-ajut cu ceva?

Crawford clătină din cap.

— Mă concentrez la treabă. Acum nu vreau decât să lucrez.

— Bine, spuse Golby, care lăsă să treacă un interval de timp decent și adăugă: Frederick Chilton a solicitat program de

protecție federal.
— Excelent. John, e cineva la Baltimore care să vorbească cu Everett Yow, avocatul lui Benjamin Raspail? Ți-am vorbit despre el. S-ar putea să știe ceva despre prietenii lui Raspail.
— Mda, se rezolvă în dimineața asta. Tocmai i-am trimis lui Burroughs nota mea informativă legată de problema asta. Directorul l-a trecut pe Lecter pe lista de priorități a persoanelor date în urmărire generală. Jack, dacă ai nevoie de ceva…
Golby ridică din sprâncene și din mâini și ieși din câmpul său vizual.
„Dacă ai nevoie de ceva.”
Crawford se întoarse la fereastră. Avea o vedere minunată din biroul lui. Se vedea vechea clădire a Oficiului Poștal, unde-și făcuse o parte din pregătire. Spre stânga era vechiul sediu al FBI-ului. La absolvire, se perindase împreună cu ceilalți prin biroul lui J. Edgar Hoover. Acesta stătea pe un podium mic și le strânsese mâinile pe rând. A fost singura ocazie în care l-a văzut pe acest om. A doua zi s-a căsătorit cu Bella.
Se cunoscuseră la Livorno, în Italia. El era în cadrul armatei, ea făcea parte din personalul NATO. Se plimbau pe chei și, de pe apa scânteietoare, un barcagiu strigase „Bella”, și de atunci pentru el ea a rămas Bella. Îi spunea Phyllis doar atunci când aveau o controversă.
Bella a murit. Asta ar fi trebuit să schimbe cumva imaginea văzută de la aceste ferestre. Nu se cuvenea să rămână neschimbată. De ce trebuise să moară, Dumnezeule mare? Știam că vine, dar ustură.
Ce se spune despre pensionarea obligatorie la cincizeci și cinci de ani? Te îndrăgostești de Birou, dar el nu se îndrăgostește de tine. Văzuse asta.
Slavă Domnului, Bella îl salvase de așa ceva. Spera că ajunsese deja undeva și că, în sfârșit, se simțea bine. Spera să poată citi ce era în inima lui.
Telefonul sună cu tonul de interior.
— Domnule Crawford, vă caută doctorul Danielson de la…

— Bine, zise el și apăsă pe buton. Jack Crawford, domnule doctor.

— Linia asta telefonică e sigură, domnule Crawford?

— Da, cel puțin la capătul ăsta.

— Nu înregistrați convorbirea, sper.

— Nu, domnule doctor Danielson. Spuneți-mi ce vă frământă!

— Vreau să stabilim de la bun început că tot ce am să vă spun nu are nicio legătură cu vreo persoană care a fost vreodată pacient la Johns Hopkins.

— S-a înțeles.

— Dacă iese ceva la iveală, vreau ca dumneavoastră să explicați opiniei publice că nu este un transsexual și că nu are nicio legătură cu această instituție.

— Perfect. Se aprobă, în totalitate.

„Haide odată, ticălos înfumurat ce ești!” Crawford era în stare să spună orice.

— L-a îmbrâncit pe doctorul Purvis.

— Cine, domnule doctor?

— S-a înscris în program acum trei ani sub numele de John Grant din Harrisburg, Pennsylvania.

— Descrierea?

— Bărbat alb, treizeci și unu de ani. Un metru optzeci și cinci, optzeci și șase de kilograme. A venit pentru teste și a obținut un rezultat foarte bun pe scara de inteligență Wechsler – strălucit spre normal –, dar testul psihologic și interviurile au fost o cu totul altă poveste. De fapt, corelația casă-copac-personalitate și testul de apercepție tematic s-au potrivit perfect cu foaia de hârtie pe care mi-ați dat-o. M-ați făcut să cred că Alan Bloom a fost autorul acestei teorii, dar de fapt a fost Hannibal Lecter, nu-i așa?

— Continuați cu Grant, domnule doctor!

— Comisia l-ar fi respins oricum, dar, la data când ne-am întâlnit pentru a discuta problema lui, chestiunea își pierduse importanța deoarece verificarea antecedentelor l-a dat în vileag.

— Cum adică?

— De fiecare dată când avem o cerere nouă, solicităm informații de la poliția din orașul de baștină al solicitantului. Poliția din Harrisburg îl căuta pentru două atacuri asupra unor homosexuali. Al doilea era gata să moară. Ne dăduse o adresă care s-a dovedit a fi a unei pensiuni la care dormea din când în când. Poliția de acolo avea amprentele lui și o chitanță de carte de credit de la benzinărie pe care era trecut numărul permisului de conducere. Nu-l chema câtuși de puțin John Grant, tocmai ne spusese acest lucru. Cam la o săptămână după aceea, a așteptat în preajma clădirii de aici și l-a îmbrâncit pe doctorul Purvis la pământ, din pură răutate.

— Cum îl cheamă de fapt, domnule doctor Danielson?

— E mai bine să vă dictez pe litere: J-A-M-E G-U-M-B.

• CAPITOLUL 52

Casa Fredricăi Bimmel avea trei niveluri, înalte și sumbre, fiind acoperită cu șindrilă bituminoasă, pătată cu rugină în locurile unde se revărsase apa din streșini. Arțarii crescuți de capul lor prin jgheaburi rezistaseră destul de bine vitregiilor iernii. Ferestrele dinspre nord erau acoperite cu folii din material plastic.

Într-un salonaș foarte cald de la un radiator electric, o femeie de vârstă mijlocie se juca cu un bebeluș pe un covor.

— Soția mea, explică Bimmel în timp ce treceau prin încăpere. Tocmai ne-am căsătorit de Crăciun.

— Bună ziua, spuse Starling.

Femeia îi adresă un zâmbet nehotărât.

În hol era iarăși frig și peste tot se vedeau cutii stivuite până la circa un metru, cu culoare de trecere printre ele, cutii de carton pline cu abajururi de veioză și capace de conserve, coșuri de picnic, numere vechi din *Reader's Digest* și *National Geographic,* rachete de tenis butucănoase și vechi, huse pentru scaune de mașină cu un model din anii cincizeci și mirosind puternic a urină de șoareci.

— O să ne mutăm de-aici curând, spuse domnul Bimmel.

Obiectele din apropierea ferestrei erau decolorate de soare, cutii stivuite acolo de ani de zile și deformate de vreme, preșuri uzate până la urzeală întinse la întâmplare prin camere.

Razele soarelui aruncau pete luminoase pe balustradă în timp ce Starling urca treptele în urma tatălui Fredricăi Bimmel. În aerul răcoros, hainele lui miroseau a stătut. Văzu lumina strecurându-se prin crăpăturile din tavanul lăsat la capătul de sus al scării. Cartoanele întinse pe palier erau acoperite cu folie de plastic.

Camera Fredricăi era mică, situată sub streașina celui de-al treilea nivel.

— Mai aveți nevoie de mine?

— Mai târziu, aș dori să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Bimmel. Ce-mi puteți spune despre mama Fredricăi?

În dosar scria „decedată”, fără a se preciza când.

— Păi ce-ați vrea să vă spun? A murit când Fredrica avea doisprezece ani.

— Înțeleg.

— Ce, ați crezut că femeia de jos e mama Fredricăi? După ce v-am spus că tocmai ne-am căsătorit de Crăciun? Așa ați crezut? Eu cred că legea e obișnuită să aibă de-a face cu oameni de alt soi, duduie. Ea nici măcar n-a cunoscut-o pe Fredrica.

— Domnule Bimmel, camera e cam la fel ca atunci când a dispărut Fredrica?

Mânia se cuibări într-o altă parte a ființei lui.

— Mda, spuse el încetișor. Am lăsat-o așa. Nu sunt prea multe fete care să-i poată purta lucrurile. Băgați radiatorul în priză dacă vreți. Nu uitați să-l scoateți când plecați.

El nu mai voia să vadă camera. O lăsă singură pe palier.

Starling rămase o clipă cu mâna pe mânerul de porțelan al ușii. Simțea nevoia să se organizeze un pic, înainte ca mintea să i se umple de lucrurile Fredricăi.

„În regulă, pornim de la premisa că Buffalo Bill a ucis-o mai întâi pe Fredrica, i-a pus greutăți și a ascuns-o bine, într-un râu, departe de casă. A ascuns-o mai bine decât pe celelalte – a fost singura căreia i-a pus greutăți – pentru că a vrut ca victimele ulterioare să fie găsite mai înainte. Voia ca ideea alegerii întâmplătoare a victimelor în orașe răspândite pe o arie largă să fie bine împământenită înainte ca Fredrica din Belvedere să fie găsită. Era important ca atenția să fie îndepărtată de Belvedere. Poate că locuiește aici sau poate în Columbus.

A început cu Fredrica pentru că râvnea la pielea ei. Nu începem prin a râvni la lucruri imaginare. A râvni este un păcat foarte concret – începem să râvnim la lucruri tangibile, începem cu ceea ce vedem zilnic. O vedea pe Fredrica în cursul vieții lui de zi cu zi. O vedea în cursul vieții ei de zi cu

zi.

Care era cursul zilnic al vieții Fredricăi? Bun...”

Starling deschise ușa, intrând în camera friguroasă care mirosea a mucegai. Pe perete, calendarul din anul de dinainte rămas pentru totdeauna la luna aprilie. Fredrica era moartă de zece luni.

Mâncare pentru pisici, împietrită și neagră la culoare, uitată într-o farfurie într-un colț.

Starling, maestră a decorațiunilor cu lucruri de mâna a doua, rămase în centrul încăperii și se întoarse încet privind în jurul ei. Fredrica se descurcase binișor cu ce avusese la îndemână. Își pusese la fereastră draperii din stambă înflorată. Judecând după marginile răsucite, probabil că reciclase niște huse de canapea.

Pe un panou de afișaj din lemn era prinsă cu piuneze o eșarfă. BHS BAND era imprimat pe eșarfă cu litere sclipitoare. Pe perete, un poster cu Madonna și un altul cu Deborah Harry și formația Blondie. Pe un raft de deasupra biroului, Starling văzu o rolă cu tapetul autocolant viu colorat cu care Fredrica își acoperise pereții. Aplicarea tapetului nu-i reușise prea bine, dar oricum era mai reușită decât primele strădanii ale lui Starling.

Într-o locuință obișnuită, camera aceasta ar fi fost veselă. Dar în această casă sumbră făcea notă discordantă. În ea se simțeau ecourile disperării.

Fredrica nu expusese fotografii de-ale ei prin încăpere.

Starling găsi una în albumul școlar de pe un mic raft cu cărți. Glee Club, Home-Ec Club, Sew n’Sew, Band, 4-H Club – poate că din pricina porumbeilor ajunsese să fie interesată de proiectul 4-H{5}.

Albumul școlar al Fredricăi avea câteva semnături pe el. „Unei prietene grozave”, și „O fată pe cinste” și „Partenerul meu de la chimie”, și „Mai ții minte la patiserie?”

Să-și fi adus Fredrica prietenii aici? Avea un prieten destul de apropiat ca să-l aducă aici, pe scările astea, sub acoperișul spart? Lângă ușă era o umbrelă.

„Uită-te la fotografia asta în care Fredrica e în primul rând

al formației. Fredrica e lată în umeri și grasă, dar uniforma îi vine mai bine decât altora. E solidă și are o piele frumoasă. Trăsăturile ei neregulate se combină ca să alcătuiască o față plăcută, dar nu e o fată atrăgătoare judecând după standardele obișnuite.”

Nici Kimberly Emberg nu era ceea ce s-ar numi o frumusețe răpitoare, cel puțin nu pentru mulțimea năroadă de gură-cască din liceu, și nici alte două victime nu erau.

Totuși, Catherine Martin i s-ar fi părut atrăgătoare oricui. O femeie solidă, arătoasă, care de la treizeci de ani o să înceapă să aibă probleme cu greutatea.

Ține minte că el nu se uită la femei așa cum se uită un bărbat obișnuit. Frumusețea în sensul obișnuit nu-l interesează. Trebuie să aibă pielea catifelată și încăpătoare.

Starling se întrebă dacă el se gândea la femei ca la niște *piei,* așa cum unii cretini văd la ele doar *sexul.*

Deveni conștientă de propria mână cu care urmărea legenda de sub fotografia din album, de întregul ei corp, de spațiul pe care-l ocupa, de silueta și de fața ei, de efectul pe care-l produceau, de puterea pe care o aveau asupra altora, de sânii ei ce se legănau acum deasupra albumului, de abdomenul ferm sprijinit de acesta, de picioarele relaxate sub el. Ce anume din experiența ei se aplica aici?

Starling se văzu în oglinda înaltă de pe peretele din fund și se bucură să constate că era diferită de Fredrica. Dar știa că diferența era o matrice a gândirii ei. Ce anume ar putea s-o împiedice să vadă?

Cum voia Fredrica să arate? După ce tânjea ea cu fervoare, unde căuta lucrul după care tânjea? Ce anume încerca să facă?

Iată două cure de slăbit, regimul cu suc de fructe și regimul cu orez, și un regim excentric în care nu trebuia să mănânci și să bei în același timp.

Grupuri organizate care țineau regim – oare Buffalo Bill le supraveghea ca să găsească fete corpolente? Greu de verificat. Starling știa din dosar că două dintre victime făcuseră parte din grupuri *dietetice,* și listele de membri ale acestora fuseseră verificate. Un agent de la biroul din Kansas, care prin tradiție

avea câțiva angajați grași, și câțiva polițiști supraponderali fuseseră trimiși la Slenderella și Diet Center, înscriindu-se în Weight Watchers și alte organizații de profil din orașele victimelor. Nu știa dacă nu cumva Catherine Martin făcea parte dintr-un astfel de grup. Ca să țină un regim organizat, Fredrica s-ar fi confruntat cu problema banilor.

Fredrica avea câteva numere din *Big Beautiful Girl,* o revistă pentru femeile corpolente. Aici era sfătuită să se îndrepte spre „New York City, unde poți întâlni nou-veniți din părți ale lumii unde proporțiile tale sunt considerate o calitate prețioasă”. Corect. Sau „poți călători în Italia sau Germania, unde n-o să fii singură după prima zi”. Cred și eu. Iată ce ai de făcut atunci când vârfurile degetelor îți ies din sandale. Dumnezeule! Tot ce-i mai trebuia Fredricăi era să-l întâlnească pe Buffalo Bill, care-i considera dimensiunile o *calitate prețioasă.*

Cum se descurca Fredrica? Avea câteva articole de machiaj, multe dintre ele pentru îngrijirea pielii. Bravo ție, folosește-ți această calitate. Starling se pomeni că începe să scotocească în căutarea Fredricăi, de parcă ar mai fi avut vreo importanță.

Avea câteva bijuterii false într-o cutie de havane White Owl. O broșă aurită care cu siguranță aparținuse mamei sale decedate. Încercase să taie degetele unor mănuși vechi din dantelă, ca să le poarte în stilul cântăreței Madonna, dar acestea se destrămaseră.

Avea câteva discuri, un pick-up Decca din anii cincizeci, de braț era prins cu elastic un briceag pentru un plus de greutate. Discuri cumpărate la mâna a doua. Cântece de dragoste interpretate de Zamfir, maestrul naiului.

Când aprinse lumina în debara, Starling fu surprinsă de șifonierul Fredricăi. Avea haine frumoase, nu foarte multe, dar suficiente pentru școală, destule ca să facă față într-un birou cu ținută oficială, sau chiar într-un post de vânzătoare care impunea o ținută mai îngrijită. O privire aruncată printre haine, și Starling înțelese motivul. Fredrica își cosea singură îmbrăcămintea și era foarte pricepută. Pe un raft în spatele debaralei se găseau teancuri de tipare de croitorie. Cele mai

multe dintre ele erau modelul Simplicity, dar erau printre ele și două tipare *Vogue,* care arătau dificil de realizat.

Probabil că la interviul pentru slujbă se îmbrăcase cu hainele cele mai bune. Cu ce fusese îmbrăcată? Starling începu să răsfoiască dosarul. Uite: ultima oară a fost văzută îmbrăcată într-o costumație verde. Haide, agent Starling, ce naiba înseamnă „costumație verde”?

Fredrica suferea de acel adevărat călcâi al lui Ahile al tuturor garderobelor economice: ducea lipsă de pantofi. Iar, la greutatea ei, încălțămintea pe care o avea era foarte solicitată. Pantofii ei de stradă căpătaseră o formă ovală. Purta tampoane dezodorizante în sandale. Găurile pentru șireturi de la adidași erau deformate.

Poate că Fredrica făcea exerciții fizice – avea câteva treninguri largi.

Erau fabricate de firma Juno.

Catherine Martin avea și ea niște pantaloni largi făcuți de Juno.

Starling ieși din debara. Se așeză pe colțul patului, cu brațele încrucișate, și se uită în debaraua iluminată.

Juno era o marcă răspândită, vândută în numeroase locuri care comercializau mărimi excepționale. Avea problema îmbrăcăminții. În orice oraș, mai mare sau mai mic, găsești cel puțin un magazin specializat în haine pentru oamenii supraponderali.

Oare Buffalo Bill supraveghea magazinele astea, își alegea o clientă și o urmărea?

Umbla el prin acele magazine travestit și se uita în jurul lui? Orice magazin pentru mărimi excepționale dintr-un oraș are printre clienți travestiți de ambele sexe.

Ideea că Buffalo Bill încearcă să traverseze granița dintre sexe tocmai fusese luată în seamă în cadrul anchetei, din momentul în care doctorul Lecter îi expusese lui Starling teoria sa. Dar cum rămânea cu hainele?

De bună seamă că toate victimele își făceau cumpărăturile în magazinele pentru supraponderali – Catherine Martin ar fi putut purta și mărimea 44, dar celelalte n-aveau cum, și până

și Catherine trebuie să-și fi cumpărat bluzele Juno de la magazinele pentru mărimi excepționale.

Catherine Martin putea să poarte mărimea 44. Era cea mai puțin trupeșă dintre victime. Fredrica, prima victimă, era cea mai dezvoltată. De ce trecuse Buffalo Bill la o mărime mai mică prin alegerea lui Catherine Martin? Catherine era destul de durdulie, dar nu avea o talie chiar atât de mare. Oare individul slăbise el însuși? Se înscrisese oare în vreun grup dietetic în ultima vreme? Kimberly Emberg era o fază oarecum intermediară, solidă, dar cu o talie pronunțată…

Starling evitase în mod deliberat să se gândească la Kimberly Emberg, dar acum memoria o atrăsese preț de o clipă în mlaștina ei. Starling o văzu pe Kimberly pe marmura din Potter. Buffalo Bill nu se sinchisise de picioarele ei epilate cu ceară ori de unghiile ei atent lăcuite și date cu sclipici. S-a uitat la pieptul ei plat și nu i-a plăcut, așa că a luat pistolul și i-a făcut în piept o gaură ca o stea de mare.

Ușa camerei se deschise câțiva centimetri. Starling resimți mișcarea drept în inimă până să-și dea seama ce era. O pisică mare, cu blana vărgată, cu un ochi auriu și celălalt albastru, intră în cameră, sări pe pat și se frecă de ea. O căuta pe Fredrica.

Singurătate. Fete corpolente și singuratice încercând să satisfacă pe cineva.

Poliția eliminase chiar de la începutul anchetei de pe listă cluburile inimilor singuratice. Avea oare Buffalo Bill o altă modalitate de a profita de singurătate? Nimic nu ne face mai vulnerabili decât singurătatea, cu excepția lăcomiei.

Lăcomia i-ar fi înlesnit lui Buffalo Bill apropierea de Fredrica, dar nu și de Catherine. Catherine Martin nu era o singuratică.

Kimberly era o fată singuratică. „Nu începe iar!” Kimberly, supusă și flască, trecută de faza rigor mortis, rostogolită pe masa antreprenorului de pompe funebre pentru ca Starling să poată culege amprentele. „Termină!” „Nu pot să termin!” Kimberly cea singuratică, dornică să fie plăcută… Se rostogolise vreodată Kimberly supusă pentru cineva, doar ca

să-i simtă bătăile inimii pe spate? Se întrebă dacă Kimberly simțise barba aspră a vreunui bărbat între omoplați.

Privind fix la debaraua luminată, Starling își aminti spatele dolofan al lui Kimberly, peticele triunghiulare de piele lipsă de pe umerii ei.

Privind fix la debaraua luminată, Starling văzu triunghiurile de pe umerii lui Kimberly conturate în nuanțele albastre ale unui tipar de croitorie. Ideea se îndepărtă, se roti în cerc și reveni, apropiindu-se destul de mult ca ea s-o prindă din zbor, ceea ce și făcu, străbătută de un fior aprig de bucurie: ASTEA SUNT CLINURI – A LUAT TRIUNGHIURILE ALEA CA SĂ FACĂ CLINURI, CA SĂ-I POATĂ LĂRGI TALIA. TICĂLOSUL ȘTIE SĂ COASĂ. BUFFALO BILL CUNOAȘTE FOARTE BINE CROITORIA – NU SE MULȚUMEȘTE CU HAINE DE-A GATA.

„Ce zicea doctorul Lecter? «Își face un costum de fată din fete reale.» Ce m-a întrebat pe mine? «Știi să coși, Clarice?» Bineînțeles că știu.”

Starling își dădu capul pe spate și închise ochii preț de o clipă. Rezolvarea problemelor e o vânătoare; e o plăcere sălbatică, și suntem născuți pentru asta.

Văzuse un telefon în salonaș. Porni să coboare scările ca să-l folosească, dar vocea stridentă a doamnei Bimmel o striga deja, chemând-o la telefon.

• CAPITOLUL 53

Doamna Bimmel îi dădu lui Starling telefonul și ridică de jos copilul care se foia neliniștit. Nu ieși din salon.

— Clarice Starling.

— Jerry Burroughs, Starling…

— Bun, Jerry, ascultă, cred că Buffalo Bill știe croitorie. A tăiat triunghiurile… o clipă… doamnă Bimmel, pot să vă rog să duceți copilul în bucătărie? Trebuie să vorbesc aici. Mulțumesc… Jerry, individul știe să coasă. A luat…

— Starling…

— A luat triunghiurile din pielea lui Kimberly Emberg ca să-și facă clinuri, clinuri de croitorie, înțelegi despre ce vorbesc? E priceput, nu face doar chestii de om al cavernelor. Secția de Identificare poate căuta printre infractorii cunoscuți croitori, tapițeri, confecționeri de draperii, de vele… să treacă în revistă câmpul „semne distinctive” și să caute o crestătură de croitor în dinții lui…

— Bine, bine, bine, chiar acum le trimit un mesaj celor de la Identificări. Acum ascultă-mă… s-ar putea să fiu nevoit să plec de la telefonul de-aici. Jack mi-a cerut să te pun în temă. Avem un nume și un loc care nu arată rău deloc. Echipa de Recuperare a Ostaticilor a plecat cu avionul de la Baza Andrews. Jack le face instructajul prin radio.

— Unde se duc?

— Calumet City, la periferia orașului Chicago. Subiectul e Jame, pronunțat *geim,* numele de familie Gumb, alias John Grant, bărbat alb, treizeci și patru de ani, unu nouăzeci, păr șaten și ochi albaștri. Jack a primit un telefon de la Johns Hopkins. Chestia aia a ta – teoria despre cum ar fi el diferit de un transsexual – i-a aprins beculețele la Johns Hopkins. Individul a făcut cerere de modificare de sex acum trei ani. A brutalizat un doctor când l-au respins. Hopkins ne-a dat pseudonimul Grant și o adresă temporară din Harrisburg,

Pennsylvania. Polițiștii de-acolo au avut o chitanță de benzină cu un număr de carte de credit, și de acolo am plecat. Mare golan în adolescență, în California – și-a omorât bunicii la doisprezece ani și a petrecut șase ani la sanatoriul Tulare Psychiatric. Statul l-a pus în libertate în urmă cu șaisprezece ani când au desființat azilul. A dispărut multă vreme. E unul dintre ăia care-i caftește pe poponari. A avut două încăierări în Harrisburg și iar a dispărut din peisaj.

— Chicago, ai zis. De unde știți de Chicago?

— De la vamă. Au găsit niște documente pe numele fals John Grant. Acum doi ani, vama a oprit o valiză la aeroportul din Los Angeles, trimisă din Surinam cu *pupe* – așa le spune? – vii, insecte în orice caz, fluturi. Adresantul era un John Grant, prin intermediul unei firme din Calumet având numele – ține-te bine – *Mr. Hide*{6}. Obiecte din piele. Poate că croitoria se potrivește cu chestia asta. Transmit chestia cu croitoria la Chicago și la Calumet. Nicio adresă de domiciliu pentru Grant sau Gumb – firma e închisă, dar suntem aproape.

— Vreo fotografie?

— Până acum doar niște poze din adolescență, de la poliția din Sacramento. Nu sunt de prea mare folos – avea doisprezece ani. Arată ca Beaver Cleaver{7}. Cei de la Comunicații le-au trimis oricum prin fax peste tot.

— Pot să mă duc și eu?

— Nu. Jack a zis c-o să întrebi. Au acolo două femei-șerif din Chicago și o infirmieră ca să aibă grijă de Martin, dacă reușesc s-o salveze. Oricum, n-ai cum să ajungi acolo la timp, Starling.

— Și dacă e baricadat undeva? Ar putea…

— N-o să fie niciun moment de așteptare. Cum îl găsesc, cum îl iau pe sus – Crawford a autorizat o pătrundere explozivă. Sunt probleme deosebite cu individul ăsta, Starling, s-a mai aflat înainte într-o situație cu ostatici. E vorba despre crimele lui din adolescență, l-au prins la Sacramento când se baricadase având-o pe bunică-sa ca ostatic – deja îl omorâse pe tac-su mare, dar să sperăm că avem noroc. Să zicem că are multe în mintea lui și că n-a reușit să pună la punct toate

pregătirile. Dacă ne vede că venim, o măcelărește chiar sub ochii noștri, uite-așa, de oftică. Oricum nu-l mai costă nimic, este? Așa că, imediat ce-o să dea de el – Bum! –, și ușa e jos.

Încăperea era supraîncălzită și mirosea a amoniac de la urina pruncului.

Burroughs continua să vorbească.

— Căutăm ambele nume pe listele de abonați ale revistelor de entomologie, la Breasla Cuțitarilor, la infractorii cunoscuți, peste tot – nimeni nu are odihnă până când nu se termină. Ești la Bimmel acasă, da?

— Da.

— Cei de la Justiție spun că e dificil să-i demonstrăm vinovăția dacă nu-l prindem cu pantalonii în vine. Trebuie să-l găsim cu Martin sau măcar cu ceva identificabil – sincer vorbind, ne-ar trebui ceva cu dinți sau cu degete. Nu trebuie să-ți mai spun că, dacă s-a descotorosit deja de Martin, avem nevoie de martori care să declare că l-au văzut cu victima înainte de faptă. Putem folosi informațiile tale despre Bimmel indiferent… Starling, ce bine-ar fi fost dacă toată mobilizarea asta s-ar fi întâmplat ieri și nu doar pentru că e vorba despre copilul doamnei Martin. La Quantico ți-au făcut probleme?

— Așa cred. Au băgat pe altcineva care aștepta o reciclare – așa mi-au spus.

— Dacă-l prindem la Chicago, ai avut o contribuție mare aici. Or fi ei niște căcănari ăia de la Quantico, că așa și trebuie să fie, dar vor trebui să înțeleagă asta. Stai o clipă!

Starling îl auzi pe Burroughs urlând ceva, departe de telefon. Apoi reveni la receptor.

— Nimic – vor ajunge în Calumet City în patruzeci, maxim cincizeci și cinci de minute, în funcție de cum bate vântul sus. Trupele SWAT din Chicago au intrat și ele în joc, poate-l găsesc mai devreme. Compania de electricitate din Calumet a trimis patru adrese posibile. Starling, fii atentă la orice ar putea să-i ajute să îngusteze aria de posibilități. Dacă vezi ceva legat de Chicago sau Calumet, anunță-mă rapid.

— S-a-nțeles.

— Acum ascultă… asta ți-o mai zic și închid. Dacă se-

ntâmplă să-l prindem în Calumet City, te prezinți *mañana* la ora 8:00, cu pantofiorii lustruiți. Jack vine cu tine să te susțină în fața comisiei. La fel și Brigham. Nu strică să încerci.

— Jerry, mai e un lucru: Fredrica Bimmel are niște treninguri marca Juno. Catherine Martin avea și ea așa ceva, dac-o avea vreo importanță asta. S-ar putea ca individul să pândească în preajma magazinelor pentru mărimi excepționale, așteptând să apară victime corpolente. Am putea întreba la Memphis, Akron, și în celelalte locuri.

— Recepționat. Să nu-ți pierzi zâmbetul!

Starling ieși afară în curtea dărăpănată din Belvedere, Ohio, la peste șase sute de kilometri distanță de locul acțiunii din Chicago. Aerul rece îi făcea bine. Aruncă un pumn mic în aer, adresat Echipei de Salvare a Ostaticilor. În același timp, simțea un tremurat ușor în bărbie și obraji. Ce naiba mai era și asta? Ce-ar fi făcut dac-ar fi găsit ceva? Ar fi chemat cavaleria, biroul din Cleveland și trupele SWAT din Columbus, precum și Departamentul de Poliție din Belvedere.

Salvarea tinerei femei, salvarea fiicei doamnei senator Pe-Mă-ta Martin și pe cele care ar putea să-i urmeze după aceea – într-adevăr, asta conta cu adevărat. Dacă reușeau, toată lumea era fericită.

Dacă nu ajung la timp, dacă găsesc ceva oribil, te rog, Doamne, să-l prindă pe Buffa… să-l prindă pe Jame Gumb, sau pe domnul Hide, sau cum or vrea să-i zică bestiei blestemate.

Totuși, să ajungi atât de aproape, mai-mai să pui mâna pe firul afacerii, să-ți vină o idee bună o zi prea târziu și să sfârșești lamentabil, departe de acțiune și de arestarea netrebnicului, să te mai trezești și eliminată din școală, totul mirosea a înfrângere. Starling bănuise de mult, cu un sentiment de vinovăție, că norocul celor din clanul Starling era ca inexistent, de vreo două sute de ani… că toți cei din familia Starling trecuseră prin această lume triști și derutați dintotdeauna, din cețurile timpului. Că, dacă ar putea descoperi urmele primului Starling, acesta s-ar roti în cerc. Asta era o mentalitate tipică de om înfrânt, și n-avea deloc de

gând s-o încurajeze.

Dacă-l prindeau datorită profilului pe care-l obținuse de la doctorul Lecter, atuul ăsta ar trebui să-i fie de folos în confruntarea cu Departamentul de Justiție. Starling trebuia să se gândească și la asta o clipă; speranțele ei legate de carieră se bălăngăneau spasmodic ca membrele unei fantome.

Orice s-ar întâmpla, sclipirea avută cu tiparul de croitorie o făcuse să se simtă aproape mai bine ca oricând în viață. Aici era material care trebuia păstrat. Găsise curaj în amintirile despre mama și tatăl ei. Câștigase și păstrase încrederea lui Crawford. Acestea erau lucruri de păstrat în propria cutie de havane White Owl.

Treaba ei, datoria ei era să se gândească la Fredrica și la felul cum Gumb ar fi putut să pună mâna pe ea. Un rechizitoriu împotriva lui Buffalo Bill ar fi avut nevoie de toate dovezile.

Gândește-te la Fredrica, obligată să-și trăiască anii de tinerețe într-un loc ca ăsta. Încotro s-ar fi uitat pentru o evadare? Dorințele ei rezonau cu cele ale lui Buffalo Bill? Asta i-a apropiat pe unul de celălalt? Era înfiorător gândul că el ar fi putut s-o înțeleagă pe baza propriei experiențe, să fi simțit compasiune față de ea, și totuși să se fi înfruptat din pielea ei.

Starling stătea pe marginea apei.

Aproape fiecare loc are un moment al zilei, un unghi și o anumită intensitate a luminii, în care arată cel mai bine. Când ești legat de un loc anume, afli care e acel moment și-l aștepți cu nerăbdare. Pentru Licking River, din spatele Fell Street, acesta era momentul, la mijlocul după-amiezii. Aceasta să fi fost clipa din zi în care Fredrica Bimmel visa? Soarele palid ridicase destui aburi din apă ca să încețoșeze imaginea vechilor frigidere și aragaze aruncate în tufișurile de pe celălalt mal al mlaștinii. Vântul dinspre nord-est, din partea opusă luminii, răscolise papura și o înălța spre soare. O țeavă din PVC alb ducea de la șopronul domnului Bimmel la râu. Țeava bolborosi, și un mic șuvoi de apă sângerie țâșni din ea și înroși zăpada veche. Bimmel ieși în lumina soarelui. Partea din față a pantalonilor săi era stropită cu sânge. Omul ducea

într-o sacoșă de plastic ceva roz și cenușiu.

— Pui de porumbei, spuse el când văzu că Starling îl privește. Ai mâncat vreodată pui de porumbei?

— Nu, răspunse Starling întorcându-se spre apă. Am mâncat porumbei.

— Cu ăștia n-ai de ce să te temi că muști dintr-o alică.

— Domnule Bimmel, cunoștea Fredrica pe cineva din Calumet sau din regiunea Chicago?

Bimmel ridică din umeri și clătină din cap.

— A fost vreodată la Chicago, după știința dumneavoastră?

— Cum adică, „după știința mea"? Dumneata crezi că fata mea se putea duce la Chicago fără ca eu să știu? Nici la Columbus nu s-a dus fără știrea mea.

— Cunoștea vreun bărbat care știa croitorie?

— Ea cosea pentru toată lumea. Știa să coasă la fel ca maică-sa. Nu știu de niciun bărbat. Cosea pentru magazine, pentru doamne, nici nu știu pentru cine mai cosea.

— Cine era cel mai bun prieten al ei, domnule Bimmel? Cu cine-și omora timpul?

„N-am vrut să spun omora. Bun, n-a sesizat… e doar agasat."

— Fata mea nu-și omora timpul ca toți pierde-vară. Întotdeauna avea ceva de lucru. Dumnezeu n-a făcut-o frumoasă, dar a făcut-o să aibă de lucru.

— Cine ar fi, după dumneavoastră, cea mai bună prietenă a ei?

— Stacy Hubka, cred, încă de când erau mici. Mama Fredricăi obișnuia să spună că Stacy era prietenă cu Fredrica doar ca să aibă cine s-o slugărească, știu și eu?

— Știți unde-aș putea s-o găsesc?

— Stacy lucra la asigurări, cred că și-acum lucrează tot acolo. La Agenția Franklin.

Starling traversă curtea plină de urme de mașină, cu capul în pământ, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. Pisica Fredricăi o privea de la fereastra înaltă.

• CAPITOLUL 54

Cu cât ajungi mai spre vest, acreditările FBI provoacă reacții mai vioaie. Legitimația lui Starling, care abia dacă l-ar fi făcut pe funcționarul plictisit din Washington să ridice din sprânceană, obținu imediat atenția totală a șefului lui Stacy Hubka de la Agenția de Asigurări Franklin din Belvedere, Ohio. O înlocui chiar el pe Stacy Hubka de la ghișeu și-i oferi lui Starling intimitatea biroului său pentru interviu.

Stacy Hubka avea o față rotundă și plăcută, un metru șaizeci și doi cu tocuri cu tot. Avea părul vopsit în șuvițe argintii și folosea o mișcare *à la* Cher Bono, ca să-și dea la o parte șuvițele de pe față. O cerceta din priviri pe Starling din cap până-n picioare ori de câte ori aceasta nu se uita la ea.

— Stacy… pot să-ți spun Stacy?

— Bineînțeles.

— Aș vrea să-mi spui, Stacy, cum crezi că i s-a putut întâmpla una ca asta Fredricăi Bimmel – unde crezi că ar fi putut să pună ochii pe ea acest individ?

— Pe mine chestia asta m-a speriat rău de tot. Să-ți jupoaie cineva *pielea* de pe carne, nu e o chestie nasoală? Ai văzut-o? Ziceau că era ca niște zdrențe, ca și cum cineva ar fi…

— Stacy, a pomenit ea vreodată despre cineva din Chicago sau din Calumet City?

„Calumet City.” Ceasul de deasupra capului lui Stacy Hubka o îngrijora pe Starling. „Dacă Echipa de Salvare a Ostaticilor ajunge în patruzeci de minute, înseamnă că mai au zece minute până la aterizare. Or avea o adresă sigură? Vezi-ți de treaba ta!”

— Chicago? zise Stacy. Nu, am mers la Chicago o singură dată, la parada de Ziua Recunoștinței.

— Când?

— În clasa a opta, asta să fi fost, când?… Acum nouă ani. Ne-am dus cu orchestra până acolo, cu autobuzul, și ne-am

întors imediat.

— La ce te-ai gândit astă-primăvară când a dispărut?

— Pur și simplu nu știam ce să cred.

— Amintește-ți unde erai când ai auzit prima oară. Când ai primit vestea. Ce-ai crezut atunci?

— În prima seară când ea n-a mai apărut, eu și Skip ne-am dus la spectacol, și pe urmă am mers la Mr. Toad's să bem un suc, ceva, și deodată Pam Malavesi intră pe ușă și zice că Fredrica a dispărut, la care Skip spune că nici Houdini n-ar fi putut s-o facă pe Fredrica să dispară. După aia a trebuit să spună la toți cine a fost Houdini, mereu se dă mare cu câte chestii știe, așa că, până la urmă, ne-am cărat de-acolo. Am crezut că s-a supărat pe taică-său. I-ai văzut casa? E ca o hrubă. Vreau să spun, oriunde ar fi ea acum, știu că se rușinează că ai văzut casa aia. Tu n-ai fugi de-acolo?

— Ai crezut cumva că poate a fugit cu cineva, ți-a venit cineva în minte… chiar dacă nu era adevărat?

— Skip a zis că poate și-a găsit unul căruia să-i placă grăsanele. Dar nu, n-avea pe nimeni de genul ăsta. A avut cândva un prieten, dar asta e o poveste tare veche. Făcea parte din orchestră în clasa a zecea, am zis eu *prieten,* dar ei doi nu făceau decât să stea de vorbă și să se hlizească, așa cum fac fetele, și-și mai făceau temele pentru acasă împreună. Era un fătălău mare și cam pămpălău, purta un fes din ăla, ca de pescar grec. Skip credea că e, mă rog, poponar. Făceam mișto de ea pentru că se întâlnește cu un poponar. Pe urmă, el și cu soru-sa au murit într-un accident de mașină, și de-atunci ea n-a mai avut pe nimeni.

— Ce-ai crezut când ai văzut că nu s-a mai întors?

— Pam zicea că poate au pus mâna pe ea niște sectanți d-ăia, eu nu știam ce să zic, mi-era frică de câte ori mă gândeam la asta. Nu mai ieșeam nicăieri seara fără Skip, i-am și zis, uite ce e, băiatu', când a apus soarele, noi doi o ștergem acasă.

— Ai auzit-o vreodată pomenind numele Jame Gumb? Sau John Grant?

— Ăăăă… nu.

— Crezi că ar fi putut să aibă un prieten de care să nu știi?

Erau perioade de timp, zile când nu te vedeai cu ea?
— Nu. Dac-ar fi avut un tip, aș fi știut, crede-mă. N-a avut niciodată pe nimeni.
— Chiar crezi că ar fi fost imposibil, să zicem, să fi avut un prieten și să nu vorbească deloc despre asta?
— Păi de ce să nu fi vorbit?
— Poate că se temea să nu faceți mișto de ea?
— Să facem noi mișto de ea? Ce tot spui, pentru ce-a fost cândva demult? Cu fătălăul din liceu? Stacy roși. Nu. În niciun caz n-am fi rănit-o. Am pomenit de chestia aia doar așa, în treacăt. Ea nu… toată lumea se purta, cum să spun, frumos cu ea după ce puștiul a murit.
— Ai lucrat cu Fredrica, Stacy?
— Când eram în liceu, în vacanță, eu, Pam Malavesi și Jaronda Askew lucram toate la Bargain Center. Pe urmă eu și Pam ne-am dus la Richards' să vedem dacă putem să intrăm acolo, are niște haine drăguțe foc, și ăia ne-au angajat pe amândouă, și Pam i-a zis: „Fredrica, vino și tu că mai au nevoie de o fată", ea a venit, dar doamna Burdine – șefa de la vânzări, parcă? – îi zice: „Da, Fredrica, avem nevoie de cineva la care, știi, oamenii să se poată raporta, să vină aici și să spună vreau să arăt ca ea, iar tu să le poți da sfaturi despre cum o să arate în asta și-n ailaltă. Și dacă te hotărăști să mai scazi în greutate, te rog să vii imediat să vorbim, i-a zis tipa. Dar deocamdată, dacă vrei să preiei o parte din retușurile pe care le-avem de făcut, facem o încercare, îți pun eu o vorbă bună la doamna Lippman". Doamna Burdine vorbea cu vocea aia a ei dulce, deși s-a dovedit a fi o mare japiță, dar n-am știut asta de la început.
— Așadar, Fredrica făcea retușurile pentru Richards', magazinul unde lucrai tu?
— Chestia asta a jignit-o, dar a acceptat. Bătrâna doamnă Lippman făcea retușuri și modificări pentru toată lumea. Ea era patroana, și avea de lucru mai mult decât putea duce, iar Fredrica lucra pentru ea. Făcea retușurile pentru bătrâna doamnă Lippman. Doamna Lippman cosea pentru toată lumea, făcea rochii. După ce doamna Lippman s-a pensionat,

fata ei sau ce-o fi fost n-a mai vrut să lucreze, și Fredrica a rămas cu toate pe cap, și cosea întruna pentru toată lumea. Asta făcea tot timpul. Se întâlnea cu mine și cu Pam, ne duceam acasă la Pam să mâncăm, ne uitam la televizor la *Tânăr și neliniștit,* și ea își aducea ceva de lucru și cosea în poală mereu.

— A lucrat Fredrica vreodată la magazin, să ia măsuri sau ceva de genul ăsta? Se întâlnea cu clienți sau cu angrosiști?

— Uneori, dar nu prea des. Eu nu mergeam la lucru zilnic.

— Dar doamna Burdine lucra zilnic, crezi că ea ar ști?

— Da, cred că da.

— A spus Fredrica vreodată că ar avea de lucru pentru o firmă Mr. Hide din Chicago sau Calumet City, știu și eu, să pună căptușeli la articole din piele?

— Nu știu, poate doamna Lippman să fi știut.

— Ai văzut vreodată marca Mr. Hide? A apărut vreodată ceva de la ei la Richards' sau în celelalte magazine?

— Nu.

— Știi unde-aș putea s-o găsesc pe doamna Lippman? Aș vrea să stau de vorbă cu ea.

— A murit. S-a mutat în Florida când s-a pensionat, și a murit acolo, așa zicea Fredrica. Eu n-am cunoscut-o direct, eu și Skip ne mai duceam acolo s-o luăm pe Fredrica atunci când avea haine mai multe de cărat. Ați putea să vorbiți cu cineva din familia ei. Am să vă scriu adresa.

Asta ar fi fost extrem de anevoios, când Starling nu dorea decât să afle vești din Calumet City. Cele patruzeci de minute trecuseră. Echipa de Salvare a Ostaticilor trebuia să fi coborât la sol. Își schimbă poziția ca să nu fie nevoită să privească la ceas și continuă:

— Stacy, când Fredrica își cumpăra haine, de unde-și lua treningurile alea largi Juno și puloverele?

— Ea lucra cam de toate. Cred că puloverele și le cumpăra de la Richards', știi, când toată lumea a început să poarte lucruri largi de tot. Se vindeau într-o mulțime de locuri. Ea avea reducere la Richards' fiindcă lucra pentru ei.

— A cumpărat vreodată de la un magazin pentru mărimi

excepționale?

— Ne duceam să ne uităm peste tot, știi cum e. Mergeam la Personality Plus și ea căuta idei, știi, modele care să-i facă pe ăia mai grași să arate bine.

— S-a întâmplat vreodată să vă sâcâie cineva la vreunul dintre aceste magazine sau ți-a spus ea că simte că o urmărește cineva?

Stacy se uită la tavan pentru o secundă și clătină din cap.

— Stacy, ai văzut vreodată travestiți venind la Richards', sau bărbați care să cumpere rochii largi, ai întâlnit vreodată așa ceva?

— Nu. Eu și Skip am văzut unii dintr-ăștia la un bar din Columbus, odată.

— Era și Fredrica împreună cu voi?

— Nici vorbă. Ne-am dus, cum să zic, în week-end.

— Ai putea să-mi faci o listă cu magazinele pentru mărimi excepționale în care ai fost cu Fredrica, crezi că ți le-amintești pe toate?

— Numai de-aici sau și din Columbus?

— Și de-aici, și din Columbus. Și Richards', aș vrea să vorbesc cu doamna Burdine.

— S-a făcut. E mișto meseria asta, de agent FBI?

— Eu cred că da.

— Călătorești mult și chestii de-astea? Vreau să zic, prin locuri mai frumoase decât ăsta.

— Câteodată, da.

— Trebuie să arăți bine în fiecare zi, este?

— Păi, cam așa ceva. Trebuie să încerci să arăți serios.

— Cum poți să ajungi în chestia asta, să fii agent FBI?

— Mai întâi trebuie să te duci la colegiu, Stacy.

— Asta e greu de plătit.

— Mda, este. Dar mai sunt și burse care te pot ajuta, să știi. Vrei să-ți trimit niște materiale?

— Da. Mă gândeam și eu așa. Fredrica a fost foarte fericită când am obținut slujba asta. Era grozav de încântată, pe bune – ea n-a avut niciodată o slujbă de birou – și credea că asta poate să ducă undeva. Asta – dosare de carton și Barry

Manilow la difuzor cât e ziulica de lungă – credea ea că e bucuria de pe lume. Ce să știe prostuța de ea…

Lacrimile apărură în ochii lui Stacy Hubka. Ea îi deschise larg și-și ridică fața spre tavan, ca să nu i se întindă machiajul.

— Cum rămâne cu lista mea?

— Ar fi mai bine s-o fac la biroul meu, am un procesor de text acolo și am nevoie de agenda mea telefonică, chestii dintr-astea.

Ieși din birou cu capul lăsat pe spate, orientându-se după tavan.

Pe Starling telefonul era cel care o tenta. În clipa în care Stacy Hubka ieșea din birou, Starling sună la Washington cu taxă inversă ca să afle noutățile.

• CAPITOLUL 55

În acel moment, deasupra capătului sudic al lacului Michigan, un avion cu douăzeci și patru de locuri cu însemne civile abordă lunga traiectorie descendentă către Calumet City, Illinois.

Cei doisprezece membri ai Echipei de Salvare a Ostaticilor simțiră cum li se saltă stomacurile. Câțiva dintre ei încercară să-și ascundă căscatul provocat de tensiune.

Joel Randall, șeful echipei, aflat în partea din față a compartimentului de pasageri, își scoase casca și aruncă o ultimă privire la notițe înainte de a se ridica să vorbească. Era încredințat că are cea mai bine antrenată echipă SWAT din lume, și poate că avea dreptate. Câțiva dintre ei nu cunoscuseră botezul focului în condiții reale, dar, atât cât puteau să spună simulările și testele, aceștia erau cei mai buni dintre cei mai buni.

Randall petrecuse destul timp în avioane ca să-și mențină cu ușurință echilibrul în hurducăielile coborâșului.

— Domnilor, transportul la sol ne este asigurat, sub acoperire, prin amabilitatea celor de la DEA. Au un camion de florărie și o dubă de instalații sanitare. Deci Vernon, Eddie, vă îmbrăcați indispensabilii și hainele civile. Dacă pătrundem în urma grenadelor paralizante, țineți minte că nu aveți pe față echipamentul de protecție.

Vernon murmură către Eddie:

— Ai grijă să-ți acoperi obrăjorii.

— Parc-a zis să nu arătăm bucile, nu fuduliile, replică Eddie.

Vernon și Eddie, care aveau să se apropie primii de ușă, trebuiau să poarte o armură balistică subțire pe sub hainele civile. Ceilalți puteau să poarte armura, dură care-i proteja împotriva focurilor de pușcă.

— Bobby, ai grijă să pui câte un set de căști de-ale tale în

fiecare camionetă pentru șofer, ca să n-o mai zbârcim vorbind cu tipii de la DEA, spuse Randall.

Cei de la DEA foloseau în raiduri frecvențele ultraînalte, UHF, în vreme ce FBI-ul folosea frecvențele foarte înalte, VHF, motiv pentru care în trecut apăruseră unele probleme cu comunicațiile.

Erau echipați pentru majoritatea eventualităților, pentru zi sau noapte: pentru ziduri, aveau echipamentul de cățărare standard, pentru ascultare aveau dispozitivele Wolf's Ear și VanSleek Farfoon, iar pentru vedere aveau dispozitivele cu infraroșii. Armele cu lunetele pentru noapte arătau ca instrumentele unei trupe de muzică în cutiile lor umflate.

Trebuia să fie o operație chirurgicală precisă, și armele reflectau acest lucru – niciuna nu trăgea cu percutor deschis.

Membrii echipei își puseră pe umeri harnașamentul de luptă în momentul în care flapsurile se lăsară în jos.

Randall primea prin radio ultimele vești din Calumet City. Acoperi microfonul cu mâna și le vorbi membrilor echipei:

— Băieți, au restrâns treaba la două adrese. Noi o luăm pe cea mai bună, și cei de la SWAT Chicago, pe cealaltă.

Aeroportul era Lansing Municipal, cel mai apropiat de Calumet City, la sud-vest de Chicago. Avionul coborî fără probleme pe pistă, și pilotul acționă frânele oprindu-l chiar lângă cele două mașini care așteptau la capătul pistei opus terminalului.

Lângă camionul de florărie avu loc un schimb rapid de saluturi. Comandantul DEA îi înmână lui Randall ceva care semăna cu un aranjament floral înalt. Era un baros de șase kilograme pentru spargerea ușilor, învelit în folie colorată ca un ghiveci de flori, cu frunze lipite de coadă.

— Poate vrei să livrezi asta clientului, spuse el. Bine ați venit la Chicago.

• CAPITOLUL 56

Domnul Gumb își continuă ritualul la sfârșitul după-amiezii.

Cu lacrimi primejdios de statornice în ochi, el urmări filmul pe video iarăși, și iarăși, și iarăși. Pe micul ecran, mami se urca pe toboganul de apă și-și dădea drumul în piscină. Lacrimile îi întunecau vederea domnului Gumb, de parcă el însuși s-ar fi aflat în piscină.

Avea pe mijloc o sticlă cu apă caldă care gâlgâia, așa cum stomacul cățelușei gâlgâia atunci când ședea culcată pe el.

Nu mai putea să suporte – specimenul pe care-l avea în subsol o ținea pe Scumpete prizonieră, amenințând-o. Scumpetea suferea, știa asta. Nu era sigur că poate să o omoare fără să-i provoace o rană mortală cățelușei, dar era nevoit să încerce. De îndată.

Își dezbrăcă hainele și-și puse pe el halatul – întotdeauna își termina recoltarea în pielea goală și plin de sânge ca un nou-născut.

Din spațiosul lui dulap cu medicamente luă alifia pe care o mai folosise când pisica o zgâriase pe Scumpete. Mai luă și niște leucoplast subțire, bețișoare pentru urechi și *gulerul elisabetan* din material plastic pe care i-l dăduse veterinarul, ca s-o împiedice să-și rănească cu dinții vreun loc dureros. Avea în subsol apăsătoare de limbă ca să improvizeze niște atele la piciorușul ei rupt și un tub de calmant Sting-Eez ca să-i aline durerea în cazul în care stupida creatură ar fi zgâriat-o în timp ce se zvârcolea înainte să moară.

Un glonț tras cu atenție în cap, și nu i-ar fi sacrificat decât părul. Scumpetea valora mai mult pentru el decât părul. Părul era un sacrificiu, o ofrandă pentru siguranța ei.

Coborî neauzit scările spre bucătărie. Își descălță papucii și începu să coboare treptele întunecoase spre subsol, rămânând aproape de perete, că să evite scârțâitul treptelor.

Nu aprinse lumina. Ajuns în capătul de jos al scării, făcu la dreapta spre atelier, mișcându-se pe pipăite în întunericul familiar, sesizând cu tălpile picioarelor modificările dușumelei.

Mâneca i se frecă de cușcă și auzi ciripitul mânios al unui pui de fluture. Ajunse la dulapul de bucătărie. Își găsi lanterna cu infraroșii și-și puse ochelarii pentru vedere nocturnă. Acum lumea era scăldată într-o lumină verde. Rămase pentru o clipă să asculte bolboroseala liniștitoare a rezervoarelor și șuieratul țevilor de căldură. Stăpân al întunericului, regină a întunericului.

Fluturii care zburau prin încăpere lăsau dâre verzi, fluorescente în câmpul său vizual, trecându-i peste față curenți firavi de aer în timp ce fâlfâiau din aripile lor pufoase prin întuneric.

Își controlă pistolul Python. Era încărcat cu gloanțe speciale de calibru 38, care se expandau în momentul intrării în țintă și provocau moartea instantaneu. Dacă specimenul stătea în picioare când avea să o împuște, dacă trăgea glonțul pe verticală direct în creștetul capului, probabilitatea ca acest glonț să iasă prin maxilarul inferior și să-i sfâșie pieptul era mai mică decât în cazul unui glonț Magnum.

Se furișă în tăcere, cu genunchii îndoiți, unghiile date cu ojă lipindu-se de scândurile vechi. Fără zgomot, traversă podeaua acoperită cu nisip a temniței subterane. Fără zgomot, dar nu foarte încet. Nu voia ca mirosul lui să aibă timp să ajungă la cățelușă, în fundul puțului.

Partea de sus a temniței subterane strălucea în verde, pietrele distingându-se de mortar, fibrele capacului de lemn apărându-i cu claritate. „Ține lumina și apleacă-te. Uite-i acolo.” Specimenul stătea pe o parte, ca un crevete uriaș. Poate că adormise. Scumpete se făcuse covrig lipită de ea, dormind de bună seamă – „te rog, să nu fi murit”.

Capul era expus. Un glonț în gât era tentant... în felul ăsta salva părul. Prea riscant.

Domnul Gumb se aplecă peste gaură, ochii bulbucați ai ochelarilor îndreptați în jos. Python-ul era o armă bună, cu

țeava grea, cu care se putea lua ușor linia de ochire. Alinie cătarea pe partea laterală a capului creaturii, exact în punctul în care părul umed i se lipea de tâmplă.

Să fi fost zgomotul sau mirosul, n-a știut niciodată, dar Scumpete s-a trezit și a început să latre; sărind drept în sus în întuneric, Catherine Martin se încovoie în jurul cățelușei trăgând salteaua peste ei. Doar niște umflături mișcându-se sub rogojină, nu-și putea da seama care era cățelușa și care era Catherine. Privind în jos, în lumina infraroșie, percepția sa de profunzime era alterată. Nu-și putea da seama care dintre formele acelea conturau corpul lui Catherine.

Dar o văzuse pe Scumpete sărind în sus. Știa că nu avea nimic la picioare și imediat înțelese altceva: Catherine Baker Martin nu i-ar fi făcut niciun rău micului animal, cum nu i-ar fi făcut el însuși. Oh, dulce ușurare! Fiindcă amândoi aveau aceleași sentimente pentru acel animal, putea s-o împuște în blestematele ei de picioare și, când își chircea picioarele, să-i spulbere capul ăla nenorocit. Nu era necesară nicio măsură de precauție.

Aprinse luminile, toate luminile din subsol, și aduse din magazie reflectorul. Era stăpân pe sine, raționa bine – pe când traversa atelierul, își aminti să lase să curgă puțină apă în chiuvete, astfel încât niciun cheag să nu blocheze sifoanele de scurgere.

În timp ce trecea grăbit de scări, gata de acțiune, cu reflectorul după el, auzi soneria de la ușă.

Zgomotul strident îi irită timpanele, trebui să se oprească în loc ca să-și dea seama despre ce era vorba. N-o mai auzise de ani de zile, nici măcar nu știa dacă funcționa. Montată în casa scării ca să poată fi auzită la ambele niveluri ale clădirii, acum se găsise să zuruie, o țâță metalică acoperită de praf. În timp ce se uita la ea, aceasta începu din nou să sune, vibrațiile făcând să se ridice praful de pe ea. Cineva era la intrare și apăsa pe vechiul buton pe care scria „ADMINISTRATOR”.

O să plece.

Se apucă să monteze reflectorul.

Nu plecau.

Din fundul puțului, specimenul spuse ceva, dar el nu-i dădu atenție. Soneria suna, suna strident, cineva stătea cu degetul apăsat pe buton.

Mai bine să se ducă sus și să arunce o privire. Python-ul cu țeava lungă nu încăpea în buzunarul halatului, așa că îl puse pe tejgheaua atelierului.

Urcase pe jumătate scările, când zgomotul încetă. Se opri în loc și așteptă câteva clipe. Liniște. Decise să se uite pentru orice eventualitate. În timp ce trecea de ușa bucătăriei, o lovitură puternică în ușa din spate îl făcu să tresară. În debaraua de lângă ușa din spate era o carabină. Știa că era încărcată.

Cu ușa de la subsol închisă, nimeni n-o putea auzi țipând acolo jos, chiar dacă zbiera din toate puterile, era sigur de asta.

Din nou auzi lovituri în ușă. Deschise puțin ușa, cu lanțul de siguranță pus.

— Am încercat în față, dar nu mi-a răspuns nimeni, spuse Clarice Starling. Caut rudele doamnei Lippman, mă puteți ajuta?

— Nu locuiesc aici, spuse domnul Gumb și închise ușa.

Tocmai pornise din nou spre scări, când bătăile din ușă reîncepură, de data asta mai tare.

Deschise ușa cu lanțul pus.

Tânăra femeie ținea în dreptul deschizăturii o legitimație pe care scria Biroul Federal pentru Investigații.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Vreau să găsesc familia doamnei Lippman. Știu că locuia aici. Vă rog să mă ajutați.

— Doamna Lippman a murit de foarte multă vreme. Nu știu să fi avut vreo rudă.

— Dar nu știți vreun avocat sau vreun contabil? Cineva care să-i fi ținut actele de la firmă? Ați cunoscut-o pe doamna Lippman?

— Doar puțin. Care-i problema?

— Anchetez moartea Fredricăi Bimmel. Cine sunteți dumneavoastră, vă rog?

— Jack Gordon.

— Ați cunoscut-o pe Fredrica Bimmel pe vremea când lucra pentru doamna Lippman?

— Nu. Era cumva o persoană solidă, grasă? Se poate s-o fi văzut, dar nu sunt sigur. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar tocmai dormeam… Doamna Lippman avea un avocat, s-ar putea să am cartea lui de vizită pe undeva, mă duc să văd dac-o găsesc. Nu vreți să intrați? Am cam înghețat de frig, și pisica mea o s-o șteargă cât ai clipi pe-aici. O să iasă afară, și n-am s-o mai pot prinde.

Se duse la un birou cu capac rabatabil aflat într-un colț al bucătăriei, săltă capacul și căută în niște despărțituri. Starling pătrunse înăuntru și-și scoase din geantă blocnotesul.

— O chestie oribilă, spuse el în timp ce scotocea prin birou. Mă ia cu fiori de câte ori mă gândesc. E vreo șansă să-l prindă pe criminal, ce ziceți?

— Încă nu, dar ne ocupăm de problemă. Domnule Gordon, dumneavoastră ați preluat această locuință după moartea doamnei Lippman?

— Da.

Gumb se aplecă peste birou, cu spatele la Starling. Deschise un sertar și scotoci prin el.

— Au rămas cumva ceva acte? Documente ale firmei?

— Nu, absolut nimic. Cei de la FBI au vreo idee? Poliția lasă impresia că habar n-are de nimic. Au vreo descriere, ceva amprente?

Dintre faldurile de la spatele halatului domnului Gumb ieși la iveală un fluture cap-de-mort. Se opri în mijlocul spatelui său, cam în dreptul inimii, și-și aranjă aripile.

Starling scăpă blocnotesul înapoi în geantă.

„Domnul Gumb. Slavă Domnului că nu m-am încheiat la haină. Găsește un motiv să pleci de-aici și dă fuga la un telefon. Nu. Știe că sunt de la FBI. Dacă-l scap din ochi, o s-o ucidă. O să-i facă felul. Cum îl găsesc, cum îl iau pe sus? Telefonul lui. Nu-l văd. Nu-i aici, cere-i telefonul. Obține legătura, pe urmă aruncă-te pe el! Culcă-l cu fața în jos, în așteptarea polițiștilor. Asta e, fă-o! Vezi că se-ntoarce.”

— Uitați numărul, spuse el.

Avea în mână o carte de vizită.

S-o ia? Nu.

— Bun, mulțumesc, domnule Gordon, aveți un telefon pe-aici?

În timp ce el punea cartea de vizită pe masă, fluturele zbură.

Veni din spatele lui, pe lângă cap, și se așeză între ei, pe un dulăpior de deasupra chiuvetei.

El se uită la fluture. Văzând că ea nu se uită la insectă, că ochii ei nu se dezlipesc de pe fața lui, el înțelese.

Privirile lor se întâlniră, și fiecare înțelese cu cine avea de-a face. Domnul Gumb își lăsă ușor capul într-o parte. Zâmbi.

— Am un telefon fără fir în debara, vi-l aduc imediat.

„Nu! Acum!"

Duse mână spre armă, o mișcare directă pe care o exersase de mii de ori, și o găsi exact acolo unde trebuia să fie, o priză perfectă cu ambele mâini, lumea ei fiind alcătuită acum doar din cătare și centrul pieptului lui.

— Nicio mișcare!

El își țuguie buzele.

— Acum. Încet. Ridică-ți mâinile!

„Scoate-l afară, păstrează masa între tine și el. Du-l până în fața casei. Culcă-l cu fața-n jos în mijlocul străzii și ține legitimația la vedere."

— Domnule Gumb… domnule Gumb, ești arestat. Vreau să ieși din casă încet, fără grabă.

Dar el ieși din încăpere. Dac-ar fi dus mâna la buzunar sau la spate, dacă ar fi văzut vreo armă, ea ar fi putut să tragă. Dar el ieși pur și simplu din cameră.

Îl auzi coborând rapid treptele de la subsol, și atunci ocoli masa și ajunse la ușa din capul scării. Dispăruse. Casa scării era puternic luminată și pustie. „Capcană. Ești o țintă sigură pe scară."

Din subsol se auzi atunci un țipăt slab.

Nu-i plăceau scările, nu-i plăceau scările.

„Clarice Starling, trebuie să te grăbești, indiferent dacă-ți

place sau nu.”

Catherine Martin țipă din nou.

„O omoară!”

Și Starling porni pe trepte, cu o mână pe balustradă, cu cealaltă ținând pistolul ridicat, imediat sub câmpul ei vizual, podeaua mișcându-se în salturi în dreptul cătării armei, brațul cu pistolul rotindu-se odată cu capul în încercarea de a acoperi cele două uși care stăteau față în față la baza scării.

Luminile străluceau în subsol, nu putea intra pe una din uși fără să-și întoarcă spatele spre cealaltă. „Mișcă-te repede atunci, pe cea din stânga, de unde s-a auzit țipătul.” Trecu rapid de ușă, ajungând la temnița cu nisip pe podea, cu ochii deschiși mai larg ca oricând. Singurul ascunziș posibil era în spatele puțului; ea ocoli încăperea cu spatele lipit de perete, ținând pistolul cu mâinile amândouă, cu brațele întinse, o apăsare ușoară pe trăgaci, ajunse în spatele puțului, și nu văzu pe nimeni acolo.

Un țipăt slab înălțându-se din fundul puțului ca un fum subțire. Apoi un lătrat, un câine. Se apropie de puț, cu ochii la ușă, ajunse la margine, se uită peste marginea puțului. Văzu fata, se uită iar sus, din nou jos, și spuse ceea ce fusese antrenată să spună, pentru calmarea ostaticului:

— FBI, ești în siguranță.

— În siguranță, PE DRACU’, ăla are un pistol. Scoate-mă de aici. SCOATE-MĂ AFARĂ!

— Catherine, totul o să fie bine. Nu mai țipa. Știi cumva unde e?

— SCOATE-MĂ AFARĂ, MĂ DOARE-N COT UNDE E, SCOATE-MĂ DE-AICI!

— O să te scot de-acolo, dar trebuie să mă ajuți. Nu mai țipa, ca să pot auzi. Încearcă să liniștești și cățelul ăla.

Se ascunse în spatele puțului, acoperind ușa; inima îi bubuia în piept, iar respirația ei răscoli praful de pe piatră. N-o putea părăsi pe Catherine Martin ca să alerge după ajutor atâta timp cât nu știa unde era Gumb. Se duse la ușă și se ascunse după canat. Vedea până dincolo de partea de jos a scării și o parte din atelier.

Ori îl găsea pe Gumb, ori se asigura că a fugit, ori o lua pe Catherine cu ea – astea erau singurele variante posibile.

— Catherine. Catherine. E vreo scară pe-aici?

— Nu știu, când m-am trezit, eram deja aici. Lasă găleata jos cu o sfoară.

Prins de o grindă în perete era un mic vinci manual. Pe rola vinciului nu se vedea înfășurată nicio sfoară.

— Catherine, trebuie să găsesc ceva cu care să te scot de-acolo. Poți să mergi?

— Da. Să nu mă lași singură.

— Trebuie să plec din cameră doar un minut.

— Fir-ai a dracului de japiță, nu mă lăsa singură aici, o să vezi ce-o să-ți facă mama, o să te rupă-n bucăți, fir-ai…

— Catherine, taci din gură. Vreau să taci din gură ca să pot auzi. Ca să te salvezi, nu trebuie să mai țipi, ai înțeles? Apoi, mai tare: Ceilalți polițiști vor fi aici dintr-o clipă în alta, așa că taci din gură. N-o să te lăsăm acolo jos.

— Trebuie să aibă o frânghie. Unde-o fi? Du-te și caut-o.

Starling traversă în goană casa scărilor spre ușa atelierului – locul cel mai primejdios, intră rapid, se mișcă iute înainte și înapoi de-a lungul peretelui alăturat, până când văzu toată camera: forme familiare înotând în bazinele de sticlă, ea fiind prea încordată ca să mai fie surprinsă. Trecu repede prin încăpere, pe lângă bazine, chiuvete, pe lângă cușcă. Câțiva fluturi zburau prin aer. Nu-i băgă în seamă.

Se apropie de coridorul din partea cealaltă, iluminat puternic. Compresorul frigiderului porni în spatele ei, făcând-o să se întoarcă brusc în poziție ghemuit; cocoșul pistolului Magnum se ridică. Mai departe, spre coridor. Fusese învățată să nu privească pe furiș, capul și pistolul se mișcau deodată, în poziția ghemuit.

Coridorul era pustiu. Studioul scăldat în lumină la capătul lui. Străbătu în fugă coridorul, riscă să treacă pe lângă o ușă deschisă, mai departe, spre ușa studioului. Camera era toată vopsită în alb și mobilată cu lemn de stejar. „Ai grijă să nu stai în ușă. Asigură-te că fiecare manechin este manechin, că fiecare reflexie provine de la un manechin. Singurele mișcări

din oglinzi să fie mișcările tale.”

Marele șifonier stătea deschis și gol. Ușa îndepărtată deschisă spre întuneric, spre subsolul de dincolo. Nicio frânghie, nicio scară pe nicăieri. Nicio lumină dincolo de studio. Închise ușa dinspre partea întunecată a subsolului, propti un scaun sub clanță și împinse în ușă și o mașină de cusut. Dac-ar putea fi sigură că nu se află în această parte a subsolului, ar risca să meargă sus, la parter, ca să găsească un telefon.

Din nou în coridor, la ușa pe lângă care trecuse. Se duse în partea opusă balamalelor. Dintr-o mișcare, deschise ușa larg. Ușa se trânti de perete –, nimeni în spatele ei. O baie veche. În ea, frânghie, cârlige, un laț. S-o scoată pe Catherine sau să se ducă după telefon? În fundul puțului, Catherine n-ar putea fi împușcată accidental în eventualitatea unui schimb de focuri. Dar, dacă Starling era ucisă, Catherine era și ea moartă. Trebuia s-o ia pe Catherine cu ea la telefon.

Starling nu voia să rămână prea mult în baie. Ar fi putut să vină la ușă și s-o omoare. Se uită în stânga și în dreapta și se strecură înăuntru după frânghie. În încăpere era o cadă mare. Cada era aproape plină cu ipsos dur, de culoare roșie-purpurie. O mână și o încheietură se ițeau din ipsos, mâna înnegrită și chircită, cu unghiile vopsite în roz. Pe încheietură era un ceas fin. Starling cuprinse totul dintr-odată: frânghia, cada, mâna, ceasul.

Mișcarea imperceptibilă, ca de insectă, a secundarului ceasului fu ultimul lucru pe care-l văzu înainte ca luminile să se stingă.

Inima începu să-i bată atât de puternic, încât îi provocă un tremurat al brațelor și al pieptului. Întunericul era derutant, simțea nevoia să pună mâna pe ceva, pe marginea căzii. „Baia. Ieși din baie. Dacă individul găsește ușa, poate să tragă cu pistolul în camera asta, n-ai nimic după care să te ascunzi. Oh, Doamne Dumnezeule, ieși afară. Apleacă-te cât mai jos și ieși în hol. Toate luminile stinse? Toate luminile. De bună seamă că a făcut-o acționând întrerupătorul general de la tabloul de siguranțe. Unde-or fi siguranțele alea? Lângă scări. Am trecut

de multe ori pe lângă scări. Dacă e-așa, atunci dintr-acolo o să vină. Iar acum e între mine și Catherine.”

Catherine Martin urla din nou.

„Să aștept aici? Să aștept o veșnicie? Poate că a plecat. N-are de unde să știe că nu vin întăririle. Ba da, știe. Dar în curând o să mi se observe lipsa. În seara asta. Scările sunt în direcția țipetelor. Rezolvă problema acum.”

Se mișcă, abia auzit, abia atingând cu umerii peretele, fără să scoată niciun sunet, cu o mână întinsă înainte, pistolul la nivelul taliei, aproape de corp, în holul strâmt. Acum pătrunse în atelier. Simți cum spațiul se lărgește. O cameră deschisă. Pe vine în camera deschisă, cu brațele întinse, pistolul ținut cu ambele mâini. „Știi exact unde e pistolul, e chiar sub nivelul ochilor. Stop, ascultă. Capul, corpul și brațele se întorc împreună ca o turelă. Stop, ascultă!”

În bezna absolută, țevile șuieră, apa picură, în nări îi pătrunde un miros greu de țap.

Catherine țipă.

Lipit de perete stătea domnul Gumb cu ochelarii de infraroșu la ochi. Niciun pericol, ea n-avea cum să dea peste el, pentru că între ei era o masă cu echipamente. Își plimbă lanterna cu infraroșii pe corpul ei, de sus până jos. Era prea suplă ca să-i fie de vreun folos. Își aminti totuși de părul ei, când o văzuse în bucătărie. Era splendid, ar dura doar un minut, ar putea să i-l desprindă cât ai clipi. Să și-l pună pe cap. Pe urmă s-ar apleca peste marginea puțului și i-ar spune specimenului: „Surpriză!”

Era distractiv s-o vezi cum încearcă să se furișeze. Acum avea șoldul lipit de chiuvete, strecurându-se în direcția de unde veneau țipetele, cu pistolul îndreptat înainte. Ar fi fost amuzant să o vâneze vreme îndelungată – niciodată nu mai vânase pe cineva înarmat. I-ar fi făcut o plăcere imensă. Dar nu era timp pentru așa ceva. Păcat.

Un glonț în față ar fi fost excelent și ușor de tras de la doi metri și jumătate. Acum!

Armă Python-ul în timp ce-l ridica, zdrang-zdrang, silueta se încețoșă, o lumină verde înflori puternic în câmpul său

vizual, simți ricoșeul puternic al pistolului din mână, se lovi tare cu spatele de podea, lanterna cu infraroșu lumină tavanul. Starling era pe podea, orbită de lumina focurilor de armă, cu urechile țiuind, asurzită de zgomotul împușcăturilor. Acționă pe întuneric, în timp ce niciunul dintre ei nu mai auzea nimic: „Scoate cartușele trase, încărcătorul afară, vezi dacă au ieșit toate, celălalt încărcător rapid, verifică-l, împinge-l, blochează-l, armează!" Ea trăsese patru gloanțe, de două ori câte două împușcături. El trăsese o singură dată. Găsi cele două cartușe bune pe care le aruncase odată cu cele trase. Unde să le pună? În punga încărcătorului rapid. Rămase nemișcată. Să mă mișc înainte de a-i reveni auzul?

Sunetul scos de un revolver în timp ce e armat nu poate fi confundat cu nimic altceva. Trăsese în direcția sunetului; nu văzuse nimic dincolo de fulgerele luminoase de la gura țevii. Spera ca el să tragă acum într-o direcție greșită, să-i arate unde era, ca să poată trage și ea. Auzul îi revenea, urechile încă îi țiuiau, dar putea auzi.

Ce era sunetul ăla? Un șuierat. Ca de ceainic, dar cu întreruperi. Ce era? Ca o respirație. „A mea e? Nu." Respirația ei caldă îi venea în față reflectată de podea. „Fii atentă la praf, să nu strănuți. E o rană la plămân. A fost lovit în piept." O învățaseră cum să bandajeze o astfel de rană, să pună ceva deasupra, un impermeabil, o pungă de plastic, ceva etanș, pe care să-l lipească strâns de rană. Să lase plămânul să se umple din nou cu aer. „Ce să fac? Așteaptă. Lasă-l să înțepenească și să sângereze. Așteaptă."

Pe Starling o înțepau obrajii. Nu-i atinse. Dacă era sânge, nu voia ca mâinile să-i devină lipicioase.

Geamătul din puț se auzi din nou – Catherine care se văita și plângea. Starling era nevoită să aștepte. Nu-i putea răspunde lui Catherine. Nu putea nici să se miște, nici să spună nimic.

Lanterna invizibilă a domnului Gumb lumina tavanul. Încercă s-o miște, dar nu reuși, așa cum nu putea să-și miște nici capul. O molie malaysiană, care trecea prin apropierea tavanului, sesiză lumina infraroșie și coborî în cercuri,

așezându-se pe lanternă. Umbrele palpitânde ale aripilor sale, care se vedeau uriașe pe tavan, erau vizibile doar pentru domnul Gumb.

Peste horcăitul din întuneric, Starling auzi vocea înspăimântătoare a domnului Gumb rostind cu întreruperi:

— Cum… e… să… fii… atât… de… frumoasă?

Apoi un sunet diferit. Un gâlgâit, un huruit, și șuieratul încetă.

Starling cunoștea și acest sunet. Îl mai auzise cândva, la spital, atunci când tatăl ei murise.

Găsi pe pipăite marginea mesei și se ridică în picioare. Apoi merse bâjbâind pe întuneric spre sunetele scoase de Catherine; găsi casa scărilor și urcă treptele.

Păru să dureze mult. Găsi o lumânare în sertarul din bucătărie. Cu ajutorul ei descoperi tabloul de siguranțe de lângă scară și tresări când luminile se aprinseră. Ca să ajungă la siguranțe și să stingă luminile, el trebuie să fi părăsit subsolul prin altă parte și să coboare din nou în spatele ei.

Starling trebuia să se asigure că era mort. Așteptă până când ochii i se acomodară cu lumina înainte de a se întoarce în atelier, iar acolo acționă cu prudență. Îi vedea picioarele goale ieșind de sub masa de lucru. Rămase cu ochii pe mâna de lângă pistol până când reuși să dea pistolul la o parte cu piciorul. Avea ochii deschiși. Era mort, împușcat în partea dreaptă a pieptului; sângele se coagula deja sub el. Se costumase cu o parte din obiectele lui din șifonier, și ea nu rezistă să se uite la el mult timp.

Se duse la chiuvetă, puse pistolul pe picurătoare și-și udă cu apă rece încheieturile mâinilor, apoi își șterse fața cu mâna umedă. Nu avea sânge pe față. Fluturii se agitau în jurul plasei ce proteja becurile. Trebui să ocolească apoi cadavrul ca să recupereze Python-ul.

Lângă puț, spuse:

— Catherine, e mort. Nu-ți mai poate face niciun rău. Mă duc sus să chem…

— Nu! SCOATE-MĂ AFARĂ! SCOATE-MĂ AFARĂ! SCOATE-MĂ AFARĂ!

— Uite ce e. E mort. Ăsta e pistolul lui. Ți-l amintești? Mă duc să sun la poliție și la pompieri. Mi-e frică să te scot singură de-acolo, ai putea să cazi. Imediat cum îi sun, mă întorc aici și așteptăm împreună. E bine-așa? Bun. Încearcă să liniștești cățelul. Bine? Bun.

•

Echipele de la posturile locale de televiziune sosiră imediat după pompieri și înainte de poliția locală. Căpitanul de pompieri, înfuriat de lumina blițurilor, îi dădu pe cei de la televiziune afară din subsol în timp ce monta un cadru din țevi ca s-o scoată afară pe Catherine Martin, neavând încredere în cârligul domnului Gumb prins într-o scândură din tavan. Un pompier coborî în puț și o așeză în scaunul de salvare. Catherine ieși din puț cu cățelușa în brațe, luând-o cu ea și în ambulanță.

La spital n-au vrut s-o lase să intre cu cățelușa. Un pompier, care primise ordinul să o ducă la adăpostul pentru animale, o luă acasă la el.

• CAPITOLUL 57

În jur de cincizeci de oameni se aflau pe Aeroportul Național din Washington în așteptarea zborului de noapte din Columbus, Ohio. Majoritatea veniseră să-și întâmpine rudele și arătau somnoroși și morocănoși, cu poalele cămășilor ițindu-se de sub haine.

Din mulțime, Ardelia Mapp avu posibilitatea să o cerceteze din priviri pe Starling la coborârea din avion. Aceasta era palidă și avea cearcăne. Pe obraz avea resturi de praf de pușcă. Starling o zări pe Mapp, și cele două prietene se îmbrățișară.

— Salut, gagico, spuse Mapp. Ai de recuperat vreun bagaj?

Starling clătină din cap.

— Jeff ne așteaptă în furgonetă. Hai acasă!

Jack Crawford era și el la intrarea în aeroport, cu mașina parcată în spatele furgonetei, în șirul pentru limuzine. Avusese pe cap toată noaptea rudele soției sale.

— Am… începu el. Știi ce-ai făcut. Ai dat lovitura, fetițo! Îi puse mâna pe obraz. Ce-i asta?

— Praf de pușcă. Mi-a zis doctorul că o să dispară de la sine în câteva zile… mai bine s-o las așa decât s-o zgândăresc.

Crawford o luă în brațe și o strânse cu putere preț de o clipă, doar o clipă, apoi o îndepărtă de el și o sărută pe frunte.

— Știi ce-ai făcut, spuse el din nou. Du-te acasă! Du-te și te culcă! Dormi pe săturate! Vorbim mâine.

Noua furgonetă de supraveghere era confortabilă, proiectată pentru operațiuni de lungă durată. Starling și Mapp se așezară pe fotoliile comode din spate.

Nemaiavându-l pe Jack Crawford în furgonetă, Jeff își permise să conducă mai repede. Ajunseră la Quantico într-un timp destul de scurt.

Starling călători cu ochii închiși. După vreo trei kilometri, Mapp îi făcu semn cu genunchiul. Tocmai desfăcuse două

sticle de Coca-Cola. Îi întinse lui Starling una din ele și scoase din poșetă o sticluță de Jack Daniel's.

Sorbiră câte-o gură de suc și turnară în sticle whisky. Pe urmă astupară gurile sticlelor cu degetele, le scuturară bine și le duseră repede la gură, ca să soarbă conținutul înspumat.

— Ahh! făcu Starling.

— Să nu vărsați pe jos, le atenționă Jeff.

— Nu-ți face griji, Jeff, îl liniști Mapp, spuse ea, apoi, în șoaptă către Starling: Să-l fi văzut pe Jeff cum mă aștepta în fața magazinului de băuturi. Avea o față de parcă tocmai înghițise o muscă.

Când observă că whisky-ul începe să-și facă efectul, făcând-o pe Starling să se așeze mai confortabil în fotoliu, Mapp spuse:

— Cum te simți, Starling?

— Ardelia, să fiu a naibii dacă știu!

— Cred că nu mai trebuie să te-ntorci acolo, nu?

— Poate o zi, săptămâna viitoare, dar sper că n-o să mai fie nevoie. Procurorul general a venit de la Columbus să vorbească cu polițiștii din Belvedere. Am dat depozițiile la fața locului.

— Două chestii mișto, spuse Mapp. Doamna senator Martin a vorbit la telefon toată noaptea de la Bethesda... știai că au dus-o pe Catherine la Bethesda? Ei bine, fata e teafără. Nu i-a făcut nimic rău fizic. Cât despre afecțiunile psihice, încă nu se știe, trebuie s-o țină sub supraveghere. Nu-ți face probleme în privința școlii. Crawford și Brigham au sunat. Audierea s-a anulat. Krendler și-a retras raportul. Oamenii ăștia au o inimă de piatră, Starling – nu primești nicio învoire. Nu trebuie să dai examenul de Percheziție și arestare mâine-dimineață la ora opt, dar va trebui să-l dai luni, iar testul de educație fizică, imediat după aia. O să tocim pe rupte în sfârșitul ăsta de săptămână.

Terminară sticluța de whisky chiar când ajunseseră la nord de Quantico și aruncară dovada într-un coș de gunoi de pe marginea drumului.

— Pilcher ăla, doctorul Pilcher de la Smithsonian, a sunat

de vreo trei ori. M-a făcut să promit că am să-ți spun că a telefonat.

— Nu e doctor.

— Crezi că te interesează în vreun fel?

— Poate. Încă nu știu.

— La telefon mi s-a părut destul de amuzant. Tocmai am ajuns la concluzia că cea mai bună calitate la bărbați e umorul, vreau să zic, în afară de bani, și că poți să-i manevrezi cum vrei.

— Mda, și să fie manierat, nu poți să lași asta deoparte.

— Corect. Dați-mi un pui de lele care să fie manierat tot timpul.

Starling merse ca un zombi de la duș la pat.

Mapp își ținu aprinsă veioza de pe noptieră un timp, până când auzi că Starling începe să respire regulat. Starling tresărea în somn, un mușchi de pe obraz i se contractă, și la un moment dat deschise ochii.

Mapp se trezi înainte de a se crăpa de ziuă, simțind cumva că încăperea rămăsese pustie. Mapp aprinse lumina. Starling nu era în patul ei. Ambii saci de rufărie lipseau, așa că Mapp știu unde să caute.

O găsi pe Starling în spălătoria caldă, moțăind pe fondul huruitului lent al mașinii de spălat, în mirosul de înălbitor, de detergent și de balsam pentru rufe. Deși Starling era cea specializată în psihologie – Mapp era specializată în drept –, totuși Mapp a fost cea care își dădu seama că ritmul mașinii de spălat semăna cu bătaia unei inimi mari, iar bolborositul apei din mașină era ceea ce aude copilul nenăscut încă: ultima noastră amintire despre tihnă.

• CAPITOLUL 58

Jack Crawford se trezi devreme pe canapeaua din biroul lui și auzi sforăitul rudelor sale din partea soției, aflate la el în casă. În momentele de libertate de dinainte ca povara zilei să coboare asupra lui, rememoră nu moartea Bellei, ci ultimele cuvinte spuse de ea, cu ochii limpezi și liniștiți: „Ce se-ntâmplă în curte?”

Luă căușul pentru grăunțe al Bellei și, îmbrăcat cu halatul de baie, se duse să dea de mâncare la păsări, așa cum promisese că va face. Lăsă un bilet pentru rudele care dormeau și părăsi casa înainte de răsăritul soarelui. Crawford se înțelesese cu rudele soției sale, mai mult sau mai puțin, iar asta îl ajuta acum să nu stea singur în casa pustie. Dar era bucuros să plece la Quantico.

Tocmai răsfoia telexurile primite peste noapte și se uita la televizor la știrile de dimineață, când Starling își lipi nasul de geamul ușii. Luă niște rapoarte de pe un scaun ca să-i poată oferi un loc și urmăriră știrile împreună fără să scoată o vorbă. Și iată bomba zilei!

Exteriorul clădirii vechi a lui Jame Gumb din Belvedere cu prăvălia din față pustie și ferestrele acoperite cu obloane groase. „Temnița ororilor” – o numi crainicul de televiziune.

Imagini dure și șocante ale puțului și ale subsolului, aparate de fotografiat ridicate în fața camerelor de televiziune și pompieri înfuriați respingând asaltul fotografilor. Molii înnebunite de reflectoarele de televiziune, repezindu-se spre lumină, una căzută pe spate pe podea, cu aripile scuturate de un spasm final.

Catherine Martin refuzând targa și mergând singură până la ambulanță, înfășurată într-o manta de polițist, cu cățelușul ițindu-și fața dintre revere.

Starling, filmată din lateral, mergând repede spre o mașină, cu capul în jos, cu mâinile în buzunarele pardesiului.

La montajul filmului fuseseră eliminate unele dintre obiectele cele mai înfiorătoare. În colțurile îndepărtate ale subsolului, camerele n-au putut arăta decât pragurile joase, stropite cu var, ale încăperilor ce adăposteau „tablourile” lui Gumb. Numărătoarea cadavrelor în acea zonă a subsolului ajunsese până în acel moment la șase. De două ori Crawford o auzi pe Starling expirând zgomotos aerul pe nas. O pauză de publicitate întrerupse știrile.

— Bună dimineața, Starling.

— Bună ziua, spuse ea, de parcă ar fi fost mai târziu, nu dimineața devreme.

— Procurorul din Columbus mi-a trimis azi-noapte prin fax depozițiile tale. Va trebui să semnezi câteva exemplare pentru el… Deci de la locuința Fredricăi Bimmel te-ai dus la Stacy Hubka, și pe urmă la doamna Burdine, la magazinul pentru care cosea Bimmel, Richard’s Fashion, iar doamna Burdine ți-a dat vechea adresă a doamnei Lippman, clădirea aceea.

Starling încuviință din cap și spuse:

— Stacy Hubka fusese pe-acolo de câteva ori ca s-o ia pe Fredrica, dar de condus conducea prietenul lui Stacy, așa că indicațiile ei erau vagi. Doamna Burdine avea adresa.

— Doamna Burdine nu a pomenit deloc că la doamna Lippman ar locui un bărbat?

— Nu.

La televizor se transmiteau imagini de la Bethesda Naval Hospital. Fața doamnei senator Ruth Martin apăru încadrată într-un geam de limuzină. „Da, aseară Catherine n-a dat semne de tulburări psihice. Doarme acum, e sub efectul sedativelor. Mulțumim Domnului pentru asta. Nu, așa cum am mai spus, suferă de pe urma șocului, dar și-a păstrat rațiunea intactă. Are câteva vânătăi și un deget rupt. În plus, e deshidratată. Mulțumesc.” îl împunse pe șofer în spate. „Mulțumesc. Nu, mi-a vorbit despre câine aseară, dar nu știu ce-o să facem cu el, deja avem doi câini.”

Reportajul se încheie cu declarația unui specialist în stres care urma să stea de vorbă în cursul zilei cu Catherine Martin pentru a evalua sechelele emoționale.

Crawford închise televizorul.

— Cum te simți, Starling?

— Parcă-s amorțită… Dumneavoastră?

Crawford încuviință din cap și trecu rapid la alt subiect:

— Doamna senator Martin a vorbit la telefon cu noi azi-noapte. Vrea să vină să te vadă. Și Catherine vrea să te vadă, de îndată ce va putea să călătorească.

— Sunt tot timpul acasă.

— Și Krendler vrea să vină încoace. Și-a retras raportul.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt totdeauna acasă.

— Îți dau niște sfaturi pe gratis. Folosește-te de doamna senator. Dă-i prilejul să-ți spună cât îți e de recunoscătoare, las-o să-ți înmâneze distincțiile. Și grăbește-te! Recunoștința are o viață scurtă. După cum acționezi, într-una din zilele astea o să ai nevoie de ea.

— Așa zicea și Ardelia.

— Colega ta de cameră, Mapp? Superintendentul mi-a spus că Mapp e hotărâtă să te pună cu burta pe carte pentru examenele de luni. Mi-a mai zis că tocmai i-a luat-o înainte veșnicului ei rival, Stringfellow, cu un punct și jumătate.

— Pentru șefia promoției?

— E tare totuși Stringfellow ăsta… zice că ea n-are cum să-l întreacă.

— Ar face bine să se mai gândească.

În dezordinea de pe biroul lui Crawford se găsea puiul de găină origami meșterit de doctorul Lecter. Crawford îi ridică și-i coborî coada. Puiul dădu din cioc.

— Lecter a luat trofeul de platină – e în topul listelor de criminali dați în căutare generală. Totuși, s-ar putea să iasă din peisaj o vreme. Când pleci din Quantico, ai grijă să fii prevăzătoare.

Ea încuviință din cap.

— Acum e foarte ocupat să-și rezolve situația, spuse Crawford, dar, când n-o să mai fie, o să vrea să se distreze. Trebuie să ne fie clar: știi bine că ți-ar face seama și ție, așa cum ar face-o oricui altcuiva.

— Nu cred că mă va ciopârți – ar fi o chestie lipsită de

rafinament și, în plus, în felul ăsta, n-ar mai ajunge să-mi pună nicio întrebare. Cu siguranță că ar face-o de îndată ce l-aș plictisi.

— Tot ce-ți spun e să fii prevăzătoare. Când pleci din școală, nu spune unde te duci – nu da indicații la telefon despre locul în care te afli fără o identificare precisă a celui care întreabă. Vreau să pun un dispozitiv de ascultare la telefonul tău, dacă nu ai nimic împotrivă. O să intre în funcțiune numai în momentul în care apeși pe buton.

— Nu mă aștept ca el să vină după mine, domnule Crawford.

— Dar ai auzit ce ți-am spus, nu?

— Da, am auzit.

— Ia depozițiile astea și mai citește-le o dată! Poți să faci și adăugiri dacă vrei. O să le semnezi aici, cu martori, când termini. Starling, sunt mândru de tine. La fel sunt și Brigham, și directorul.

Cuvintele părură mult prea oficiale, nu așa cum ar fi vrut el să sune.

Crawford se duse la ușa biroului. Starling se îndepărta de el, pe holul pustiu. Reuși s-o salute de pe aisbergul lui de suferință: „Starling, tatăl tău te vede”.

• CAPITOLUL 59

Jame Gumb a rămas în atenția presei câteva săptămâni după ce a fost înmormântat. Reporterii au reconstituit povestea lui din fragmente, începând cu înregistrările din Sacramento County: mama lui era însărcinată cu el de o lună când a pierdut calificarea în concursul Miss Sacramento din 1948. Numele „Jame” de pe certificatul lui de naștere s-a datorat, se pare, unei erori birocratice pe care nimeni nu s-a ostenit s-o corecteze.

Când cariera ei de actriță a refuzat să se materializeze, mama lui a alunecat într-un declin alcoolic. Gumb avea doi ani când autoritățile districtului Los Angeles l-au încredințat unui orfelinat.

Cel puțin două publicații de specialitate au explicat că această copilărie nefericită a constituit motivul pentru care el ucidea femei în subsolul lui, pentru a le jupui pielea. Cuvintele „nebun” sau „malefic” nu apar în niciunul dintre articole.

Filmul concursului de frumusețe pe care Jame Gumb îl urmărea ca adult era un reportaj real cu mama lui, dar femeia din filmul cu piscina nu era mama sa, după cum au dezvăluit măsurătorile comparative.

Bunicii lui Gumb l-au luat de la un orfelinat cam amărât pe când avea zece ani, pentru ca doi ani mai târziu el să-i ucidă.

La Centrul de Reabilitare din Tulare, Gumb învățase croitoria în timpul anilor petrecuți în secția de boli psihice. Demonstrase aptitudini evidente pentru această meserie.

Dosarul de muncă al lui Gumb era incomplet, fiind alcătuit din consemnări sporadice. Reporterii au găsit cel puțin două restaurante în care lucrase „la negru”, după cum a lucrat cu intermitențe și în domeniul confecțiilor. Nu s-a dovedit că ar fi ucis în această perioadă, dar Benjamin Raspail afirmase contrariul.

Lucra la un magazin de curiozități în care se confecționau ornamente cu fluturi când l-a cunoscut pe Raspail, și a trăit o vreme în compania muzicianului. Asta a fost perioada când Gumb a căpătat obsesia pentru fluturi și pentru transformările prin care trec aceștia.

După ce Raspail l-a părăsit, Gumb l-a ucis pe următorul iubit al lui Raspail, Klaus, l-a decapitat și l-a jupuit parțial.

Ulterior, l-a găsit pe Raspail pe Coasta de Est. Raspail, mereu impresionat de băieții răi, i l-a prezentat doctorului Lecter.

Acest lucru a fost dovedit în săptămâna de după moartea lui Gumb, când FBI-ul a reținut de la o rudă apropiată a lui Raspail benzile cu ședințele de terapie ale lui Raspail cu doctorul Lecter.

Cu ani în urmă, când doctorul Lecter a fost declarat nebun, benzile cu ședințele de terapie au fost predate familiilor victimelor pentru a fi distruse. Dar rudele puse pe harță ale lui Raspail au păstrat benzile, sperând să le poată folosi pentru a ataca testamentul lui Raspail. Și-au pierdut interesul după ce au ascultat benzile de la început, care conțin doar amintirile plicticoase ale lui Raspail despre viața lui în școală. După reportajele televizate despre Jame Gumb, familia lui Raspail a ascultat și restul benzilor. Când rudele l-au sunat pe avocatul Everett Yow și l-au amenințat că vor folosi benzile într-un asalt reînnoit asupra testamentului lui Raspail, Yow a sunat-o pe Clarice Starling.

Benzile includeau și ședința finală, când Lecter îl ucisese pe Raspail. Mai important, ele au dezvăluit cât de multe i-a spus Raspail lui Lecter despre Gumb.

Astfel, Raspail i-a spus doctorului Lecter că Gumb era obsedat de fluturii de noapte, că mai jupuise oameni în trecut, că el îl ucisese pe Klaus, că fusese angajat la firma de articole din piele Mr. Hide din Calumet City, dar lua bani de la o doamnă în vârstă din Belvedere, Ohio, care lucra căptușeli pentru Mr. Hide, Inc. Raspail a prezis că, într-o bună zi, Gumb avea să ia tot ce avea acea femeie.

— Când Lecter a citit că prima victimă era din Belvedere și

că a fost jupuită, și-a dat seama cine a făcut-o, îi spuse Crawford lui Starling în timp ce ascultau împreună benzile. Ți l-ar fi dat pe Gumb și ar fi pozat în geniu, dacă Chilton nu și-ar fi băgat nasul.

— Mi-a sugerat scriind în dosar că distribuția locurilor unde au avut loc crimele este exagerat de aleatorie, spuse Starling. Iar la Memphis m-a întrebat dacă știu să cos. Ce a vrut el de fapt?

— A vrut să se amuze, spuse Crawford. Se amuză singur de multă vreme.

Nicio bandă cu Jame Gumb nu s-a găsit vreodată, iar activitățile lui din anii de după moartea lui Raspail au fost reconstituite puțin câte puțin din corespondența de afaceri, chitanțele de gaze și interviurile cu patronii de magazine.

Când doamna Lippman a murit în timpul unei călătorii spre Florida împreună cu Gumb, el a moștenit totul – vechea clădire cu spațiul ei locuibil, vitrina goală de la stradă, un subsol imens, precum și o sumă considerabilă de bani. A încetat să mai lucreze pentru Mr. Hide, dar și-a păstrat un apartament în Calumet City pentru o vreme, și și-a folosit adresa de serviciu pentru a primi pachete pe numele lui John Grant. Și-a păstrat clienții preferați și a continuat să călătorească prin magazinele de confecții din întreaga țară, așa cum făcuse și pentru Mr. Hide, luând măsuri pentru îmbrăcămintea la comandă pe care o confecționa în Belvedere. Cu prilejul călătoriilor își căuta victimele, pe care le abandona după ce le folosea pentru scopurile sale – furgoneta maro torcea ore în șir pe autostradă, cu articole din piele ce se bălăngăneau atârnate pe umerașe, deasupra unui sac pentru cadavre cauciucat.

Avea minunata libertate a subsolului. Spațiu de muncă și de joacă. La început au fost doar jocuri – vâna femei tinere prin bârlogul cufundat în beznă, creând scene amuzante în încăperile îndepărtate pe care apoi le zăvora, pentru a le deschide ulterior din când în când doar pentru distracție.

Fredrica Bimmel a început s-o ajute pe doamna Lippman în ultimul an de viață al bătrânei doamne. Fredrica venise la ea

să-și ia de lucru când l-a cunoscut pe Jame Gumb. Fredrica Bimmel nu a fost prima femeie tânără pe care a ucis-o, dar a fost prima pe care a omorât-o ca să-i ia pielea.

Scrisorile Fredricăi Bimmel adresate lui Gumb au fost găsite printre alte lucruri.

Starling abia dacă avu puterea să citească acele scrisori, din cauza speranței ce răzbătea dincolo de cuvinte, a nevoii înfiorătoare de afecțiune din ele, din cauza cuvintelor de încurajare din partea lui Gumb la care făceau aluzie răspunsurile ei: „Iubitul meu prieten secret de la sânul meu, te iubesc! Niciodată n-am sperat să spun asta, și e minunat să o poți spune în semn de răspuns”.

Când s-a dat el de gol? Descoperise ea subsolul? Cum arăta fața ei când el s-a schimbat, cât timp a mai ținut-o în viață?

Cel mai rău a fost că Fredrica și Gumb chiar au fost prieteni până la sfârșit; ea i-a scris un bilet din puț.

Ziarele de scandal i-au schimbat lui Gumb porecla în Mr. Hide și, de necaz că nu se gândiseră ele primele la acest nume, practic au reluat povestea de la capăt.

Aflată în siguranță în cuibul de la Quantico, Starling nu a trebuit să aibă de-a face cu presa, dar presa de scandal s-a ocupat de ea.

De la doctorul Frederick Chilton, *National Tattler* a cumpărat benzile interviului lui Starling cu doctorul Lecter. *Tattler* a extins convorbirile dintre cei doi pentru serialul lor *Mireasa lui Dracula,* sugerând că Starling îi făcuse lui Lecter confesiuni sexuale sincere în schimbul informațiilor, făcându-i insistent lui Starling o ofertă din partea emisiunii „Convorbiri catifelate: Jurnalul unui telefon fierbinte”.

Revista *People* a publicat un material scurt și plăcut despre Starling, folosind fotografii din albumul absolvenților de la Universitatea Virginia și de la Casa Luterană din Bozeman. Cea mai reușită fotografie era a iepei Hannah, în ultimii ei ani de viață, trăgând un căruț plin cu copii.

Starling a decupat fotografia calului și a pus-o în portofel. A fost singurul lucru pe care l-a păstrat.

Se vindeca.

• CAPITOLUL 60

Ardelia Mapp s-a dovedit a fi un tutore minunat – putea sesiza o întrebare dintr-un text dat spre lectură de la o distanță mai mare decât cea de la care un leopard vedea un animal șchiopătând dar la alergări nu era prea tare. I-a spus lui Starling că asta era din cauza faptului că era foarte împovărată de adevăruri.

A rămas în urma lui Starling pe traseul de jogging și a prins-o din urmă la vechiul avion DC-6 folosit de FBI pentru simulările de deturnări de avioane. Era duminică dimineața. Stătuseră cu nasul în cărți două zile, și soarele palid le făcea bine.

— Și ia zi, ce ți-a spus Pilcher la telefon? întrebă Mapp rezemându-se de trenul de aterizare.

— Că el și sora lui au o casă în Chesapeake.

— Mda, și?

— Sora lui e acolo cu copiii și câinii și, probabil, cu soțul ei.

— Și?

— Ei stau într-un capăt al casei – e o hărăbaie mare și veche, pe malul apei, moștenită de la bunica lor.

— Treci la subiect!

— Pilch are celălalt capăt al casei. Vrea să mergem acolo în week-end-ul următor. O mulțime de camere, zice. „Câte îi trebuie omului”, mi se pare că așa s-a exprimat. Sora lui o să sune și o să mă invite.

— Nu mai spune. Nu credeam că se mai procedează astfel în zilele noastre.

— A pus la cale un scenariu simpatic – fără situații jenante, ne îmbrăcăm bine și ne plimbăm pe plajă, intrăm în casă unde arde focul, câinii se reped bucuroși la tine cu labele lor mari și pline de nisip.

— Idilic, hm, labe mari și pline de nisip, continuă.

— E cam mult, având în vedere că n-am ieșit niciodată în oraș împreună. El susține că e nemaipomenit să dormi împreună cu doi, trei câini mari atunci când e foarte frig afară. Zice că au destui câini ca să aibă fiecare dintre noi parte de câte doi.

— Pilcher te pregătește pentru vechiul șiretlic cu *apartamentul cu câini.* Sper că ai reacționat cum se cuvine la chestia asta, nu?

— Susține că ar fi un bucătar excelent. Și sora lui zice la fel.

— Oh, înseamnă că a sunat deja?

— Mda.

— Cum ți s-a părut la telefon?

— OK. Mi-a lăsat impresia că se află în celălalt capăt al casei.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus: „Da, mulțumesc foarte mult”. Asta i-am spus.

— Bun, zise Mapp. E foarte bine. Du-te să mănânci niște crabi! Înșfacă-l pe Pilcher și aplică-i o ventuză pe față, fă-ți de cap!

• CAPITOLUL 61

Pe covorul gros așternut pe coridorul Hotelului Marcus, un chelner de la room-service împingea un cărucior.

La ușa apartamentului 91, se opri și bătu ușor la ușă cu degetul înmănușat. Își lăsă capul într-o parte și bătu din nou, ca să poată fi auzit pe fondul muzical dinăuntru – *Bach, Invenții în două și trei părți,* Glenn Gould la pian.

— Intră.

Domnul cu bandajul lipit pe nas era în halat și scria la birou.

— Pune-l lângă fereastră. Pot să văd vinul?

Chelnerul îi aduse sticla. Domnul o ținu sub lumina de la veioza de birou; îi lipi gâtul de obraz.

— Desfă-o, dar n-o mai băga în gheață, spuse el și adăugă un bacșiș generos în partea de jos a notei de plată. O să-l încerc mai târziu.

Nu voia ca chelnerul să-i ofere vinul la degustat – i se părea că mirosul curelei pentru ceasul de buzunar a individului lăsa de dorit. Doctorul Lecter se afla într-o dispoziție excelentă. Săptămâna decursese bine. Înfățișarea lui se ameliorase simțitor și, de îndată ce unele mici pete decolorate dispăreau, își va putea scoate bandajul să facă poze pentru pașaport.

Tratamentul efectiv și l-a aplicat singur – injecții minore cu silicon în nas. Pentru gelul siliconic nu era nevoie de rețetă, în schimb, seringile hipodermice și novocaina nu se puteau obține decât cu rețetă. Trecuse peste această dificultate șterpelind o rețetă de pe ghișeul unei farmacii aglomerate din apropierea spitalului. Ștersese mâzgălelile doctorului legitim cu pastă corectoare și xeroxase formularul de rețetă curat. Prima rețetă pe care a scris-o a fost o copie a celei pe care o furase și pe care a dus-o înapoi la farmacie, astfel încât să nu sesizeze nimeni lipsa.

Efectul de boxer adăugat trăsăturilor sale fine nu era plăcut,

și știa că siliconul avea să se deplaseze dacă nu era atent, dar schimbarea la față era suficientă ca să ajungă la Rio.

Când hobby-urile sale începuseră să-l absoarbă – cu mult înainte de prima sa arestare –, doctorul Lecter își făcuse provizii pentru eventualitatea că ar ajunge un evadat. În zidul unei cabane de vacanță de pe malul râului Susquehanna ascunsese bani și documentele doveditoare ale unei identități false, inclusiv un pașaport și adaosurile cosmetice pe care urma să le poarte în fotografia de pașaport. Între timp, pașaportul expirase, dar putea fi reînnoit repede.

Preferând să treacă prin vamă la grămadă, cu un ecuson mare de excursie pe piept, se înscrisese deja pentru un tur cu o denumire înfiorătoare: „Splendorile Americii de Sud”, care urma să-l ducă până la Rio.

Își reaminti că trebuia să scrie un cec pe numele răposatului Lloyd Wyman pentru nota de plată de la hotel și să obțină astfel un răgaz suplimentar de cinci zile, timpul necesar pentru a fi încasat prin bancă, și era mai bine așa decât să achite cu cartea de credit Amex, care se transfera rapid prin computer.

Seara îl găsise scriindu-și corespondența, pe care avea s-o trimită prin intermediul unui serviciu de poștal de reexpediere din Londra.

Mai întâi, îi trimise lui Barney un bacșiș generos și un bilet de mulțumire pentru atitudinea sa binevoitoare din azil.

Pe urmă, îi scrise un bilet doctorului Frederick Chilton aflat în programul federal de protecție, în care sugera că, în viitorul apropiat, avea să-i facă o vizită. După această vizită, scria el, direcția spitalului va găsi de cuviință că e mai avantajos să scrie recomandările alimentare pe fruntea lui Chilton, pentru a economisi hârtie.

În final, își turnă un pahar din excelentul vin Batard-Montrachet și-i scrise lui Clarice Starling:

Ei, Clarice, au încetat mieii să zbiere?
Știi că îmi datorezi o informație, și asta aș dori.
Un anunț în edițiile naționale ale ziarelor Times *și*

International Herald-Tribune*, în prima zi a oricărei luni, ar fi excelent. Ar fi bine dacă l-ai publica și în* China Mail.

Nu voi fi surprins dacă răspunsul va fi da și nu. Deocamdată, mieii se vor opri. Dar, Clarice, trebuie să te judeci cu toată îngăduința cântarelor din beciurile castelului Threave; această binecuvântată tăcere va trebui să ți-o câștigi din nou, iarăși și iarăși. Pentru că suferința e cea care te mână, faptul că vezi suferința, iar suferința nu se va sfârși niciodată.

Nu am niciun plan în ceea ce te privește, Clarice, lumea fiind mai interesantă când faci și tu parte din ea. Ai grijă să-mi acorzi aceeași amabilitate.

Doctorul Lecter își atinse stiloul de buze. Se uită afară la cerul nopții și zâmbi.

Am ferestre.

Orion e deasupra orizontului acum, și aproape de el e Jupiter, mai strălucitor decât va mai fi până în anul 2000. (*Nu am nicio intenție să-ți spun ora și cât de sus este.*) *Dar probabil că și tu îl vezi. Unele dintre stelele noastre sunt identice, Clarice.*

Hannibal Lecter

Departe în est, pe malul râului Chesapeake, Orion se afla sus pe bolta senină a nopții, luminând peste o casă veche și mare, și o cameră în care focul este aprins pentru noapte, lumina lui palpitând blând odată cu vântul de deasupra coșurilor de fum. Pe un pat mare sunt numeroase pături, și pe pături și sub ele stau mai mulți câini mari. Movilele suplimentare de sub așternuturi ar putea sau nu să-i aparțină lui Noble Pilcher, e imposibil de stabilit asta în lumina înconjurătoare. Dar fața de pe pernă, rozalie în lumina focului, este cu siguranță a lui Clarice Starling, care se bucură de un somn profund și senin, în tăcerea mieilor.

În scrisoarea de condoleanțe trimisă lui Jack Crawford, doctorul Lecter citează din *A Fever,* fără să se deranjeze să-l menționeze pe autorul John Donne.

Memoria lui Clarice Starling a modificat versurile din poezia lui T.S. Eliott, *Miercurea cenușii,* ca să i se potrivească.

T.H.

Sfârșit





Când agenta FBI Clarice Starling este trimisă să se ocupe de cazul unui monstruos ucigaş în serie, supranumit Buffalo Bill pentru că obişnuieşte să-şi jupoaie victimele, ea apelează la ajutorul unui psihiatru canibal aflat în închisoare, dr. Hannibal Lecter. Fascinaţia acestuia pentru tânăra femeie devine la fel de puternică precum nevoia de crimă. Un târg pe muchie de cuţit se impune între ambiţioasa agentă şi monstrul obsedat, însă Starling trebuie să se confrunte nu numai cu propriii demoni, ci şi cu o forţă malefică atât de puternică, încât s-ar putea să mături totul din calea ei.



Ecranizarea acestei cărţi în 1991 a reprezentat un succes de proporţii, atât din punct de vedere comercial, cât şi din punctul de vedere al criticii, reuşind performanţa obţinerii a cinci premii Oscar: pentru cel mai bun film, cel mai bun actor (Anthony Hopkins), cea mai bună actriţă (Jodie Foster), cel mai bun regizor (Jonathan Demme) şi cea mai bună ecranizare (Ted Tally).

[1] Acronim de la *Special Agent in Charge* (agent special-șef), folosit în cadrul FBI-ului.

[2] Acronim de la Interstate Commerce Commission, o agenție ce avea drept scop controlul transportului de suprafață în Statele Unite; a fost desființată în 1995. (n.tr.).

[3] Replică din *Vrăjitorul din Oz,* cu sensul: acum nu mai suntem acasă la noi. (n.tr.).

[4] Celebru poem al scriitorului american W.C. Bryant, 1794-1878.

[5] O organizație finanțată de Departamentul pentru Agricultură al Statelor Unite având drept scop instruirea tineretului în domeniul metodelor agricole moderne și al altor deprinderi utile. (n.tr.).

[6] Joc de cuvinte în limba engleză, bazat pe pronunția similară a cuvintelor Hyde (din *Dr. Jekyll and Mr. Hyde*) și *hide* (piele). (n.tr.).

[7] Personaj foarte popular dintr-un serial de televiziune american. (n.tr.).